

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Marcinko\\_Richard-Profesionalni\\_valecnik\\_8-Ceta\\_Echo.pdb](C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Marcinko_Richard-Profesionalni_valecnik_8-Ceta_Echo.pdb)

**PDB Name:** 8\_Četa\_Echo

**Creator ID:** REAd

**PDB Type:** TEXt

**Version:** 0

**Unique ID Seed:** 0

**Creation Date:** 18.9.2006

**Modification Date:** 18.9.2006

**Last Backup Date:** 1.1.1970

**Modification Number:** 0

PROFESIONÁLNÍ VÁLEČNÍK  
RICHARD MARCINKO JOHN WEISMAN  
ČETA ECHO

PŘELOŽIL ROMAN MARHOLD  
IVO ŽELEZNÝ PRAHA

Navštivte naši stránku  
[www.iz.cz](http://www.iz.cz) a [www.volny.cz/skylla-knihy](http://www.volny.cz/skylla-knihy)  
Městská knihovna knih. 1 odd. 1  
AA 43622/8 AI ex. 3

© 2000 by Richard Marcinko and John Weisman Translation © Roman Marhold, 2001  
ISBN 80-240-1969-8

Věnováno památce zbrojářského mistra, válečníka a vlastence Bentlyho Toxvarda  
Přítel mého nepřítele je mým nepřítelem. Nepřítel mého přítele je mým nepřítelem. Ale nepřítel mého  
nepřítele je mým přítelem.  
- staré ázerbajdžánské přísloví

DESATERO PŘIKÁZÁNÍ JEDNOTEK ZVLÁŠTNÍHO URČENÍ  
podle Richarda Martinka

- Já jsem Bůh války a hrozivý Bůh boje a budu vás vždy vésti zepředu, a nikoli zezadu.
- Budu s vámi se všemi zacházeti stejně - jako s kusem hadru.
- Nebudete dělati ničeho, čehož bych já nesvedl před vámi, a takto z vás budu utvářeti válečníky dle obrazu svého.
- Budu vaše těla týrati, neboť čím více se budete potiti při výcviku, tím méně krve ztratíte v boji.
- A pakliže ucítíte při svém snažení bolesti, pak vězte, že vaše konání správné jest.
- ^Třebaže se vám to líbiti nemusí, udělati to musíte.
- Vždy se snažte provést vše co nejjednodušeji.
- Nikdy nic nepředpokládejte.
- Vpravdě nejste placeni za své metody, nýbrž za výsledky konání svého, což znamená, že nepřítele svého zabít musíte dříve, nežli on téhož učiní vám, a to za použití veškerých dostupných prostředků.
- Ve své duši i myslí válečnické na paměti neustále mějte poslední a základní přikázání mé: Žádná pravidla nejsou dána - musíte zvítězit za každou cenu.

## Část první PRITEL MÉHO NEPŘÍTEL KAPITOLA 1

Začnu pěkně po pořádku. Je právě půl třetí ráno a vypadá to s námi dost bledě. Tak, a po tomhle vyčerpávajícím hlášení o aktuální situaci se vám můžu s klidným svědomím vyzpovídat z toho, co se vlastně děje.

Vždycky jsem tvrdil, že cesta na místo vlastní akce představuje půlku celé srandy. Ale dneska vám - po vzoru svého prezidenta - můžu konečně přiznat barvu: kecal jsem. Byla to z mojí strany jenom vytáčka, licoměrnost, faleš a lež. Po sedmi dílech Profesionálního válečníka jsem se konečně odhodlal k tomu, abych vám vyjevil tu holou, nezkrasenou, upřímnou, průzračnou a čistou pravdu - cesta na místo akce není vůbec žádná sranda. Tečka. Konec. Hotovo.

Jak se má člověk radovat z toho, že musí skákat z perfektně stabilizovaného letadla, z výšky skoro dvanáct kilometrů a při teplotě minus patnáct stupňů Celsia jenom proto, aby mohl nachytat nějaké bláznů, kteří drží pár rukojmích, zcela nepřipravené? Co je příjemného na tom, že musí opustit krásný pevný gumový člun a několik stovek metrů se až po prsa bořit do slizkého bahna a odhánět všechen ten dotěrný a mnohdy i životu nebezpečný hmyz jenom proto, aby provedl průzkum nějaké vesnice plné zločinců a nenápadně se stáhl zase zpátky? Proč by měl být šťastím bez sebe z toho, že se musí vlé-ci několik desítek kilometrů rozžhavenou pouští a na zádech nést všechno možné kromě kuchyňské linky jenom proto, aby vyhodil do povětří pestrrou směsici transnacionálních teroristů?

Všechny tyhle „veselé“ zážitky se dají shmout do jediného výmluvného dvouslabičného slova, a sice bolest.

Nemám ovšem na mysli tu umělou bolest, kterou nám předvádějí televizní a hollywoodští dramaturgové a scenáristi. Mám na mysli bolest opravdovou, takovou, která skutečně bolí a bolí zpravidla několik dní. Onu pozvolnou agónii z vymknutého kotníku způsobenou nárazem na vodní hladinu v rychlosti padesát kilometrů za hodinu. Měsíc palčivého utrpení z toho, že se vám při volném pádu zamotal padák a nylonové šňůry vás šlehly přes oči, servaly vám brýle a natrhly vám rohovku. Podvědomé stažení svěracích svalů následující poté, co se kulka z vaší vlastní zbraně odrazí od kovové stěny i podlahy, vrátí se k vám a rozřízne vám bok přesně centimetr pod dolním koncem neprůstřelné vesty.

A nyní vězte, že všechny uvedené varianty bolesti, všechny ty modřiny, šrámy, puchýře, otoky, otřesy, zhmožděny, krvavé rány i obyčejné boule na hlavě nejsou nic v porovnání s mým aktuálním stavem. A jaký že ten můj aktuální stav je? Inu, řeknu vám to takhle: už jsem byl potlučený, polámaný, odřený, popíchaný, pořezaný, popálený, promočený, promrzlý i špinavý od hlavy až k patě. Ale ještě nikdy jsem nebyl tak mastný.

Ano, mastný. Jako bramborový hranolek ze špinavé špeluň-ky Celé tělo jsem měl pokryté tak silnou vrstvou olejnatého rosolu, že jsem připomínal Herndonův pomník v den, kdy na něm nováčci z námořní akademie vykonávají poslední zkoušku prvního ročníku.\* Jako kdyby mě někdo pomazal vepřovým sádlem. Připadal jsem si jako Gertruda Erderleová při svém prvním pokusu o překonání Lamanšského průlivu.

No dobře, když je člověk dálkový plavec a má na sobě jednoduchý vlněný plavecký úbor ze třicátých let, tak mu zřejmě taková pořádná vrstva prasečího sádla či vazelíny (nebo třeba lubrikačního gelu, co já vím!) pomůže. Ale já jsem toho měl na sobě o trochu víc. Konkrétně potápěčskou kombinézu, v níž mi bylo v té teplé vodě, ve které jsem se pokoušel plavat, nepříjemně horko. Přes neopren jsem měl oblečený předpisový boj-

\* Zlézání naolejovaného Herndonova obelisku, pojmenovaného po koman-dérovi U. S. Navy Williamu Lewisovi Herndonovi, má symbolizovat tři nejdůležitější aspekty života v Námořní akademii USA, a to kázeň, kolektivního ducha a odvahu. Škoda že se tam posluchači o těchto vlastnostech jenom učí. Kdyby je během studia i získávali, měli bychom určitě mnohem lepší Navy, než jakou máme teď.

10

vý úbor a na něm stále populární taktickou neprůstřelnou vestu Point Blank třetí třídy - její téměř tři kilogramy těžký keramický pancíř mi chránil srdce. A to vše zakrývala speciální vesta pro boj zblízka, která byla naštěstí zároveň plovací, protože jinak bych s tou celou zátěží šel ke dnu wie ein Stein, jak by řekl můj dlouholetý skopčácký kamarád a kolega brigádní generál Fred Kohler.

Jako kámen? Ano - vždyť jsem na sobě nesl aspoň třicet kilo! Pas mi obepínal taktický opasek a z něj mi dolů viselo nepromokavé pouzdro, které jsem si pevně přivázel k pravému stehnu. V pouzdru se pak ukrývala pistole značky Heckler & Koch ráže 9 milimetrů spolu s pěti náhradními zásobníky na patnáct nábojů.

Náklad na pravém stehně vyvažovala zátěž na stehně levém. Ta spočívala v šesti zásobnících do samopalu, přičemž každý z těch zásobníků obsahoval třicet nábojů značky Winchester. V pouzdru na zádech se mnou putoval tradiční samopal MP5 ráže 9 milimetrů se speciálním vodotěsným tlumičem na hlavni a sedmým zásobníkem v kapse. Do kapes přichycených suchými zipy k plovací vestě jsem naskládal šest třaskavých granátů typu DefTec 25, vysílačku, mikrofon, naslouchadlo, šest metrů takzvané stužkové nálože na dřevěné cívce, pár roznětek, kus drátu, elektrickou rozbušku, šroubořez, elektrikařský šroubovák, kleště, krátké ocelové páčidlo a lékárničku. A protože pocházím ze staré školy příslušníků jednotek SEAL, nesl jsem s sebou ještě trochu dříví do lesa, přesněji řečeno dvě dvoulitrové lahve s pitnou vodou. V kapse na podbřišku pak poskakovala celá hrst nylonových roubíků a cívka s vodotěsnou lepicí páskou.

Kromě toho jsem měl na pravém lýtku ještě připevněný bojový nůž Mad Dog Taiho s nemagnetickým ostřím a kolem pasu uvázaný šestimetrový žebřík s titanovými příčkami a lankem z nerezavějící oceli. Se všemi těmi krámy se mi těch tisíc metrů, které mě dělí od cíle, bude plavat dost... řekněme... obtížně, a to i v těch nejlepších podmínkách. Ale neměl jsem na vybranou. A podobný náklad s sebou vlekli i ostatní. Vždyť nikde jinde žádné vybavení ani zásoby neseženeme. Až budeme něco potřebovat, tak to buď budeme mít s sebou, anebo se budeme muset bez toho obejít.

11

Na druhou stranu musím uznat, že podmínky k akci nebyly zrovna nesnesitelné. Do karet nám hrála celá řada faktorů. Voda byla teplá, klidná a jen mírně zčeřená. Proud nás nesl od místa vylovení až skoro přímo k cíli. Tenoučký srpek měsíce stojícího nízko na východě občas zahalily husté chomáče mraků, což jak mně, tak i oněm jedenácti mužům, kteří plavali spolu se mnou, propůjčovalo určitou neviditelnost. Možná právě proto pan Murphy z proslulých Murphyho zákonů usoudil, že naše akce probíhá až moc hladce a že náš cíl je až moc snadno dosažitelný. Dvanáctičlenné úderné komando by totiž mělo těch tisíc metrů uplavat zhruba za čtyřicet minut. Jenže my jsme první polovinu trasy dokázali urazit za dobu kratší než dvacet minut, a měli jsme tudíž oproti časovému plánu malinký náskok.

A tak se ze tmy vynořil pan Murphy a se svým obvyklým zvráceným smyslem pro humor nám začal zvyšovat stupeň obtížnosti. Ve vodě se najednou objevila nepředvídatelná, nečekaná a naprosto nevíтанá ropná skvrna. Uviděl jsem ji, až když jsem byl od ní dva metry - včas na to, abych stihl varovat svoje hochy, ale pozdě na to, abych se jí sám vyhnul. Té ropy nebylo nijak moc - ta skvrna měřila v nejtlustším místě sotva pět centimetrů. Ale řeknu vám, že těch sotva pět centimetrů mi bohatě stačilo. Ta zatracená ropa se na mě přilepila a pokryla všechnu můj náklad hustou smradlavou vrstvou. A také zvýšila moji zátěž - od té chvíle jsem musel plavat pod dvojnásobně těžkým nákladem.

Ropné skvrny navíc patří do rubriky takzvaných NEBMATů neboli NEBezpečných MATeriálů, jak

říkají ochránci přírody z Úřadu na ochranu životního prostředí EPA. A podle jejich směrnic (a já jsem ty směrnice četl) nesmí dojít k žádnému kontaktu s ropnou skvrnou, pokud člověk na sobě nemá: 1. ochrannou kombinézu schválenou EPA, 2. ochrannou masku schválenou EPA, 3. ochranné rukavice schválené EPA, 4. ochrannou obuv schválenou EPA a 5. tvrdou pokrývku hlavy schválenou EPA (nejlépe oranžové nebo jasně žluté barvy). Porušení směrnic se přísně trestá. Jména pachatelů budou zapsána do Knihy hříchů.

Ale protože se v okruhu deseti tisíc kilometrů žádný ochránce zeleně z EPA momentálně nenacházel a protože jsem se už dávno rozhodl, že si klacků, které mi při akcích házívá pod nohy

12

pan Murphy osobně nebo někdo z jeho početného příbuzenstva, nebudu všimat, plaval jsem dál. Sakra, vždyť před pár lety jsem se potápěl v nádrži s radioaktivní vodou! Následné světélkování (byl jsem jedním z mála chlapů, kterým ve tmě svítí penis) jsem si vykurýroval bombajským ginem - a od té doby jsem už žádnou záři z poklopce nezpozoroval. A když může bombaj zlikvidovat následky ozáření, tak mi jedna (nebo dvě či tři, případně čtyři) sklenky tohoto lahodného moku určitě zacílí i šrámy, které si odnesu z téhle noční eskapády.

No dobře, já vím, že jsem odbočil už moc daleko a že byste se radši chtěli dozvědět něco víc o tom, co jsem v té chvíli zrovna dělal. Je to docela prosté. Právě jsem se totiž snažil překonat kraulem kus Kaspického moře a doplavat k ropné plošině s označením 16-Bravo, ležící spolu s dalšími čtyřmi plošinami patnáct kilometrů od břehu a zhruba osmdesát kilometrů jižně od ázer-bajždánského hlavního města Baku. Všechny plošiny patřily ropnému konsorciu SOCAR, které vlastnila zčásti americká firma CenTex a zčásti Ázerbajdžán jako stát, a pracovali na nich jak zaměstnanci CenTexu, tak i dělníci z řad britských emigrantů.

Ale kvůli tomu jsem tu nebyl. Byl jsem tady proto, že plošinu 16-Bravo v danou chvíli ovládala skupina osmi teroristů. Zmocnila se jí před dvaceti hodinami - využila tmy a pronikla k plošině ve dvou žlutých gumových člunech, které se teď houpaly na drobných vlnkách u severovýchodního pilíře. Tangové plošinu bleskově obsadili, zajali Brity jako svoje rukojmí a pak vlastními mobilními telefony zavolali na ústředí CenTexu, které se nachází v Houstonu. Jejich sdělení - po překladu do angličtiny - bylo ztraceno stručné: jsme proiránští Ázerbajdžánci, kterým se vůbec nelíbí to, že nás vy nevěřící vykořistíte. Zmizte z Ázerbajdžánu, nebo uvidíte, zač je toho loket!

Čirou náhodou jsem jenom dvě hodinky poté, co se výzvu teroristů podařilo konečně přeložit, přistál v Baku spolu s četou příslušníků SEAL, a to v rámci jisté tajné výcvikové akce, podniknuté ve vší tichosti se souhlasem našeho ministra obrany a na rozkaz předsedy Sboru náčelníků štábů. Veškeré plány na utajení ale vzaly zasvé ve chvíli, kdy se v rukou teroristů ocitli Američané. Ázerbajdžánci dobře znali moje schopnosti v oblasti protiteroristických akcí a věděli, že nic podobného žádná jejich vojenská ani policejní jednotka nesvede (právě proto jsem také do Baku přicestoval).

13

Proto ázerbajdžánská vláda chtěla, abychom tu dnešní špinavou práci vykonali my. A řeknu vám zcela upřímně, že mě k tomu nemuseli vůbec nutit. Vždyť nejlépe se učí na příkladech a osvobození téhle ropné plošiny poslouží našim ázerbajdžánským žákům jako živá ukázka správného plížení a slídění a střílení k loupání.

To by byly ty dobré zprávy. A teď pro změnu ty špatné. Někdo náš příjezd vyzradil sdělovacím prostředkům, a tak na nás na letišti čekala spousta fotoaparátů, kamer a mikrofonů. Americké stanice si nás chtěly natočit a udělat s námi pár rozhovorů. Zřejmě proto, aby pak tyhle záznamy mohli použít ochránci lidských práv a obvinít mě z toho, že jsem vůči chudákům teroristům použil nedovolené násilí, nervový plyn nebo nějakou jinou zakázanou látku.

Tak to teda prr! S uvedeným problémem jsem se vypořádal tak, že jsem Ázerbajdžánce požádal, ať všechny reportéry vyhodí, což s neskrytým potěšením také učinili. Na cestě k nočnímu nájezdu ovšem zůstaly ještě další dvě překážky. Těmi byli - vezmu to v pořadí podle časového sledu jejich vystoupení - Její Výsost paní Marybeth Madisonová, mimořádná a zplnomocněná velvyslankyně Spojených států amerických v Ázerbajdžánské republice, a Jeho Technokratické Veličenstvo pan Roscoe Grogan, viceprezident společnosti CenTex pro bezpečnost pro oblast střední Asie.

Ctěná paní Madisonová nás nechtěla vidět na svém písečku. Přicestovali jsme totiž bez předchozího oznámení, bez telegramu, prostě naprosto neohlášení. A velvyslankyně mi to také dala sice, řekněme diplomatsky, avšak docela jasně najevo. „Nikdo, kapitáne, nikdo mě tady, do prdele, takhle obcházet nebude, i kdyby měl tak očividnou hladinu testosteronu jako vy!”

Jelikož jsem takovému jazyku dobře rozuměl, vysvětlil jsem té dobré ženě, že takzvaný Společný kombinovaný vzdělávací výcvik, jak se naše plánované působení v Ázerbajdžánu oficiálně nazývalo, nespadá do její kompetence. Přijel jsem proto, abych zde cvičil se svojí jednotkou, protože takový vzdělávací výcvik slouží především nám, a ne Ázerbajdžáncům, i když z něj můžou něco mít i oni, jestli se budou dobře dívat, jak co děláme a proč to tak děláme.

„To jsou, kapitáne Marcinko, jenom planý žvásty a vy to víte stejně dobře jako já!” prohlásila velvyslankyně a potřásla při-

tom dokonale upravenými na blond odbarvenými vlasy. „Četla jsem celou korespondenci a vím, jak takovej společnej výcvik vypadá! Můžete si plácet, co chcete, ale jste tady kvůli tomu, abyste cvičili Ázerbajdžánce, a pokud to nebudete dělat v Íránu, v Rusku nebo v Gruzii, nebo pokud si je odvezete domů do Států, budete hrát na mým hřišti!”

V tom měla samozřejmě pravdu. Ale podobné situace mě nezastavily nikdy předtím, tak nevím, proč bych měl zaváhat zrovna tentokrát. Stačilo jenom, abych zatelefonoval do Washingtonu ministrovi obrany a aby ázerbajdžánský ministr zahraničí zavolal prvnímú náměstkovi státního tajemníka pro bývalý Sovětský svaz (jehož nakonec zastihli na mobilu někde na cestě do jednoho ze Stanů\*), a nalakované, pěstěné a chanelem provoněné spáry paní Madisonové se stáhly zase zpátky.

Tvrďším oříškem byl bezpečák Grogan, bývalý kontrolní agent FBI (čili štábní krysa) z Dallasu, jenž se s bezpečnostními složkami setkal naposled zřejmě ještě v době, kdy byl prezidentem Ronald Reagan a kdy velvyslankyně Madisonová chodila na základní školu. Velvyslankyně aspoň pochopila - i když až po určité, ehm, intervenci z Washingtonu - že tahle země patří Ázerbajdžáncům, že mě právě oni požádali o pomoc a že mám podporu předsedy Sboru náčelníků štábů a ministra obrany. Moje přítomnost na zdejší půdě se jí sice nelíbila, ale všechny politické faktory hovořily výmluvnou řečí. A protože byla realistka, raději se před jejich váhou sklonila a ustoupila mi z cesty.

Jenže Grogana žádné takové politické ani diplomatické nuance netrápily. Inkriminovaná ropná plošina patřila jeho firmě, a proto chtěl, aby bylo po jeho.

A jak že to „po jeho” vypadalo? Ne moc inteligentně. Roscoe se totiž domníval, že když těm tangům předáme prostřednictvím jedné místní svépomocné organizace nějakých sto tisíc v tvrdé americké měně, naskákají zpátky do člunů a vypadnou navždycky z Baku.

Ze mi nevěříte? No dobře, přehraju vám to teda jako videokazetu.

Stány se říká souhrnně bývalým sovětským republikám, jejichž jméno končí příponou „stán”. Patří k nim například Kazachstán, Turkmenistán, Kyrgyz-stán, Tádžikistán a další.

14

15

Stojíme s Groganem proti sobě na letištní ploše kousek od špinavé rampy velké černé neoznačené C-130, v níž jsme do Ázerbajdžánu přiletěli. Vidíte ty jeho ruce? Palce má zaháknuté za opaskem jako kovboj z nějakého rodokapsu.

Poslechněme si, co říká. „Víš, Dicku, já jsem tady měl se vše-ma těmahle pitomejma hajzlama za těch dva a půl roku hodně- krát co do činění. Za tu dobu se tady vystřídali tři americký velvyslanci. A vždycky to šlo přes tu pitomou nadaci Siržik. Pitomá turecká mafie. Pitomá čečenská mafie. Pitomá gruzín-ská mafie. Pitomá ruská mafie. Pitomý arménský nacionalisti. Pitomý ázerbajdžánský pistolníci. Ta pitomá nadace jedná se všema. Má takovej pitomej systém a ten funguje takhle: já nadaci předám kufřík plnej dolarů - doma ve Státech je to braný jako dar charitativní organizaci, takže je to všechno v pořádku, a CenTex si tu částku dokonce odečte z daní. Nadace si možná část peněz nechá, ale třeba taky všechno, stejně je to fuk, nemyslíš? No a pak vezme tolik, kolik uzná za vhodný, předá to dál a dotyčný zmizí. Jenom za posledního půl roku jsem to takhle provedl několikrát, takže o tom vím daleko víc než ty. A i když se tyhle poslední hajzlové rozhodli, že zvednou tu pitomou cenu díky rukojmím, nejsou to pořád žádný pitomý teroristi, Dicku - jsou to jenom pitomý obchodníci!”

To určitě! A tak jsem milému pitomému Groganovi svým typickým pitomým žabáckým stylem vysvětlil, že podle všech pitomejch řádů a směrnic pro pitomý speciální jednotky U.S. Navy se lidi, který berou pitomý rukojmí, nazývají „pitomejma teroristama“. A dodal jsem (tenkrát jsem se domníval, že trochu zbytečně), že my teroristům žádný pitomý úplatky nedáváme a zcela určitě taky nejednáme prostřednictvím nějaký pitomý falešný nadace.

Všimli jste si, jak Grogan vymrštil pravačku jako policajt při řízení dopravy? „Moment, Dicku, já nemluvím o žádném pitomém úplatku! To by bylo špatný! A taky trestný! My z tyhle pitomý branže tomu říkáme uspišení a támhleta pitomá velvy-slankyně, která, jak asi víš, se v tyhle pitomý branži pohybuje už pitomejch dvanáct let, se mnou plně souhlasí!“

Docela mě překvapilo, že by zmíněná pitomá velvyslankyně mohla být vůbec v nějaké branži už dvanáct let. Vypadala totiž tak na pětadvacet. Samozřejmě že podle záznamů, které jsem si přečetl cestou do Baku (na první pohled sice vypadám jako ne-

16

i

andertálec, ale domácích úkolů dělám víc než hlavní burzovní analytik z firmy Merrill Lynch, to mi věřte!), jí bylo přesně třicet sedm. Jako vdova po dvanáctém nejbohatším muži Texasu řídila firmu, jejíž základní jmění převyšovalo hrubý národní produkt většiny zemí třetího světa. Z časopisu Forbes jsem se také dozvěděl, že umí být tvrdá jako žula a že svoji mluvu koření jadrnými výrazy stejně často jako francouzskými slovíčky, které se naučila na Madeíře a na Sorbonně, nebo ekonomickou terminologií, kterou si osvojila na Harvardu.

Musím přiznat, že ani na těch lichotivých fotografiích z časopisů Město a venkov a Architektura nevypadala tak dobře jako ve skutečnosti. Marybeth Madisonové bylo sice třicet sedm let, ale měla postavu a pevnou kůži ženy, která pravidelně cvičí pod dohledem osobního trenéra a která díky tomu může směle tvrdit, že jí je o deset let méně.

Ale všechny ty zkušenosti „z branže“, všechny ty vysokoškolské diplomy, stejně jako celé umění používat sprostá slova a celá ta mladistvá postava jí byly při řešení únosu rukojmích naprosto k ničemu. Ba dokonce působily proti ní, protože se, bůhvíproč (možná kvůli tomu, že oba pocházeli z Texasu, nebo třeba prostě jenom proto, že neuměli jednat nekompromisně v situacích, při nich šlo o lidské životy), spojila s Roscoem Groganem a jeho kamarády z nadace Siržik (v duchu jsem si poznamenal, že si budu muset tu slavnou nadaci trochu proklepnout, až na to budu mít čas). A Grogan, jak už jsme stačili společně zjistit, je vládou prověřený hajzl první třídy a mimořádných rozměrů.

Ted bych vám klidně mohl barvitě líčit svoji reakci na ty jeho nesmysly, ale domnívám se, že bych tím jenom zbytečně ztrácel čas - jak svůj, tak i váš. Proto postačí, když vám povím, že velvyslankyně i Grogan nakonec roztrpčeně nasedli do pancéřované limuzíny a v neveselé náladě se vrátili na ambasádu. Konečně jsem se mohl pustit do práce. Během následujících osmi hodin se naše komando přesunulo zhruba osmdesát kilometrů na jih. Tam jsme si vyhlédli ropnou plošinu, která ležela k 16-Bravo nejbliž, a za asistence ázerbajdžánské armády jsme si na ní zřídili základnu. Chvilí nato už dvě družstva mých hochů (spolu se čtyřmi ázerbajdžánskými učedníky, jimž jsem dovolil, že můžou práci mých střelců zblízka sledovat) jzkou-mala pomocí infračervených dalekohledů situaci

17

nované plošině a já jsem popadl mobilní telefon a nastartoval jsem doma ve Státech svoji zpravodajskou síť.

Zanedlouho jsem už věděl, že zmínění tangové nejsou vůbec žádní Ázerbajdžánci, ale Íránci. Jednalo se o členy skupiny, které se odštěpila z Revolučních gard a která si dala název „Alláhova pěst“. Podle DIA sem tangové pronikli z Íránu - jako výchozí bod jim posloužilo bývalé odposlechové stanoviště CIA, ležící v horách nad městem Astarou jen kousek od hranic s Ázer-bajdžánem. Kdo říká, že fundamentalisti nemají žádný smysl pro humor?

Já - aspoň pokud jde o zabíjení cizinců ze Západu. Za poslední rok a čtvrt totiž Alláhova pěst zavraždila sedm Američanů, tři Brity, jednoho Němce a jednoho Francouze. Svoje působení přitom neomezovala jenom na Blízký východ a Evropu - jednou zaútočila v Japonsku, dvakrát zase v Kanadě.

Za soumraku jsme se shodli na tom, že se na plošině 16-Bravo nachází celkem osm teroristů. To sice

není nijak vysoký počet, ale na to, aby stačili nám i rukojmím pořádně uškodit, je jich až až. Z informací, které nám poskytli Ázerbajdžánci, a z vlastního monitorování situace jsme také věděli, že tihle tangové jsou zdatní, profesionálně vycvičení a dobře vybavení.

Jo a ještě něco: na rozdíl ode mě nejsou pokrytí od hlavy až k patě ropou.

Setřel jsem z ochranné masky ropu (plaval jsem totiž v podstatě naslepo), vypustil jsem z plovací vesty skoro všechnu vzduch, zajel jsem pod hladinu jako onen před pár stránkami vzpomenutý kámen a začal jsem kopat nohama a kroutit tělem a snažil jsem se zbavit co největšího množství té odporné mazlavé látky. Moc se mi to nepovedlo. Zato se mi povedlo něco jiného, a sice ztratit orientaci. Ale i to bylo lepší, než kdybych musel dál plavat v tom svinstvu. V domněnku, že plavu správným směrem, jsem udělal pod vodou pár rychlých temp a pak jsem se překulil na záda a zamířil jsem k hladině, abych se nadechl. Zuřivě jsem přitom kopal ploutvemi a také rukama jsem se snažil co nejvíc rozrušit ten mastný příkrov nad sebou.

A vtom jsem dostal do obličeje takovou ránu, až se mi zatmělo před očima. Jejím původcem byl Bumerang, který měl plavat deset metrů nalevo ode mě a šest metrů přede mnou. Moje brada se nějak připletla do cesty jeho patě a takhle to dopadlo.

18

Ta rána nejenom zatraceně pálila a bolela, ale také mi strhla masku a vyrazila dech. Skočil jsem nad hladinu jako velryba, nasál jsem vzduch - a současně jsem spolkl asi tak litr ropou sycené slané vody. Hned jsem ji vrátil zpátky do moře a pak jsem se znovu potopil a začal jsem šátrat po masce - a obdržel jsem další mohutný úder ploutví, tentokrát přímo do svého velkého slovenského rypáku. Zcela podvědomě jsem ten vražedný předmět sevřel v ruce a dohrabal jsem se zpátky na hladinu.

Tam mi ploutev vyklouzla z ruky a místo ní se v mém značně rozmazaném zorném poli objevil Bumerangův protáhlý obličej. Jeho majitel držel v pravé ruce moji masku. Pomohl mi ji umýt, navléknout na hlavu, nasadit na obličej a utáhnout. Jeho oči byly plné soucitu. A moje zase plné soli, ropy a dalšího sajrajtu, kterého se v zaneřáděném Kaspickém moři našla spousta.

Postavil jsem se, začal jsem šlapat vodu, připustil jsem do vesty trochu vzduchu a rozhlédl jsem se kolem. Byli jsme zhruba tři sta metrů od plošiny, dost daleko na to, aby na nás nedopadalo světlo z jantarově žlutých sodíkových výbojek od pracovních prostorů, bílých žárovek od lávek a můstků, mihotavých bezpečnostních světel ze zábradlí a červenobílých signálních světel z vrcholku vrtné věže nebo nazelenalá umělá zář vycházející z obytných prostorů.

K plošině nás plavalo jenom dvanáct. Zbývající čtyři členové mojí čtyř Echo zůstali na jiné plošině z téhle pětičlenné skupinky a s pomocí odstřelovačských pušek ráže .50 s tlumiči nám kryjí záda. Se speciálními ručně nabíjenými projektily Hornady mají tyhle pušky dostřel až dva tisíce metrů, přičemž vzdálenost k 16-Bravo je sotva poloviční.

02.32. Než pořádně popadnu dech, dovolte mi, abych vám stručně vysvětlil, co chceme provést. Taková ropná plošina se dá dobýt jenom třemi způsoby. Můžete k ní připlavat, vylézt po konstrukci nahoru a zlikvidovat nepřítele. Můžete k ní přiletět těsně nad hladinou ve vrtulníku, potom se najednou prudce vznést nad plošinu, slanit dolů a zlikvidovat nepřítele. Nebo můžete vyskočit z letadla letícího ve velké výšce, řídit se osm kilometrů volným pádem, ve dvanácti stech metrech nad hladinou otevřít padák, snést se na plošinu a zlikvidovat nepřítele.

19

Dlužno dodat, že ten poslední postup je zároveň nejriskantnější, protože při tomhle typu seskoků nemáte zaručené, že se vám podaří dostat všechny střelce na plošinu ve stejném čase - v takovém případě byste nemuseli ovládnout plošinu a pobít všechny nepřátele ještě dřív, než budou mít možnost zlikvidovat rukojmí. Zřejmě nejefektivnější metodou je slaňování z vrtulníku. A když k tomu přidáte ještě průnik z vody, můžete na plošinu dostat najednou hromadu střelců. Jenže my jsme museli na nějaké slaňování zapomenout - dozvěděli jsme se totiž, že v celém Ázerbajdžánu není k dispozici ani jeden vrtulník, který by dokázal unést víc než čtyři lidi. A tak jsme museli zvolit trochu staromódnější postup, který však vedl ke stejnému cíli - tedy zabít nepřátele dřív, než stihnou ublížit rukojmím.

02.34. Konečně se mi povedlo uniknout z dosahu té odporné ropné skvrny, a mohl jsem tak začít kraulovat k plošině. Bumerang se držel vedle mě a jeho dlouhá úzká hlava poskakovala v mírném

proudu. Za námi plaval v rojnici zbytek čty. Její jádro - Bumerang, Kachní noha Dewey, Eddie DiCarlo, Půlpinta Harris, Piccolo Mead alias Piek, Aligátor Shepard a Hlodavec -pode mnou sloužilo už řadu let. Terry Devine, jemuž jsem dal přezdívkou Timex, protože může mít rozbitý ciferník, a přesto šlape pořád dál, si u mě odbyl premiéru loni v Německu.

Ostatní byli nováčky - ovšem velmi zdatnými. Například takový Kopáč OToole z floridského Hollywood Beach...

Počkejte... Co to je tam venku, sakra, za rámus? Aha, to je můj redaktor. Chce vědět, proč jsem s sebou na tuhle akci vzal partu zelenáčů.

Můžou za to dva výrazy, a to prodloužení služebního poměru a opětovné vzetí do služebního poměru. Oba jsou v dnešní politicky korektní Navy přísně tabu, a tak většina mých někdejších střelců musela odejít do civilu. Naštěstí tu stále existuje hrstka opravdových válečníků, z níž si můžu vybírat. A tihle kluci představují šlehačku na dortu.

Tak třeba Kopáč OToole z Hollywood Beach, o němž jsem chtěl prve mluvit. Kopáč patří k typu lidí, který právě na takovýchto akcích potřebujete. Nebojí se žádné práce a dokáže vylézt úplně po všem. Skupinu uzavírali Zkažený Randy Micha-els a malý rtuťovitý Brit, jemuž říkám Nigel (ve skutečnosti se jmenuje Rupert, ale copak v době, kdy se všechno řídí heslem

20

„neptej se a nemluv“, můžu někoho oslovovat „Ruperte“?). Zkažený Randy má postavu defenzivního křídla amerického fotbalu - je velký a rozložitý, a když je to potřeba, dokáže chodit jako King Kong. Zkažený Randy se mu přezdívá proto, že sloužil deset let u armádních Rangers - a jestli tohle nebyl zkažený kus života, tak už nevím. Pak učinil to správné rozhodnutí - uvědomil si, že život nemusí být jenom samá práce, ale také dobrodružství, a přestoupil k Navy. Zde prodělal ve věku devětadvaceti let základní výcvik ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL a v současné době se pyšní hodností E-9 (to je vrchní lodmistr, pro vás civilisty).

Vytáhl jsem si ho z jednotky SEAL 8. Randy je totiž, přátelé, typem válečníka, od něhož si necháte krýt záda v případě, že se ocitnete v průšvihy a bude proti vám stát osm nepřátel. Nad mojí nabídkou přemýšlel sotva půl vteřiny. Měl jediný požadavek, a sice abych spolu s ním vzal do své veselé žabácké kopy i jeho potápěčské dvojče Nigela, které váží pouhých dvaapadesát kilogramů. Nigel se narodil jako Rupert Collis ve Východním Londýně, což poznáte hned, jak na vás promluví. Je živým důkazem toho, že Američany a Angličany liší jenom jediné -společný jazyk.

Do Spojených států přišel, když mu bylo jedenáct. V osmnácti získal americké občanství a hned se dal k Navy. Umí uběhnout padesát kilometrů v kuse a trvá mu to jenom pět a půl hodiny. Ze to není nijak slavný čas? To máte pravdu, jenže Nigel tuhle vzdálenost urazí na poušti. A s téměř čtyřicetikilogramovou zátěží v podobě plné polní. A i po těch padesáti kilometrech vám klidně vypráší kožich - i kdybyste se považovali za bůhvíjaké borce.

Na plošině, z níž jsem si udělal jakousi předsunutou základnu, zůstal čtyřčlenný zpravodajsko-odstřelovačský tým. Hlavním pozorovatelem byl Mustang, napůl Sioux a napůl zřejmě divoká puma - jinak celý válečník, který vyrůstal v Montaně. Protože postavou tak trochu připomíná starožitnou almaru, většina lidí si myslí, že je neohrabaný. Ale to se zatraceně pletou! Po Mustangově boku stál Kladiovo Johnson. Ten se svému drsnému řemeslu vyučil u námořní pěchoty a až po pár letech přestoupil k jednotkám SEAL. Kdysi se mu povedlo trefit nepřítele na vzdálenost dva tisíce šest set metrů přímo do hlavy - použil k tomu speciální odstřelovačskou pušku ráže .50, vyvinutou pro

21

operaci Pouštní bouře. Kladiovo se na jejím vývoji velmi aktivně podílel. Do Ázerbajdžánu si s sebou přivezl její čtvrtou generaci, která byla dvakrát přesnější než původní model.

Druhou dvojici tvořili Butch Wells, šikovný kluk z Readingu se širokánským novoanglánským přízvukem, a Burák. Burák (jestli se nějak jmenoval, tak to nikdy nikomu neřekl, a pokud jsem se jeho pravé jméno někdy dozvěděl, tak jsem ho už dávno zapomněl) pocházel z Georgie a jako druhý odstřelovač Echa dokázal na tisíc metrů vystřelit mouše oko.

02.45. Doplavali jsme k dlouhé trubce, která spojovala silné pilíře. Byli jsme úplně vyčerpaní - a to jsme vlastně ještě ani nezačali. Odvázal jsem obě láhve s vodou a podal jsem jednu Pickovi a druhou Kachní

noze. Totéž učinil i Timex, jen s tím rozdílem, že jednu láhev věnoval Kopáčovi a z druhé se napil sám. Potom jsem se položil zády na hladinu a snažil jsem se srovnat dech. Nebylo to zrovna snadné. Voda v moři měla kolem pětadvaceti stupňů, vzduch ještě tak o deset víc a to horko mi vysávalo poslední zbytky energie.

Počkal jsem, až se všichni posilní vodou, a pak jsem se napil také. Při plavání jsem vypotil několik litrů, a i když ta voda představovala docela velkou zátěž, byl jsem rád, že jsme si jí vzali tolik, aby na každého člena komanda vyšly zhruba dvě třetiny litru. Za ta léta jsem už zjistil, že dehydrovaný válečník nepodává stejný výkon jako válečník hydrovaný.

02.49. Nad námi se tyčila plošina - gigantický impozantní skelet. Samá světla a stíny, samé mechanické hrany. Stála v nějakých pětadesáti metrech vody - jednalo se o takzvanou pevnou plošinu, což znamenalo, že byla přichycená k mořskému dnu. Kdyby hloubka v těchto místech dosahovala, dejme tomu, sto padesáti metrů, tak by ta plošina byla napůl ponořená, tedy spočívala by na obrovských pontonech a na místě by ji držely dlouhé kotevní řetězy.

Ted se možná v duchu ptáte, jak je možné, že jsme k 16-Bravo připlavali zcela beztréstně, když tangové nahoře docela určitě drželi hlídky. Na tuhle otázku existuje jednoduchá odpověď. Za prvé, taková ropná plošina je velikánská, větší než pětadvacetipatrový věžák. A těžko se z ní kouká přímo na vodu, pokud se člověk nenaklání z některé lávky, jež jsou zavěšené pod hlavní palubou. Do očí vám svítí oblouková světla. Vodní hladinu

22

nelze z té výšky pětadvaceti až osmadvaceti metrů takřka rozeznat. A jen těžko se v ní dá zpozorovat nějaký pohyb, a to i za takových příznivých podmínek, jaké panovaly oné noci.

A za druhé, na ropných plošinách bývá vždycky spousta hluku. Vrzání a skřípání kovu způsobené tím, jak se plošina ve vodě pohybuje. Také budky a přístřešky se posouvají podle toho, jak se mění podvodní proudy. A k tomu jsou zde ještě všechny ty generátory, které vyrábějí elektřinu a pohánějí jeřáby i vlastní těžební zařízení. A i kdyby plošina z devadesáti procent nefungovala, pořád na ní bude dost rámusu. A takové prostředí já můžu využít ke svojí výhodě.

02.51. Nastal čas vyrazit do akce. Ale nejdřív jsem se musel vypořádat s tou hnusnou ropou. Jelikož vyznávám krédo kmotra všech příslušníků jednotek SEAL Roye Henryho Boehma\*, narazil jsem na skvrnu jako první a utrpěl jsem tak větší škody než ostatní. Ti se totiž, když viděli, jak se trápím, ponořili hluboko pod hladinu a celou skvrnu pěkně podplavali. Jenže já jsem měl svršky skoro celé od ropy. Stejně tak i plovací vestu. Ochranný krunýř zůstal naštěstí úplně čistý a totéž se dalo říci i o neoprenu. A tak jsem si sundal vestu, pancíř i bojový úbor, navlékl jsem pancíř rovnou na neopren, odepnul jsem z vesty kapsy, připevnil jsem je suchými zipy k pancíři a znovu jsem si připnul opasek, stehenní pouzdro, držáky na zásobníky a nůž. Pouzdro na samopal bylo zralé na vyhození - dovnitř se ropa naštěstí nedostala.

02.56. Připojili jsme k vodotěsným vysílačkám naslouchadla a mikrofony a zkontrolovali jsme, jestli všechno funguje. No, osm z dvanácti není až tak špatný výsledek, ale řeknu vám, že až se vrátíme do Států, určitě si s lidmi z Motoroly o té údajné vodotěsnosti jejich výrobků chvilku popovídám.

Vyburcoval jsem svoje odstřelovače, sedící ve tmě zhruba tři sta metrů od nás, a oznámil jsem jim, že jdeme na věc.

„Jasný, šéfe!“ odpověděl mi v naslouchadle Mustangův hlas. „Vidím vás v nočním vidění! Jsme připravení! Můstek nad várna je cistej. Nahoře na psí boudě vidím jednoho tanga. Má zbraň s nočním viděním. Burák má dalšího nahoře na opičím prknu -taky s noční viděním. A vypadá to, že v ruce drží nějaký odpalovací zařízení!“

„Vůdcovství,“ huhlal vždycky Roy, „se dá vyjádřit dvěma slovy: Za mnou!“

23

Vybavil jsem si náčrtek, který jsem si uložil do hlavy těsně před akcí. Tak tedy: jeden tango je dvacet metrů nad hlavní palubou - opičí prkno leží totiž v místě, na kterém sedí obsluha vrtné věže. Z téhle pozice ovládá svým palebným polem heli-port, obytné prostory a většinu prostor palubních. A také nálože, jak jsem se právě od Mustanga dozvěděl.

Do ucha mi zaznělo čtvero krátkých dvojitých syknutí - všichni rozumí.

03.03. Podplavali jsme plošinu a pak jsem dal pokyn k zahájení útoku. Kopáč sundal z ramene dvacetimetrové tenké nylonové lano, omotal si ho kolem pasu, vyhoupl se na mohutnou svislou podpěru a začal po ní šplhat nahoru. V patách za ním lezli Kachní noha Dewey se Zkaženým Randym Michaelsem. Díval jsme se, jak se pomalu sunou po kluzké podpěře. Ropné plošiny nemám zrovna v lásce. Před pár lety jsem v Mexickém zálivu při akci na jedné takové plošině přišel o jednoho ze svých lidí. Jenže jak praví jedno z mého desatera přikázání: Třebaže se vám to líbiti nemusí, udělati to musíte. Moji lezci postupovali stále výš. Ale bylo na nich vidět, kolik je to stojí námahy -z jejich těl sálalo zřetelné horko.

Bumerang, Eddie a Hlodavec je kryli zdola. Hlavně svých zbraní měli namířené na můstek ležící patnáct metrů nad vodní hladinou a pátrali po nepříteli. Některý z tangu by si totiž mohl jít třeba zakouřit nebo vymočít se - a pak by bylo na nich, aby ho zlikvidovali dřív, než stačí ztropit poplach nebo nějak ublížit našim horolezcům. Tohle byla nejkritičtější fáze celé akce. Až se ti tři dostanou na můstek, Kachní noha s Randym zaujmou obranné postavení, Kopáč spustí lano a vytáhne na něm po částech žebřík. Ten potom sestaví dohromady, připevní ho k zábradlí a spustí nám ho dolů. Provazový žebřík není žádná legrace. Ale rozhodně se po něm leze lépe než po svislé podpěře.

03.11. Osm minut je zatraceně dlouhá doba, zvlášť když je člověk tak zranitelný, jak jsme byli my do té doby, než se nám podařilo vytáhnout žebřík nahoru. Šel jsem na řadu jako poslední. Já vím, že vždycky vedu zepředu, ale jsem také oproti svým střelcům o trochu starší, a zatímco oni vyběhnou po žebříku jako lasičky, já se musím trápit doslova s každou příčkou.

Počkal jsem, až se Nigelův útlý zadek dostane tři metry nad vodu, a pak jsem vyskočil co nejvýš, chytil jsem se za úzkou titanovou příčku a začal jsem se pomalu přitahovat, kilo po kilu,

24

deko po deku, dokud jsem nedostal prsty pravé nohy na úroveň spodní příčky. Sakra, to byla dřina! A to dělám na svý venkovní posilovně každý den na benči 202,5 kilogramu, při 155 opakováních, bez ohledu na to, jestli prší, sněží nebo fouká silnej vítr! Jo, mám hodně silnou horní polovinu těla! A vůbec jsem celej pěkně silnej hajzl! Jenže to je mi všechno hovno platný, když se musím vyškrábat po úzkým, kluzkým, mokrým a roz-kejvaným provazovým žebříku a ještě k tomu za bojovějch podmínek!

Zápasil jsem se žebříkem, který se kroutil a kýval směrem ode mě. Musel jsem použít veškerou sílu svých paží - a nakonec jsem ten zkroucený kov a lanko přece jenom zvládl a podařilo se mi položit nohu na tu zatracenou příčku.

Jestlipak jsem se vám, přátelé, zmínil o tom, že jsem chvilku předtím proplaval ropnou skvrnou? Ano? Že si to pamatujete? Tak budte rádi, protože máte lepší paměť než já. Já jsem totiž docela zapomněl na to, že mi podrážky bot kloužou jako jelení střeva. Noha mi sjela z příčky, ruce se přestaly držet žebříku a já jsem sletěl o dobré tři čtvrti metru níž. A jak jsem dopadl? Zkuste hádat - ano, správně, rozkrokem přesně na tu pitomou příčku!

Veškerá moje váha - každičkový kilogram, každičkový dekagram, každičkový gram mojí tělesné hmotnosti, o hmotnosti nákladu ani nemluvě - najednou spočívala na mém pravém varleti. Tom samém varleti, ze kterého ta titanová příčka udělala burský oříšek. Jaúúúú, to byla bolest! Věděl jsem, že jestli s tím hned něco neprovedu, budu po zbytek akce zpívat altem.

Přemohl jsem bolest, zhluboka jsem se nadechl, zvedl jsem jednu ruku, pak druhou a začal jsem se pomalu zvedat a lézt zase nahoru. Každý pohyb přitom doprovázela ukrutná bolest v pravé části šourku. Řeknu vám, že když jsem se konečně převálil přes zábradlí na vytoužený můstek, bolelo mě úplně celé tělo a chybělo mi také pár kilogramů původní váhy, aspoň soudě podle toho nepříjemného mokra, které jsem měl v neopre-nu. Nic naplat, přátelé, už nejsem tak čiperný jako v prvních dílech Profesionálního válečníka a tahle skutečnost se velmi citelně projevuje právě při lezení po žebříku.

Ale jak už jsem říkal dřív a budu říkat dál, bolest existuje kvůli tomu, abych věděl, že jsem naživu. A protože jsem byl naživu až moc, vytáhl jsem z pouzdra samopal, zasunul jsem do něj zásobník a natáhl jsem závěr. Představení mohlo začít.

25

Za místo průniku jsme si zvolili malý můstek na konci plynového odlučovače ve tvaru nálevky. Odlučovače bývají na většině plošin dva. Můstky s jednou svislou a jednou vodorovnou plynovou

tryskou jsou pak spojené s dvacetimetrovým ramenem podobným dlouhému výložníku věžového jeřábu. V „klidové“ poloze spočívají můstky sotva tři metry pod nejspodnější částí plošiny. Díky tomu jsme se na ně mohli dostat a zůstat současně krytí z boků. A rameno zase mým střelcům poskytne ochranu do té doby, než se dostanou do bezpečí mezi nádržemi v petrochemické části plošiny.

Kdybyste se na plošinu 16-Bravo podívali zepředu, tedy tak, aby heliport ležel na pomyslných dvanácti hodinách, potom se jeden odlučovač nacházel na půl šesté a druhý na jedenácti hodinách. My jsme museli plošinu podplavat a vyšplhat nahoru v místě, na kterém by malá ručička ukazovala na jedenáctku, protože tam nás obrovská konstrukce vrtné věže a hlavních tepelných výměníků dokonale kryla před tangy, kteří hlídkovali na opičím prkně a psí boudě.

Ted' už nám zbývalo jenom jediné - zůstat ve skrytu, dokud se nepřesuneme na útočné pozice, a současně se modlit, ať ostatní tangové - ti, které jsme ještě nezahlédlí - nemají zařízení pro noční vidění, infračervená mířidla nebo termovize jako oba jejich kolegové.

Je to sice, přátelé, nesmírně smutné, ale je to tak: v dnešní době si tangové můžou opatřit veškeré technické prostředky, které speciální jednotky používají. Možná to nebudou zrovna poslední modely, ale určitě to bude lepší vybavení, než jakým běžně disponuje většina ozbrojených sil.

A teď pro změnu jedna dobrá zpráva: díky tomu horku - (teplota vzduchu se pohybovala stále vysoko nad třiceti stupni Celsia) - byly všechny kovové části plošiny stejně rozpálené jako naše těla, což značně zamaskuje náš postup i v případě, že by na nás tangové nasadili nějakou tu termovizi.

03.13. Všichni jsme byli namačkaní na plošině o rozměrech dva a půl krát tři a půl metru. Přiznám se, že za takových okolností mi velká společnost nedělá zrovna dobře.

Několikrát jsem si otřel podrážky bot o protiskluzový povrch plošiny, a když jsem nabyt dojmu, že jsem se konečně zbavil všech zbytků ropy, dal jsem pokyn a celé komando se začalo přesouvat na určená místa.

26

Já jsem se spolu s Bumerangem, Eddiem a Kachní nohou odebral ke kraji plošinky. Zde se postavíme na metr a půl vysoké zábradlí a ve stínu za červenobíle proužkovanou budkou jeřábu se vytáhneme na hlavní palubu. Tam pak překonáme devíti-metrový nechráněný úsek, vylezeme po ocelovém žebříku nahoru, zahneme za roh a po dlouhé a úzké části paluby doběhneme zezadu k ubikacím.

Zbytek čtyř se mezitím vyšplhá po rameni a potom se rozdělí. Timex s Aligátorem, Randym a Nigelem půjdou na levobok, podlezou ropné zásobníky, proklouznou kolem skladu trhavin k přední části ubikací a počkají na můj signál k útoku na hlavní skupinu tangu a osvobození rukojmích. Půlpinta s Pickem, Hlodavcem a Kopáčem zamíří na pravobok, prokličkují mezi nejvzdálenějšími zásobníky a přístřešky a rozdělí se do dvojic, které zneutralizují všechny teroristy v radiokomunikační kabině a ve skladističných prostorách. Dohromady se musíme vypořádat s osmi teroristy. O dvou už víme - to jsou ti na stráži. Mám zkušenosti, že skoro všichni ostatní budou někde blízko rukojmích.

Bumerang oběhl svislou trysku, doběhl až na konec zábradlí a podíval se nahoru. Spodek paluby ležel zhruba tři metry nad jeho hlavou a přibližně šedesát centimetrů směrem od něj. Pak se vyhoupl na zábradlí, s elegancí lehkonohe baletky vyskočil půl metru do vzduchu, zachytil se konečky prstů o ocelový okraj paluby a začal se pomalu přitahovat nahoru, jako kdyby dělal poslední shyb z dlouhatánské série opakování.

A vtom mu levá ruka sjela dolů. Prsty v rukavici sklouzly po hladkém kovovém povrchu a pustily se ho. Bumerang se pokusil znova chytit, ale marně. A jednou rukou se vytáhnout nemohl, na to měl na sobě moc velkou zátěž.

Díval jsem se, jak se odlepuje od paluby a padá dolů. Jistě, vzdálenost mezi spodkem paluby a horní hranou zábradlí činila ve svislém směru jenom něco málo přes půl metru, ale byla zde ještě ta šedesáticentimetrová mezera ve směru vodorovném. Kdyby sebou Bumerang při dopadu na zábradlí nehodil ještě prudce dozadu, letěl by dalších pětadvacet metrů a dopadl by do vody, což by při tom všem vybavení, které s sebou nesl, znamenalo totéž, jako kdyby spadl ze stejné výšky rovnou na beton. Zíral jsem na něj, neschopný jediného pohybu. V takových chvílích se člověku zdá, že se čas úplně zastavil. Bumerang vi-

27

sel ve vzduchu. Ale nespadl. Místo toho se celý otočil o sto osmdesát stupňů a pak jako artista na visuté hrazdě využil kinetické energie k tomu, aby se jeho tělo přesunulo nad okraj trychtýřovité plošiny. Teprve pak doopravdy spadl. Přistál ovšem chodidly přesně na zábradlí, ačkoli bylo široké sotva pět centimetrů. A ve tváři se mu neobjevil ani náznak nějaké námahy.

Potom se mu pohnuly rty. Z pusy sice nevyšel ani hlásek, ale bylo jasné vidět, jak říká: „Omlouvám se, šéfe!”

Vzápětí se ke mně obrátil zády, znova očima přeměřil vzdálenost k okraji paluby, stáhl si nomexové rukavice, strčil je za opasek a skočil. Druhý pokus byl o hodně lepší než ten první. Bumerang se svými dlouhými rukama pevně chytil za kraj paluby a pomalu se k němu začal přitahovat. Nakonec objal jednou rukou zábradlí, které chránilo kraj plošiny, hodil sebou doprava a švihem dostal na okraj paluby i kolena.

Pak se přehoupl přes zábradlí, klekl si, podlezl pod nejnižší příčkou a natáhl ruce. „Pojďte, šéfe, já vás chytím!” říkal vyraz v jeho obličej.

„Tak jo!” odpověděl jsem mu rovněž očima. Když jsem byl ještě pulec, tak nejstrašnější překážku na překážkové dráze na obojživelné námořní základně v Little Creeku představovala řada telegrafních sloupů seříznutých do různých výšek a zaražených do písečných dun. Nováčci museli skákat z jednoho sloupu na druhý, aniž by spadli do písku. Takhle to vypadá docela jednoduše, ale ve skutečnosti to žádná legrace nebyla. Když už jste totiž doskočili do výšky, nedoskočili jste zase do dálky a naopak, když už vám vodorovná vzdálenost připadala v pořádku, tak jste se zase báli velkého výškového rozdílu. Ti zkušeni, válkou zocelení staří žabáci, kteří tuhle překážkovou dráhu vybudovali dávno předtím, než jsem se poprvé postavil na její začátek, odvedli zatraceně dobrou práci. Stavěli ji totiž s jediným cílem, a sice abychom my, čerství pulci, poznali, že nic není nemožné. Chtěli stvořit fyzický obraz prvotní zásady nekonvenčního válečnictví. A ta zásada zní takhle: Jestliže svou mysl zaměříš na daný cíl a je-li ve tvém těle duch opravdového válečníka, pak slovo „nemožné” pro tebe neexistuje.

A tak jsme po téhle překážce skákali tak dlouho, až jsme ji celou zdolali. Přemohli. Dobyli. A v té chvíli jsme konečně pochopili - přesně jako to chtěli staří žabáci - že se dá překonat každá překážka, ať už se vyskytne ve válce nebo v běžném ži-

28

votě. Dá se překonat pomocí pevné vůle, železné vytrvalosti a naprostého odhodlání.

Nemusí se vám to sice líbit, slýchávali jsme, ale udělat to musíte. A proto si dneska pokaždé, když se ocitnu před nějakou překážkou - bez ohledu na to, zda jde o fyzickou námahu, byrokratický zátaras nebo taktickou zábranu - vzpomenu na ty telegrafní sloupy v Little Creeku a hned kdesi v hlubinách svojí válečnické duše vím, že tu bitvu dokážu vyhrát, a že tudíž nezklamu... nikdy.

A tak jsem to udělal i tenkrát. Přestože čestně prohlašuji, že na kluzkém kovovém zábradlí balancuji velmi nerad, vyškřábal jsem se nahoru, postavil jsem se na špičky, pokusil jsem se získat co nejlepší rovnováhu, byť jsem přitom musel brát ohledy na pravé varle, z něhož neustále vystřelovala prudká bolest, pokrčil jsem se v kolenou, zvedl jsem ruce nad hlavu a odrazil jsem se do prázdného prostoru. Oči jsem měl přitom zabodnuté do Bumerangových a moje soustředění dosáhlo absolutního vrcholu. Úplně jsem cítil, jak se k té palubě blížím - vnímal jsem tu velkou, skutečnou hmotu. A pak mě Bumerang chytil za zápěstí a jako velké hodinové kyvadlo mě zhoupal z mého pohledu doprava.

Chtěl jsem mu trochu pomoci a využít svojí rychlosti a směru letu. Ale to jsem neměl dělat. Měl jsem Bumeranga nechat, ať to provede po svém, protože by to provedl dobře. Jenže to mi bylo málo, a tak jsem se řítíl nahoru tak nešikovně, že jsem špičkou pravého kolena - oním křehkým kloubovým spojem, jemuž se říká česka - narazil na ostrou hranu ocelové paluby.

Jestli jsem se udeřil moc? Praštil jsem se tak silně, že mi z očí vytryskly slzy. Praštil jsem se tak, že jsem úplně zapomněl na to, jak mě bolí pravé varle.

Začal jsem padat zase dolů. Přitom jsem bezděčně kopal nohama a trhal celým tělem. A to byla chyba, protože jsem tím vyklouzl Bumerangovi z jedné ruky.

Smůla, Dickie! Bumerang mě držel už jenom jednou rukou. A nedržel mě moc pevně. Sakra! Dolů to byla pěkná dálka. Nechtěl jsem spadnout takhle do vody. Jak už jsem říkal, pád do vody z takovéhle výšky si v ničem nezadá s pádem na betonovou plochu. A hlavně se mi nechtělo lézt znova nahoru.

Zatnul jsem zuby, máchl jsem levačkou do vzduchu a chytil jsem Bumeranga za levou ruku, kterou stále pevně svíral moje pravé zápěstí.

29

„Mám vás!“ ucedil Bumerang skrz zavřenou pusou. Pak mě prsty volné ruky popadl za obě zápěstí a znova mě jako velké hodinové kyvadlo zhoupnul směrem k palubě.

Tentokrát jsem se mu do toho nepletl a nechal jsem tělo letět podle jeho přání. Proto také pravé koleno dopadlo na palubu bez nejmenších potíží. Opřel jsem se o něj, vyprostil jsem pra-vačku z Bumerangová sevření, natáhl jsem ji, chytil jsem se za zábradlí a vytáhl jsem se nad okraj paluby.

Potom jsem se překulil na záda a lapal jsem po dechu. Celé tělo se mi koupalo v potu a před očima mi tančily světélkující modrooranžové skvrny. Snažil jsem se dýchat pravidelně a veškeré úsilí jsem směřoval k překonání bolesti. Nakonec se mi to podařilo a opět jsem začal ovládat svoje tělo i mysl.

Pak jsem se posadil a zkoušel jsem si rozmasírovat bolavé koleno. Bumerang, Eddie i Kachní noha starostlivě přihlíželi. Podíval jsem se po nich tak, jak se staří ostřílení veteráni dívají na svoje mladé svěřence, kteří se dokážou celý den prohánět po cvičišti a celou noc zase po barech a nočních klubech, nahlas jsem zasténal a bolestivě jsem se zašklebil.

„Hele, když si teď náš velitel tak pěkně schrupnul,“ pošeptal Eddie schválně nahlas Bumerangovi a Kachní noze, „tak by mohl být už připravený vyrazit, ne?“

„Kdepak,“ odpověděl Bumerang. „Nejdřív asi bude chtít mlíko a bábovku!“

Vyškrábal jsem se pracně na nohy. V kostech jsem cítil kašdický rok, měsíc i den svého bohatého života. „Víte co? Polibte mi všichni laskavě prdel - a dvakrát!“

## KAPITOLA 2

03.17. Ujal jsem se role průzkumníka. Se samopalem v pohotovostní poloze jsem opatrně našlapoval podél červenobíle pomalované jeřábní kabiny. Oči mi jezdily ze strany na stranu, dýchal jsem mělce a pravidelně. Levý bok mi kryl svým samopalem zezadu Bumerang, pravý Kachní noha. Jako poslední se plížil Eddie. Ten držel v ruce pětatřicet centimetrů dlouhou brokovnici značky Be-nelli a otáčel její hlavní doprava doleva a doleva doprava.

K rohu kabiny to bylo necelých šest metrů. Překonali jsme tu vzdálenost bez jediného rušivého momentu. Na rohu jsem se

30

zastavil, lehl jsem si na zem, vytáhl jsem z kapsy přístroj pro noční vidění a opatrně jsem nakoukl za roh. Nechtěl jsem nepříteli poskytnout siluetu, na kterou by mohl krásně střílet, a proto jsem se radši spustil na zem, než abych svůj velký slovenský rypák vystrkoval za roh boudy ve výšce nějakých sto pětadesáti centimetrů.

Pomalu, pomaličku jsem se posouval dopředu, dokud jsem nezískal dostatečný rozhled. Věděl jsem sice, že na střechu psí boudy neuvidím, ale chtěl jsem se podívat aspoň na to opičí prkno.

Chlupy na zátylku se mi postavily do pozoru. Táhle je, hajzl jeden! Přes rameno má přehozený samopal - podle všeho AK-74 - s nočními mířidly. A na sobě zřejmě nejnovější typ speciální ruské neprůstřelné vesty vzor 5 se zvýšenou ochranou krku a silnými keramickými deskami vpředu i vzadu. Tak tenhle parchant nám dá trochu zabrat, než ho definitivně sejmeme.

Tango se krčil za skleněným štítem a nočním viděním ještě sovětské nebo východoněmecké provenience sledoval prostor mezi zásobníky na pravoboku a přistávací plochou pro vrtulníky na levoboku. Všiml jsem si, že v levé ruce něco drží. Zvětšil jsem na přístroji rozlišení a pozorně jsem si ten předmět prohlédl. Byla to opravdu roznětka pocházející nejspíš ze skladů někdejší sovětské armády.

I když nás ten hajzl při dalším postupu nezahledne, protože to by musel vidět skrz celou tu obrovskou konstrukci vrtné věže, stejně ho budeme muset zlikvidovat. Mohl by totiž zpozorovat partu, která se bude plížit k radiokabině.

Zalezl jsem zpátky za roh, zapnul jsem vysílačku a vysvětlil jsem Kladivu, co má udělat.

„Problém, šéfe!“ oznámil naprosto nevzrušeným tónem.

Nemám rád problémy. Zvlášť v takových situacích, v jaké jsme se právě nacházeli.

„Burák je bez,“ pokračoval hlas v mém uchu.

Jelikož jsme byli všichni naladěni na stejnou frekvenci, věděl jsem, že každý, komu ta ztracená vysílačka

funguje, slyšel totéž co já. Ale už jsem se naučil, že nemám nikdy nic předpokládat. A tak jsem do mikrofonu řekl: „Stop, stop, stop, potvrďte!“

Začínal jsem pocít'ovat neklid. Snad se ten Burákův tango někde neplíží a neslídí? Viděl snad něco a šel to prozkoumat? Nebo si jenom odskočil na záchod? Chtěl jsem znát odpověď, ale při-

31

mo na věc jsem se zeptat nemohl. Na takových akcích nerad moc používám vysílačky. Dají se totiž odposlouchávat, třebaže lidé od Motoroly tvrdí opak. Pokud se s vysílačkou ocitnete blízko televizoru, obraz na obrazovce začne mít duchy a bude se třást - a nepřítel hned pozná, že jste za humny. Proto mluvím co nejméně. A když už mluvím, tak používám nejednoznačné výrazy. Nikdy neřeknu: „Zastřel toho tanga v červeném tričku tam vlevo na balkóně!“, protože kdyby dotyčný tango monitoroval naše spojení, hned by věděl, že mu hrozí nebezpečí, a schoval by se. Místo toho radši rozkážu: „Vpřed!“ a nepřítel z toho buď nic nepozná, anebo si bude myslet, že podnikáme frontální útok. Někdy využívám takzvaných barevných hodin, což je označení, které vymysleli kdysi u britských SAS. Při tomhle systému se každému cíli přidělí určitá barva a určité číslo. Nikdy ale do vysílačky nesdělím údaje natolik konkrétní, že by jim nepřítel porozuměl. Konec lekce.

v A zpátky do reálu. V uchu mi zaznělo šest dvojitých syknutí. Škoda že jsem si nemohl vzpomenout, kolik těch vysílaček nám vlastně funguje.

Že mi nevěříte? Tak dobře poslouchejte: v té chvíli se mi hlavou současně honily tisíce myšlenek a jejich útržků. Přehrával jsem si úplně všechny možné scénáře - a většina z nich nekončila pro nás dobře. To jenom v tom bláznivém Hollywoodu nebo v knížkách, který napsali rádoby válečníci, probíhá pokaždý všechno úplně hladce, bez jakéchkoli problémů a průserů a taky bez přítomnosti pana Murphyho.

Co když ten tango, který se šel vymocit, narazí na moje kluky a začne po nich střílet?

Co když jedna skupina můj pokyn k zastavení neslyšela a zahájí útok dřív, než budeme všichni na svých místech?

Co když Burák nebo Kladivo netrefí svůj cíl hned první ranou a tango na opičím prkně odpálí nálože?

Co když... no, myslím, že už chápete, o co mi šlo.

03.20. Z toho sledu nepříjemných představ mě najednou vytrhl Butchův hlas, který mi oznámil: „Burák je PV!“ PV znamená „připraven vyrazit“.

„Rozumím!“ Znova jsem popolezl dopředu a nasměroval jsem noční vidění na tanga na opičím prkně.

„Jděte na to, jděte na to!“

Nebylo slyšet žádné výstřely, protože oba střelci použili zbraně s tlumičem a podzvukové ručně nabíjené náboje. Tango na

32

opičím prkně se složil jako podt'até dobytče. Není divu, vždyť takový náboj ráže .50, který je větší než dětská pěstička, působí úplně stejně jako řeznická sekera.

Burákův cíl - toho chlapa na psí boudě - jsem neviděl. Ale Butch mi sdělil, že i on byl úspěšně zlikvidovaný.

Člověka opravdu potěší, když slyší, že všechno funguje tak, jak má.

A pak mi v uchu zazněl Mustangův hlas: „Čistej vzduch!“

„Rozumím!“ Takže stráže zmizely. Jestlipak víte, co to pro nás znamenalo?

Správně, znamenalo to, že nesmíme ztrácet čas.

Kdyby se tangové uvnitř pokusili spojit vysílačkou s oběma strážnými a zjistili, že se jim neozývají, došlo by jim, že se něco děje, a začali by se bránit. A jelikož při osvobození rukojmích hraje nejdůležitější roli moment překvapení a dynamika akce, nechtěl jsem dopustit, aby před námi byli tangové předem varovaní. Protože předem varovaní znamená, jak asi tušíte, také předem připravení.

Jakmile jsme tedy obě hlídky zlikvidovali, zbývalo nám jenom jediné, a sice okamžitě a prudce zaútočit.

03.21. Vyrazili jsme. Šel jsem opět na čele. Přeběhl jsem otevřené prostranství, vyskákal jsem po úzkých příchách rozmístěných na ubikačním modulu, přehoupl jsem se přes nízké zábradlí a vřítíl jsem se do chodbičky, která vedla k zadnímu vchodu do ubikací. Vzadu za mnou slabě duněla ozvěna

Bumerangových kroků.

Počkal jsem, až dorazí ostatní. Jako první se u mě objevil Kachní noha. A hned po něm Eddie. Seřadili

j jsme se do čtyřstupu. Pak jsme proklouzli podél kovové stěny, podlezi pod dvěma okny se zavřenými okenicemi (ano, podlezi - okna i okenice byly sice zavřené, ale proč riskovat?) a doplížili se ke dveřím. Tam jsme se rozestavili podle svěřených úloh. Eddie se jakožto pyrotechnik postavil na druhou stranu. Kachní noha zaujal místo vzadu. A já jsem spolu s Bumerangem zaujal místo napravo u dveří - my dva totiž půjdeme dovnitř jako první a budeme likvidovat veškeré cíle, na které narazíme.

Přiložil jsem ke dveřím ucho a zaposlouchal jsem se. Nic jsem neslyšel. Stáhl jsem se zpátky a dvakrát jsem sykl do mikrofону. Chtěl jsem vědět, jestli jsou Randy, Nigel, Aligátor a Timex také na svých místech, tedy naskládání stejně jako my

33

u předních dveří do ubytovacího modulu. A zase - žádná odpověď.

Tohle nemám rád. Z takového ticha bývám nervózní. Zmatený. Podezřívavý.

Zrovna jsem přecházel ze stavu zmatečného do stavu podezřívavého, když vtom mi do levého ucha zahuhlal hluboký bas Zkaženého Randyho. „Problém, šéfe!”

v Už jsem vám říkal, že nerad slýchám o nějakých problémech? Že ano? Tak bych vám jenom rád připomněl, že jsem to tenkrát myslel naprosto vážně a stejně vážně to myslím i nyní.

Tiše jsme čekali, co řekne Randy dál. „Na předních dveřích je pěkný svinstvo!” pokračoval hlas v mém uchu.

Chlupy na zátylku se mi bez varování opět naježily. Tahle podvědomá reakce na okolní podněty mi už několikrát zachránila život. Moje tělo mi naznačovalo, že se děje něco divného. Něco hodně, hodně divného.

Nejdřív ze všeho jsem Randymu přikázal, ať okamžitě zmlkne, a pak jsem se zamyslel. Tak především jsme v éteru strávili daleko víc času, než bychom měli. Dobře víte, že při takových akcích vysílám radši co nejméně. Pár krátkých syknutí a jdeme na věc. Ale tentokrát se naše situace nenadále zhoršila natolik, že mi velitel druhého družstva musí podávat mučivě podrobné hlášení.

Když se mi ta žárovka v hlavě konečně rozsvítila, musel jsem přivřít oči, protože to byl takový jas, že bych z něj oslepl.

Tangové monitorují naše vysílání! Oni nás odposlouchávají! Vědí, kde se nacházíme, nebo si to aspoň myslí! A čekají na nás v připravené léčce!

No samozřejmě! Vždyť to přímo bilo do očí! Jakmile mi došlo, že na nás čekají, hned jsem také hluboko ve svojí žabácké duši věděl, jak je přemůžeme. Pamatujte si, že když o nějaké léčce víte, můžete ji překonat. Můžete ji totiž obrátit naruby a zabít svého nepřítele dřív, než on zabije vás.

Jak? Tak poslouvejte a uče se, milí pulci!

První zásadou je klamný manévr. Váš nepřítel si musí myslet, že danou situaci stále s přehledem kontroluje. A tak jsem znova zapnul vysílačku a vyzval jsem Randyho: „Pověz mi podrobně o tom svém problému!”

Následovalo ticho. Takovou žádost ode mě Randy v podobné situaci ještě nikdy neslyšel. Ale po chvílce se mi v uchu opět

34

ozval jeho hlas. „Ten krám je elektronicej a taky pěkně proma-kanej!”

„Jak dlouho by podle tebe trvalo zneškodnění?” „To nevím,” odpověděl Randy. „Nejmíň tak půl hodiny! Musím se přesvědčit, že stejnej krám nedali i na vnitřní stranu dveří!”

Ti, co nás odposlouchávali, pochopitelně věděli, že půl hodiny čekat nemůžeme. Věděli, že musíme jednat co nejrychleji. Proč? Protože slyšeli, že jsem dal pokyn k útoku, a věděli, že teď už svoje lidi jenom tak zastavit nemůžu. „Můžeš ty dveře vyhodit do vzduchu a zaútočit z předního konce?”

„To bych vevnitř nadělal strašnej bordel! Ty nálože jsou až za dveřma! Jestli je odpálíme, tak tlaková vlna půjde dovnitř, do místnosti! A termál ukazuje, že v tý místnosti jsou lidi!” „Rukojmí, nebo tangové?”

„Jak to mám, kurva, vědět, šéfe? Termál to nerozlišuje!” Moc dobře jsem si byl vědom toho, že varianta s vyhozením dveří do vzduchu nepřipadá v úvahu. Případné oběti na životech v řadách rukojmích by nám nikdo neodpustil. Zvlášť když je politická stránka dané situace stejně výbušná jako její taktická stránka. Ale chtěl jsem, aby si tangové udělali určitý obrázek, a tak jsem dál předstíral, že padám do připravené léčky. „No dobře, tak změníme plány! Můžeš ten predek nějak zabezpečit?” „Jo, to by šlo!”

„Tak tam nech Aligátora s Umexem, vezmi svýho partáka a mazejte honem sem! Zaútočíme na ně všichni najednou zezadu!“ „Rozkaz, kapitáne!“ ozvalo se okamžitě v naslouchadle. Vypnul jsem vysílačku a gesty jsem Bumerangovi, Kachní noze i Eddiemu naznačil, že mají udělat totéž. Bumerang se na mě udiveně podíval. Z výrazu v jeho obličeji jsem vyčetl, že vůbec netuší, co zamýšlím. Věděl jenom to, že se chystáme vpadnout do takzvaného osudového trychtýře a že tam uvnitř na nás čeká nepřítel. Tangové totiž dělali to samé, co bych na jejich místě dělal já, tedy předestřeli nám určitý scénář. Navedli nás na cestu, po které jsme jim měli padnout rovnou do náruče. A pak by na nás zběsile zaútočili a všechny by nás pobili.

Snažili se prostě se mnou vyjebat. Jenže o to se už pokoušeli i jiní a daleko lepší borci, nehledě na to, že jsem se za tu dobu naučil taky pár figlů.

35

Podle plánek, které jsme dostali faxem z ústředí CenTexu, měl ubytovací modul v podstatě tvar písmene T a skládal se ze čtyř samostatných částí krytých společnou střechou. Nohu písmene T tvořily pokoje, hlavu - na jedné straně delší než na druhé - společné prostory.

Pokoje byly dvoulůžkové a byly rozmístěné vždycky po čtyřech na každé straně dlouhé chodby, kterou na dolním konci uzavíraly vnější dveře. Na horním nebo také vnitřním konci chodby se nacházely dvě koupelny - opět po jedné na každé straně - krátká chodbička ve tvaru písmene L a dveře s dutou dřevěnou výplní.

Vlastní společné prostory byly dokořán otevřené. Vcházelo se do nich dveřmi na pravém konci modulu (při pohledu zepředu). Hned za dveřmi ležela jídelna se dvěma dlouhými stoly a čtyřmi lavicemi a kuchyňský koutek - elektrický sporák se čtyřmi vařiči, velká lednice, kuchyňská linka a mikrovlnná trouba. Špižírnu - lépe řečeno její náhražku - představovalo několik polic nad sporákem a linkou a pár hlubokých skříněk pod ní.

Vlevo od jídelny byla velká společenská místnost s domácím kinem, videorekordérem, přehrávačem DVD a spoustou pánských časopisů. Hmotné zabezpečení je pro lidi, kteří pracují na ropných plošinách, velmi důležité. Nad jídelnou se nacházela obrovská klimatizační jednotka se změtí trubic, které rozváděly chlazený vzduch do společných prostor, pokojů i záchodů.

Hned na první pohled bylo jasné, že na tenhle modul můžeme zaútočit docela jednoduše: vpadneme dovnitř současně předním i zadním vchodem a sevřeme teroristy z obou stran.

Bylo to tak samozřejmé, že to muselo napadnout i naše nepřátele. Právě proto tak okatě zaminovali přední dveře.

Proč? Protože tím nás donutili k tomu, abychom zaútočili zadním vchodem. A tam na nás budou samozřejmě čekat.

Ale ne všichni. Původně proti nám stálo osm tangu. Dva už jsme zlikvidovali. Zbývá jich tedy šest. Dejme tomu, že jeden z nich nemá určené stálé místo a potuluje se po celé plošině. Tím pádem zbývá pět. Z toho jeden až dva museli zůstat u rukojmích, aby je mohli začít rychle zabíjet. Zbývají tři až čtyři. Jeden se zřejmě nachází ve společných prostorách. Představuje jakousi zálohu pro případ, že by si pan Murphy pohrál s náložemi a ty nevybuchly. Nejspíš má u sebe granáty, a možná

36

dokonce i výbušniny. A ostatní jsou u zadního vchodu rozmístěni tak, aby nás měli ve svém palebném poli.

Tady se na chvíli zastavím a přehraji vám celý scénář až do konce.

Akce: zaútočíme a utkáme se se dvěma až třemi teroristy. Zbývající tangové zlikvidují rukojmí - buď střelbou, anebo granáty, případně náložemi - a potom se pokusí pozabíjet i útočníky, tedy nás, a to dřív, než je sami pošleme na létajícím koberci rovnou k Alláhovi.

Jistě chápete, že se mi tenhle scénář vůbec nelíbil. Ne snad že by mi vadilo, kdybychom tangy poslali zpátky k jejich stvořiteli. Ale radši bych to udělal tak, aby předtím nestačili zabít žádného rukojmí ani nikoho z nás.

A tak jsem musel ten scénář trochu poupravit. Neměl jsem na to sice moc času, přesto jsem doufal, že skončí tak, jak jsem si přál - dobře pro nás, špatně pro ně.

Mezitím k nám dorazili Randy s Nigelem. Rukama jsem jim vysvětlil, co se děje, a nařídili jsem jim, ať

vypnou vysílačky. Pak jsem si sundal plovací i neprůstřelnou vestu a vyzval jsem Bumeranga, ať učiní totéž. Potom jsem kývl na Eddieho, přikrčil jsem se a podél ubytovacího modulu jsem se proplížil zpátky k té jeřábové kabině s červeno-bílými pruhy.

Tam jsem otevřel dveře od požární komory a odmotal jsem z cívky kus tenké gumové hadice. Když jsem se ubezpečil, že stříkací pistole na jejím konci je zavřená, otočil jsem kohoutkem v komoře a díval jsem se, jak se hadice plní vodou.

Poté jsem Bumerangovi přikázal, ať se s tou hadicí vrátí k zadnímu vchodu do ubytovacího modulu, a rukama jsem mu vyložil, kde ji má nechat. Odpovědí mi byl vztyčený palec.

Bumerang vyrazil k zadnímu vchodu. Eddie za ním. A já jsem zatím prohlédl komoru u paty vrtné věže. Byla prázdná. Opatrně jsem se proto přesunul k heliportu. Pod vlastní přistávací plochou se nacházel kryt pro obsluhu heliportu. Vklouzl jsem do něj - a našel jsem v něm přesně to, co jsem hledal. V rohu stál odpadkový koš a v něm byl vložený igelitový pytel. Potichu jsem koš vyprázdnil, vytáhl jsem pytel ven a zkontroloval jsem ho.

Žádné díry. Perfektní! Nebyli by k maní ještě dašší? Rychle jsem prohledal nejbližší okolí. Nikde nic. Budu si holt muset vystačit s tímhle.

37

Se sáčkem v ruce jsem se rozběhl kolem heliportu a podél zábradlí zpátky k zadnímu vchodu do ubytovacího modulu. Tam už na mě všichni netrpělivě čekali. Popadl jsem obě vesty a navlékl jsem si je zase na sebe.

Pak jsem ohnul palec pravé ruky směrem ke střeše. Eddie přikývl - hned pochopil, co chci udělat. Nahrbil se a udělal mi z rukou stoličku. Položil jsem mu jednu nohu na koleno a druhou do nastavených rukou. Eddie se opatrně vztyčil a já jsem natáhl ruce, chytil jsem se za okraj střechy a zcela neslyšně jsem se vyhoupl nahoru.

Ze střechy jsem potom Bumerangovi, Randymu a Nigelo-vi nařídil, ať vylezou za mnou a vezmou s sebou požární hadici. Z těch potměšilých šklebů, které se v jejich obličejích okamžitě objevily, jsem poznal, že moc dobře tuší, co se chystám provést.

Eddie pomohl nahoru i Bumerangovi. Ten vytáhl svoji dlouhatánskou postavu na střechu a nastavil ruku. Eddie mu podal konec hadice a nastavil ruce dalším dvěma kolegům. Všichni tři se pak přikrčili a s elegancí a pružností divokých šelem vyrazili v mých patách. Pomalu jsme postupovali po rovné střeše a dávali jsme dobrý pozor na to, abychom nenadělali žádný hluk a nezpůsobili žádné otřesy. U spáry mezi ubytovacími a společnými prostory jsme se zastavili. Vlevo za námi vrčela velká klimatizační jednotka a její výfukový ventilátor, který svými vibracemi dokonale kryl náš pohyb.

Sáhl jsem do zadní kapsy u vesty pro boj zblízka, vylovil jsem z ní malou dřevěnou cívku, odmotal jsem z ní zhruba tři a půl metru pružné stužkové nálož tvarované do písmene V, položil jsem ji v kruhu na střechu a pomocí lepicí pásky jsem ji k ní přichytil. Potom jsem do trhaviny zasunul tužkovou roznětku, vzal jsem dva metry dlouhý elektrický vodič a připojil jsem ho jedním koncem k roznětce a druhým ke kapesnímu odpalovacímu zařízení, které jsem celou tu dobu nosil u sebe.

Pak jsem popadl ukořistěný igelitový pytel, položil jsem ho na tvarovanou nálož a opatrně jsem ho posouval všemi směry. Když jsem byl s jeho polohou konečně spokojený, očima jsem Bumeranga požádal, ať pustí vodu.

Bumerang strčil stříkací hubici do pytle a mírně pootočil její špičkou. Díval jsem se, jak se pytel plní vodou, a doufal jsem, že tu váhu i tlak vydrží, protože další jsem už neměl. Současně

38

jsem zjistil dvě věci - jednu dobrou a jednu špatnou. Ta dobrá spočívala v tom, že jsme nepotřebovali nijak moc vody. A ta špatná v tom, že se v igelitu brzy objevilo pár malinkatých trhlinek a já jsem se začínal bát, aby se nezvětšily. Přesto jsem musel počkat, až vodou naplněný pytel zakryje celý obrys tvarované nálož. Jakmile se tak stalo, přejel jsem si ukazovákem po hrdle a Bumerang vodu hned zastavil.

Představení může začít. Dal jsem znamení Randymu, Nigelo-vi a Bumerangovi a pak jsem zapnul vysílačku a oznámil jsem: „Na můj signál vyrazíme!”

Následovalo sborové dvojí syknutí. Všichni rozuměli. Přiložil jsem si k očím dva prsty a utáhl jsem si

pásky u brýlí pro noční vidění. Trojice vedle mě učinila totéž. Odjístil jsem samopal a ubezpečil jsem se, že mám správně nasazený zásobník. Bumerang, Randy i Nigel mě opět napodobili. Poté jsem z náprsní kapsy vytáhl třaskavý granát typu DefTec, vytáhl jsem závláčku a přidržel jsem pojistku pevně na místě. Očima, rukama i lokty jsem rozdělil úlohy. Randy půjde spolu s Nigelem k přednímu vchodu, já s Bumerangem k zadnímu.

Přišel čas pro naše nekalé rejdy. S pusou od ucha k uchu jsem na svoje kluky naposled kývl a vystrčil jsem na ně prostředník volné ruky, jako kdybychom se právě chystali seskočit z C-130 letící ve výšce sedm a půl tisíce metrů.

Nigel mi vztyčeným prostředníkem sdělil, že jsem u něj taky jednička. Bumerang s Randym byli téhož názoru. Tím pádem nám už nezbyvalo nic jiného, než abychom se pustili do díla. Proto jsem na nic nečekal a otočil jsem kličkou detonátoru.

Pokud vám ještě nedošlo, co jsem to vlastně vytvořil, tak vám to hned vysvětlím. Vyrobil jsem si takzvaný arleighgram neboli improvizovanou nálož podle geniálního pyrotechnika losange-leské policie Arleigha McRaea. Ten dělal pomocí duší z pneumatik a pružných náloží díry do střech domů, v nichž se vyráběly drogy. Jeho kolegové ze zásahové jednotky pak takovými otvory doslova skákali obchodníkům s drogami na záda.

Já jsem sice žádnou duši z pneumatiky k dispozici neměl, ale můžu vám říct, že ji ten zatracenej igelitovej pytel dokonale nahradil. Ve střeše ubytovacího modulu najednou zela krásná díra o průměru kanalizační šachty. Ani na zlomek vteřiny jsem nezaváhal, hodil jsem do díry třaskavý granát a vrhl jsem se za ním - zrovna když ten zatracenej krám vybuchl.

39

Granát typu DefTec 25 vydává při explozi zvuk o síle 188 decibelů a světelnou zář dosahující hodnoty 1,8 milionu kandel. Laicky řečeno, dělá sílenej bordel pro uši i pro oči. Což je samozřejmě v pořádku, protože slouží k ochromení nepřítele v situacích, při nichž jde o život.

Má ovšem i jednu stinnou stránku. Když se totiž ten, kdo takový granát hází, ocitne při výbuchu v jeho blízkosti, dopadne prakticky stejně jako tango, kterého se snažil ochromit. A právě proto se nacvičuje následující postup:

- První krok: Opatrně hod'te třaskavý granát doprostřed nebo na kraj prostoru, který chcete obsadit. Nikdy ho neházejte jen tak nazdařbůh do otevřených dveří.

- Druhý krok: Počkejte, až vybuchne, a vnikněte dovnitř.

Ted' vám nevysvětlím proč, ale v té chvíli jsem na tyhle dvě elementární zásady úplně zapomněl.

DefTec 25 má prodlevu jeden a půl vteřiny. Jenže já jsem byl natolik zaujatý představou toho, jak se dostanu i se svými lidmi dolů a obklíčím všechny nepřátele, že jsem ani nehodil ten granát obloukem, ani jsem nepočkal, až vybuchne.

Kdepak. Místo toho jsem ho prostě pustil do té tmavé díry pod sebou a skočil jsem za ním. I když ne hned - necelou vteřinu jsem s tím skokem musel přece jenom počkat, protože ten granát vypustil ven všech svých 1,8 milionu kandel a 188 decibelů ve chvíli, kdy jsem se nacházel ve vzduchu necelý metr nad podlahou a padal jsem přímo na něj.

Tlaková vlna mě odhodila dva metry stranou. Lehké, univerzální, širokoúhlé brýle pro noční vidění bůhví kolikáté generace mi sklouzly z hlavy a zůstaly viset na pojistné šňůrce. Vzápětí jsem narazil do zdi a jako pytel brambor jsem se zřítíl na podlahu. Pravou nohu jsem měl ohnutou až k rameni, jako kdybych si procvičoval nějakou polohu z Kámasútry, zrak jsem měl oslepený a uši ohlušené. Viděl jsem jenom skvrny a slyšel jsem jenom zvonění.

Samozřejmě že právě v té chvíli jeden z tangu usoudil, že jsem samá legrace a žádná pořádná práce a že tomu musí dodat trochu oficiálnější fazónu.

Žádné výstřely jsem sice nezaslechl (na to jsem byl moc ohlušený), ale naštěstí se mi podařilo v těch zelenobílých skvrnách,

40

které mi tančily před očima, rozeznat záblesky z hlavně. Musím se vám k něčemu přiznat - boje v uzavřených prostorách zrovna nemiluji. Bývají nebezpečné a zrádné. Musíte dávat zatraceně dobrý pozor, jinak přijdete o život vy i vaši lidé a rukojmí. Jenže jak praví jedno z desatera přikázání jednotek

zvláštního určení, líbit se mi to sice nemuselo, ale udělat jsem to musel. Při bojích zblízka eliminujete nejdřív bezprostřední nebezpečí. Což byl v mém případě již jednou zmíněný tango, který na mě střílel ze vzdálenosti necelých tří metrů. Překulil jsem se doprava a aniž bych se byl na zlomek vteřiny zastavil (v takových situacích totiž musíte být neustále v pohybu), vyprostil jsem si nohu zpoza krku, a bez nějakého velkého míření jsem poslal krátkou dávku směrem k místu, na němž jsem zahlédl záblesky\*

Nalevo ode mě explodoval další třaskavý granát. Tlaková vlna, kterou způsobil, mě doslova zvedla ze země. Naštěstí se mi podařilo včas odvrátit oči, a tak mě záblesk z granátu tentokrát neoslepil. Můj cíl takové štěstí neměl. Výbuch ho zastihl naprosto nepřipraveného. Prudce sebou škubl. Zahlédl jsem jeho siluetu a vypálil jsem na ni tři krátké dávky. Tango padl na zem.

Doplazil jsem se k němu, podíval jsem se, jestli je to opravdu on, a pro jistotu jsem ho ještě dvakrát střelil do hlavy.

Ze to ode mě byla zbytečná brutalita? Ne, nebyla - nechtěl jsem totiž, aby se do mě pustil znova, když už jsem ho jednou považoval za mrtvého.

Poraněné smysly se mi postupně začínaly vracet do normálního stavu. Nasadil jsem si zpátky na místo noční vidění a pevně jsem utáhl všechny řemínky. Konečně jsem zase viděl. Vzápětí jsem začal na rukojmí křičet, ať se drží při zemi. Kdyby vystrkovali hlavu, mohli by o ni taky přijít.

\* Tahle generace přístrojů j>ro noční vidění reaguje na světlo padesátkrát rychleji než lidské oko. Ze chcete znát podrobnosti? No prosím, máte je mít. Jedná se o třetí generaci speciálních brýlí pro noční vidění, vzor 2722 STS (Specializované technické služby). Normální vodorovné zorné pole má záběr 165 stupňů, svislé devadesát stupňů a zesílené čtyřicet stupňů. Přístroj je napájený dvěma samostatnými lithiovými bateriemi a lze u něj nastavit dvě úrovně svítivosti. Díky dvěma infračerveným osvětlovacím tělískům funguje i v úplné tmě. Můžete se s ním dívat do optických mířidel na pušce. Můžete s ním skákat na padáku. Můžete ho na dvě hodiny ponořit do slané vody a do třímetrové hloubky. A váží pouhopouhých sedm set gramů.

41

Randy s Nigelem už mezitím čistili velký sál vzadu za mnou. Rachot výstřelů pohlcovaly tlumiče, a tak bylo slyšet jenom volání: „K zemi, k zemi, k zemi!“

Než jsem se stačil vrátit k Bumerangovi a přesunout se spolu s ním ke krátké chodbičce vedoucí k osmi pokojům a zadnímu vchodu, Nigel už do vysílačky oznamoval: „Čisto, čisto, čisto!“ a já věděl, že společenská místnost je naše.

Na nic jsem nečekal a vykopl jsem dveře. No, vykopl... spíš jsem se o to pokusil, protože ty dveře měly dutou výplň... A tak jsem kopl a zabořil jsem se pravou nohou až po koleno do překližky.

Sakra! Do prdele! Do prdele s Dickiem! Do prdele s těma zasa-nejma dveřma! Vrazil jsem do dveří celým tělem, vyrval jsem je z pantů a vylomil dovnitř. Aniž bych ztrácel čas, vyrazil jsem na kratší stranu lomené chodbičky, zvedl jsem hlaveň samopalů a... ejhle, vzadu na dvanácti hodinách se krčili dva tangové.

Ten blíž ke mně držel v ruce automatickou pistoli a na předloktí měl připevněnou taktickou svítilnu. Když mě uviděl, zařval, vyskočil a nasměroval mi baterku přímo do očí.

Kdybych na nich neměl brýle pro noční vidění\*, tak by mě oslepil. Takhle jenom překvapeně zíral a divil se, že jsem nezůstal stát jako oslepená srnka - a místo mě ztuhl na místě on.

Apríl, ty hajzle! Jak ty ke mně, tak já k tobě! Zasáhl jsem ho krátkou dávkou a srazil ho dozadu na druhého tanga. Na toho jsem také hned zaútočil, zatímco toho prvního jsem přenechal

\* Já vím, já vím, tečí se nejspíš divíte, jak je možné, že jsem neutrpěl žádné zranění, když ten tango na mě střílel z necelých tří metrů. Ono je to totiž takhle: boje zblízka se zpravidla odehrávají na vzdálenost kratší než pět metrů (místnosti bývají většinou malé), a když člověk nemá řádně nacvičenou střelbu na malou vzdálenost, snadno zapomene i ty nejzákladnější pravidla pro stresovou střelbu a mine svůj cfl. V Detroitu došlo jednou k přestřelce na balkonu o rozměrech dvakrát tři metry Zločinec na jedné straně vyprázdnil na svého nepřítele - policistu, který stál na druhé straně balkonu - celý zásobník glocku, tedy sedmnáct nábojů. A policista na něj zase vystřílel všech šestnáct ran, které ve svém sig saueru 226 měl. A výsledek? Ani jeden zásah. Policista musel svého protivníka přemoci nakonec pěsti - a zlomil si pritom ruku. Střelecké umění je prostě velmi křehké. Proto také cvičíme tak, jak cvičíme. Jednom

neustálým tréninkem můžeme rozvinout svoje schopnosti natolik, že budeme schopní zasáhnout svůj cíl i v tak fyzicky i psychicky náročných podmínkách, s jakými jsme se museli vyrovnávat na té ropné plošině.

42

Bumerangovi a ten mu bez váhání prostřelil hlavu. Tango číslo dvě stál k nám napůl zády - jeho pozornost totiž upoutaly výbuchy v chodbě za ním (to Kachní noha s Eddiem právě vyrazili dveře a začali do chodby házet třaskavé granáty).

Podařilo se mi zachytit se pevně na koberci a zasáhnout tanga ve chvíli, kdy se otáčel zpátky k nám.

Nabral jsem ho ramenem do břicha a odrazil jsem mu hlaveň samopalu od sebe. Ten hajzl ale nepřestal mačkat spoušť, a tak mi deset centimetrů vedle pravého ucha prolítl plnej zásobník (aspoň to tak vypadalo) zatraceně hlasitě a zatraceně nebezpečně kulek ráže 7,62 milimetru s ocelovým jádrem. A ani strop ty zběsilý kulky nezastavil - projely jím jako nůž máslem.

Tango číslo 2 usoudil, že jsem na jeho vkus nějak moc blízko. Vyprostil se z mého sevření a pokusil se mi rozedřít obličej předními mířidly samopalu. Levou rukou jsem tu ránu zablokoval, srazil jsem hlaveň k zemi, ustoupil jsem dozadu a praštil jsem ho předloktím do spánku.

Ale ten hajzl si pořád nedal pokoj. Můj úder ho sice odhodil stranou a vyrazil mu samopal z ruky, na druhé straně mu ovšem také uvolnil obě ruce a těmi se také po mně začal sápat a brzo slavil první úspěch - strhl mi noční vidění. Nevadí, sráči - když bude potřeba, můžu bojovat klidně i poslepu. Chytil jsem ho za ruce, přitáhl jsem si ho k sobě, pevně jsem ho obejmul, zvedl jsem ho pár centimetrů nad zem a vrhl jsem se spolu s ním proti tenké stěně.

Ta se probořila a my jsme skončili - on dole - na jednom ze záchodů. Cestou jsme stačili srazit ze zdi umyvadlo - to se teď válelo rozbité na podlaze - a z přeražené trubky na nás stříkala voda. Díky zábleskům z vybuchujících třaskavých granátů jsem v té tmě dokázal rozeznat obrysy okolních předmětů - mušle a mísy se nacházely po mé levici, sprchy po mé pravici. A ta zatracená dezinfekce smrděla dokonce víc než střelný prach. Bohužel jsem neměl dostatek času na to, abych se tím zařízením nebo vůni mohl kochat déle.

Proč? Protože tango číslo dvě se vzpamatoval, skrčil nohy a kopl mě do hlavy. Ta rána mi přetrhla pojistnou šňůrku u nočního vidění a poslala ho vzduchem kamsi do dálky - potom se přesvědčíme, jestli je opravdu nerozbitné. Zavrával jsem, narazil jsem zády do stěny a odrazil se od ní zpátky k tangovi. Ten se mě pokusil znova kopnout, ale tentokrát se mi už povedlo

43

chytit ho za nohu a zkroutit mu ji tak, až zařval bolestí. Potom jsem ji narovnal a praštil jsem ho dvakrát do kolena. Tango zřejmě pochopil, že to s ním začíná být vážné, a snažil se uniknout do bezpečí. Což ovšem nemohl, protože jsem ho už pevně držel za popruhy u neprůstřelné vesty.

Ten hajzl byl pěkně houževnatý a nedávno se cpal česnekem, fazolemi a bůhví čím ještě, protože když jsem mu láskyplně zabořil koleno do rozkroku, vyletěl mu ze zadku prd tak straš-livej, že by ho OSN mohla zařadit mezi zakázaný bojový plyn. Nepřeháním - ve vzduchu se najednou objevil nazelenalej smradlavý oblak. Bylo to tak hrozný, že to porazilo i mě, starý žabácký čuně, který kdysi srkalo špagety nosem a polykalo cizí zvratky.

Ale mezi opravdovými válečníky a rádoby válečníky existuje určitý rozdíl - opravdový válečník nedbá překážek a pokračuje ve svém díle. A tak jsem se zhluboka nadechl toho puchu, zatlačil jsem zvednutý žaludek zpátky dolů a srazil jsem tanga na podlahu.

Z výkřiku, který přitom ze sebe vyrazil, jsem poznal, že jsem ho patrně zranil. Skočil jsem na něj a zjistil jsem, že jsem ho shodil na umyvadlo, které jsme strhli ze zdi. Aspoň budu mít méně práce. Jenže ten hajzl byl, jak už jsem říkal, zatraceně houževnatý a mrštný a mrskal sebou jako nějaký šílený derviš, přestože byl zraněný. Ani na chvíli se nezastavil. Nejdřív mě kousl do ruky, pak mě drápl do obličeje a nakonec se mi pokusil vydloubnout oči. Naštěstí se mi povedlo osvobodit jednu ruku a praštit ho s ní do nosu - což bylo daleko těžší, než by se mohlo zdát, protože mi překážela všechna ta výzbroj a výstroj, kterou jsem na sobě měl, nemluvě o samopalu, který mi visel na krku a neustále se mi pletl do cesty.

Tango vysmrkal krev nebo nudle, případně obojí dohromady, a pustil z rukou moji hlavu - ovšem jenom proto, aby mě vzápětí popadl oběma rukama za cop, zachrčel mi do ucha „Bilač, bilač!“ a pokusil se pomocí mého copu vstát. Krk se mi prudce ohnul dopředu - slyšel jsem, jak mi v něm praská - a nos mi

narazil do pažby samopalů tak silně, až se mi oči zalily slzami. Tahle šílenost musí skončit a musí skončit co nejdřív.

Starší mistři zenu by vám řekli, že můžete bojovat třeba v naprosté tmě - jenom svého nepřítele musíte „vidět“ v hlavě, představit si, kde zrovna je, a udeřit. A teď vám povím, jak to chodí

44

v normálním životě: Dal jsem tomu hajzlovi hlavičku, aby mě přestal držet za cop.

A to byla chyba. Velká chyba. Ať si mistři zenu tvrdí cokoli, ale hlavička do naprosté tmy nepatří. Vůbec jsem ho netrefil - možná se odkulil stranou, možná jsem si to prostě jenom špatně vypočítal. V každém případě jsem dokonale nahrál panu Murphymu a ten mi do cesty nastrčil rozbité umyvadlo.

Během zlomku vteřiny jsem měl pocit, že se nenacházím na ropné plošině, ale na výročním udílení cen filmové akademie. Proč? Inu, protože jsem viděl samé hvězdy. Velké hvězdy. Spousty velkých hvězd.

Byl jsem zřejmě trochu omráčený, protože tango číslo dvě se vymanil z mého sevření, překulil se na břicho a prudce mi připlácí dlaně obou rukou na ušní boltce. Tlaková vlna, kterou tím způsobil, mi projela až do konečků prstů na nohou. V uších se mi rozezněly kostelní zvony. Padl jsem na záda. Tango toho využil, zvedl umyvadlo a chtěl mě s ním praštit.

Tak to ani náhodou! Bleskurychle jsem se překulil na bok a kopl jsem ho do obličeje - ta rána se mi docela povedla, slyšel jsem totiž, že mu křuplo v krku. Ten zvuk byl sice příjemný, ale moje poloha nepříjemná - ležel jsem natažený, a tudíž i odhalený, a tango si to i přes svoje zranění včas uvědomil a poslepu na mě zaútočil.

Zasáhl mě kolenem přesně do kostrče a vyslal mi po páteři do mozku vlnu čiré nefalšované bolesti. Pokusil jsem se obrátit, abych ho mohl znova chytit, ale vytušil, že čím budu u něj blíže, tím to bude pro něj horší. A tak jsme se chvíli navzájem drželi a on do mě bušil hlavou a nohama a kroutil se na všechny strany. Nakonec jsem se přece jen dostal nahoru na něj a okamžitě jsem ho popadl za neprůstřelnou vestu.

A teď vám na sebe něco prozradím: Jsem pěkně velká a zlá svině. Vážím přes devadesát kilo a dokážu udělat pět set shybů za konečky prstů a tisíc sklapovaček, aniž bych se přitom nějak zvlášť zapotil.

Každý den taky zvedám v posilovně doma na Divokým panství, svým pozemku kousek od základny námořní pěchoty v Quantiku, hromadu tun. A díky tomu všemu jsem pěkně velká, zlá a silná svině.

Jakmile jsem proto dostal toho hajzla do rukou, už mi nemohl uniknout - tedy aspoň ne živý. Ale bojoval, to se musí nechat.

45

Trhal sebou, kroutil se, kopal, kousal a zasypával mě výrazy, kterým jsem nerozuměl.

A nijak mě to nevzrušovalo. Věděl jsem totiž, že nastává jeho poslední chvíle. Že je načase, aby se odebral na valhalu všech tangu - tedy do míst, kterým mi ostatní říkáme peklo.

Přítáhl jsem si ho k sobě a zašeptal jsem: „Kuz emeq - jdi do prdele!“ A pak jsem napodobil Mikea Tysona a ukousl jsem mu půl ušního boltce, aby viděl, jak mi je.

Tango zařval jako šílený. Ani trochu se mu to nelíbilo.

To má teda smůlu! S odporem jsem to chrupavčité sousto i s přiloženým ušním mazem vyplivl. Čistil si ten dobytek vůbec někdy uši? Sakra, budu potřebovat nejméně pět litrů bomba-je, než tu pachut' v puse zlikviduju!

Au revoir, hajzle! Popadl jsem ho těma svýma medvědíma tlapama za hlavu a otočil jsem mu s ní dokola. O celých tři sta šedesát stupňů. Ozvalo se příjemné prasknutí - tedy aspoň pro mě příjemné bylo.

Potom jsem ho odhodil na zacákané linoleum. Současně jsem zaslechl, jak Bumerang volá: „Čisto, čisto, čisto!“ A hned po něm mi Kachní noha s Nigelem oznámili - dost hlasitě na to, abych je i přes to zvonění v uších slyšel - že rukojmí jsou v bezpečí.

Vzápětí se začala postupně rozsvěcovat světla a já jsem zjistil, že jsem se těch posledních pár minut válel (jako vždycky) u nějaký posraný mísy s nespláchnutým hovnem a přišel jsem o všechnu randu.

KAPITOLA 3

03.32. Ovládli jsme celou plošinu. A zjistili jsme, že jsme měli velké štěstí. Můj plán fungoval přesně tak, jak jsem si představoval. Díky arleighgramu jsme nepřítele překvapili, překazili jsme mu léčku a vpadli mu do zad. Nigel se Zkaženým Ran-dym vyčistili společenskou místnost - byla prázdná - a potom přišli

na pomoc Bumerangovi. Kachní noha s Eddiem vyhodili dveře od zadního vchodu do vzduchu a dokázali zabít dvojici tangu, která hlídala rukojmí, ještě dřív, než jim mohla nějak ublížit.

A Pulpinta s Pickem, Kopáčem a Hlodavcem zlikvidovali osamocené tango, který se krčil v radiokabině a visel právě

46

I

v éteru. Tím se počet mrtvých tangu završil - celkově jich bylo osm, přesně podle plánu.

Překvapení na nás čekalo u náloží. Šli jsme po drátech, které vedly z odpalovacího zařízení na opičím prkně. Předpokládal jsem (chyba!), že tangové ty nálože nastražili na nás. V tom jsem se zatraceně pletl. Prohledali jsme plošinu odshora dolů a nikde jsme neobjevili žádné protipěchotní nástrahy. Tangové nám vůbec nechtěli zabránit v průniku na plošinu. Místo toho natáhli dráty zpátky k ubytovacímu modulu. V pokoji, v němž leželi svázaní rukojmí, jsme našli tři kilogramy semtexu. Kdyby se Burák hned napoprvé netrefil, a tango tak stačil otočit spínačem na odpalovací zařízení, všichni rukojmí - co rukojmí, celej ten zatracenej ubytovací modul! - by zmizeli z povrchu zemského.

Burák s Kladivem - oba k nám připluli ve člunu - vylezli na střechem psí boudy a prohlédli si mrtvolu svojí první oběti. Kladivo s potěšením zjistil, že se mu podařil čistý průstřel - jeho kulka vlétla tangovi do hlavy těsně za uchem a utrhla mu celou protější polovinu lebky. Na státní zakázku to byl docela solidní výkon, zvlášť při tak velké vzdálenosti. Potom se oba vyšplhali po věži k opičímu prknu a prozkoumali Burákovu dílo. Burák se trefil pro změnu do oka a rozstřelil tangovi hlavu jako meloun. Až budete někdy chtít svůj cíl rozbít na padrť, doporučuji vám, abyste k tomu použili náboje značky Hornady a odstřelo-vačskou pušku ráže .50.

Nakonec Burák s Kladivem odpojili odpalovací zařízení od drátů a přinesli mi ho dolů na palubu. „Jsem rád, že jste mi neřekl, kam tohle vede, kapitáne!“ prohlásil Burák a ukázal palcem na rukojmí. „To bych se musel vyrovnávat s pěkným tlakem!“

Obrátil jsem ten přístroj několikrát ve svých mozolnatých dlaních. Jednalo se o nejnovější model, který používaly ruské námořní jednotky zvláštního určení. „Hele, mezi náma - já bych ti to klidně řekl, jenže to bych to napřed musel vědět!“ A na to můžete vzít jed, že bych mu to nezatajil! Vždyť takový velký prachy bere přece právě proto, aby dokázal odolat i silnému psychickému tlaku, nebo snad ne?! (Myslím to samozřejmě ironicky. Lidé, kteří dennodenně rozhodují o životě a smrti a kteří se starají o nejmodernější techniku v hodnotě několika miliard, bývají placení vskutku mizerně - pobírají sotva půlku toho, co

47

si za první rok praxe vydělá čerstvě vystudovaný právník.)

Pak jsem Eddiemu, Burákovi, Randymu a Mustangovi nařídil, ať prohledají všechny mrtvolky. Chtěl jsem, aby se všechny věci, které měli tangové u sebe, řádně označily a odvezly. Nebylo toho moc. Tangové si totiž ještě před útokem na plošinu důkladně vyprázdnili kapsy. Tak jsme jim aspoň vzali otisky prstů a digitálním fotoaparátem, který jsme s sebou táhli ve vodotěsném pouzdru - to koukáte, co všechno u sebe dneska takové dobře vyzbrojené protiteroristické komando nosí, co? - jsme si je všechny několikrát vyfotili.

Než jsme se nalodili na člun a zamířili k pobřeží, ještě jsme zhruba hodinu vyslýchali rukojmí. Takový výslech by se měl provádět vždycky bezprostředně po incidentu. Chcete se totiž o svém nepříteli dozvědět co nejvíc a rukojmí vám můžou poskytnout velmi cenné informace. Oni je třeba za tak důležité považovat ani nebudou, pro vás ale můžou mít zásadní význam. A tak jsme z lednice vytáhli basu piv, sedli jsme si s personálem plošiny ke stolu a začali jsme si povídat.

Dozvěděli jsme se, že tangové mluvili kromě rodného farsí také ázerbajdžánsky, rusky a anglicky a že si s sebou přinesli technické výkresy a plánky plošiny. Z toho vyplývalo, že měli někde v CenTexu svůj zdroj. Svoje rukojmí spoutali stejnými nylonovými pouty a lepicí páskou, které jsem s sebou nesl i já. A nepronесли před nimi jediné slovo. Jenom je spoutali, nasadili jim roubíky, naskládali je do jednoho pokoje, zaminovali je a nechali je tam umřít. Z toho všeho jsem viděl, že tangové, které jsme poslali vstříc Alláhovi, nebyli žádní splašení primitivové, ale elitní borci, kteří sem byli vysláni s konkrétními úkoly. Tomu nasvědčovalo ostatně i jejich vybavení. Samé špičkové věci. O neprůstřelných vestách a jejich

původu už víte - ty pocházely z výstroje ruské armády - a tak si vezmeme třeba samopaly. Byly to všechno AK-74, které jsou ve vztahu k AK-47 totéž, co CAR-15 vůči M-16.\* Nebo spojovací techniku. Tu měli dokonce lepší než my - scramblované digitální satelitní telefony francouzské výroby. Tango na psí boudě byl navíc vybavený

\* CAR-15 je krátkou karabinovou verzí automatické pušky M-16 ráže .223. Pro akce nekonvenčního charakteru se hodí daleko víc než její větší kolegyně.

48

nejmodernějším přenosným scannerem a descramblerem v jednom, který mu umožňoval odposlouchávat veškerou naši konverzaci. Určitě by nám také způsobil spoustu potíží, kdyby mu Kladivo neprohnal hlavou kulku.

Tangové na plošině učinili opatření proti všemu možnému kromě střelby z mimořádně velké dálky. Ale to se dalo čekat. Nejbližší plošina byla od 16-Bravo vzdálená přes tisíc metrů a tangové podle mě předpokládali, že na takovou vzdálenost si žádný odstřelovač netroufne, zvláště v noci. Apríl, hajzlové -kdybyste znali moje desatero příkázání, tak byste věděli, že nemáte nikdy nic předpokládat! Ještě bych se vám měl zmínit o jedné významné skutečnosti. Tango v radiokabině byl blondák. Ve zbytku hlavy zůstaly zapadlé šedé oči. A na pravém rameni jsme našli znaky, které si dávali vytetovat příslušníci jednotek zvláštního určení nasazení v Afghánistánu.

Tohle bylo důležité. A vzhledem k mému tajnému poslání tady v Ázerbajdžánu dokonce velmi, velmi důležité.

Že o žádném tajném poslání nevíte? Že jste si mysleli, že jsem byl do Ázerbajdžánu vyslaný proto, abych cvičil místní ozbrojené složky v boji proti terorismu? No nedivte se, vždyť na to nemáte příslušná oprávnění - stejně jako ho neměla například velvyslankyně Marybeth Madisonová. Ale protože tady ted není, mohl bych vám to, myslím, vysvětlit - nejdřív ovšem zvedněte pravou ruku a přísahajte, že to nikomu nepovíte!

Tahle knížka začala mým přiznáním. A nyní podle mého názoru nastala ta pravá chvíle, abych se vám svěřil s dalším oduševnělým žabáckým odhalením. Dávejte dobrý pozor: moje role instruktora a lektora byla jenom zástěrkou pro daleko významnější a hlavně naprosto tajný úkol. Byl jsem totiž do Ázerbajdžánu vyslaný proto, abych zhodnotil zdejší „vojensko-politic-kou situaci“, jak tomu říká Pentagon. Měl jsem to tady probádat, zjistit, který z politiků má nejlepší vyhlídky na úspěšnou kariéru v novém tisíciletí, a pokusit se najít pár příslušníků ozbrojených sil, s nimiž by Spojené státy mohly do budoucna počítat. Někoho to možná překvapí, ale i my se někdy dokážeme poučit z vlastních chyb. Když tenkrát v roce 1999 začali Srbové plenit Kosovo, Spojené státy musely pracovat prakticky poslepu. CIA neměla žádné agenty ani v Kosovu, ani v řadách srbských vojáků či policistů. Naše ministerstvo zahraničí zase postráda-

49

lo přesná hodnocení kosovských předáků. Pak přišly opravdové etnické čistky a začalo jít do tuhého a my jsme na to nebyli vůbec připraveni. Neměli jsme žádné alternativní plány a zvo-rali jsme toho daleko víc, než jsme museli.

A proč jsme takhle dopadli? Protože politici, kteří celé to divadlo řídili, i generálové, kteří jim sloužili, zapomněli na pravidlo sedmi P, které vymysleli staří zkušení žabáci. To pravidlo zní: „Příčinný předběžný plánování pomáhá předejít pořádný-muprůseru!"

A právě kvůli tomuhle jsem do Baku přicestoval - abych se postaral o to, že pokryjeme všechna svoje P. Abychom potom, až se tady na Kavkaze začne něco dít, znali místní prostředí a poměry - a měli aspoň nějakou představu o tom, jak se s tím vypořádat. To byla první část mého tajného úkolu.

Náplní druhé části bylo něco jiného, a sice vyhodnocení míry otevřeného i skrytého vměšování Íránu a Ruska do ázerbajdžánských záležitostí. Dobře víme, že Rusové pracují na dvou frontách. Na jedné straně Ázerbajdžánce už celá léta podkopávají tím, že pomáhají Arménům a pořádají provokativní námořní cvičení v Kaspickém moři, a na druhé straně se podílejí na společných podnicích s ázerbajdžánským ropným konsorciem. Víme také, že Íránci se na Ázerbajdžán dívají stejně jako Sad-dám Husajn na Kuvajt, tedy považují ho za provincii, kterou je potřeba znovu ovládnout. A aby se tenhle jejich sen mohl stát skutečností, podporují ve státech, s nimiž Ázerbajdžán sousedí, islámský

fundamentalismus. A jelikož se brzo budeme muset definitivně rozhodnout, jak budeme dopravovat všechnu tu ázerbajdžánskou ropu na Západ, musíme pečlivě zjistit, co Ivani i mullahové v téhle části světa vlastně zamýšlejí. A na tuhle otázku nedokázal dosud nikdo uspokojivě odpovědět -aspoň ne tak, jak by si náš ministr obrany představoval.

CIA jenom krčí rameny a říká, že neví. Ani se jí nedivím. Čtrnáct dní před odjezdem do Baku jsem se sešel se svým nejlepším kontaktem z CIA Jimem Winkem (ve skutečnosti se samozřejmě nejmenuje ani Jim, ani Wink). Ten koulel očima, vzdychal a prohlašoval, že kdyby v čele amerických zpravodajských služeb stáli ruští nebo čínští agenti (přičemž tuhle možnost nepovažoval za zřehla nemožnou), tak by se se zpravodajskými materiály zacházelo snad i lépe, než jak se s nimi nakládá za současné vládní garnitury.

50

Naštěstí držíme s Ivany krok aspoň na poli otevřených kroků. Což se týká například raket země-vzduch, které rozmístili v Arménii loni. Nebo ruského leteckého pluku v Jerevanu, který přezbrojil z migů 23 na devěťadvacítky. Ale o dlouhodobých plánech a záměrech Ivanů nemá Washington ani ponětí. „Jistě, víme, že Rusové chtějí rozšířit sféru svého vlivu - už od té doby, co jim Ázerbajdžánci v devěťadvadesátém vypověděli bilaterální vojenskou dohodu," řekl Wink. „A tak sledujeme vojenský záležitosti a snažíme se zjistit, kdo co komu provádí. To samý platí i o Íránu. Používáme družice a NSA mi posílá stohy záchytů. Ale je skoro nemožný najít na zemi člověka, kterej by nám mohl poskytnout kvalitní a spolehlivý informace přímo z nitra dění."

„To si snad děláš srandu, ne?" zeptal jsem se.

Jim zavrtěl hlavou a odpověděl, že to myslí docela vážně. Pak dopil pivo, prohlédl si prázdnou láhev, jako kdyby se bál, aby v ní něco nenechal, a smutně se na mě podíval.

Potom jsem si promluvil ještě se třemi pitomci z ministerstva zahraničí (abych předešel žalobám pro urážku na cti, budu je radši nazývat Neviděl, Neslyšel a Nemluvil). A všichni tři -jako kdyby ty informace, které jsem získal od Winka, nebyly už dostatečně skličující - odmítali připustit, že někde na Kavkaze existuje nějaký problém. Neviděl doslova prohlásil: „Pokud víme, tak je to tam všechno prima." (Fakticky to takhle řekl!)

Ostatní státní instituce a úřady na tom byly stejně. Někáký dvacátý nebo bůhvíkolikátý náměstek na ministerstvu energetiky (a přitom jeho jmenování do téhle funkce musel schválit Senát, protože takhle to za současné administrativy chodí) dokonce ani nevěděl, kde Ázerbajdžán leží. Myslel si, že patří někam do Perského zálivu. „Není to někde vedle Kataru - nebo to je snad ten Onan?"

Naprosto nechápu, jak může politiku dělat člověk, který se pohybuje v informačním vakuu. A nejspíš to netušili ani ministr obrany s předsedou Sboru náčelníků štábů, a právě proto mě vyslali do těchhle končin, abych se tady potají plížil a slídlil. A až budu s tím plížením a slíděním hotový, podám předsedovi vyčerpávající hlášení o skutečné situaci v Ázerbajdžánu - bez jakýchkoli příkras mu popíšu, kdo, co, komu a proč tady dělá.

Dlužno dodat, že předseda Sboru náčelníků štábů generál

51

Crocker mi stanovil pevná pravidla hry. Za prvé jsem neměl dělat žádný rozruch na našem velvyslanectví. Měl jsem si počínat tiše a nenápadně. Druhé pravidlo se týkalo Ivanů - v téhle oblasti jsem si měl dávat velmi dobrý pozor. „Ázerbajdžán," řekl generál Crocker, „býval součástí Sovětskýho svazu a Rusové se i přes současnou situaci chovají pořád jako jeho majitelé. Navíc zrovna teď podnikáme vůči Moskvě jistý delikátní politický kroky a já bych nerad, aby se to kvůli nám pokazilo." Podle třetího pravidla jsem se měl proto jenom dívat a poslouchat, ale neměl jsem nic podnikat. „Jedeš tam sbírat informace, Dicku!" připomněl mi generál. „Tak na to laskavě pamatuj!"

Něco mi na těch generálových pokynech nesedělo. Normálně se totiž žádnému boji nevyhýbal. A oba jsme dobře věděli, že Ázerbajdžáncům strká do jejich věcí pořád někdo svůj nos. Jenže generál byl samá hvězda, kdežto já jsem byl jenom samý šrám, a tak jsem mu zaslutoval a řekl jsem: „Rozkaz, pane!" A myslím jsem to naprosto upřímně.

Ale jak jste sami viděli, situace se značně změnila. A protože moje krytí vzalo z své dokonce ještě předtím, než jsme v Baku přistáli, a protože naše velvyslanectví bylo už stejně vzteky bez sebe a protože se mi už povedlo zabít jednoho Ivana a sedm Íránců, a to jsem v zemi nebyl ještě ani dva dny, všechna ta

generálova dobře míněná pravidla hry přišla nazmar. Měl jsem takové neblahé tušení, že po zbytek svého pobytu v Asii si budu muset razit cestu silou. Což samozřejmě znamená, že při svém plížení a slídění už nebudu tak nenápadný, jak si generál Crocker přál.

Ale všichni - dokonce i předseda Sboru náčelníků štábů - si musíme uvědomit, že život vždycky neběží přesně podle vytčených plánů. Je libo příklad? Tak co třeba Bosna? Nebo Kosovo? Nebo Somálsko? A když stanovené plány nefungují, člověk se musí přizpůsobit. A já se přizpůsobuju tak, že začínám být agresivní. Velmi, velmi agresivní.

Ale dost rozjímání a vraťme se zpátky na plošinu 16-Bravo. Skutečnost, že se ve společnosti party iránských tangu objevil také Ivan, svědčila o tom, že Rusové - aspoň někteří - spolupracují s mullahy. Pečlivě jsem pročesal Ivanovu mrtvolu. V kapse u blůzy jsem našel papírový bloček s poznámkami v az-

52  
buče. Okamžitě jsem ho zabavil - snad se mi podaří zjistit, co jsou ty čmáranice zač.

Potom jsme s Randym mrtvolu ovázali dvacetimetrovým řetězem a shodili jsme ji do moře. Nechtěl jsem, aby ji někdo objevil (a zvlášť ne Ázerbajdžánci). Ivanova přítomnost mezi tangy bude takovým mým malým tajemstvím.

U Rusa mi zůstal ještě jeden otazník. Moc rád bych totiž věděl, s kým to mluvil. Zjistili jsme, že používal vysílačku, která byla na plošině - byla naladěná na frekvenci, která patří ostraze amerického velvyslanectví. Proč? To jsem nevěděl. Ale tipnul bych si, že takhle sledoval reakce velvyslanectví na incident se 16-Bravo.

Avšak nevysílal. Přesněji řečeno, nemluvil do vysílačky. Poznal jsem to podle toho, že ani neměla zapojený mikrofon. S někým si ovšem povídat musel - a povídal si s ním pomocí ruské napodobeniny (Rusové vůbec rádi napodobují americkou techniku!) mobilního telefonu Motorola StarTac. A právě při tomhle hovoru se v jeho blízkosti ocitli Hlodavec s Půlpintou. Tango v té chvíli zřejmě něco zaslechl, protože popadl samopal a vystřílel směrem k těm dvěma půlku zásobníku.

Hlodavec s Půlpintou ho nemilosrdně zlikvidovali. Bohužel přitom také rozstříleli ten maličký telefoněk, který držel v ruce. A protože z nebohého startaku zbyla jenom hromádka umělé hmoty a drátků, číslo (a tím pádem i totožnost) člověka, s nímž krátce před svojí smrtí mluvil, zůstalo zahalené tajemstvím.

Naštěstí to byla jediná kaňka na celé noční akci, a tak jsem na nic nečekal a vyrazil jsem zpátky ke břehu. Všichni rukojmí byli naživu a v pořádku. Do sbírky suvenýrů, kterou po návratu předám svému kamarádovi Tonymu Mercalimu z DIA, mi přibyl jeden zničený ruský mobil a jeden funkční ruský super-scanner. A kromě tradičních menších boulí, modřin a odřenin jsme nikdo neutrpěli žádná zranění. Přivázali jsme k motorovému člunu všechny gumové čluny, kterými k plošině připluli tangové, a vzali je s sebou. U Hliněného ostrova (Glíňanyj astróv pro ty z vás, kdo ovládáte řeč Ivanů) jsem ázerbajdžánského kapitána požádal, ať vypne motory, a prohlédl jsem si pobřeží v Kladivově dálkovém nočním vidění. Hm, přesně jak jsem si myslel. Celý dok se hemžil lidmi. Viděl jsem osvětlovací reflektory a televizní štáby. Viděl jsem tn velké mercedesy s logem CenTexu (mapka Texasu a ropná

53

plošina uvnitř velké bílé kružnice) na zadních dveřích. Na konci přístavní hráze se ve světle z halogenových lamp koupal bílý vrtulník Dauphin-2 s civilním označením a americkou a ázerbajdžánskou vlajčkou u pilotní kabiny.

Do prdele! Bylo mi přece řečeno, že v celé zemi není žádnéj zatracenej vrtulník, kterej by dokázal unýst víc jak tři lidi! Přitom Dauphin-2 může pobrat až dvaadvacet střelců - možná dokonce i víc, pokud jim nebude vadit trochu intimnější prostředí - a přepravit je na vzdálenost v délce několika set kilometrů!

Moc by mě zajímalo, komu ten stroj patří.

Však já to zjistím, ale až později. Ted musím mávnout kouzelnou hůlkou a nechat nás zmizet. Naházeli jsme proto sebe i veškeré naše vybavení do gumových člunů, přesunuli jsme se za ostrov a tam jsme se schovali. Rukojmí z plošiny tak do přístavu v Aljatu dopravili Ázerbajdžánci.

A proč jsem to takhle udělal?

Za prvé proto, že jsem nechtěl, aby se opakovalo vylovení v somálském Mogadišu, při němž hráli fotografové proti mari-ňákům desetinásobnou přesilovku. Za druhé proto, že naše jednotka nemá za úkol pózovat fotografům ani poskytovat reportérům rozhovory. Naším úkolem je zabít teroristy, což jsme

právě učinili. A ačkoli se rád chlubím tím, že z lidí dělám válečníky podle svých představ, nemusím se kvůli tomu zrovna bít v prsa a vystavovat svůj ksicht ve večerních zprávách. Nic takového nemám v popisu práce.

A tak jsme zůstali v ústraní a zpovzdálí jsme sledovali celé to divadlo. A když reflektory zhasly, vrtulník odlétl a kolona mercedesů odjela, nahodili jsme motory a vyrazili jsme k doku.

06.14. Vyskočil jsem na kraj prázdné přístavní hráze, chytil jsem lano, které mi Mustang hodil, a přivázel jsem člun k těžkému ouvazníku. Přestože ještě ani nevyšlo slunce, teplota vzduchu se vyšplhala už na sedmatřicet stupňů Celsia.

„Kapitáne Dickie...!“

Otočil jsem se po hlase. Zpoza dvoupatrového betonového skladiště vycházel vysoký kníratý důstojník v propoceně a zaprášené uniformě. Ruce měl doširoka rozprážené a chystal se na un gran ábrazo, jak říkají moji kubáňští přátelé.

Vzápětí mě sevřely medvědí tlapy a ovanul mě zatuchlý pach tabáku a alkoholu. Poplácal jsem důstojníka po zádech. „Bud’

54

zdráv, Arazi!“ Araz Kurbanov mi pomáhal zorganizovat útok na plošinu 16-Bravo a byl formálně velitelem ázerbajdžánských speciálních jednotek. Oba jsme ovšem věděli, že Ázerbajdžánci žádné speciální jednotky nemají - leda tak na papíře. Právě proto jsem k nim přijel - abych Arazově jednotce o velikosti roty poskytl základní výcvik a naučil ji fungovat v krizových situacích, aniž by přitom její příslušníci sebe - nebo rukojmí, které by se pokoušeli osvobodit - ohrozili na životě.

„Ale ale, vidím, že i vy od SEAL máte rádi všechny ty citupl-né projevy, i když si na veřejnosti hrajete na bůhvíjaký drsňák, co?“ ozvalo se náhle za mnou.

Pustil sem Araz, couvl jsem o krok a obrátil jsem se. Spatřil jsem vysokou štíhlou příslušnici námořní pěchoty se zrzavými vlasy, majorskými výložkami na poněkud ošoupaném zeleném maskovacím kompletu, v nablýskaných kanadách, s pistolí u pasu a černou aktovkou v ruce. Právě se opatrně vyhýbala hromadě suchého oslího trusu.

„Drobátko jsme si přivstali, že, majore Evansová?“

„Sakra, kapitáne Marcinko, jsem přece diplomat a my diplomati, jestli to nevíte, pracujeme podle řádů Sboru námořní pěchoty USA čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu, tři sta pětadesát dní v roce! My diplomati jsme totiž svý práci naprosto oddaní!“

Usmála se a v kalném ránu zasvítily její dokonalé zuby. „A kromě toho mi paní velvyslankyně nařídila, ať na vás dávám pozor a postarám se o to, abyste se nedostal do průšvihů!“ Pak nakrčila nos, přistoupila ke mně blíž a podala mi ruku. „Fuj, ty ale smrdíš, Dicku! Asi jsem se na tebe měla radši dívat dalekohledem!“

„Jakejpak smrad, to je vůně z opravdového bojiště! Už moc dlouho žijete pohodlným životem, majore! Samé bankety, samé recepce, samé večírky! Potřebovala byste se na chvíli provětrat na nějakým takovým místě, jakým je třeba Lagos!“

Zavrtěla hlavou. „Kdepak, Dicku! Tohle už mám dávno za sebou!“

A skutečně - jenom stěží by se našlo něco, čím by major Sboru námořní pěchoty USA Ashley Evansová neprošla. Vyrůstala v Tennessee. Absolvovala Námořní akademii USA a stala se její přebornicí v malorážce. Jako zpravodajský specialista námořní pěchoty se ocitla pod palbou v Somálsku, Nigérii i v Sieře Le-

55

oně. U chorvatského Splitu přežila havárii vrtulníku. A jako spojka v Kongresu razila cestu upřímnému a bystrému veliteli námořní pěchoty. Nyní zastávala funkci jednoho ze dvou náměstků vojenského ataše v Ázerbajdžánu.

Jako taková spadala pod velvyslankyni (ostatně jako všichni ataše). A ta jí nařídila, ať mě nenechá spáchat žádnou vylome-ninu.

Naštěstí pro mě - i pro tuhle knížku - byla Ashley Evansová prochnuta válečnickým duchem. Už když jsme se setkali na letišti (tenkrát jsem ještě libě voněl), dala mi najevo, že je na mojí straně. Nenápadně shromažďovala co nejvíc taktických informací a všechny mi je předávala. Poskytovala mi telefonní čísla,

napovídala mi řešení logistických problémů a postarala se o to, abych poznal Araz Kurbanova a mohl ho brát jako jednoho z mála lidí, na které se tady v Ázerbajdžánu můžu spolehnout.

Od první minuty mi také dala najevo - prostřednictvím několika takřka neznatelných příkývnutí, nenápadných šťouchanců a dalších kradmých gest - že náš pracovní vztah musí zůstat utajený. Docela jsem ji chápal, neboť jsem z vlastní zkušenosti věděl (sice na to nevypadám, ale kdysi jsem působil dokonce jako námořní atašé), že takový atašé nemá zrovna jednoduchý život. Na jedné straně ho do země vysílá DIA a na druhé straně slouží pod velvyslancem. A když se na něj velvyslanec naštve, může mu práci natolik ztížit, že mu ji prakticky znemožní. A třebaže mi vůbec nevadilo, že paní velvyslankyně Madiso-nová bude chtít vidět moji hlavu na špalku, nerad bych, aby považovala jednoho ze svých zaměstnanců za přeběhlíka.

Tolik odbočka do minulosti a nyní se vraťme zpátky do reálu. „Tak co je nového, Ashlsey?“

„No, moc toho není. Jela jsem s Groganem. Byla to pěkná dřina! Jestli se ten dobytek pokusí na mě ještě jednou šáhnout, tak mu namouduši zlámu všechny prsty!“

Všichni jsme se dívali na to, jak moji lidé uvazují u hráze i druhý gumový člun. Pak si Araz strčil do pusy dva prsty a zahvízdal. Zpoza skladiště se vynořilo šest vojáků v uniformách ještě propocenějších a zaprášenějších, než jakou měl Araz, a poklusem doběhlo k nám. Araz na ně vyštěkl cosi ve svojí mateřštině a vojáci začali pomáhat s vykládkou obou člunů.

Jejich velitel popošel k nám a řekl: „Přišli jste o velké cirkuso-

56

ve představení!“ Mluvil solidně anglicky, i když se silným pří-zvukem. „Opravdu velké představení! CNN naživo vysílala!“

„Jenže my nechceme vidět svoje obličejy na všech televizních obrazovkách!“

Ázerbajdžánec příkývl. „Rozumím.“ Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Kromě toho, ten tolkač\* z ropné firmy. Dělal všechny ty...“ zapátral v paměti po správném anglickém výrazu, „... interview a vzal si všechny zásluhy a samozřejmě velvyslankyně také.“ Potom si mocně odplivl na zaprášený beton, aby ukázal, co si o tom Groganově výstupu myslí. „Grogan říkal, že se to udělalo tak, jak chtěl on, přes tu nadaci Siržik...“ znova si odplivl, abych viděl, že o zmíněné organizaci si myslí totéž co o Groganovi, „...tak aby se všichni ti útočníci pokojně vzdali a vy byste nemuseli použít tak hrozné násilí!“

No jistě, to se dalo čekat! Grogan byl přesně ten typ vedoucího pracovníka, který vystřídá svoje podřízené z cesty a při-svojí si zásluhy za to, co se povedlo, a který není nikde k zastížení v případě, že se něco naopak nepovedlo. Docela se divím, že byl jenom zvláštním kontrolním agentem FBI ve výslužbě, a ne penzionovaným čtyřhvězdičkovým admirálem!

„Komu patřil ten vrtulník? Groganovi?“ Plně by to odpovídalo jeho povaze.

Tmavé oči ázerbajdžánského plukovníka zabloudily k obloze, která se každou minutu stále víc od severu projasňovala. „Ach, ten dauphin!“ pronesl roztouženě. „Dal bych za něj svůj jaje naprávo!“ dodal, poplácal se po pravé straně rozkroku a podíval se na nás. Ashley se červenala a já jsem se usmíval. Potom sáhl do náprsní kapsy, vylovil z ní balíček cigaret, jednu z něj trochu povystrčil - uviděl jsem žlutý cigaretový papír a černý tabák - a nabídl mi ji.

„Nět, spasíba - ne, děkuji!“ odmítl jsem zdvořile.

Araz pokrčil rameny, vytáhl cigaretu úplně, vložil si ji mezi rty, laciným plynovým zapalovačem si ji zapálil, zhluboka z ní potáhl a jako pohádkový drak vydechl nosem kouř. Všiml jsem si stínu úlevy, který přelétl po Ashleyině obličejí, když jsem na Ázerbajdžánce dál nenaléhal a nechtěl jsem z něj mermomocí vypáčit odpověď na svoji otázku. Moc dobře jsem totiž věděl, že by to bylo neslušné.

\* V ruském slangu „síbr“.

57

Ne snad že bych byl v Ázerbajdžánu už někdy předtím, ale velmi brzo po svém příletu jsem pochopil, že zdejší kultura se podobá spíše té blízkovýchodní nežli té evropské, a blízkový-chodní kultuře, chování a mentalitě rozumím tak fundamentálně jako každému islámskému fundamentalismu. A tak si člověk dává všude načas. Netlačí zbytečně na svoje hostitele. Nedere se dopředu. A neskáče do řeči plukovníkovi ozbrojených sil. Právě proto byla Ashley, která tohle všechno znala, tak neobvykle zticha a s povděkem kvitovala, že jsem učinil totéž.

Další dým z nozder. Další melancholický pohled k nebesům. „Ten dauphin," řekl konečně Araz, „patří vaší velvyslankyni Madisonové. Přivezla si ho ze Spojených států."

Jedna věc mě, přátelé, dovede pokaždé vytočit, a sice když zjistím, že jsem mohl mít život daleko lehčí a také daleko méně nebezpečný, kdybych mohl využít prostředků, které byly k dispozici.

Na tomhle místě mi dovolte malou odbočku, při níž bych vám chtěl trochu přiblížit válečnickovu duši.

Válečník nikdy zbytečně nevyhledává smrt. Nebojí se jí, ale také nechce umřít bezdůvodně nebo jenom kvůli blbosti - blbosti vlastní i blbosti někoho jiného. A tak i když je nebezpečí i riziko nedílnou součástí válečnickova života, pravý válečník se bude vždycky snažit splnit svůj úkol s co nejmenším rizikem.

Velvyslankynin vrtulník by pro nás při útoku na plošinu 16-Bravo znamenal další variantu. A já budu pokaždé radši vybírat z několika variant. Jednak se tím zvyšuje pružnost celé akce a jednak je to lepší, než když člověk musí použít jediný, napevno daný plán.

Od téhle chvíle proto budu s paní Marybeth Madisonovou jednat velmi opatrně. Budu se k ní chovat s žabáckou úctou, kterou si díky svému postavení zaslouží, stejně jako budu salu-tovat našemu prezidentovi, protože je to vrchní velitel ozbrojených sil, ačkoli vím, že je to ničemnej, zbabělej, podlej, dezer-térskéj, ulhanej a úchylnej hajzl (a to jsou, jak všichni dobře víte, ještě ty lepší vlastnosti našeho Doutníkového Billa!).

A jelikož teď vím, že paní velvyslankyně vystavila moje lidi většímu nebezpečí, než bylo nutné, budu se k ní chovat jako ke svému nepříteli. Budu s ní jednat nadále uctivě, ale za svého spojence ji považovat rozhodně nebudu. Tečka. Hotovo.

Teď mám ovšem na práci něco úplně jiného. Rukojmí jsou v bezpečí a nás čeká ještě výcvik. „Arazi," oslovil jsem proto

58

ázerbajdžánského plukovníka, „padáme, kurva, zpátky do Baku! Jsem k smrti unavený a podle tady majora taky strašně smrdím! Chtěl bych si vlízt pod sprchu a dát si studené pivo -a nemusí to bejt zrovna v tomhle pořadí!" Už jsem však neřekl, že mě do Baku popohání ještě jedna věc - chtěl jsem si prověřit tu nadaci Siržik, protože mi nepřipadala moc košer. Ale o tom Araz vědět nemusel.

Ázerbajdžánec se na mě udiveně zadíval. Viděl jsem, jak si moje slova usilovně v duchu překládá. Potom pohodil hlavou, zasmál se a prudce ze sebe vydechl cigaretový kouř. „Tak jedem!" prohlásil. „Seženu nákladní auta. Naložíme. Pojedem zpátky do Baku. Já tě postříkám vodou z hadice. Potom vypijem mnoho vodky, sníme grilované kozlí koule, pak zbytek a vypijem opět mnoho vodky!"

Jeho návrh se mi docela zamlouval, přestože se v něm neobjevila zmínka o mém oblíbeném bombaji.

„Spasíba - děkuji!" řekl jsem. Poté začali moji lidé přebírat náklad, páskovat zásobníky a chystat svoji výzbroj i výstroj k další akci.

Araz stál i se svými svěřenci stranou a mlčky přihlížel. Žádná jiná jednotka by to bezprostředně po akci nedokázala tak rychle jako ta moje. V nasazení a zaujetí pro věc se mým lidem nikdo nevyrovná a podle toho také jejich počínání vypadalo. Zároveň si byli vědomi toho, že jsou v Ázerbajdžánu jako učitelé a věrozvěstové, kteří musejí jít příkladem a ukázat, že základem nekonvenčního válečnictví je pečlivost a neustálá připravenost.

Samozřejmě že byli vyčerpaní, o tom nemůže být nejmenších pochyb. Ale také z nich sálal pocit radosti z dobře vykonané práce - sebejistými nacvičenými pohyby Ázerbajdžáncům dokazovali, že na světě neexistuje nic, co by nezvládli, i když jsou právě k smrti utahaní, zbití a přepracovaní.

^ V osm hodin jsme se už kodrcali závratnou rychlostí zhruba třicet kilometrů za hodinu ve třech dieselových nákladních vozech, které pocházely ještě z časů Sovětské armády - tipoval bych to tak na konec šedesátých let. Možná jste tyhle dopravní prostředky viděli v televizi v nějakém dokumentu z časů studené války. Jednalo se o velké vysoké hranaté ošklivé nákladní vozy s nepohodlnými dřevěnými lavicemi na plachtou zakryté korbě a bez jakéhokoli pérování. Seděl jsem v prvním autě vpravo

59

u dveří. Vedle mě se na prostředním sedadle natřásala Ashley Evansová a za volantem poskakoval Araz. Ten doslova každický centimetr cesty bojoval s osmistupňovou synchronizovanou převodovkou a posilovačem řízení - oba technické zázraky pamatovaly určitě ještě Stalina. Chtěl jsem se Ashley zeptat na tu nadaci Siržik, ale bránila mi v tom Arazova přítomnost. Ne že bych mu snad přímo nedůvěřoval, ale

neznal jsem ho zase tak dobře na to, abych mu dával byt' náznakem najevo, co si myslím. Toť styl myšlení pravého válečníka: nechávej si své myšlenky pro sebe a svého nepřítele nechávej hádat. Propletli jsme se úzkými uličkami Aljatu, prokličkovali jsme mezi trhovci s povozy taženými osly a velkými traktory s valníky plnými všelijakého haraburdí a nakonec jsme najeli na dvou-pruhovou betonovou silnici. Na otlučené ceduli jsem si přečetl, že se nacházíme na hlavní silnici s označením A-322. Ta podle mapy vedla podél vysokorychlostní (tedy aspoň podle názvu) elektrifikované železniční trati ležící víceméně na severojižní ose.

V 9.35 jsme dorazili do Gobastánu. Poplácal jsem Arazu po rameni a ukázal jsem na malou boudičku u kraje silnice, ve které nějaký vrásčitý stařík ve vyšíváné čapce prodával čaj z nablýskaného samovaru a koláčky z mosazného pekáče. „Co kdybychom tady zastavili a dali si něco k pití?“

Něco vám totiž povím: v Ázerbajdžánu je pořádné vedro. A z toho nákladáku (který žhnul jako rozpálená trouba), prachu (který byl úplně všude), zápachu surové ropy (který nepřetržitě dráždil naše nosy) a řevu dieselových motorů (který nás neustále ohlušoval) se dělalo špatně dokonce i tak otrlému člověku, jakým jsem já.

Araz přikývl, zakroutil volantem doprava, šlápl na brzdový pedál a náš vůz se s rachotem zastavil. Vylezl jsem ven, protáhl jsem se a uvolnil jsem namoženou páteř.

10.10. Znova na silnici. Opřel jsem si hlavu o rozpálenou kovovou kabinu, zavřel jsem oči a chtěl jsem si krátce zdřímnout. Připadalo mi, že jsem ještě ani pořádně neusnul, když vtom mě Ashley Evansová praštila do prsou. „Hej, Dicku, budíček!“

Probral jsem se, protřel jsem si oči a podíval jsem se na hodinky. Bylo už skoro jedenáct. „Kde to jsme?“

„U města Sangačaly,“ odpověděl zpoza oblaku hustého štiplavého cigaretového kouře Araz, jako kdyby mi to jméno mělo něco říkat.

60

Ashley ukázala rukou vpravo před nás. „Támhle...!“ Když jsem se tím směrem podíval, viděl jsem jenom písečné přesypy porostlé křovinami, za nimiž stoupal k nebi sloupec hustého černého dýmu.

„Co to tam je?“ zeptal jsem se s pohledem upřeným ke kouři.

„Staré ruské polní letiště,“ řekl Araz. „Nyní pusté. Prázdné.“

Rozhlédl jsem se kolem. Kousek před námi byla značka objížd'ky, přibitá na dřevěném sloupku. Hned za ním ležely přes hlavní silnici dvě dřevěné silniční zábrany a na nich visela mezinárodní dopravní značka „Práce na silnici“. Z povrchu hlavní silnice trčela signální světla. Šipka ukazovala doprava a odkláněla dopravu směrem k moři. „Asi pojedeme tudy, ne?“

„Jenže to je silnice k letišti - a ne do Baku!“ prohlásil Araz a poškrábal se na hlavě. „Takhle to tady nebylo, když jsme jeli pro vás, kapitáne Dickie!“

„A když jsem tudy projížděla s Groganem a těma mercedesa-ma, vypadalo to tady taky jinak!“ přidala se Ashley. „A to bylo dvě až tři hodiny po Arazovi!“

Červená kontrolka v mojí hlavě - kterou mám za detektorem blbosti a vedle radaru na ženské - začala blikat jako šílená a chlupy na zátylku se mi postavily do pozoru.

V žádném případě po té cestě nepojedu naslepo! Ani náhodou! „Arazi, zastav! Radši se na to nejdřív podíváme!“

Arazovi lidé odstranili zátaras a zhasli světla. Potom jsme se všichni shlukli na kraji silnice a Araz nám klacíkem v prachu na krajnici nakreslil přibližný obrázek polního letiště a jeho okolí. Nejdřív namaloval silnici, po které jsme přijeli. Pak dlouhou ranvej, která vedla souběžně s hlavní silnicí. Po ní úzkou polní příjezdovou cestu k letišti, dlouhou sotva půl kilometru, která svým tvarem připomínala písmeno L a vedla k letišti z jihu. Druhá, o trochu delší cesta stejného tvaru, vedla k letišti ze severu.

Vzal jsem si od Arazu klacík a použil jsem ho jako ukazovátka. Ashley můj proslov simultánně tlumočila. / Vy půjdete sem,“ řekl jsem a ukázal jsem na severní přístupovou cestu, „a dáte se k letišti! Já si vezmu na starost jižní ces-tu.“ Potom jsem ukázal na místo, ve kterém se severní cesta stáčela prakticky v pravém úhlu. „Tady si musíte dávat dobrý pozor!“

61

Araz pohlédl na Ashley, přikývl, přejel prstem po ohybu a zeptal se: „Dobré místo na léčku?“

Přikývl jsem. Ashley rovněž. Potom spustila ázerbajdžánsky. Ruce se jí přitom jen míhaly, mluvila jimi možná rychleji než pusou. Když skončila, Araz se rozhlédl po svých lidech. Všichni pokyvovali hlavou a rozebírali spolu Ashleyina slova.

„Co jsi jim řekla?"

„Že je daleko efektivnější nachystat léčku v zatačce než na rovině. Za prvý se tak můžou skloubit dohromady dvě palebný pole. A za druhý v zatačce každé obvykle zpomalí, takže útočníci mají na zabítí svých nepřátel víc času. Proto jsem jim znova opakovala, ať se k tomu místu blíží opatrně."

„Fajn, tak jdeme konečně na to!" Rychle jsme si vybalili věci, které budeme potřebovat na protiléčku. Eddie prohlédl naše vysílačky a ujistil se, že fungují.

Přešel jsem očima po týmu, který jsem měl k dispozici. „Bumerangu, vem si s sebou sedm našich a všechny Ázerbajdžánce!"

Bumerang namířil svůj dlouhý ukazovák postupně na Mustanga, Butche, Buráka, Kladiva, Randyho, Kopáče a Nigela. „Vy půjdete se mnou!"

„To znamená, že já taky!" ozvala se Ashley. „Co kdyby bylo potřeba něco přeložit?"

„V pořádku," souhlasil jsem.

„Ale budu potřebovat taky nějakou zbraň!"

Odepnul jsem si stehenní pouzdro a i s pistolí a třemi náhradními zásobníky jsem ho podal Ashley. „Na, zblázni se!"

Ashley vytáhla pistolí z pouzdra, vyhodila zásobník, stáhla závěr dozadu, vyjmula z komory náboj, zajistila závěr v zadní poloze a zkušeným zrakem zbraň zevrubně prozkoumala.

Zřejmě se jí líbila, protože pustila závěr zpátky dopředu a poslechla si, jak zapadá na místo. Potom zvedla ruku, zkus-mo namířila a naprázdno vystřelila do podrostu u silnice.

Pistole znova obstála. Ashley opět stáhla závěr, nasadila zásobník, pustil závěr, natáhla do komory náboj, vyhodila zásobník do dlaně, strčila do něj náboj, který předtím vytáhla z komory, vrátila zásobník na místo a připevnila si pouzdro a držáky s náhradními zásobníky k opasku. Pak se usmála a řekla: „Pěk-nej kousek! Ty sis nechával upravit spoušť?"

62

„Dobrej postřeh!" Člověka vždycky potěší, když vidí, že má co do činění se skutečným profesionálem.

„Dovolila bych si ještě takovou malou poznámku..."

„Poslouchám..."

„Na tvém místě bych tady nechala čtyři Ázerbajdžánce!"

„Proč?"

„Aby odháněli zvědavce," vysvětlila. „V tyhle zemi totiž lidi rádi očumujou!"

„Dobrej nápad! Postarej se o to!"

„Rozkaz!" Poté se obrátila na Araz a vyměnila si s ním několik vět v jeho mateřštině. Araz pak cosi vyštkl na čtyři mladíky - ti si sundali z ramen kalašnikovy a rozestavili se u krajnice.

Major Evansová přelétla po silniční hlídce očima a hlásila mi: „Všechno je zařízený!"

No a co má být? To jí mám dát za to medaili nebo co? „Tak na co v tom případě čekáš?"

Vzápětí naskákalo Bumerangovo družstvo do prvních dvou nákladůků a zamířilo směrem na sever.

My ostatní jsme se zhruba na šest minut poschovávali vedle příjezdové cesty k letišti, v dostatečné vzdálenosti od silnice A-322. Když potom Bumerang vysílačkou oznámil, že u barikády, na niž za severní cestě narazili, nechal hlídku a že jinak jsou už všichni na svých místech, vydali jsme se k pobřeží.

Šel jsem jako první. Držel jsem se kousek vedle cesty, abych nevířil prach. Se zbraněmi připravenými ke střelbě jsme se pomalu prodírali trnitým křovím. Orientovali jsme se snadno -ten hustý černý dým se nedal odnikud přehlédnout.

Za čtvrt hodiny jsme urazili přibližně půl kilometru a postupovali jsme rovnoměrným tempem stále dál. Až dosud jsem na cestu dole pod námi většinou viděl, teď ale najednou zmizela a před námi vyrostla velká, dlouhá, tři metry vysoká etáž.

Gesty jsem ostatním sdělil, že půjdu prozkoumat terén, lehl jsem si na břicho, pomalu jsem se doplížil k etáži, vyhlédl jsem si zub, který v ní vyhlodala eroze, popolezl jsem k němu a opatrně jsem vystrčil hlavu

ven.

Přede mnou leželo staré polní letiště. Bylo opuštěné. Přiložil jsem k očím dalekohled a pozorně jsem si prohlédl okolí. Nikde žádný člověk. Nikde žádné známky života. Nikde žádný nepřítel - ovšem přednedávnm tady určitě byl a zanechal tady po sobě spousty viditelných stop. Betonová řídicí věž, zničená

63

bezpochyby travinou, ležela v troskách. Zborcené stěny překrývala částečně zachovalá střecha. Vlastní rozjezdová dráha byla rovněž posetá jizvami po explozích - všude samé praskliny a krátery. Ale tyhle už staršího data - viděl jsem totiž, že jsou zarostlé trávou a jinou vegetací. Malé a silné polní květiny si statečně razily cestu skrz rozbořenou budovu terminálu a vytvářely v šedém lomovém kameni světle žluté ostrůvky. Svoje kořeny zde stačilo zapustit i trní a jeho krvavě rudé květy ostře kontrastovaly s tmavými asfaltovými a betonovými plochami.

Dole pod sebou jsem viděl místo léčky. Jednalo se o typickou elkovitou léčku, jako vystřiženou z válečné příručky. Cíle útočníků - tři mercedesy řady 600 - najely do elka zleva a před řídicí věží zpomalily, neboť se blížily k pravoúhlé zátáčce.

A v té chvíli odpálili útočníci několik pozemních min a dalších náloží. Četl jsem si v těch troskách doslova jako v knize. První mercedes zastavila nálož, která mu utrhla přední osu. Současně útočníci znehybnili i zadní limuzínu - buď pancéřovou pěstí, anebo lehkou protitankovou střelou. Kolona se tak nemohla hnout z místa a stala se terčem ničivé palby ze všech možných typů zbraní. Cestující nestačili vylézt ven - byli v těch velkých pancéřovaných autech uvěznění a fosforovými granáty zaživa upálení. Vedle trojice mercedesů stálo dalších šest vozidel, rovněž zničených a rozstřílených - dva sedany, které kdysi bývaly peugeoty, jeden staříčkový kombík značky Renault a tři malé dodávky značky ZIL. Na sedadlech ležela zuhelnatě-lá těla nebohých pasažérů.

Moc dobře víte, na co jsem se to díval. V těch třech mercedesech jeli do Baku ti samí rukojmí, které jsme osvobodili na ropné plošině 16-Bravo. V ostatních vozech byli naprosto nevinní chudáci, kteří se jenom vyskytli v nesprávný čas na nesprávném místě.

Na terorismu je, přátelé, zbabělé právě to, že se vědomě soustředí na nevinné lidi. Věřte mi, že mně osobně nečiní zabíjení sebemenší potíže. Jenže já zabírám jenom hajzly, který si to za-sloužej. A když u toho způsobím nějakou „vedlejší škodu“, jak se dneska v naší branži říká ztrátám na životech nevinných lidí, nedokážu nad tím jenom mávnout rukou a moji kluci taky ne.

Dobře vím, že ve válce se zabíjejí civilisti - jinak to prostě nejde. Víím, že jich často umírají spousty. Jenže válka je válka - je to odporný, krutý a krvavý podnik. Ale já civilisty nikdy neza-

64

bírám jenom tak - abych někoho terorizoval. Teroristé zabíjejí bezdůvodně, naslepo. Proto je řadím - a to teroristy jak domácí, tak i zahraniční - do stejné kategorie jako lidi, kteří bijí doma svoje manželky, kteří obtěžují děti a kteří trápí zvířata. Tohle všechno jsou u mě zasraný, zamindrákovaný, zbabělý hajzlové. Ten, kdo svévolně zabíjí, kdo se bezohledně zaměřuje na nevinné oběti, není o nic lepší než lidská svině, která pro svoje potěšení znásilňuje děti. A nezkoušejte to na mě s nějakým polehčujícím okolnostma - na ty vám seru! Teroristi jsou zkurvený zbabělci, který si nezasloužej nic jiného než smrt - a mým životním cílem je zabít jich tolik, kolik se mi jich dostane do mejch mozolnatejch pracek! A hotovo. Konec. Tečka.

Postavil jsem se a rukama jsem svým lidem oznámil, že vzduch je čistý. Pak jsem se spojil vysílačkou s Bumerangem, popsal jsem mu situaci a nařídil jsem mu, ať prozkoumá severní cestu a maže hned na letiště. Znova jsem přešel po okolí dalekohledem. Ty zasraný tangové nechali všechno klidně bejt, jako kdyby věděli, že se tady objevím! Jako kdyby se mi chtěli vysmívat!

Musíme si dávat pozor, protože to tady zřejmě ještě zamino-vali. Jak jsem to mohl vědět? Samozřejmě že jsem to najisto nevěděl! Ale právě proto jsem nehodlal nic riskovat.

13.22. Nejdřív jsme celé letiště důkladně prohledali sami a teprve potom jsem Arazovi dovolil, ať událost oznámí příslušným úřadům, a nechal jsem Ashley zavolat na velvyslanectví. Ne že by nám tam toho tangové nechali nějak moc. Připluli po moři -a stejnou cestu použili i při odchodu. Objevil jsem místo, na kterém si schovali tři gumové čluny. Pak přelezli přes písčné duny a zaujali pozice v léčce u

příjezdové cesty. Podle stop jich bylo kolem deseti.

Z důkazního materiálu po nich zůstalo osm trubic od lehkých protitankových střel - opsal jsem si jejich čísla - a spousta nábojnic ráže 7,62 a délky 39 milimetrů - tyhle náboje se používají do kalašnikovů. Nabral jsem plnou hrst těch hnědých ocelových, v Číně vyrobených nábojnic a nacípal jsem si je do kapsy. Našli jsme také jednu nevybuchlou minu. Piek ji zneškodnil, a tak jsem si ji mohl prohlédnout. Jednalo se o současný typ ruské miny. Všiml jsem si data výroby a s hořkostí jsem si uvědomil, že spatřila světlo světa týž listopadový den roku 1995, co se vrchní velitel našich ozbrojených sil nechával orálně uspo-

65

kojovat od svojí stážistky a současně telefonicky lobbovat u jednoho člena Kongresu za podporu vojenské akce v Bosně. Ano, i takovéhle pitomosti nosím v hlavě. A vy snad ne?

Když Ashley na ambasádě sdělila, k jakému masakru tady došlo, byla okamžitě přepojená rovnou k velvyslankyni. Té pak vylíčila, co viděla, a popsala některé naše objevy. Následujících pár minut stála s telefonem u ucha a s pobledlým obličejem poslouchala řev na druhé straně - paní Madisonovou po těchto zprávách očividně popadl záchvat vzteku.

Jakmile skončila, Ashley hned telefon vypnula a strčila si ho do kapsy u blůzy. „Není z toho zrovna nadšená!"

„Ani se jí nedivím!"

„Ty mi nerozumíš!" řekla zachmuřeně. „Má vztek, protože si v televizi přisvojila zásluhy za záchranu lidí, který jsou teďka mrtví! A tipla bych si, že se bude snažit, aby tohle všechno..." přejela po okolí pravou rukou, „...hodila na tebe!"

To by bylo ctihodné paní Marybeth Madisonové podobné. Tihle lidé jsou na svoje posty jmenovaní politiky - dostávají se na ně, protože mají peníze nebo moc či případně tu a tam podrží prezidentovi (nebo někomu z jeho kamarádů). Kongres jejich nominaci schválí, neboť takhle to ve Washingtonu funguje - jeden státní orgán jde na ruku druhému. A kdo na to doplácí? To je nasnadě - lidé jako já nebo vy.

Kdyby to záleželo na mně - což bohužel nezáleží - tak by velvyslance dělali profesionální diplomati, který by o svém působišti věděli úplně všechno. Ovládali by tamní řeč a dávali by si ztraceně dobrou pozor na to, aby reprezentovali Spojené státy a nehráli si na svým mrňavým maloměstěšáckým písečku. A nemyslete si, že mám ty okrávované puntíkářský páprdy z ministerstva zahraničí nějak zvlášť rád nebo že s nima snad v dobrém vycházím. Ale jsou mi tisíckrát milejší než ty politicky jmenovaný krysy. Proč? Protože i když jsou to byrokrati, jsou to byrokrati profesionální. A s takovejma aparátčkama se daleko lip jedná, protože člověk ví, co udělá a jak se zachová. Kdežto u politickéjch pověřenců nikdo nedokáže odhadnout, co zase vyvedou. Kvůli tomu mám život o hodně těžší a chlupy na svém obrovském žabáckém šourku o hodně šedivější.

Kdybych byl na místě paní velvyslankyně Madisonové já, tak bych se všemožně snažil zjistit, jak je možné, že parta tangu dokázala svést z trasy a přepadnout kolonu aut s čerstvě osvo-

66

bozenými rukojmími. Jak mohli vědět, že tudy pojedou? Jak sem pronikli? Jak se odtud dostali? Kdo jim dal hlášku? Odkud se sem vypravili? A kam se vraceli?

Dobře jsem však věděl, že mimořádná a zplnomocněná velvyslankyně Spojených států amerických v Azerbajdžánu Marybeth Madisonová se žádnou z uvedených otázek zabývat rozhodně nebude a místo toho bude usilovně hledat způsob, jak by se veškerá vina dala svalit na moji maličkost.

No a co - tak ať se snaží. Já to unesu. Mám dost velká a silná ramena, která toho za dosavadní život pobrala daleko víc. I kdyby se proto milá paní velvyslankyně nevímkak snažila, stejně to pro mě nebude nic nového - a pochybuji, že bych to nedokázal zvládnout.

A kromě toho mám na starosti důležitější věci, než abych se zabýval nějakou vinou nebo politickou korektností. Musím zjistit, co byli ti tangové zač, odkud sem přišli a hlavně kdo je do téhle hry nasadil. Takovéhle několikadílné akce nejsou nikdy náhodné - vždycky bývají nedílnou součástí nějakého většího a složitějšího řetězce událostí.

Někdo tady rozhrává důmyslný scénář o několika úrovních. V rámci tohoto plánu podnikají speciálně

vycvičení Ivani (vzpomeňte si na toho mrtvého blondáka z ropné plošiny) společně s fundamentalistickými Íránci teroristické akce. Už jenom tahle-ta skutečnost by mohla pro Spojené státy znamenat vážné bezpečnostní riziko. A pro mě? Pro mě to znamená, že musím přijít na to, kdo v tom jede a jak to má všechno nakonec dopadnout. K tomu budu potřebovat mimo jiné pomoc majora Evansové.

Vzal jsem si Ashley stranou a bez obalu jsem se jí na to zeptal. Odpověděla, že udělá, co bude v jejich silách. Dodala ovšem, že spolu nemůžeme komunikovat přímo, jinak by se o tom velvyslankyně dozvěděla.

Na chvilku jsem se zamyslel a potom jsem řekl: „Znáš v DIA nějakýho Mercaldiho? Je to plukovník letectva.”

„Tonyho? No jistě, byl to můj rabín ve škole pro špiony!”

Skvělé! Tak se spolu můžeme domlouvat přes Měrka!

„Nemám nejmenších námitek!” souhlasila Ashley.

A tak jsme nechali na letišti tři Arazovy vojáky jako hlídku u mrtvol a dalších šest jako stráž u příjezdové cesty, našli jsme zpátky do těch ohavných ruských nákladáků a vyrazili jsme do Baku.

67

#### KAPITOLA 4

Kolem čtvrté hodiny odpoledne jsme v Arazově doprovodu vcházeli do studené mramorové vstupní haly hotelu Grand Eu-rope, který stál přímo u špinavé silnice k letišti pár kilometrů od centra Baku. Naše už tak odpudivé vzezření se mezitím ještě zhoršilo. A veškeré naděje na to, že se nám podaří udržet náš pobyt v tajnosti, vzaly zasně už při průchodu skleněnými vchodovými dveřmi. Proč? Protože jsem při vizuálním průzkumu haly zjistil, že jsme se ocitli na nějakém shromáždění špiónů ze všech koutů světa.

U stánku se suvenýry vpravo vzadu stáli dva turečtí - nebo gruzínští, případně ázerbajdžánští, kdo se v nich má, sakra, vyznat - vazouni. Drželi u ucha mobilní telefony a saka se jim v podpaždí viditelně nadouvala. Další tři špiclové ve špatně padnoucích dvouřadových oblecích vzoru KGB seděli namačkaní na pohovce určené normálně pro jednoho člověka, s překříženýma nohama si četli všichni stejné noviny a snažili se vypadat pokud možno nenápadně. U recepce postával nějaký místní agentík. Vypadal jako špatná napodobenina Humphrey-ho Bogarta a z koutku pusy mu visela nažloutlá cigareta. Na druhé straně haly poskakoval gruzínský pasák s ulízanými vlasy a naháněl skupinku šlapek do hotelového baru, ve kterém se, jak hlásala reklama u vchodu, čepovalo pivo Bass Ale a podávala smažená kuřata.

Tolik k místnímu pestrobarevnému zastoupení. Kromě něj bylo po hotelové hale roztroušeno dalších pět nebo šest špiónů z všelijakých končin. Ti sledovali jak sebe navzájem, tak i všechny kolem. Jak jsem poznal, že jsou to špióni? To je jednoduché - pohybují se v téhle branži už hodně dlouho a za ta léta jsem si vypěstoval určitý čich na lidi. Všichni ti špióni vypadali stejně. Vyzařovali stejné vlnění. Vysílali stejné signály. Jako kdyby měli v sobě implantované mikrovysílače. Když jsme vcházeli do dveří, díval jsem se na jejich reakce a hned jsem věděl, že náš příchod bude do půl hodiny patřičně zaznamenaný, zapsaný a zanesený v registrech několika státních orgánů v několika zemích v několika časových pásmech.

Signály nevysílali jenom špióni. Všiml jsem si výrazů ve tvářích recepčních. Jedna z nich, upjatá ženština s vlasy smotaný-mi do uzlu a v silně naškrobené halence, ohrnula znechuceně

68

nos, ukázala na nás po kantorsku dlaní a začala cosi vykřikovat. Ačkoli byla její slova pro mě nesrozumitelná, žádný překlad jsem nepotřeboval. Vždyť co mohla říkat jiného než: „Co tady, sakra, děláte?!”

Araz nebral na její protesty vůbec žádný ohled. Zastavil se přesně uprostřed haly a gestem nás vyzval, ať ze sebe shodíme veškerý náklad. Potom se narovnal a vzpřímeně, jako kdyby spolkl pravítko, dopochodoval do kanceláře ředitele hotelu. Šel jsem společně s Ashley za ním. Araz položil samopal na stůl a začal na ředitele štěkat pokyny.

Ashley mi jejich rozhovor s pobaveným výrazem ve tváři tlumočila. Dozvěděl jsem se, že Araz si s ředitelem tyká, a to tak, že ho oslovuje „Fázile” a ředitel mu říká „Vaše Excellence pane plukovníku”.

Zhruba tři minuty nato se v hale objevila početná skupina poslíčků, která se jako hejno kobylek vrhla na naše zavazadla a bleskurychle (což je velmi nadneseně řečeno, vzhledem k tomu, že jsme se nacházeli v

Baku) nás zavedla do osmi navzájem sousedících pokojů v osmém patře.

Ashley se vydala zpátky na velvyslanectví. Araz zamířil do hotelového baru. A já? Já jsem ze sebe stáhl potem a močí nasáklý potápěčský oblek a uháněl jsem do velkého sprchového koutu v mramorem obložené koupelně, aby mě Bumerang, který v tom pokoji bydlel se mnou, náhodou nepředběhl. Ano, vždycky nakrmím napřed svoje muže a teprve potom sebe. A vždycky se nejdřív postarám o to, aby měli co pít oni, a až pak začnu hasit vlastní žízeň. Ale v případě horké sprchy platí zásada „větší bere“ - a já jsem daleko větší prase než Bumerang.

Když jsem se pořádně vydrhl, pustil jsem do koupelny Bu-meranga, oblékl jsem si plavky a dal se do práce. Pustil jsem nahlas rádio, vzal jsem speciálně upravený mobilní telefon Ci-pherTac 2000 a vytáhl jsem svého dlouholetého kamaráda Tonyho Mercaldiho z DIA z nějaké porady. Pak jsem mu nadiktoval čísla z min, které jsme našli na starém polním letišti, poprosil jsem ho, ať se podívá na nadaci Siržik, připojil jsem k telefonu fax se šifrovacím zařízením, poslal jsem mu šest stránek poznámek psaných v azbuce, které jsem našel v bloku u toho Ivana, jehož jsme zabili na plošině 16-Bravo, a požádal ho, ať mi je nechá co nejrychleji přeložit.

Potom jsem zavolał dalšímu dlouholetému kamarádovi, ten-

69

tokrát z NSA. Tenhle bývalý mariňák - budu mu říkat Paprikář, protože na velké zahradě před svým domem v marylandském Croftonu pěstuje stovky tisíc thajských paprik - kvůli mně už několikrát riskoval svoji špiónskou kariéru.

„Nazdar Paprikáři, ty starej napůl rovnookej sráči!“

Na druhé straně bylo chvílku ticho. Pak se ze sluchátka ozvalo: „A do prdele -já věděl, že se mi žije nějak moc klidně!“ Další pauza. „Jak se vede, Dicku?“

„No, když to teda chceš vědět...“ Stručně jsem mu vylíčil svoje příhody za posledních pár měsíců. V duchu jsem viděl, jak nad tím krouť hlavou.

„Hele/7 prohlásil Paprikář nakonec, „určitě nevoláš jenom kvůli tomu, aby sis se mnou jen tak pokecal! Vsadím se, že něco potřebuješ! Tak to na mě koukej radši hned vybalit!“

Měl samozřejmě pravdu. Potřeboval jsem od něj nátlakovou hru po celém hřišti. Potřeboval jsem, aby se podíval do počítače a zjistil mi, komu ten mrtvý Ivan volal a o čem si s ním povídal. Potřeboval jsem celoplošné pokrytí všech telefonických hovorů, které směřovaly do téhle části světa i ven z ní, a to od předvčerejška až do odvolání. A potreboval jsem, aby všechny výše uvedené informace putovaly patřičně roztríděné, seřazené a uspořádané neprodleně ke mně. Potřeboval jsem, aby některé družice změnilly svoji polohu. Tangové totiž na plošinu připluli ve člunech z bývalého odposlechového stanoviště CIA v íránské Astaře. Potřeboval jsem se dozvědět co nejvíc o jejich základně. Potřeboval jsem nákresy a plánky. Potřeboval jsem laserové snímáče, s jejichž pomocí bych mohl každému z nich změřit délku přirození, kdybych chtěl. A až budu všechny ty aktuální informace a počítačem nakreslené plánky mít, vypravím se k těm tangům na zdvořilostní noční návštěvu.

„Víš, co se mi na tobě líbí, Dicku? Že seš takovej nenáročnej!“ poznamenal Paprikář^ svým stále ještě znatelným newyor-čanským přízvukem. „Že po mně nikdy nechceš nic, co by vzbudilo rozruch!“

Následovala krátká odmlka. Slyšel jsem, jak Paprikář usrkává svoje oblíbené kafičko. „Tolik informací po mně někdo chtěl jenom jednou. A víš kdy? Když jsme tenkrát v Afghánistánu vyhazovali do vzduchu Usamu bin Ládí-na!“

„Jo, jenomže to bylo kvůli tomu, že se ten náš vrchní pose-

70

routka\* bál, abychom přitom někoho náhodou nezabili! Však to víš mnohem líp než já!“

„To máš pravdu!“ souhlasil se smíchem Paprikář, znova se napil kávy a dodal: „No tak jo, já se na to podívám! Až budu něco vědět, zavolám ti!“ Pak telefon oněměl.

Tedy aspoň ten mobilní. Protože ten hotelový, který stál na nočním stolku mezi královsky velkými postelemi, se naopak právě rozdrnčel.

Vypnul jsem rádio a zvedl jsem sluchátko. „Marcinko!“

„Vítej v Baku, haverV

Ten hlas přece známi Zapnul jsem mozkové závity... a nic. Zkusil jsem to znova... a zase nic. Pak naštěstí

písek mezi ozubenými koly zmizel a můj mozek k hlasu konečně přiřadil obličej. „Avi, ty vole, jak se, kurva, máš a kde, kurva, seš?”

„Jsem dole v hale a jdu nahoru! Čau!” zněla odpověď. To bylo Avimu podobné. Izraelci si totiž na společenskou konverzaci moc nepotrpí a Avi je Izraelec každým coulem.

Než vyjede výtahem ke mně, tak vám ho představím. S Avim Benem Galem jsem se poprvé setkal v polovině osmdesátých let. Jako čerstvý kapitán izraelské vojenské rozvědky známé pod zkratkou AMAN\*\* byl tenkrát spolu se mnou vybraný do jisté americko-izraelské akce v Sýrii. Při téhle akci se z nás stali přátelé a naše přátelství trvá dodnes. Loni byl Avi povýšený do hodnosti tat aluf, což je hebrejsky brigádní generál. Měl jsem tu čest se té slávy osobně zúčastnit. A onou slávou nemíním ani tak slavnostní ceremoniál v Tel Avivu, jako spíš oslavu, kterou Avi pořádal po něm. Ta oslava trvala tři dny a tři noci. Během té doby se mi podařilo navázat sice krátký, avšak nesmírně hodnotný vztah s jednou mladou půvabnou černošskou poručicí z AMANu. Byla jemenského původu a jmenovala se Ráchel. Takový je totiž Izrael - každý den svátek, každou noc Jemenka.

Avi Je ty?em člověka, kterému bych bez váhání svěřil do rukou svůj život - kdykoli a kdekoli. Postavou sice není nijak velký a váží sotva šedesát kilogramů, ale má duši opravdového

Prezident Spojených států amerických a vůdce svobodného světa, kdybyste snad nepoznali, o koho jde.

\*\* AMAN je akronym, který pochází z názvu Agaf Modín, což v hebrejštině znamená „rozvědné oddělení generálního štábu”.

71

válečníka a odvalu pravého... no ano, pravého Izraelce. Je ochotný jít kamkoli a udělat cokoli, jenom aby splnil svěřený úkol. Včetně seskoků z letadel, které k smrti nenávidí. Kromě své rodné hebrejštiny ovládá ještě angličtinu, španělštinu, ruštinu, arabštinu, farsí, němčinu, francouzštinu a turečtinu. A oženil se s jednou z nejkrásnějších žen na světě, s nádhernou Miri-am, která nad ním vyčnívá jako Sofia Lorenová nad Carlem Pontim.

Ještě bych vám řekl, jak získal tři Calašimy - miniaturní překřížené dýky, které v Izraeli představují druhé nejvyšší vojenské vyznamenání - ale bohužel už slyším, jak klepe na dveře mého pokoje, a před ním o tom mluvit nechci, protože o svých četných zásluhách slýchá ten skromný Izraelec jen velmi nerad.

Podíval jsem se kukátkem a přesvědčil jsem se, jestli to klepe opravdu on. Pak jsem otevřel, vtáhl jsem ho do pokoje a pevně jsem ho objal.

Za tu dobu, co jsme se neviděli, se ani moc nezměnil. Možná mu jenom přibýlo pár šedivých vlasů. Ale jinak to byl pořád ten malý hubený marink, kterého jsem poznal před deseti lety na Blízkém východě. Po chvíli se z mého objetí vyprostil, ustoupil o krok dozadu, prohlédl si mě od hlavy až k patě a prohlásil: „Chlapče, chlapče, nejseš tady ještě ani den a tvoje vlastní velvyslankyně se tě už chystá vyhostit jako nežádoucí osobu!”

Pokrčil jsem rameny. „To je holt moje kouzlo osobnosti!”

Avi pohodil hlavou a zasmál se. „Kdybys hledal azyl, tak u nás v Izraeli máš dveře vždycky otevřené!

Vzali bychom tě mezi sebe - nejdřív bys ovšem musel podstoupit drobnou chirurgickou zákrok!”

Srazil jsem nohy k sobě a zatvářil jsem se naoko vyděšeně. „Až budu chtít někdy zmrzačit, tak si na tvoji nabídku vzpomenu!” Potom jsem ukázal hlavou na minibar a zeptal jsem se: „Dáš si něco k pití?”

„Rád, nějaká voda by mi docela stačila!” odpověděl Avi. Pak ohnul palec směrem ke koupelně.

„Kdopak se to tam sprchuje? Paní velvyslankyně Madisonová?”

Otřásl jsem se odporem při představě, že by to byla pravda. „Fuj, ty bych se ani nedotkl! Dokonce ani tvým pérem ne!” Pak jsem otevřel minibar, vytáhl jsem z něj půllitrovou láhev mine-

72

rálky, podal jsem ji Avimu a vysvětlil jsem mu, že se mnou spí na pokoji Bumerang.

Avi mezitím otevřel umělohmotnou láhev, napil se z ní, po-stavil ji na skleněnou desku na konferenčním stolku a přešel přímo k věci. „Tak povídej, Dicku, co tě sem do těchhle končin přivádí?”

Spustil jsem na něj obehnanou písničku o speciálním výcviku Ázerbajdžánců, ale jasně jsem na něm viděl, že mi nevěří ani slovo.

Pak byla řada na mně. Když jsme se viděli naposled, Avi působil v Moskvě pod krytím zemědělského atašé\*. Zeptal jsem se ho tedy, jakou funkci zastává tady v Ázerbajdžánu.

„Situace se změnila," odvětil s úsměvem. „Tentokrát tady opravdu dělám vojenskýho atašé. Mám krásnej byt v jednom z těch novejšej věžáků a auto s řidičem, který je mi k dispozici čtyřicet hodin denně. A hlavně tady mám Mikki. Protože děcka jsou už všechny z domu pryč a ona má u El Alu diplomatický letenky, takže za nimi může kdykoli zaletět, usoudila, že ji Izrael může tři roky postrádat, a přijela sem se mnou."

„Mazel tov. To je fakt dobrá zpráva!" poznamenal jsem rovněž s úsměvem.

„Todah rabah - díky!"

„A jak ti to jde v práci, Avi?"

Drobný Izraelec pokrčil rameny. „Je to docela náročný! Máme totiž s Ázerbajdžáncema, jak asi víš, docela blízký vztahy. Z Baku do Tel Avivu lítá každý týden jedno letadlo El Alu. Nemluvě o vojenských dohodě, protože vy Američani jim v tyhle oblasti nepomůžete. A taky jim pomáháme uklidit ten ekologický nepořádek, co tady za ty dlouhý léta nadělali Sověti."

Nepořádek? To bylo ještě slabé slovo! Už po pár hodinách pobytu jsem viděl, že Ázerbajdžán postihla doslova ekologická katastrofa. Šedesát let tam Sověti těžili ropu a každý litr odpadní vody, která přitom vznikala, každý litr kdejaké odporné chemikálie, kterou při tom používali, nechávali stéci do Kaspického moře. Dokonce i půda tu smrděla. Smrděla zatuchlou ropou a chemikáliemi. Všude rezavěly desítky tisíc tun kovového šrotu. Stovky čtverečních kilometrů jsou kvůli Sovětům dodnes

\* Více se o naší spolupráci dozvíte z knihy Profesionální válečník 5 - Zlatý kód.

73

neobyvatelné - místo přírody se na nich rozkládá jenom ohromná ošklivá neúrodná toxická pustina.

Ale nebyli jsme tam s Avim proto, abychom likvidovali ropné skvrny, což jsem mu taky řekl.

Izraelec zvedl ruce, položil mi je na ramena a přitáhl si mě blíž k sobě. „Přesně tak, kamaráde! Ale ty tady nejseš ani proto, abys učil Araze Kurbanova, jak se leze na ropnou plošinu!" zašeptal.

Setřásl jsem ho ze sebe a ukázal jsem rukou ke stropu. Na takovém místě, jako bylo tohle, se o důležitých věcech nikdy nebavím.

A tak jsem došel k televizi a zapnul jsem ji. Chvilku to sice trvalo, ale nakonec na ní naskočila stanice CNN.

Avi zašilhal na obrazovku, plácl se dlaní do čela a zakroutil hlavou. „Panebože, to je Wolf Blezer! Ten chlap je úplně všude! Dokonce ani tady mu neunikneme!" Potom vzal dálkové ovládání, zvýšil hlasitost a gestem mi naznačil, že i stěny mají nejspíš velké uši.

Přikývl jsem a znakovou řečí jsem mu doporučil, ať pustí televizi ještě hlasitěji. A pak jsem mu za Blezerova zuřivého drmo-lení o nejnovějším skandálu v Bílém domě podal svazek azbu-kou popsaných papírů, které jsem sebral mrtvému Ivanovi na plošině 16-Bravo. Avi si je rychle přečetl a ve tváři se mu přitom objevil ustaraný výraz. A nakonec jsme spolu zapředli tichý, vážný a naprosto upřímný rozhovor. Mohl bych vám tu slovo od slova vyprávět, co jsme si povídali. Ale nebudu. Trvalo by to moc dlouho a ten můj bláznivěj redaktor chce, abych se už zase dostal k nějaký pořádný akci. Proto vám musí stačit, když vám řeknu, že jsme se s Avim dohodli na úzké spolupráci. Znova spolu vytvoříme jeden tým. Proč? Protože se naše cíle až na výjimky příliš nelišily. Avi se měl například postarat o to, aby do Izraele nepřetržitě tekla ropa z oblasti Kaspického moře. Což znamenalo, že musel Rusům i Íráncům udržet ruce pryč od kohoutků, které regulovaly množství ropy v ropovodech. A to podle mě nebyl vůbec špatný nápad.

Další starost mu dělalo šíření zbraní hromadného ničení. Rusové totiž mají takový ošklivý zvyk, že je prodávají každému, kdo jim za ně zaplatí tvrdou měnou. I mě děsilo pomyšlení na

74

to, že ruské jaderné, chemické nebo biologické zbraně putují do Íránu, Iráku nebo do některé z těch minidiktatur na Balkáně.

Avi se také bál širšího rámce. Ivani i Íránci se už delší dobu snažili tenhle region destabilizovat. Za toho tři čtvrtě roku, co Avi v Baku pobýval, bylo zavražděno přes deset politických vůdců, novinářů a podnikatelů. Spoustu obětí z řad prostého obyvatelstva si vyžádaly rovněž čtyři pumové útoky.

Přepadení ropné plošiny bylo podle Aviho jenom vyvrcholením řady teroristických akcí. Celkem šestkrát do země nezákonně vnikli Íránci a dvakrát arménští separatisté, kteří mají na západě Ázer-bajdžánu

svoje tábory. A během posledních čtyř měsíců přišel Avi o šest nejceněnějších zdrojů informací - z toho jsem si odvodil, že tady řídí minimálně jednu agenturní síť.

„A nejsem sám," dodal. „Na základě určitéch informací mám za to, že byla zlikvidovaná i jediná síť CIA v celý oblasti!"

Vida a já jsem si myslel, že CIA je v Baku nasucho! Ale když mi Avi tvrdí, že tady nějakou síť měla a že o ni právě přišla, budu mu muset věřit. Samozřejmě že se o tom nikdy nemluvalo, a to ani neoficiálně, protože jsem se vyhnul oficiálním kanálům a nechal jsem si nalít čistého vína od svého kamaráda Win-ka a ten se o žádné rozkryté agenturní síti v Baku ani slovem nezminil.

I bez informačních zdrojů však bylo nad slunce jasné, že Ázer-bajdžánci jsou mezi dvěma mlýnskými kameny. A nikdo s tím nic nedělal.

Ba naopak - americké velvyslanectví podle zbývajících Aviho zdrojů o některých incidentech doma dokonce vůbec neinformovalo.

Zeptal jsem se ho, jestli ví proč.

Avi zavrtěl hlavou. „Můžu ti říct akorát to, co se proslýchá," prohlásil.

„A co se teda proslýchá?"

„Podívej, ta vaše velvyslankyně dělá do ropy a ropa znamená velký peníze. Když se bude o tomhle regionu vědět, že je nestabilní, tak v něm naftařské firmy nebudou investovat tolik peněz, kolik by jich investovaly, kdyby zdejší prostředí bylo stabilní."

Přikývl jsem. Už víte, kam Avi míří? Jestli ne, tak mi dovolu, abych vám vyložil geopolitické pozadí nastalé situace, z něhož

75

pochopíte, o co vlastně jde a co je v sázce. Nejdřív vám musím připomenout, že oblast kolem Kaspického moře obývají převážně muslimové. A já i Avi, rozumějte Spojené státy a Izrael, bychom se ve vlastním zájmu měli postarat o to, aby muslimové v Ázerbajdžánu, Tádžikistánu, Uzbekistánu a Kazachstánu, což jsou státy se stejně bohatými zásobami ropy jako kterýkoli z emirátů v Perském zálivu, udržovaly se Západem rovnovážné, nebo dokonce velmi přátelské vztahy a jejich ropa a zemní plyn tak mohly proudit do Evropy a Spojených států.

Jenže Íránci považovali stejnou oblast za jakousi prodlouženou ruku své odnože fundamentalistického islámu. Obrovské zásoby ropy se měly stát politickou oporou v boji proti Západu. A tak Teherán zahájil systematickou špiónážní, podvratnou a nátlakovou činnost vůči zdejším muslimům, která měla podobu zjevnou i skrytou. Do té první patřily i úvodníky v teheránských novinách. Jeden takový vytáhl Avi z aktovky a se slovy: „Podívej se, co napsali třeba tady v Kayhan Internationalu!" mi ho podal.

Moc rád bych si ten článek přečetl, kdyby ovšem nebyl psaný ve farsí.

Avi se proto musel ujmout role mého osobního překladatele. „Není v zájmu Baku," četl nahlas a přejížděl prstem po žlutě vyznačeném textu, „aby obtěžovalo svého obrovského jižního souseda. Írán u svých hranic nehodlá strpět žádné cizí síly."

Takhle tedy situace vypadala z pohledu Íránců. Jiné hledisko ovšem zastávali Rusové. Ti stále považují celý kaspický region za součást Velkého - a zcela určitě neislámského - Ruska. Během posledních pěti let proto pilně pracovali a prostřednictvím partyzánských válek se snažili udržet někdejší sovětské republiky v chaosu a mimo dosah Íránu.

Důkazy? Že chcete důkazy? No prosím, jak je libo. Vezměte si třeba ty papíry, které jsem před chvílkou ukázal Avimu. Nebo všechnu tu ruskou municí, kterou jsme našli na starém polním letišti. Nebo ta špičková ruská spojovací technika, kterou používali tangové na plošině 16-Bravo. To jsou všechno pádné důkazy svědčící o tom, že Rusové nemají čisté svědomí. Avi se mnou souhlasil a dodal, že z nepřímých důkazů vyplývá, že Ivani se podílejí na vyzbrojování a výcviku nepravdivé Írán-

76

ské jednotky, která má Ázerbajdžánce obtěžovat z jihu, zatímco Rusy podporování arménští separatisté budou útočit ze západu.

Zmínka o tom, že Rusové spolupracují právě s Íránci, mi nejdřív připadala docela překvapivá. Domníval jsem se totiž, že Teherán a Moskva mají v téhle oblasti - aspoň na první pohled to tak vypadalo - naprosto rozdílné cíle a že vzájemná spolupráce nepřichází v úvahu. Jenže první pohled, milí přátelé, bývá

velmi ošidný. Vždyť Rusové se už nejednou tvářili, že dělají to či ono, a ve skutečnosti dělali pravý opak. Proto jsem tušil, že i tentokrát sledují vlastní přesně vymezený zájem, ačkoli se navenek zdá, že Íráncům pomáhají.

A co tím zájmem bylo? Stručně řečeno, jednalo se o dvě stě miliard - ano, správně, miliard - barelů ropy a nespočet metrů krychlových zemního plynu, které ležely hluboko pod hladinou Kaspického moře.

Rusové doufali, že takové přírodní bohatství a z něj plynoucí biliony dolarů by mohly vrátit bývalému Sovětskému svazu roli strategického hráče na světovém kolbišti. Z dějin víme, že Sověti se dokázali spojit i s vlastním nepřítelem, pokud to pro ně bylo z politického hlediska výhodné - vzpomeňme si třeba na hitlerovské Německo, na Irák, Írán, nebo dokonce na Čínu. Po těchhle zkušenostech jsem neměl nejmenší důvod pochybovat o tom, že jsou schopni uplatnit stejnou taktiku i tentokrát.

A v centru celého dění, nadhodil Avi, je jistá nadace jménem Siržik.

Zřejmě jsem sebou viditelně škubnul, protože Avi se zarazil a zeptal se mě: „Ty jsi snad o Siržiku už slyšel?”

„Grogan ji chtěl použít jako prostředníka.”

Avi přikývl. „To jo, to je mu podobný!”

Podíval jsem se na něj. „Hele, Avi, koukej zpívat - co je s tou zasranou nadací?!”

„Viš, Dicku,” odpověděl Avi, „Siržik je velmi zajímavý. Opravdu velmi zajímavý!” Pak mi vysvětlil, že dlouhé prsty nadace sahají od Moskvy až po Baku. Oficiálně se prý jedná o nestátní organizaci se sídlem v New Yorku. Odtud, stejně jako z míst-píCJlvzastouPem' která se nacházejí ve Washingtonu, Londýně, Paříži, Moskvě, Praze, Tbilisi, Baku a Jerevanu, financuje její předseda Steve Sarkesian hospodářskou a sociální sféru ve všech zemích bývalého Sovětského svazu a Varšavské smlouvy.

77

„Sarkesian? Ten chlápek, o kterém se pořád píše v novinách?”

„Biduk- přesně tak!”

Zakroutil jsem hlavou. Steve Sarkesian byl boháč, který bůhvíjak přišel k velkým penězům. Věděl jsem o něm jenom to, co jsem vyčetl z tisku, a ten se o něm vyjadřoval jako o vlivné washingtonské osobnosti liberálního přesvědčení, která ovšem má své konexe v obou politických stranách. Sarkesian často psal do Wall Street Journalu a New York Timesů články o ekonomických záležitostech, v nichž obvykle kritizoval volný trh. To jsou celí liberálové. Na jedné straně financují školní autobusy, na druhé posílají vlastní děti do soukromých škol. Protestují proti tomu, aby se peníze vybrané na sociálním pojištění investovaly na trhu s akcemi, a přitom svoje důchodové programy financují právě z takových investic. Zakládají firmy mimo Spojené státy, aby se vyhnuli daňovým povinnostem a finančním kontrolám, a pak si najímají všelijaké literární nádeníky, kteří za ně píšou do novin články, ve kterých požadují lepší kontrolu trhu a vyšší daně.

Jenže Aviho vůbec netrápila Sarkesianova politika, nýbrž jeho přátelé. Neoficiálně se totiž mělo za to, že nadace Siržik slouží k praní špinavých peněz a je napojená na organizovaný zločin po celém světě.

„Můžeš to dokázat?”

„Ne,” pronesl drobný Izraelec nevzrušeně. „Ale moje instinkty hovoří docela jasně.”

A jeho instinkty byly zatraceně dobré. Řadu let mu pomáhaly a stále pomáhají přežít na půdě nepřítele. A představa neziskové organizace coby prádelny špinavých peněz nebyla vůbec nereálná. Ale bez důkazů...

Vtom Avi přerušil tok myšlenek v mojí hlavě a doporučil mi, abych se na Siržik prozatím vykašlal, protože máme na starosti daleko důležitější věci.

Mezi ně patří například můj příjezd. Jak to, že neproběhl nepozorovaně? Nebyl jsem v Azerbajdžánu ještě ani dva dny a Aviho síť už hlásily první zčeření na hladině zdejšího rybníka. Rusové i jejich přísluhovači pracovali přesčas a něco chystali. Z Tbilisi a dalších měst na západ od Azerbajdžánu přijížděly mafiánské gorily. V klidu nezůstávali ani Íránci, třebaže jejich kroky se sledovaly mnohem hůř než kroky Ivanů.

Vzhledem k časové tísní a velmi pravděpodobné možnosti,

78

Že se nějaký lotr dřív nebo později (ale spíš dřív) pokusí sprovodit moji maličkost z tohoto světa, jsme

na Aviho popud zauvažovali nad tím, jak bychom se s touhle potenciálně nebezpečnou situací měli vypořádat. Navrhl jsem, abychom to provedli jednoduše. Budeme si počínat aktivně. Převezmeme iniciativu. Zabijeme je dřív, než budou oni moci zabít nás. A díky tomu uspějeme.

Při téhle příležitosti bych vám chtěl připomenout takzvané První pravidlo boje podle Profesionálního válečníka. Ono pravidlo zní takto: BUDE-LI PROTI VÁM STÁT OSM NEPŘÁTEL, ZABÝVEJTE SE JENOM TÍM, KOHO Z NICH ZABIJETE NEJDŘÍV.

Tangové, kteří přepadli ropnou plošinu a zajali rukojmí, pronikli do země ze severní části Íránu. A Paprikář se už pokouší zjistit, odkud vlastně jsou. Jakmile to budeme vědět, vypravíme se k nim domů na návštěvu. Teherán tak dostane výmluvnou zprávu a Íránci dají na chvíli pokoj.

Pak se vrhneme na ty arménské separatisty, kteří se baví zabíjením cizinců - a pošleme stejnou zprávu pro změnu do Moskvy. Na oba cíle zaútočíme na jejich domácí půdě. Zaútočíme na ně tvrdě a nemilosrdně.

„Koukám, že chceš roztřást všechny hrnky!" poznamenal Avi.

„To máš pravdu! Pošleme jim takovou výstrahu: Jděte do prdele a tohle je poslední varování!" Potom uvidíme. Uvidíme, co kdo udělá, jak kdo zareaguje. A pak přiložíme pod kotel. Vylezeme po těle tý hydry až nahoru a usekneme jí hlavu!"

Na Avim bylo vidět, že se mu můj nápad docela zamlouvá. „Já můžu přes své kanály sehnat nějaký taktický informace," řekl. „Ale upřímně řečeno, Dicku, silně pochybuju o tom, že vaše ambasáda bude s tvým plánem souhlasit."

„Naše ambasáda?" podivil jsem se. „Říkal tady snad někdo něco o naší ambasádě?"

## KAPITOLA 5

Vynikající čínský válečník generál Tchaj Li-ang kdysi napsal, že //při vedení boje hraje klíčovou roli klamný manévř". A protože

79

jsem si vzal jeho slova k srdci, neztrácel jsem zbytečně čas a vymyslel jsem řadu klamných manévřů, které svedou moje nepřátele na falešnou stopu.

Nejdřív jsem z hotelového telefonu zavolaal na velvyslanectví a objednal jsem se na druhý den v deset hodin ráno k OBD neboli oblastnímu bezpečnostnímu důstojníkovi. Zmíněný funkcionář tak získal dostatečný prostor na to, aby mě mohl dát sledovat. Pak jsem zatelefonoval Arazo-vi Kurbanovovi a sdělil mu, že výcvik začíná následující den v šest nula nula a bude trvat dva týdny v kuse. A přestože budu na jeho provádění osobně dohlížet, vlastní každodenní instruktáž bude mít na starosti vrchní loďmistr Zkaženej Randy Mi-chaels.

A nakonec jsem si na pokoj pozval všechny velitele družstev, tedy Randyho, Picka, Pulpintu, Kachní nohu a Bumeran-ga (toho jsem vlastně ani zvat nemusel), a rozdal jsem jim úkoly. Komunikovali jsme spolu pomocí tužky a papíru a znakové řeči a kulisu nám dělaly naplno puštěný rozhlas i televize. Po čtvrt hodinové rozpravě už každý z nich věděl, co po něm chci.

Ázerbajdžánci budou denně od 6.00 do 20.00 procházet vysilujícím intenzivním taktickým výcvikem, při němž si osvojí základy nekonvenčního válečnictví - od dynamického průniku a boje zblízka přes sledování až po přípravu léček a základy pyrotechniky. Poznájí akce v různých prostředích - na moři, ve vzduchu i na souši. A my budeme sledovat, jak si během vyučování počínají. A až se pak vrátíme do Washingtonu, Zkaženej Randy bude moci sepsat souhrnný materiál o ázerbajdžánských speciálních jednotkách, takže kdybychom někdy proti nim měli bojovat, budeme vědět, jak fungují. A právě tohle je, přátelé, skutečným smyslem společných výcvikových akcí.

A já mezitím společně s Avim a s pomocí Bumeranga, Kachní nohy, Aligátora a Eddieho provedu nenápadně dva samostatné údery - jeden v Íránu a druhý v Arménii.

Jak to udělám? Jednoduše - na základě vlastních zkušeností. Využijeme výcviku Ázerbajdžánců coby zástěrky pro vlastní tajné a smrtelné akce.

V téhle souvislosti vám musím s radostí oznámit, že konečně smím mluvit o tom, jak jsem kdysi za časů legendárního velitele námořních operací admirála Jamese Lyonse úspěšně podnikl

80

se svou slavnou Rudou buňkou přes dvacet tajných protitero-ristických akcí.

Rudá buňka měla - aspoň oficiálně - provádět polní cvičení na námořních objektech po celém světě. Účelem těchto cvičení bylo zvýšení všeobecných znalostí Navy o metodách, které teroristé při svých útocích používají, včetně braní rukojmích. Členové Rudé buňky, jimiž byli většinou zkušení střelci z jednotky SEAL 6, takový objekt nejdříve chvíli pozorovali a potom ho cvičně přepadli. Využili přitom slabin, které u daného objektu objevili, a pak ostraze objektu poradili, jak by měla tyhle slabiny zlikvidovat a ztížit tak případným skutečným teroristům práci.

Admirál Lyons, přezdívaný „Eso“, však svěřil Rudé buňce ještě jiné, tajné poslání. Jistě, navenek jsme podnikali všechna ta polní cvičení a moji lidé při nich terorizovali desítky jedno, dvou, tří i čtyřhvězdičkových admirálů s hromadou míchaných vajec coby symbolu hodnosti na klopách (a hromadou sraček v hlavě). S hrdostí můžu konstatovat, že se nám povedlo upozornit celou generaci námořníků na nebezpečí plynoucí z terorismu a naučit je, jak se mají proti němu chránit.

Ale naším skutečným úkolem bylo něco jiného. Měli jsme zabíjet teroristy. A proto jsem si prakticky pokaždé, když jsme pořádali takové cvičení - a to jak doma ve Spojených státech, tak i v cizině - na chvíli odskočil a společně s úzkou skupinkou střelců jsem zasadil skutečným teroristům dobře naplánovaný a naprosto utajený úder. Kdybychom při něm neuspěli, znamenalo by to pro admirála Lyonse konec kariéry u Navy (mě se to tolik netýkalo, protože moje kariéra u Navy už byla stejně dávno v tahu). Ale jemu to vůbec nevadilo. Mohl se kvůli tomu dostat před vojenský tribunál, ale on se takového rizika nebál - hlavně že prý bude svět chudší o pár nejnebezpečnějších teroristů.

Že chcete nějaké příklady? Tak dobře. Když jsme testovali zabezpečení základny jaderných ponorek v Grotonu, zaměřil jsem se potají na jistého námořníka, který prodával plavební řády našich ponorek Sovětům. Pár hodin po našem odjezdu se čtenáři místních novin dozvěděli, že zmíněný námořník spadl do vody, praštil se do hlavy a utopil se, chudinka! Měl jsem z toho radost - povedl se nám zásah tak čistý, že Sověti vůbec nepoznali, že jsem je připravil o jeden z nejceněnějších zdrojů.

81

Kdežto třeba na Filipínách jsem už takhle v rukavičkách nejednal. Na tamní základně Subic Bay pobývala Rudá buňka tři týdny a za tu dobu stačila de facto vyřadit z provozu jednu letadlovou loď, neboť dokázala, že teroristé by si mohli vzít rychlý motorový člun, naložit ho trhavinou, najet do lodi z nechráněné strany a udělat z ní ponorku. Jiná parta střelců z Rudé buňky zase zajala v důstojnickém klubu přes dvě stě důstojníků. Z McDonaldu jsme pro změnu unesli jejich rodinné příslušníky. Pak jsme „vyhodili do vzduchu“ vysílač a na osm hodin jsme vyřadili z činnosti všechny spoje na základně.

Všechny uvedené akce se odehrály takřka současně a před zraky místního tisku. V nastalém zmatku si nikdo ani nevšiml, že jsem spolu se třemi nejlepšími střelci Rudé buňky na půl dne zmizel. A kam jsem se poděl? Do chudinských čtvrtí Manily. Tam jsme v civilních šatech a bez jakékoli podpory či zálohy pátrali po pěti předácích Brigády Alexe Boncayaoa, což byla hlavní popravčí četa komunistické Nové lidové armády.

Čtvrt roku předtím totiž hrdlořezové z BAB zavraždili plukovníka U.S. Army Jima Rowea, jehož jsem shodou okolností velmi dobře znal. Byl to opravdový hrdina a bojem kovaný válečník, člověk oddaný hodnotám demokracie a svobody. Patřil k těm několika málo Američanům, jimž se za války ve Vietnamu podařilo uprchnout ze zajetí. Mohl jít už dávno do důchodu. Ale nešel a místo toho se dobrovolně přihlásil do služby na Filipínách. A odměna? Dva zabijáci z BAB ho jednoho dne na cestě z práce zavraždili.

Naštěstí (jestli se při takovém incidentu vůbec dá o nějakém štěstí mluvit) se ten zločin odehrál ještě v době, kdy byl prezidentem George Herbert Walker Bush. Na první pohled sice vypadal jako obyčejný anglosaský bankéř, ale věřte mi, ten chlap měl pro strach uděláno. Když se o té vraždě dozvěděl, ještě též den osobně zavolal admirálovi Lyonsovi a řekl mu: „Eso, tohle nemůžeme nechat jen tak! Postarej se o to!“

A tak mi admirál nařídil, ať na Filipínách uspořádám jedno ze svých polních cvičení. Na jeho přípravu jsem dostal rovných devadesát dní, což sotva stačilo na to, abych si opatřil dostatek taktických informací potřebných k naprosto překvapivému

82

úderu\*. Veškeré vybavení jsme si vezli ve speciálních bednách s tajnými přihrádkami, do kterých jsme

schovali zbraně, municí, výbušniny a další vražedné nástroje.

O přísun informací se staral - a dlužno dodat, že perfektně - můj dlouholetý kamarád Tony Mercaldi. Ten patřil do uzounké - prý snad tříčlenné - skupinky lidí, která znala pravou příčinu vzniku Rudé buňky.

A Manile se - ostatně jako vždycky - opět ukázal ve výtečném světle. Po osmašedesáti dnech pilné práce, při níž nesměl vzbudit sebemenší podezření, dokázal nakonec najít konspirační dům, ve kterém se vedení BAB jednou za měsíc scházelo. A tam jsme na ně zaútočili. A všechny jsme je pobili.

Nemilosrdně. Krutě. Krvavě. S „extrémním předsudkem“, jak tomu říkají ty pitomci z Hollywoodu. Pak jsme jim uřízli hlavy, opřeli jsme jim těla o zed', strčili jsme jim ty hlavy do rukou a takhle jsme je tam nechali, aby jejich kumpáni věděli, že my Yankeeové nejsme žádný otloukánci. Když jsme se vrátili na základnu, zbylo mi ještě dost času na to, abych si vyslechl kázání nějakýho zasra-nýho buzeranta se čtyřma hvězdárna, kterému se nelíbilo chování „tangu“ z Rudý buňky. Že přej byli na chudáky jeho námořníky moc tvrdý. Kdyby ten vůl věděl, co jsme provedli v Manile!

A tu samou hru bych chtěl předvést tady v Ázerbajdžánu. Sen o utajeném příjezdu se sice rozplynul, ale ke krytí svých kroků bych mohl využít společný výcvik. Arazovi vojáci nám nevědomky poslouží jako maskování. Naplánujeme si cvičení do těch pohraničních oblastí, ze kterých podnikneme opravdové akce.

\* Tyhle akce se nedají dělat jenom tak, z jedné vody načisto. Že chcete důkazy? No prosím, máte je mít. Když šli Izraelci v roce 1996 v Ammánu po krku známému předákovi Hamásu Chálidovi Mešáhálovi, jejich Mossad s přípravou celé akce zbytečně pospíchal. Přepadové komando dostalo mylné informace. Komando navíc svůj objekt dostatečně dlouho nesledovalo a nezjistilo, kdy, kam, jak a s kým se pohybuje. Nestanovilo si ústupové trasy a nekalkulovalo s přítomností pana Murphyho. A výsledek? Zabijáci z Mossadu museli utíkat před Chálidovou ochrankou a Jordánci si na ně počínali a všechny je pochytili. Izrael pak musel řešit se svým jediným spojencem v arabském světě, nedávno zesnulým králem Husajnem, závažný politický problém. A jak už to obvykle chodí, lidé z nejvyššího vedení operativy Mossadu, kteří takovouhle parodii na akci s klidným svědomím spustili bez ohledu na to, že tím ohrozili životy svých podřízených, zůstali dál na svých místech.

83

Ázerbajdžánci na ta cvičení seženou potřebné vybavení - a my ho z větší části použijeme pro sebe. Jistě, bude poměrně komplikované. A jestli je Araz opravdu tak chytrý, jak vypadá, mohl by pojmout podezření. Ale nebude nám moci nic dokázat a ostatní také ne.

Při takovém rozvrhu se pochopitelně naše parta střelců a loupežníků moc nevyspí. Jenže člověk se přece nedává k jednotkám SEAL kvůli tomu, že by toužil po lehkých akcích a dlouhém odpočinku.

Brzo ráno vyrazili Bumerang, Randy Michaels, Eddie, Pül-pinta, Piek, Mustang a Burák za Arazem a začali společně s jeho lidmi připravovat výcvik. Hlodavec, Aligátor, Butch, Nigel, Kopáč, Timex, Kachní noha a Kladivo se mezitím vydali na průzkum města. Chtěl jsem zjistit, kdo koho sleduje. Moji kluci byli zkušení operativci, a protože jsem netrval na žádné ústrojové kázni, nijak se v ulicích Baku nelišili od tisíců Britů, Američanů, Francouzů, Italů, Norů a Turků, kteří si přijeli na zdejší ropná pole vydělat pár nezdanitelných dolarů. A já? Já jsem prvních čtyřiašedeset hodin zasvětil sběru informací o rusko-iránském spojení.

O Armény jsem se starat nemusel. Ty měl totiž plně pod palcem Avi.

Jak to? Inu, protože Izraelci úzce spolupracují nejen s Ázerbajdžánci, ale také s Turky. V Izraeli se školí turečtí piloti. Stejně tak i elitní turečtí vojáci. A hlavní město Arménie Jerevan leží, jak jistě víte (pokud to nevíte, tak si laskavě zopakujte zeměpis!), pouhých dvacet kilometrů od hranic s Tureckem a necelých sto kilometrů od místa, které Turci nazývají Buyúkagri Dagi a my ostatní hora Ararat, místa, na němž měla po Potopě světa přistát Noemova archa. A protože je to odsud blízko nejen do Arménie, ale i do Íránu, zřídili si tu Izraelci několik odposlouchávacích stanovišť a provozují na nich radorozvědnou (SI-GINT), technorozvědnou (TECHINT) a elektrorozvědnou (ELINT) činnost. Kromě toho pomocí malých a v podstatě nezjistitelných bezpilotních vzdušných prostředků šesté generace s kevlarovým pláštěm, infračervenými čidly a televizními čočkami s vysokou rozlišovací schopností pravidelně sledují onen třisetkilometrový oblouk, který se táhne od arménské enklávy v Náhorním Karabachu až k iránskému městu Choj.

84

Izraelci si totiž na rozdíl od nás nelámou hlavu s nějakým porušováním suverenity Arménie či Íránu. Potřebují informace - a jsou ochotní udělat všechno pro to, aby je získali. Dobré informace jim pomáhají přežít - bez nich by je nepřátelé zničili dřív, než by stačili reagovat. A tak působí proaktivně v zájmu vlastní země. Někdy nás s tím sice štvou, protože čas od času nemají jejich státní zájmy pranic společného se státními zájmy Spojených států a přitom právě Spojené státy nakonec tahají za kratší konec provázku. My se v podobných situacích snažíme brát ohled i na toho druhého, Izraelci ne. Kdyby se měli rozhodnout mezi námi a sebou, vybrali by si sebe - a já se jim ani nedivím. Podle mého názoru bychom se dokonce od nich mohli v leccems učit. Aspoň bychom se pak chovali jako opravdoví válečníci, a ne jako banda buzerantů.

Ale na nějaké kázání o politicích a byrokratech a o jejich ničivém vlivu na naši zahraniční politiku jsem neměl čas. Musel jsem si opatřit nějaké informace o těch íránských teroristech. A v tom mi pomohli Paprikář s Mercaldim - oběma dlužím pořádnou večeři a spoustu piv. Už víte, že ti tangové z Alláhovy pěsti, které jsme zlikvidovali na plošině 16-Bravo, měli svoji základnu u bývalého odposlechového stanoviště CIA poblíž íránské Astary.

Paprikář zariskoval svoji kariéru a poslal mi faxem pár zajímavých snímků. Na jejich základě jsem usoudil, že v táboře tangu zřejmě působili nebo působí jako instruktoři příslušníci Specnazu. Jak jsem na to přišel? Podle té překážkové dráhy, cvičných objektů a střelnice - vzpomněl jsem si, že stejné uspořádání jsem viděl kdysi za studené války na satelitních fotografiích výcvikových prostorů sovětských jednotek zvláštního určení. Pro jistotu jsem ty snímky odfaxoval ještě Tonymu Měrkovi do Za necelou minutu a půl mi Merc volal zpátky. „Do prdele! Proč to sem, sakra, nikdo neposlal už dřív?!" Dobrá otázka. Proč se tyhle důležité materiály nedostaly do nikou našim analytikům v Langley a na Bollingově letecké základně? Odpověď: protože naše špiónážní družice musely na pokyn současné vládní garnitury monitorovat napjatou situaci v Indii a Pákistánu (v téhle oblasti jsme přitom neměli jediného agenta), hlídat jaderný program v Severní Koreji (totéž), sledovat pěstitele drog v Jižní Americe (opět totéž, protože CIA ne-

85

směla využívat informátory, kteří mohli spáchat nějaký zločin) a pomáhat při udržování míru v Severním Irsku, kde se politická situace poslední dobou změnila na jeden velký průšvih.

I vy sami, vážení čtenáři, dobře víte, že použití nejmodernějších špiónážních družic typu Lacrosse, jejichž denní náklady na provoz přesahují 2,3 milionu dolarů, na monitorování situace v Severním Irsku není nic jiného než mrhání penězi. Vždyť CIA by pořídila daleko lépe, kdyby měla v jednotlivých křídlech IRA i mezi protestanty pár svých agentů. Jenže to znamenalo, že by museli naverbovat člověka, který kdysi ve svém životě provedl něco špatného. A to nejde, protože dnešní bezvadná, politicky korektní CIA chce jako svoje agenty jenom ty nejčistší z nejčistších. To snad aby je hledali mezi dvouletými děcký! A náš vrchní vojevůdce chce svým britským kamarádům ukázat, jak věrně ctíme mírovou dohodu z Velkého pátku. A proto vyhazujeme každý rok z okna dvanáct miliard dolarů za družici nad Belfastem. Pak jsou tu ještě ty dvě KH-13, které visí ve výšce pětatřicet tisíc kilometrů nad Kolumbií a Peru. Ty se nám také vyplatí - za těch dvanáct miliard, které nás ročně stojí, se do Spojených států dostane o gram kokainu méně.

„Ty satelity jsou prostě politický priority," prohlásil Paprikář. „Vláda nám za posledních šest let zkrouhla rozpočet o čtyřicet procent. A teď nám tvrděj, že jim máme dát jenom to, o co nás požádaj, a nic víc, jinak přijdem o další prachy. Jako kdyby byli úplně slepý a hluchý!"

Člověku se z toho dělá až špatně, že? Někdy mám takový pocit, že naše zpravodajské služby jsou naschvál špatně řízené. A že naši zahraniční politiku řídí agenti našich nepřátel.

Což není tak docela nemožné. Jenom si vzpomeňte na všechny ty finanční příspěvky na prezidentskou kampaň, které dvojici Clinton-Gore poslali Číňané! Vzpomeňte si na všechny ty příslušníky čínských ozbrojených sil, kteří získali přístup do Bílého domu i do tamních trezorů! Vzpomeňte si na ty statisíce dolarů, které Clintonovi v roce 1996 předali tajní emisáři kolumbijských drogových kartelů! Že o ničem takovém nevíte? V tom případě byste měli začít pořádně číst noviny, protože ono je toho víc. Agenti cizích zemí, Thajskem počínaje a Libanonem konče, totiž brzo pochopili, že si můžou koupit přístup a vliv

na nejvyšší místa ve vládě Spojených států, a to tak, že věnují velké sumy takzvaných „měkkých peněz“ organizacím, které

86

je přeměrují do Clintonova a Goreova slavníku. Ne nadarmo si řada mých kamarádů ze zpravodajské komunity myslí, že celý ten skandál s Monikou Lewinskou byl vyvolaný jenom proto, aby se odvedla pozornost od skutečných škod, které byly Spojeným státům v nedávné době způsobené, tedy podvrtné činnosti, úniků informací a dalších zrad, které tahle administrativa připustila.

Proto jsem se mohl zcela popravu domnívat, že i tentokrát chtěl někdo záměrně odvrátit pozornost od téhle části světa. Jestli jsem to mohl dokázat? Ne, to jsem nemohl, ale už mě znáte natolik dobře, abyste věděli, že nakonec ty zrádce stejně vypátrám - a potom je zabiju.

Ale pěkně popořádku. Nejdřív se musím sejít s oblastním bezpečnostním důstojníkem, probrat s ním celkovou situaci a zjistit jeho názory na jednotlivé figurky na zdejší šachovnici.

Ta schůzka byla naplánovaná, jak jistě víte, na desátou hodinu. Jenže v půl osmé mi zmíněný důstojník zavolal a zrušil ji. Rozpačitě koktal a strašně se omlouval. Z toho, jak chodil dlouho kolem horké kaše, mi bylo jasné, že má zákaz se se mnou stýkat.

Chtěl jsem se nicméně přesvědčit, že jsem to pochopil správně. Proto jsem mu navrhl, že bychom si spolu mohu navečer zajít na skleničku do jednoho tichého soukromého klubu nedaleko od centra Baku. Ve sluchátku nastalo ticho. Trvalo dlouho, velmi dlouho -mimo jiné i proto, že jsem ho ničím nepřerušoval. „Je mi opravdu líto, pane kapitáne,“ ozvalo se konečně, „ale nejde to!“ Následovala další trapná odmlka. Pak důstojník skoro šeptem pronesl: „Podívej, Dicku, to prostě nejde! Nemůžeme spolu jednat! Prostě to tak musí bejt, sorry!“ a zavěsil.

Pochopil jsem, že tudy cesta nevede. Bylo načase použít plán B. Zavolal jsem mobilem Ashley Evansové - samozřejmě že přes Tonyho Mercaldiho, který si za hluboké noci washingtonského času velmi rád zahrál na ústřednu - a požádal jsem ji o brzkou schůzku.

V 8.20 jsme už byli dohodnutí. Oba jsme věděli, že se naše J"an<sup>e</sup> musí konat potají. Proto Ashley po vizuální kontrole nejbližšího okolí navrhla, abych se stavil u ní doma. Bydlela ve třetím patře pseudorokokového činžovního domu 2 dvacátých let našeho století na Jevendijevově ulici, vzdálené-

87

ho zhruba čtvrt hodinky chůze od našeho velvyslanectví a dvacet minut jízdy od hotelu Grand Europe, v němž jsme přebývali.

Věděl jsem ovšem, že cesta k ní mi zabere daleko víc času než oněch dvacet minut. Nejdřív se totiž budu muset zbavit všech svých stínů.

Stínů? Ano, stínů. O štěnicích v mém pokoji už víte. A moji lidé mě upozornili na to, že venku před hotelem se to hemží všelijakými sledkami, kontrasledkami a kontra-kontrasledka-mi. V hotelové hale se navíc potloukal nějaký producent ze CNN a kolem hotelu čmúchal také jeden reportér z Washington Postu. Někdo si tady evidentně pustil pusu na špacír. Zajímaly mě dvě věci: za prvé, kdo vyzradil informace o společném americko-ázerbajdžánském cvičení tisku, a za druhé, kdo tam venku vlastně číhá - Rusové, Íránci, špioni z našeho velvyslanectví, nebo všichni dohromady?

Navlékl jsem si na opasek pouzdro s pistolí a upravil jsem si ho na vnitřní straně džín tak, jak jsem potřeboval. Pak jsem do levé zadní kapsy strčil dva náhradní zásobníky se třinácti náboji, natáhl jsem si fotoreportérskou vestu\*, popadl jsem mobi-la a pár dalších nezbytných pomůcek a vydal jsem se na výzvědy.

Nejprve trocha zeměpisu. Hlavní město Ázerbajdžánu leží na jižním okraji Apšeronského poloostrova, který vybíhá do Kaspického moře a připomíná krátkou ruku. Baku se přitom nachází na místě podpažní jamky, což je vzhledem k tomu neustálému pachu ropy, potu a špíny ve vzduchu poloha naprosto odpovídající. Ve vlastním městě se mísí různé architektonické styly. Starý ázerbajdžánský sloh tu zastupují mešity a jedno, dvou či třípatrové domy s žaluziemi v oknech a mramorovými podlahami, které jsou typické pro oblast sahající od Damašku až po Kábul. Ulice dále lemují kdysi honosné a nyní už většinou zchátralé paláce a hotely z období ropného boomu, který nastal ve dvacátých letech našeho století. K vidění jsou zde také

\* Fotoreportérská vesta je skvělá. Bývá dost dlouhá, takže se pod ní schová většina zbraní. A má

jedenáct kapes, do nichž se vejdou všelijaké šikovné věcičky. Ta moje, šitá na zakázku v Divizi technických služeb CIA, měla navíc ještě kapsy vnitřní, do nichž bylo možné dát keramické neprůstřelné pláty - ty jsem si však tentokrát s sebou nevzal.

88

hranaté pozůstatky ze sovětské epochy - obrovské ošklivé betonové králíkárný a administrativní komplexy. A k tomu všemu nedávno přibýly moderní vysoké věže ze skla a oceli jako důkaz toho, že v zemi nastala nová éra, éra postsovětského kapitalismu, který ze stovek Ázerbajdžánců - přesněji řečeno těch, kteří si to v téhle rychle se transformující společnosti uměli „šikovně“ zařídit - udělal milionáře. Vyšel jsem z hotelu, vtiskl jsem vrátnému do dlaně pětidola-rovou bankovku, odstrčil jsem loktem nějakého místního podnikatele v trojdílném modro-bíle proužkovaném obleku, slaměném klobouku a dvoubarevných botách a skočil jsem do taxíku, který čekal evidentně jenom na něj. „Hyatt, pazálsta V Taxíkář otočil hlavu, pozorně si mě prohlédl, přejel si ukazovákem po hustých oficiérských knírech, v nichž mu tu a tam zůstaly zbytky po nedávném jídle, a zahuhlal: „Dfl!“ Pak jsme se pustili oba do práce. On uvedl svůj starý peugeot kombi nebo nějakou jeho obstojnou napodobeninu do chodu a vyjel na silnici a já jsem začal pátrat očima po nepřátelích. A zanedlouho jsem je také našel. Na druhé straně ulice se od chodníku odlepil mercedes se dvěma kulatými ksichty uvnitř, obrátil se o sto osmdesát stupňů a vklínil se do houstnoucího proudu aut o pár desítek metrů za námi.

Stejně snadno jsem objevil i další dvojici, tentokrát na motocyklu. Řidičem byl kluk s dlouhými rovnými vlasy a obličejem tak podobaným, že připomínal měsíční Moře klidu. Byl oblečený do kožené kombinézy a seděl rozkročmo na velkém stroji značky Kawasaki. Moji pozornost upoutalo jeho pravé ucho. Je to jenom špína, nebo v něm má černé naslouchadlo od vysílačky? Podíval jsem se na osádku mercedesu. B je správně - Moře klidu dostával pokyny od gorily, která seděla v mercedesu vedle řidiče a mluvila do malé vysílačky.

Hned nato ta podobaná mánička nakopla mašinu, vyjela na silnici vedoucí od hotelu a začala kličkovat mezi auty za našimi zády. Její ozbrojený spolujezdec se držel levou rukou za popruh jako kovboj při rodeu. Kromě těchhle dvou se za námi řítily ještě další parodie na motorkáře - jakýsi kluk v kožené vestičce a černých leviskách na otlučené černé BMW 750, která by potřebovala pořádně spravit tlumič. Jak jsem poznal, že ten spolujezdec na kawasaki je ozbrojený? Jednoduše - měl totiž na sobě třičtvrtění kožený kabát,

89

zapnutý až ke krku. Normální člověk by se v tom horku takhle oblékl jenom těžko - pokud by ovšem nemusel schovávat nějakou zbraň.

Když už jsme u toho sledování, dovolte mi, abych vám o něm něco řekl. Sledování je, přátelé, pěkná dřina. Nejlepšími sledovacími týmy na světě se pyšní Britové, Francouzi a Izraelci. Britové disponují operativní jednotkou (dřív nesla název 14. zpravodajská rota\*), která si v Severním Irsku odbyla křest ohněm. Na rozdíl od ostatních sledek se její členové umějí nejen plížit a slídit, ale také střílet a loupit. Jednou se dokázali v deseti lidech pověsit na ženskou, která pro IRA vyráběla nálože. Přestože ta ženská dělala všelijaká protisledovací opatření, vůbec je nezpозorovala a dovedla je až ke svojí skrýši. Tam ji pak zlikvidovali a odnesli si skoro metrů plastické trhaviny.

Izraelci zase mají v rámci Šabaku\*\* jednotky, které dokážou zblízka sledovat tanga z Hamásu na jejich domácí půdě v pásnu Gázy nebo v Palestinci ovládaných městech jako Nábulus a Dženín. A stejně jako jejich britští kolegové i Izraelci můžou v případě potřeby zastat roli střelců. Francouzi jsou také dobří. Využívají specializované týmy z DST (domáci kontrarozvědky), známé jako Groupes Chasse nebo častěji jenom GC, které jsou schopné nasadit na jediný objekt až sto padesát lidí, pokud je ten objekt pro ně nějak zvlášť důležitý.

V minulosti jsem měl tu čest s DST spolupracovat. Můj dlouholetý compagnon d'armes Jacques Lillis slouží právě u GC jako inspecteur. Pro svoji práci může využívat různé osobní automobily, dodávky, nákladní vozy i mopedy. Operativci z GC chodí oblečení jako dělníci, studenti, turisté, kněží, prostě jako lidé, které běžně potkáváte na ulicích. A dobře pochopili všechny jemné nuance sledování. Když se převlékají, berou si také jinou obuv. Pokud totiž chcete co nejjednodušeji zjistit, jestli vás někdo nesleduje, nevšimněte si obličejů ani oblečení, dívejte se na

Zpravodajská rota má nové krycí jméno, neboť to staré bylo před pár lety prozrazené. Ale necekejte, že vám ho řeknu, protože ti lidé mě požádali, ať o něm pomlčím. A jestli se vám to nelíbí,... tak si polibte prdel!

\*Šabak (nebo též Šin Bet) je akronymem hebrejského názvu Šerút a-Bitačom a-Klali, což v překladu znamená „Všeobecná bezpečnostní služba“. Šabak se zabývá zejména kontrašpionáží, bojem proti terorismu a ochrannou činností.

90

boty. Uvidíte-li pořád jedny a ty samé, hned budete vědět, na čem jste.

Mě však sledovali amatéři. Slídlilové nejnižší úrovně. Zoufalci. Neschopní ňoumové. Šli na to přes počty - a nejspíš zapomněli, že z matematiky propadli. Mercedes se držel tři auta za námi a sledoval nás s nápadností někdejších stínů z KGB. Kawa-saki se loudala v odstavném pruhu a dávala pozor na to, aby se obstarožní taxík náhodou nepokusil bleskově zmizet v nějaké postranní uličce. Druhá motorka hlídala levou stranu pro případ, že by můj řidič uměl pašeráckou otočku a chtěl se dostat do protisměru.

Jejich počínání tak bilo do očí, až jsem se divil, že nemají na podrážkách přilepený toaletní papír (ale kdo ví, třeba ho tam přece jenom měli, tak dobře jsem na ně zase neviděl). Spokojeně jsem se uvelebil na sedadle. Těmhle pronásledovatelům uteču jedna dvě.

Zhruba ve dvou třetinách cesty k Hyattu, u něhož jsem chtěl ty klauny setřást, projít si delší protisledovací trasu a zamířit za Ashley, se naše situace začala najednou obracet k horšímu. Do té doby to přitom nebylo vůbec špatné. Taxikář se dovedně vyhýbal dopravní špičce. Nejdřív to vzal po třídě Karla Marxe, potom zahrnul doleva na ulici Chána Šušinského, projel kolem několika mrňavých domečků, které byly jako vystřižené z Albánie padesátých nebo Moskvy třicátých let, odbočil znova doleva a hned poté doprava.

A to byla chyba, protože jsme najeli na Murphyho třídu - ucpaný anonymní čtyřproudý bulvár, který vedl ke křižovatce a (nakonec) k Hyattu. Auta se tady šinula comme un escargot, jak by řekl můj copain \* z DST Jacques Lillis, tedy jako šneci, a do toho se přidával řev motorů, pískot brzd a zápach nespáleného benzinu.

## KAPITOLA 6

Popojížděli jsme po metrech, ba dokonce i decimetrech. Po chvíli jsme konečně doskákali k místu, na němž celý problém vznikl.

Francouzsky „kamarád“.

91

Vystrčil jsem hlavu z okénka a chtěl jsem se rozhlédnout kolem sebe, ale neviděl jsem vůbec nic. Proto jsem vylezl ven a stoupl jsem si na zadní nárazník. Pohled, který se mi naskytl, mi silně připomínal Káhiru v největší nebo Mexiko City v nejmenší dopravní špičce. Zhruba dvacet metrů před námi ležela vpravdě pekelná křižovatka. Naše čtyři pruhy se na ní v podivném úhlu křížily s šestipruhovou magistrálou.

Postavil jsem se na špičky a natáhl jsem krk. A sakra! Na druhé straně se do křižovatky napojovala další, jeden-dva-tři-čtyřpruhová magistrála. A i ona byla totálně ucpaná.

Dohromady se tedy na té křižovatce scházelo čtrnáct pruhů plných aut, která se nemohla ani pohnout. A k tomu ještě připočítejte dvě až tři řady parkujících vozidel, chodce, oslí povozy a jízdní kola. Semafory samozřejmě nefungovaly a po nějakém policajtovi, který by mohl dopravu aspoň trochu usměrňovat, nebylo ani vidu.

Otočil jsem se dozadu a hledal jsem očima mercedes s oběma tlust'ochy. Ale nikde jsem ho neviděl. Což mě docela překvapovalo, protože se nás držel jako klíště už od té chvíle, co jsme vyjeli od hotelu, a nikdy za námi nezaostával víc než o dvě nebo maximálně tři auta.

Takové je holt Baku. Podařilo se nám setřást svoje pronásledovatele, aniž bychom se o to nějak zvlášť snažili. Vrátil jsem se z těch mraků kouře z výfuků a benzinových výparů do taxíku a zabouchl jsem za sebou dveře. Taxikář si vytřepal z kníru zbytky jídla a pokrčil bezmocně rameny. Jako kdybych sám nevěděl, že se s tím nedá nic dělat. Opřel jsem si záda o sedadlo, zhluboka jsem se nadechl, nasál jsem do sebe smradlavé výpary a zamyslel jsem se nad tím, jak asi budu vypadat, až se konečně budu moci dostat k Ashley Evan-sové.

Zavřel jsem oči a ztratil jsem pojem o čase. Když jsem je pak otevřel, zjistil jsem, že jsme se zatím

posunuli o pouhých patnáct metnů Ale aspoň nám do křižovatky zbývala už jenom dvě auta. Znova jsem zavřel oči. A hned nato jsem je zase otevřel. Proč? Protože jsem v tom kouřovém, oxidem uhelnatým prosyceném oparu, který halil můj mozek, zaslechl (jakoby z velké dálky) charakteristický zvuk akcelerující motorky. Ten zvuk stále sílil a přehlušil všechny okolní hluk. A najednou se mi chlupy na za-

92

tylku jako už tradičně naježily a v hlavě se mi rozezněla poplachová siréna.

Otočil jsem se dozadu a uviděl jsem velkou červenou kawa-saki, jak se s řevem protahuje škvírou mezi otrískaným autobusem, obrovským kamionem a autem plným domorodců, které stálo přímo za námi. Naklonil jsem se doleva, vytáhl jsem taxikáře ze sedadla a hodil jsem ho dozadu. Pak jsem se rychle, neohrabaně a nikoli bezbolestně přesunul na jeho místo a chopil se volantu.

Taxikářovi se moje způsoby zřejmě nezamlouvaly, protože začal cosi vykřikovat, ale já jsem si ho vůbec nevšiml. Od téhle chvíle se všechno odehrávalo jako ve zpomaleném filmu.

Motorka přibrzdila, prudce zahnula doleva, vynořila se na našem pravoboku a začala se k nám nebezpečně blížit. A najednou byla u zadního okénka. Ohlédl jsem se přes pravé rameno a uviděl jsem podobaný obličej se zrcadlovými slunečními brýlemi. Nepohnul se nijak znatelně, jenom se trochu sklonil dopředu. A v mém zorném poli se objevila chlapecká tvářička jeho spolujezdce v koženém kabátě - a také hlaveň automatické pistole Skorpion, kterou držel jednou rukou v úrovni mého obličeje. S hlubokým smyslem pro detail, který je vlastní zkušeným pozorovatelům a lidem, kteří hledí do tváře smrti, jsem si všiml, že ten Kožeňák má okousané nehty.

Vzápětí jsem si uvědomil, že na zkoumání takových pitomostí není čas. Rozhlédl jsem se kolem. Předemnou auto, za mnou auto. Co s tím? Rozhodl jsem se, že na nějaké dopravní značky nebudu brát ohled. Co na značky, já nebudu brát ohled ani na auta! Zařadil jsem jedničku, sešlápl jsem plyn, narazil jsem do auta před sebou a popostrčil jsem ho dopředu. Pak jsem zařadil zpátečku, nacouval jsem do auta plného ječících Ázerbajdžán-ců a odstrčil jsem ho dozadu. Potom jsem se rozjel znova dopředu, strhl jsem volant doleva a mezerou mezi auty jsem si to namířil ke křižovatce. Vtom se zadní okno roztříštilo a sprška kulek roztrhla čalounění sedadel a zabubnovala na podvozek.

Najednou se proti mně zjevila multikára. Dupl jsem na brzdy, podřadil jsem s meziplynem na jedničku a pokusil jsem se srazit motorku pravým blatníkem. Jenže její řidič přidal plyn

93

a obratně se mi vyhnul. Ale jeho spolujezdec se musel chytit, což znamenalo, že na mě přestal střílet. Sakra! Jen tak tak jsem stačil sešlápnout brzdový pedál a vyhnout se velkému nákladáku. Podíval jsem se doprava. A do prdele! Kawasaki se mě pořád držela a Kožeňák už zase zvedal ruku s pistolí. Zařadil jsem zpátečku, couvl jsem o kousek dozadu a odbočil jsem doleva. Slepá ulice. Couvl jsem zpátky, otočil jsem se a schoval aspoň na chvíli za kamion. Pak jsem se začal protahovat mezi ním a nějakým osobákem. Kličkoval jsem ze strany na stranu, abych jim dal najevo, že mi mají uhnout. Bohužel jsem koutkem oka zjistil, že jsem se motorky opět nezbavil, že mi visí opět za zády a že se Kožeňák opět chystá ke střelbě.

Otočil jsem volantem doprava a dal jsem Moři klidu na vybranou - buď tu cisternu, která mu stojí v cestě, přeskochí, anebo zastaví. Vybral si druhou možnost. Zastavil, otočil motorku, vyrazil prudce doprava a dostal se asi deset metrů a tři auta předem. Kožeňák otočil hlavu dozadu a nasměroval hlaveň škorpiona na přední sklo taxíku. S nějakým mířením se neobtěžoval - prostě na mě vyprázdnil celý zásobník, a jestli se jeho kulkám připele někdo do cesty, tak bude mít zkrátka smůlu.

Takoví jsou dnešní mladí. Ničeho a nikoho si neváží. Klidně mrhají střelivem - i životy nevinných lidí. Tímhle bezohledným činem si Kožeňák podepsal ortel smrti. Nebyl o nic lepší než ty hajzlové, který den předtím povraždili u starýho polního letiště všechny ty nevinný dělníky. Bylo načase, abych ty svině konečně zarazil.

Zařadil jsem zpátečku, sešlápl jsem plynový pedál až na podlahu, po třech metrech jsem prudce zabrzdil, zařadil jsem jedničku, pustil jsem spojku a znova jsem naplno šlápl na plyn.

Já vím, že peugeoty - hlavně staré diesely - mívají špatné zrychlení, ale to mi vůbec nevadilo. Na těch necelých deset devět metrů, které mě od motorky dělily, mi to bohatě stačilo.

Narazil jsem do kawasaki rychlostí zhruba třicet kilometrů za hodinu. A věřte mi, že taková třicítka je zatraceně velká rych-

94

lost. Kluk za říditky zpanikařil, zmáčkl brzdy - a sletěl z motorky rovnou pod velký a dlouhý kamion. Takže úspěch? Ne, protože jsem tím ty dva hned nezabil. Ale vzhledem k celkové situaci jsem se musel spokojit i s tímhle výsledkem. Sáhl jsem do kapsy, vylovil jsem hrst dolarů a vrazil jsem je taxikáři do ruky.

A pak jsem „rychle opustil vozidlo a vydal se páchat další násilnou činnost“, jak s oblibou píšou ve svých hlášeních naši policisté. Překlad: ještě jsem nebyl se svou prací hotov.

Rozepnul jsem pouzdro a vytáhl jsem z něj pistoli. Kolem havarovaného motocyklu se začal srocovat dav. S potěšením jsem mohl konstatovat, že Moře klidu na tom byl dost bledě -podvozek z kamionu ho zčásti skalpoval a z postižených míst se mu řinuly potoky krve.

To z jeho spolujezdce jsem takovou radost neměl - i on sice ležel na zemi, ale na rozdíl od svého kumpána nebyl ještě úplně vyřízený.

Když jsem se vynořil zpoza starého žigulíku, naše pohledy se střetly. Jestli utrpěl nějaké zranění, tak si ho vůbec nevšiml. Vytáhl tělo, které měl uvězněné pod motorkou, ven, vyškrábal se na nohy, zamával kolem sebe škorpiem, aby odehnal okolní dav, vychrlil ze sebe několik slov, kterým jsem vůbec nerozuměl, a namířil zbraň na mě.

Žádné výstřely jsem sice neslyšel, ale ucítil jsem, jak kolem mě létají kulky - všechny mě naštěstí minuly.

Odstrčil jsem levačkou nějakou mladou ženskou, přimáčkl jsem dva chlapy k zemi, skočil jsem před další Ázerbajdžánku a poslal ji nemilosrdně rovněž na zem, zvedl jsem pravou ruku, zamířil jsem a vypálil jsem tři, čtyři, pět, šest, sedm nábojů Hydra-Shock, které téhle pistoli velmi svědčí.

Dav lidí se okamžitě rozprchl. Kožeňák měl sice automatickou zbraň, ale nikdo ji neslyšel. Kdežto kravál, který nadělala moje P7, by slyšel i hluchý. Celý ten blázeňec jsem proto mohl způsobit jediné já. V téhle souvislosti bych vám chtěl připomenout roli, kterou ve svojí kariéře hraju. Jsem jediný oficiální, autorizovaný, negovaný a ochrannou značkou krytý Profesionální válečník. Miluju zmatek, chaos a vřavu - sakra, kdyby to šlo, tak bych si je nechal zapsat jak svoji ochrannou známku taky! Moje střelba

95

nebyla úplně dokonalá, ale v daných bojových podmínkách splnila svůj účel\*. Trefil jsem ho do nohou a do třísel, což jsou místa dost bolestivá - však se také Kožeňák hned sbalil do klubička a pokoušel se schovat za ležící motorkou.

A to byla chyba. My od SEAL dobře víme, že když na nás někdo střílí a my máme střelnou zbraň, tak musíme využít veškerou energii k tomu, abychom palbu opětovali. Kdybychom totiž neodpověděli ničivou palbou a toho hajzla, kterej po nás střílí, nezabili, asi bychom brzo sami zahynuli.

Jako ten pitomec Kožeňák. S namířenou pistolí jsem kráčel k němu a obraz za mířidly se mi rýsoval s každým metrem stále jasněji.

Lidé kolem nás utíkali na všechny strany. Periferním viděním jsem sledoval, jak mizí do bezpečí. Ale jinak jsem pohledem visel jenom na Kožeňákovi a soustředil jsem se na obraz, který mi rostl za předními mířidly.

Chyba. Velká, velikánská chyba. Tuneloval jsem, což znamená, že jsem se stával obětí takzvaného tunelového vidění. Nejezdil jsem pohledem zleva doprava a zprava doleva. Nedýchal jsem pravidelně a nevtahoval jsem do plic vzduch. Nedělal jsem nic z toho, co by měl člověk při boji zblízka dělat. A takový boj zblízka se přitom nemusí odehrávat vždycky jenom v malé místnosti, v letadle nebo na lodi a ve společnosti rukojmích. Může se odehrávat kdekoli. To bych si měl přece pamatovat. Jenže nikdo není dokonalý - ani já ne. A tak jsem se nesladil s okolím, ale upnul jsem se k jedné věci. Chtěl jsem toho hajzla za každou cenu zlikvidovat a potom rychle vypadnout z místa činu.

A zapomněl jsem na to, kde se nacházím (na půdě nepřítelů) a co bych měl správně dělat (krýt si záda).

A hlavně jsem úplně zapomněl na toho chlapa na druhé motorce i na ty dvě gorily v mercedesu.

Chlapa na otřískané BMW mi připomněl až netlumený řev

\* Na světě je spousta střelců, kteří si na střelnici vedou skvěle, a při opravdovém boji netrefí vůbec nic. Právě proto kladu při výcviku takový důraz na stresovou střelbu za všelijakých nepříznivých podmínek a s pohyblivými terči. Díky tomu budu pak ve skutečném boji schopný svého nepřítele zabít, kdežto „mistr“ ověřený medailemi ze střeleckých soutěží bude už dávno na pravdě boží.

96

motoru. Otočil jsem se na podpatku, poznal jsem kluka v kožené vestičce a černých džínách a došlo mi, co je zač a co tady pohledává. Dokázal se nějak protlačit zácpou až ke mně a teď byl sotva dvacet metrů ode mě, v podobaném obličejí měl hrozivý výraz a v ruce opřené na pravém konci řídítek svíral malou pistoli.

Pamatujete si ještě to moje První pravidlo boje? Já jsem si na něj teda rozhodně vzpomněl - a věděl jsem; s kterým cílem se mám kdy vypořádat. Proto jsem bleskurychle vpálil Koženákovi do hlavy čtyři rány a postaral se tak o to, že se už nikdy nezvedne. A teprve potom jsem se začal věnovat druhému motorkářovi.

Jsou chvíle, při nichž si v podobných situacích počínám jako jasnovidec. A jsou naopak chvíle, při nichž bůhvíproč v podstatě ignoruji základní životní fakta a pravidla. Dovolte mi, abych se nyní na chvilku zastavil a vyličil vám podrobně svoji překér-ní situaci.

Stál jsem uprostřed křižovatky v hlavním městě země, jejímž obyvatelům jsem nerozuměl ani slovo, a držel jsem v ruce zbraň, kterou jsem právě zastřelil jednoho z nich. Závažnost těchto okolností jsem si naplno uvědomil až poté, co ten kluk z motorky BMW na mě nevystřelil, ale začal na mě ukazovat a křičet cosi ve svojí mateřštině.

A co to bylo? To jsem nevěděl, protože ázerbajdžánsky opravdu neumím. Snadno jsem si však domyslel, co na ty okolní chodce a řidiče uvězněných aut může asi tak volat. Dovolím si vám to volně přetlumočit: „Támhleten odpornej hajzl s tím velkým rypákem a dlouhým copem mi právě zastřelil bráchu (nebo bratrance, strejdu či kamaráda), a proto ho pověsíme na nejbližší pouliční lampě! Ale ještě předtím z něj zaživa vymlátime duši a zpřerážíme mu všechny kosti!“

A přesně v tom okamžiku se dění najednou zastavilo. Jako kdyby někdo zavolal: „Stop! Kamera stát!“

A pak... pak se celý ten dav otočil ke mně, a s řevem se na mě vrhl.

A do prdele! Do prdele s Dickiem! Tohle nebude žádná legrace! Vůbec žádná legrace!

Nějaký vousáč mě chytil za ramena. Setřásl jsem ho. Další dva páry rukou mě popadly za vestu. Srazil jsem je loktem na stranu. Snažil jsem na ten dav mluvit, ale nikdo mě ne-

97

poslouchal. A všichni se ke mně naopak chtěli dostat a ublížit mi.

Odstrčil jsem vši silou trojici chlápků, kteří - soudě podle zbytků jídla v knírech - zřejmě patřili k mému taxikáři, a začal jsem se pracovat do relativního bezpečí, jež skýtal prostor za havarovanou kawasaki na druhé straně křižovatky. Připadal jsem si jako v newyorské podzemce během největší špičky. Nemohl jsem se skoro ani pohnout. Nikde nebyl ani kousek místa.

Dva rozložítí, po česneku páchnoucí Ázerbajdžánci mě naráz sevřeli v zápasnickém chvatu. Ohnal jsem se po tom prvním loktem a trefil jsem ho do nosu. Okamžitě mě pustil, chytil se za nos a ustoupil o krok dozadu. Využil jsem volného prostoru, rozmáchl jsem se a praštil jsem těžkým ocelovým závěrem pistole jeho kolegu. I on zavrával a stáhl ze mě ruce. Jenže tou dobou se už na mě sáпали další a mačkali, kroutili a trhali mi šaty. Vestu jsem měl roztrženou vejpůl. Zasvě vzala rovněž kapsa u košile. Pak mě čísi ruka popadla za cop a šklubla mi hlavou prudce dozadu. Další Ázerbajdžánec mě pro změnu chytil za levou ruku a ne a ne mě pustit. Snažil jsem se mu ji vytrhnout, ale dosáhl jsem jenom toho, že mi přestal mačkat celou ruku a spokojil se jenom s malíčkem. Marně jsem se ho pokoušel osvobodit. Domorodec se ho ovšem nechtěl vzdát - nejspíš ho chtěl jako suvenýr. Bylo by mi to celkem jedno, kdyby ten malíček nebyl můj. Vtom se mi ruka ve lhné košili ovinula kolem krku, pevně mě zmáčkla a začala mě táhnout na opačnou stranu, než na jakou mě dav vláčel do té doby. Jiný pár rukou mě zase objal v pase a začal mě tahat zase úplně jinam. A potom jsem najednou uslyšel zlověstné prasknutí a z levé ruky mi do mozku projela ostrá bolest. Do prdele, ten hajzl mi ten malíček vykloubil!

Začal jsem mlátit a kopat kolem sebe jako šílený. Ne že bych těm lidem chtěl nějak zvlášť ublížit, ale co jsem měl dělat, když mě nikdo z nich neposlouchal a každý naopak toužil po mém skalpu?

Zbývalo mi jenom jediné - musel jsem se nějak dostat pryč z té křižovatky a utéct jím. Jenže zkuste utéct, když se na vás mačká pár desítek lidí! Zařval jsem: „Zpátky, kurva!“ Moc to nepomohlo. Vystřelil jsem z pistole a doufal jsem, že je tím odeženu. Do černého asfaltu se zaryly tři kulky... a pak mi došly náboje. ^

Sakra! Zase chyba! Vzpomínáte si, jak jsem vám opakoval, že

98

si musíte pořád počítat náboje, i když je to v bojových podmínkách hodně těžké? Aspoň vidíte, že jsem vám nelhal! Stíkl jsem spoušť, stáhl jsem závěr dopředu, strčil jsem pistoli zpátky do pouzdra a doufal jsem, že se jí nikdo nepokusí zmocnit.

Dav se ke mně stále blížil a počínal si stále agresivněji. Ranou pěstí jsem uspal nějakého blázna, který se na mě vrhal s klackem v ruce. Odněkud zezadu bylo slyšet kvílení policejní sirény. A znělo čím dál hlasitěji. Sakra, policajty jsem v tu chvíli potřeboval ze všeho nejmíň!

„Zpátky, kurva!“ zařval jsem znova, tentokrát s panovačným tónem v hlase. A ejhle - ten hrozen lidí, který byl u mě nejbliž, najednou znejistěl, pár lidí dokonce ustoupilo.

Zkusil jsem to ještě jednou a k panovačnému tónu jsem přidal ještě tón výhrůžný. A ono to vážně zabralo a dav se malinko roztoupil. Díky tomu jsem uviděl uzounkou únikovou cestičku, která se mi zničehonic otevřela. Ten velký kamion, o který se chvílu předtím rozbil Moře klidu i se svojí motorkou, stál totiž sotva tři metry ode mě. Kdybych k němu dokázal doběhnout a podlézt pod ním na druhou stranu, měl bych poměrně velkou šanci na to, že davu uteču.

Vyrazil jsem ke kamionu. Jenže v tom okamžiku se rozpoutalo pravé peklo. Ten zatracenej dav se na mě vrhnul jako urvané ze řetězu. Vedli ho oba zápasníci. Ruce měli natažené a v očích smrt. Musel jsem jednat rychle, jinak by mě úplně obklíčili. Strkal jsem, kopal jsem, mlátil jsem kolem sebe rukama i lokty a nakonec se mi podařilo zalézt pod podvozek kamionu.

Na druhé straně jsem si celý udýchaný klekl na všechny čtyři a rozhlédl jsem se kolem. A zjistil jsem, že mám na jednu stranu štěstí a na druhou smůlu. Štěstí jsem měl v tom, že lidé na téhle straně křižovatky toho kluka z BMW neslyšeli. A pokud ano, tak mu aspoň nerozuměli, a proto nevěděli, co nebo koho mají hledat. A smůlu v tom, že jsem byl jediným člověkem, který v té chvíli utíkal - utíkal před rozrušeným davem, který zůstal za velkým kamionem.

Jenže to tady na téhle straně nikdo nevěděl. A tak jsem se otočil na podpatku a ukázal jsem prstem na jednoho z těch dvou statných zápasníků, který právě vystrčil zpoza kamionu nos. „On to byl!“ zakřičel jsem. „Támhle, to je on! To je ten hajzl, co to udělal! Zabijte ho!“

Jestli mi rozuměli? Ne, nerozuměli. Ale podařilo se mi dosáh-

99

nout stejného efektu, který vyvolal svým řevem motorkář s BMW. Dav okamžitě zareagoval.

Několik párů rukou sáhlo po zápasníkovi, vytáhlo ho před kamion, opřelo ho o kapotu a začalo do něj bušit. Zápasník hlasitě protestoval a přesvědčoval útočníky o tom, že je nevinný. A já? Já jsem neztrácel ani tisícinu vteřiny. Pomalu jsem ustupoval a ustupoval, až jsem se nakonec úspěšně stáhl ze scény, aniž si mě někdo všiml.

No... tak úspěšný ten můj ústup zase nebyl. Proč? Protože se ke mně po cestě přidal pan Murphy, který si evidentně umí zahrát i na Azerbajdžánce, když je to potřeba. Zamířil jsem na jihozápad, pryč od blížících se sirén. Jenže motorkářovi číslo dvě se nějak podařilo proplést tou hustou zácpou i rozlíceným davem a najet do stejné magistrály, kterou jsem si vybral pro svůj ústup já.

A nebyl na té velké černé motorce sám - na jejím zadním sedadle totiž seděla gorila, kterou jsem předtím viděl na místě spolujezdce v mercedesu. A ta gorila se netvářila nijak přívětivě. Dokonce by se dalo říct, že vypadala jako PNG neboli pěkně nasraná gorila.

Chtěl jsem se někam schovat, ale nebylo kam. Nalevo ode mě zela díra do země, přesněji řečeno vchod do stanice metra. Věděl jsem, že tam nemůžu, protože jsem neměl žádnou průkazku nebo co to v ázerbajdžánském metru používají, a také jsem ani v nejmenším netušil, jak bych se v něm bez mapky či plánek vůbec vyznal. Napravo jsem zahlédl vývěsní štít jakési irské hospody, nacpané hosty až k prasknutí. Tuhle variantu jsem rovněž zavrhl. Už jsem se naučil - a věřte mi, že se to učení bez bolesti neobešlo - že v neznámém městě se do barů, restaurací a kaváren chodit nemá, protože člověk v nich

snadno uvázne a nepřítel si může přivolat posily

Při pronásledování můžou nastat situace, ve kterých na sebe vyloženě chcete přilákat pozornost. Ale tohle nebyl ten případ, a tak jsem opustil hlavní tah a zamířil jsem do čtvrti, která by se od pohledu dala nazvat dělnickou. S malíčkem, který mezitím otekl tak, že připomínal středně velkou okurku, jsem napůl šel, napůl běžel v protisměru úzkou jednosměrkou. Tahle okolnost moje pronásledovatele nijak nevzrušila - motorka jela v klidu za mnou, držela se u chodníku a PNG ze zadního sedadla vykukovala přes řidičovo rameno a mračila se jako obloha před bouřkou.

100

K žádnému útoku na moji osobu zatím nedocházelo. Proč? Protože ani moji nepřátelé nechtěli budit pozornost - v těchhle postranních uličkách se totiž pohybuje spousta potenciálních svědků. Ono je Baku na pohled sice velké, přečpané město se spoustou mrakodrapů a novostaveb, které jsou navlas podobné těm v Paříži, Tel Avivu nebo Orlahomě. Ale nenechte se těmi tunami skla a oceli ošálit. Baku zatím není tak bohaté jako zmíněné metropole. I když sem těžební průmysl přinesl spousty peněz, pořád tu ještě existuje hodně chudoby. A ta se zde vyskytuje v podobě stovek tisíc nezaměstnaných Ázerbajdžánců, kteří nemají na práci nic jiného než vysedávat v tom dusném vedru před ponurými zchátralými domy na rozvrzaných židlích a hrát neustále šeš-beš, jak se v téhle části světa říká vrhcá-bům. Ne, ani ten motorkář, ani PNG mě nechtěli zabít na veřejnosti.

A díky tomu jsem nad nimi mohl získat taktickou výhodu. Ale nejdřív jsem potřeboval najít prostředí, které by mně posloužilo, a jim naopak ublížilo. Pokračoval jsem stálým tempem a očima jsem jezdil zleva doprava. A najednou jsem zahnul do úzké uličky. Pronásledovatelé učinili totéž.

Otočil jsem se a uviděl jsem v řidičově tváři vítězoslavný úsměv. Ta ulička byla totiž slepá a já jsem se tak ocitl v pasti.

Jenže motorkář jel zhruba dvacet, pětadvacet metrů za mnou a z té vzdálenosti nemohl vidět to, co jsem viděl já, a sice že ta ulička není slepá, ale koná křižovatkou ve tvaru písmene T. A že se v její pravé části nachází malé, ošuntělé, přesto velmi rušné pouliční tržiště.

^ Připadal jsem si jako zlatokop, který právě narazil na zlatou žílu. Zamával jsem na pronásledovatele vztyčeným prostředníkem, otočil jsem se zpátky a začal jsem utíkat k tržišti. Cestou jsem vytáhl z kapsy-plný zásobník, vyměnil jsem ho za ten prázdný a pak jsem pistoli schoval opět do pouzdra a ujistil jsem se, že ji roztrhaná vesta stále zakrývá.

Takhle ozbrojený, a tudíž i nebezpečný, jsem se potom protáhl mezi dvěma dvoukoláky se zeleninou a na chvíli jsem se zastavil, abych se trochu zorientoval. A víte, co jsem zjistil? Že mě moje tušení nezklamalo - ten shluk rozhrkaných vozíků, vratkých stánků a provizorních pultů se totiž nijak nelišil od jiných pouličních trhů pro chudé, s nimiž se člověk setkává po celém světě - od Káhiry přes Damašek až po Šanghaj.

101

i

Všechny mívají prakticky stejné uspořádání. Na chodníku stávají narychlo sbité stánky nebo zaklíněné vozíky. Za nimi bývají malé obchůdky, ve kterých prodávají svoje výrobky řezníci a pekaři. Na jednom konci ulice vždycky najdete spotřební zboží - plenkami počínaje a umělohmotným nádobím typickým pro země druhého, třetího a čtvrtého světa konče. A na dním konci zase narazíte na zeleninu, luštěniny a koření.

Já jsem se ocitl u toho se zeleninou. Sehnul jsem se a propletl jsem se mezi bednami s malinkými okurkami a ředkvičkami, jejichž zelené vršky v tom vedru viditelně vadly, vklouzl jsem za kiosek, ve kterém se prodávaly ručníky a mýdlo, a po krátkém sprintu úzkou uličkou mezi stánky jsem zaujal obranné postavení za pyramidou scvrklých pomerančů. Odtud jsem opatrně vystrčil nos a rozhlédl jsem se kolem. A s potěšením jsem shledal, že motorkář se do tržiště neodvážil - seděl ob-kročmo na motocyklu a naprázdno protáčet motor.

PNG slezla dolů a pátrala očima v davu. Tvářila se přitom vztekla a současně i zmateně. Po pár vteřinách se otočila dozadu, cosi na motorkáře zakřičela, doprovodila to zuřivou gestikulací a nakonec se vydala do tržiště.

Motorkář se otočil a vystartoval pryč tak rychle, až mu zahvízdaly gumy. Bezpochyby chtěl objet blok a

odříznout mě na druhém konci tržiště. Což bylo celkem pochopitelné - kdybych měl ovšem k tomu druhému konci namířeno. Jenže motorkář netušil, že jsem si naplánoval něco úplně jiného.

Vrátil jsem se pohledem k jeho kolegovi a pozorně jsem si ho prostudoval. Jednalo se o podsaditého chlapíka s kulatým obličejem a krátkými, vysoko zastříženými vlasy ve stylu příslušníků námořní pěchoty nebo Rangers. Na sobě měl tmavé kalhoty, špinavou a roztrhanou košili s krátkým rukávem a dlouhou fotoreportérskou vestu, která se navlas podobala té mojí.

Nejdřív se zastavil a rozeplnul si vestu. Dobře jsem věděl, že si tak zajišťuje rychlý přístup ke zbrani, kterou pod ní nepochybně schovával. Pak přešel rukou po levé kapse u vesty a nahmatl prsty malý hranatý předmět - nejspíš mobilní telefon. A nakonec vykročil ke stánkům a začal metodicky prohledávat okolí stánků. Podle těch pohybů i podle toho účesu jsem poznal, že proti mně nestojí žádný mafiánský břídl, ale zkušený profesionál - zřejmě ruský nebo německý voják.

Naštěstí mě má bůh rád. Ano, opravdu mě má rád. A proč to

říkám? Protože navzájem dělí moje nepřátele a já je díky tomu můžu zabít, což taky udělám.

Narovnal jsem se, strčil jsem si do pusy dva prsty a pronikavě jsem zahvízdal.

PNG se na místě zastavila a podívala se směrem ke mně. Usmál jsem se a vystrčil jsem na ni vztyčený prostředník. Odporný kulatý obličej zrudnul vztekem. PNG si odfrkla jako býk před útokem, sklonila hlavu a vyrazila proti mně, aniž by jí vadilo, že v tom spěchu porazila nějakou nebohou bábušku.

Dal jsem se rovněž do běhu a tak dlouho jsem obíhal stánky a kličkoval mezi vozíky, dokud jsem nezahlédl to, co jsem hledal - otevřené dveře, které vedly na dvorek mezi domy.

Zrychlil jsem, prolétl jsem dveřmi na dvorek, rozhlédl jsem se a zamířil jsem k úzkému schodišti, které vedlo k bytům v prvním, druhém a třetím patře. Za svými zády jsem slyšel funění -to se PNG řítila plnou parou v mých stopách. Skvělý - všechno jde zatím podle plánu. Hlasitě jsem vyběhl po schodech do prvního patra, zahrnul jsem doleva a s dupáním jsem vběhl do dlouhé chodby.

Tam jsem se náhle zastavil a zaposlouchal jsem se do ozvěny, kterou vydávaly nohy mého pronásledovatele. Pak jsem udělal čelem vzad a potichu, jako jaguár, jsem se doplížil zpátky na začátek chodby a přikrčil jsem se.

Slyšel jsem, jak PNG vysupěla po schodech, zastavila se, aby se zorientovala a popadla dech, a pak se vrhla do chodby. Rozpřáhl jsem se a potom jsem vši silou, kterou jsem svým tělem, nohama i rukama dokázal vyvinout, praštil toho hajzla do břicha.

Jenže on v té chodbě nebyl. Najednou se totiž zarazil a zůstal stát ještě za rohem. Možná se chtěl nadechnout, možná si chtěl pšouknout. Koho by to zajímalo? Koho? No přece mě - protože kvůli tomu šla moje rána do prázdna, moje hybnost mě stáhla dopředu a já jsem tvrdě narazil do protější zdi.

A věřte mi, že PNG dobře věděla, jak si má v takové situaci počínat. Využila toho, že v levé ruce držela malou kovovou pistolku, a praštila mě s ní do hlavy. Ta rána mi vehnala do očí slzy. Ještěže ta pistole byla opravdu malá a zasáhla mě do hlavy zezadu, a ne shora. I tak mi bylo ovšem jasné, že druhý den budu mít na temeni bouli jako vlašský ořech. Ale aspoň mi hlava zůstala pevně na krku.

102

103

Vytřepal jsem z očí barevné skvrny a ohnal jsem se po nepříteli - chtěl jsem získat čas na to, abych se vzpamatoval. Sakra, ten hajzl mě praštil víc, než jsem si myslel! Kašlu na bolest! Je na čase, abych tomu tlustŏchovi ukázal, jak se to dělá.

Natáhl jsem ruku, chytil jsem ho za zápěstí, stáhl jsem ho dolů, otočil jsem ho, kopl jsem ho kolenem do prsou a zkroutil jsem mu ruku. Voilá - jako z učebnice! Pistole mu vypadla z ruky a s řinčením odskákala po dlaždicích pryč.

Jako profesionál dobře věděl, že se o ni nemá starat. Bleskurychle srovnal ruce do obranné pozice, otočil se, naklonil se, naznačil úder a nakonec mi vrazil loket do břicha tak silně, až jsem bolestí zašilhal.

Musel jsem se rychle vzpamatovat, protože jinak by mě ten hajzl brzo zabil. Podle stylu vedení boje jsem viděl, že mám co do činění s absolventem školy Specnazu. Tam se vyučuje bojové umění, které staví na spoustě úderů v rychlém sledu - optimální frekvencí je dvě stě ran za minutu. Můžu vám odpřisáhnout, že tenhle parchant měl určitě samé jedničky.

Ale na každé opatření, jak asi víte, existuje aktivní protiopatření. V tomhle konkrétním případě jsem

použil starou bojovou techniku, kterou mě kdysi naučil kmotr všech příslušníků jednotek SEAL Roy Boehm. Základem téhle žabácké techniky je železná vůle a pevné odhodlání.

Roy si to jednou v důstojnickém klubu na obojživelné základně Little Creek rozdál se čtyřmi mariňáky najednou - všichni čtyři přitom byli nejméně o patnáct let mladší než on. Už vás vidím, jak ohrmujete nos a díváte se, že těch mariňáků nebylo osm nebo devět. Jenže s takovou blbostí se setkáte jenom v televizi nebo v kině. V reálném životě totiž může rvačka se čtveřicí mariňáků - nebo čtveřicí motorkářů, přistavních dělníků či policajtů - znamenat vaši smrt. U Roye Henryho Boehma to ale neplatilo, protože Roy byl - a stále ještě je - člověkem naprosto výjimečným, vzácným exemplářem, který se na světě vyskytuje jenom poskrovnu - na deset milionů lidí připadá jeden.

Roy si vždycky rád do někoho rýpnul a i tenkrát zřejmě mariňáky přivítal nějakou uštěpačnou poznámkou typu: „Jestlipak víte, proč maj marinád o bod vyšší IQ než koně? To proto, aby se při přehlídce nevysrali doprostřed silnice!“ Ale není vůbec důležité, jestli si začal on, nebo příslušníci námořní pěchoty. Podstatné je něco úplně jiného, a sice fakt, že Roy to kvarteto

104

mladších, rychlejších a fyzicky zdatnějších protivníků nepře-mohl díky tomu, že by byl lepší než oni, ale proto, že projevil větší touhu po vítězství než oni. Byl drzejší, podlejší a zákeřnější než oni a kašlal na nějaký fěrový boj. Vždyť nám, čerstvým pulcům, také vždycky říkával: „Pamatujte si, vy zasraný zele-náči, že markýz z Queensberry byl buzerant!“

Ten večer ho hnala železná vůle a pevné odhodlání. Za žádnou cenu prostě nemohl připustit svoji porážku, a proto bojoval tak zuřivě, že mu jeho protivníci nedokázali odolat. Nesměl zklamat. A tak skončil až potom, co se poslední z těch čtyř mariňáků odporoučel k zemi.

A to samé platilo i o mojí situaci v Baku. Můj protivník byl sice stejně velký a silný jako já a měl i dobrou techniku, ale to vůbec nic neznamenalo, protože já jsem díky Royovi znal klíč ke svému vítězství. V hloubi své žabácké duše jsem totiž věděl, že chci svého soka zabít daleko, daleko víc, než on chce zabít mě.

A tak jsem nedbal těch ran, kterými mě neustále zasypával, nakročil jsem k němu, natáhl jsem ruce a ovinul jsem ho jako chobotnice. Pokusil se mě sundat a použil k tomu lokty, kolena, nehty i zuby. Odpověděl jsem mu hlavičkou, která ho srazila dozadu. Po ní následoval obloukový kop zezadu do kolen, který mu podtrhl nohy a poslal ho na dlážděnou podlahu.

Svalil jsem se na něj a zalehl jsem ho celým tělem. Snažil se mě odtlačit a postavit se na nohy, ale nedovolil jsem mu to. Dobře totiž vím, že většina rvaček končí na podlaze. A že v nich prohrává ten, kdo na tu podlahu není zvyklý. A já se na podlaze rval celý svůj život - na rozdíl od PNG, která byla ve svém živlu jenom vestoje. Kdežto ted, když jsme se spolu váleli na zaprášených dlaždicích, se cítila jako ryba na suchu - a já naopak jako ryba ve vodě.

Můj protivník se pokusil využít svojí hmotnosti a převalit mě na záda. Přitom mě držel rukama za zápěstí. Osvobodil jsem si levačku, rozmáchl jsem se a praštil ho vší silou pěstí do obliče-

Bohužel na poslední chvíli zpozoroval, že mu hrozí nebezpečí, bleskurychle uhnul hlavou a moje pěst narazila do tvrdé dlaž-

Jestli si pamatujete, že mi nějaký dobrák chvilku předtím zlo-

105

mil na té levé ruce malíček, pak jste lepší než já, protože já jsem na to samozřejmě zapomněl A doplatil jsem na to strašlivou bolestí, která mnou projela od napuchlého malíčku až po konečky prstů na nohou. PNG mi nedopřála ani vteřinu na to, abych se vzpamatoval, popadla mě za cop a šklubla mi hlavou prudce dozadu. Pak mi chtěla vrazit prsty do ohryzku. Rukou jsem ten úder odrazil a potom jsem ty natažené prsty sevřel a ohnul nahoru. Gorila zařvala bolestí. Vyprostil jsem ven i celé tělo, sebral jsem veškerou energii, kterou jsem v sobě ještě měl, zablokoval jsem ji ramenem a přirazil jsem jí předloktím hlavu ke zdi.

Tím jsem toho hajzla trochu omráčil - ale ne zas natolik, aby se nedokázal od té zdi odkulit, kleknout si a vrhnout se po pistoli, která ležela necelé dva metry od něj.

Stačil jsem ho sice chytit za boty, ale on tak dlouho hrabal nohama a natahoval ruce, až se mu podařilo tu pistoli sebrat. Hned nato ji zkusil v těch svých tlustých rukách otočit proti

mne.

Tak to teda ne! Praštil jsem ho pravou rukou zezadu do hlavy. On mi na oplátku udělal nejdřív ošklivou díru do kůže na čele a potom se mi pokusil udělat díru i do hlavy.

A to byla velká chyba. Tu druhou ránu jsem totiž zachytil a sevřel jsem pistoli ve své medvědí tlapě.

Tlust'och se tím nenechal vyvést z míry. Natočil pistoli tak, aby hlaveň směřovala ke mně, a pak se snažil dostat palec na lučik spouště. Nejspíš mu bylo úplně jedno, kam ta kulka půjde, hlavně že na mě vystřelí. Mně to ovšem jedno nebylo, protože ta hlaveň se najednou začínala nebezpečně přibližovat. A tak jsem toho hajzla popadl za ruku, nasadil jsem na ni páku a zkusil jsem mu ji zlomit v lokti.

To se mi sice nepovedlo, ale i tak jsem mu způsobil strašlivou bolest. Tlust'och začal ječet ve svoji mateřštině, ale tu pistoli nechtěl pořád pustit. A nejen to - dokonce se ještě víc snažil zmáchnout kohoutek.

Naštěstí se mi podařilo za něj vsunout vlastní palec, takže hrozba střelby pominula. Jenže tahle strategie na druhou stranu znamenala, že se nadále budu muset obejít bez pravé ruky. Proto bylo potřeba, abych s tím tlust'ochem skoncoval dřív, než se moje situace dál zhorší.

Hrábl jsem mu levou rukou do očí, což mě bolelo přinejmen-

106

ším stejně jako jeho. Snažil se mě zdravou rukou odrazit, ale tím se mi jenom odkryl - z hlavního bojiště totiž na tisíciny vteřiny zmizela jeho volná ruka. To mi stačilo. Nabral jsem ho nejdřív loktem, pak kolenem a nakonec jsem ho otočil kolem dokola - jako střed otáčení přitom posloužila uvězněná pistole. Jeho pravé zápěstí ten nápor nevydrželo a prasklo.

Asi ho to dost bolelo, protože začal řvát jako šílený a z pusy se mu vyvalila pěna. Doufal jsem, že ten hajzl nemá vzteklinu.

Sebral jsem v sobě zbytky sil, vykroutil jsem mu pistoli z ruky, obrátil jsem ji, vytáhl jsem palec, sevřel jsem pevně rukojeť, přiložil jsem prst ke spoušti a nasměroval jsem zbraň hlavní proti němu. Koutkem oka zpozoroval, k čemu se chystám, a začal se proti tomu zuřivě bránit. Ale neměl šanci - jeho konec se neodvratně blížil. A on to dobře věděl, protože jsem v jeho očích zahlédl strach.

A to znamenalo, že byl můj. Strčil jsem mu hlaveň pistole do podpažní jamky, zatlačil jsem ji co nejdál, podíval jsem se mu přímo do zpoceného kulatého brunátného obličeje a zašeptal jsem: „Praščáj, baklán!“\*

Potom jsem celkem třikrát zmáčkl spoušť. Veškeré zvuky pohltilo jeho tělo. Ještě pár vteřin vzdoroval, ale po další ráně už ochabl nadobro a zhroutil se na podlahu, obličejem dolů.

Přiložil jsem mu hlaveň pistole k zátylku, klekl jsem si, odsunul jsem si ho na délku paže, aby mě nepostříkala krev, a poslal jsem do něj poslední ránu, abych měl jistotu, že zůstane definitivně ležet.

Celý udýchaný jsem se vyškrábal na nohy. Jediným kladem uplynulých pár minut - kromě toho, že se PNG konečně odebrala na onen svět - byla skutečnost, že malíček na mojí levé nize se během rvačky nějakým zázrakem vrátil na svoje místo. . Bolel mě sice dál, ale aspoň se už dal použít.

No, použít... to byl ode mě poněkud nadnesený výraz. Upřímně řečeno, přátelé, kdysi jsem tyhle kousky zvládal s daleko menšími následky. Jenže to bývalo v dobách, kdy jsem byl ještě pulec a kdy se v mojí blízkosti nikdy nevyskytovalo dost piva a ženských, kdy se spánek stával v mém životě zbytečnou pře-Kazkou a kdy moje erekce trvala čtyřicet hodin denně. Ach to mládí, to mládí...

\* V ruském slangu „Sbohem, pitomče!“

107

Vtom jsem za sebou uslyšel nějaký zvuk. Otočil jsem se a pátral jsem očima po novém nebezpečí. Ale byl to jenom ten můj bláznivej redaktor. S červenou tužkou v ruce se za mnou připlížil chodbou, aby mi sdělil, že už mám laskavě přestat s těma melancholickejma kecama a vrátit se do děje.

A měl pravdu. Čas neúprosně utíkal.

Nejdřív mě trochu překvapovalo, že se nikde neotevřely žádné dveře a nikdo se nesnažil zjistit, co se to na chodbě odehrává. Ale pak jsem si uvědomil, že jsem v Baku, prvním to konjunkturálním městě jedenadvacátého století. A v konjunkturálních městech, jakými byly například v devatenáctém století Dodge City a San Francisco, se nevyplácí strkat nos do cizích záležitostí, pokud člověk není zrovna Wyatt Earp. Přesto jsem musel počítat s tím, že pan Murphy v podobě nějakého Ázerbajdžánce za

zavřenými dveřmi přivolal aspoň policajty. Proto jsem se pustil rychle do práce. Setřel jsem z pistole - jednalo se o starý sig sauer 230 - všechny krev a strčil jsem ji do kapsy u vesty.

Pak jsem bleskově, avšak důkladně, prohledal mrtvému všechny kapsy. Moc toho v nich neměl. Našel jsem tam čistý kapesník, kterým jsem spolu se svým špinavým zastavil krvácení z roztrženého čela. V další kapse jsem objevil peněženku a v ní starý průkaz příslušníka ruské armády a řidičák platný pro celé Společenství nezávislých států - ani v jednom z těch dokladů jsem se nevyznal, protože byly popsány azbukou - a debetní kartu American Express Platinum, na níž bylo vyražené jméno Feliks Maksimov. Vnitřní přihrádka byla napěchovaná všelijakými vizitkami. Pro jistotu jsem tu peněženku zabavil, stejně jako bohatý svazek klíčů. A z kapsy u vesty jsem uzmul malý mobilní telefon, který nějakým zázrakem celou tu rvačku přežil. A potom jsem se vydal opatrně zpátky - ne snad kvůli obyvatelům domu, ale kvůli svému zuboženému stavu.

Ještě jsem nestačil ani sejít schody, když vtom ten zatracenej krám zazvonil. Aniž bych se zastavil, vytáhl jsem mobila z kapsy, odklopil jsem nástavec a zahuhlal jsem do něj: „Privjet!“ Pří-zvukem jsem se přitom snažil co nejvíc napodobit rodilého Rusa.

Ze sluchátka se na mě vyvalila záplava ruštiny, což je jazyk, jemuž, jak jistě víte, takřka vůbec nerozumím. Ten zvukný a medový hlas mi připomněl hlasatele Rádía Moskva, když uvádějí pravidelný přenos z Čajkovského koncertního sálu. A věř-

108

te mi, že ten chlap na druhém konci mluvil rád. Během jeho monologu jsem stačil sejít po schodišti, dobelhat se ke dveřím, přepajdat dvorek a vrátit se na rušný pouliční trh.

Tam jsem se obezřetně rozhlédl na obě strany a na druhém konci ulice jsem pátral očima po velké černé motorce. Nikde jsem ji neviděl a jejího majitele také ne.

Najednou jsem si uvědomil, že drmolení ve sluchátku ustalo. Hlas na druhém konci zřejmě čekal na odpověď. Tak proč mu ji neposkytnout?

„Sony, ale Feliks ted zrovna nemůže k telefonu. Mám mu něco vyřídit?“

Uslyšel jsem hluboký nádech, a tak jsem pokračoval: „Teda ne že by si ho mohl poslechnout!“

Následovalo ticho, ze kterého přímo číselo zděšení. Ale co by to bylo za zděšení, kdyby po něm nenásledovalo další? A tak jsem tomu hlasu vyhlásil budíček v jeho mateřštině a řekl jsem do sluchátka ruský: „Otsasí, pjerdik - vykuř mi, buzí-ku!“

Vzápětí se ozvalo pípnutí a spojení se přerušilo. Ten hajzl nevydržel a zavěsil. Nevychovanec jeden! Stiskl jsem tlačítko pod nápisem END, vytočil jsem první uložené číslo a nechal telefon celkem devětkrát zazvonit. Marně -nikdo to nebral. Zavěsil jsem a zkusil jsem číslo, které bylo uloženo na druhé pozici. Po druhém zazvonění se ze sluchátka ozvalo: „Privjet!“ a moje dušička se zatetelila blahem. Úspěch! Byl to ten samý hlas, který volal pár vteřin předtím. A i z toho jediného úvodního slůvka jsem poznal, že jeho majitel je rozčilený, naštvaný a zmatený. Což mě potěšilo, protože já jsem jediné rád, když můžu takovéhle typy rozčilit, naštvat a zmást.

//Ptal jsem se tě, jestli chceš Feliksovi něco vzkázat, a tys mi zavěsil, ty nevychovej hajzle! Budu si tě asi muset najít a rozbít ti držku taky, ty zasraná svině!“

Pak jsem mu nechal dlouhý čas na odpověď. Když jsem místo ni slyšel jenom přerývané dýchání, zaklapl jsem nástavec. v Plzdu s ním, kreténem!

Strčil jsem telefon zpátky do kapsy u vesty a vydal jsem se tytu Ashley Evansové. Cestou jsem pravidelně kontroloval, V\* vmě někdo nesleduje, zkoušel jsem rozhybat napuchlý ma-xcek na levé ruce a přemýšlel jsem o tom, jak se ázerbajdžánsky

109

politicky korektně řekne: „Dejte mi, kurva, žabáckou dávku toho nejlepšího lektvaru, jakej tady máte!“

KAPITOLA 7

„No nazdar, ty teda vypadáš!“ Těmihle slovy mě přivítala na prahu svého bytu Ashley Evansová.

„S tou horkokrevností zdejších šoférů by se mělo něco udělat, majore!“ prohlásil jsem s kamennou tváří.

„Hele, nemáš tady někde po ruce aspirin?“

„Aspirin? Ty chceš aspirin? Ježíši, Dicku, vždyť ty seš zralej akorát tak na koňskou dávku morfia a dobrejch třicet štychů!“

Při ošetřování mých boulí a šrámů jsme si navzájem sdělili čerstvé informace. Ashley se nebála mluvit naprosto otevřeně - technici z velvyslanectví prý tenhle byt dvakrát týdně prověřují, a tak by se v něm neměla vyskytovat žádná štenice. Já jsem přesto zapnul rozhlas i televizi a dal jsem hlasitost na maximum. Opatrnosti není nikdy dost. A teprve potom jsem se od Ashley nechal informovat o událostech, které ona považovala za důležité. Nejdřív mi oznámila, že se zhruba před dvěma hodinami od jednoho zdroje z řad příslušníků ázerbajdžánského vojska dozvěděla, že takzvaná „čornaja smaródina“\* neboli zakavkazská mafie vypsala pravděpodobně na moji hlavu odměnu.

„To jsem ti mohl říct taky!“

„To jo, jenže já jsem tě nemohla nikde sehnat! Volala jsem do hotelu, ale ty jsi byl už pryč. A vzkaz jsem ti nechávat nechtěla.“ Pak kritickým zrakem přejela po mojí sbírce černomodrých a zelených podlitin (o krvavě rudých šrámech ani nemluvě) a dívala se, jak si je opatrně potírám hojivou masťou. „Koukám, že musím tomuhle zdroji zvednout důvěryhodnost ze dvojky na jedničku,“ prohodila a hned si to pečlivě poznamenala do zápisníku.

Ohmatal jsem si dlouhou tržnou ránu, která se mi táhla z pro-středka čela až ke kořínkům prvních vlasů.

„Nevíš náhodou, kdo za tím stojí?“

\* V doslovném překladu „černý rybíz“. Jedná se o slangové označení mafiánů od Gruzie přes Čečnu až po Ázerbajdžán a Arménii.

„To nevím. Jestli to měla na svědomí mafie, tak by to mohl být kdokoli -Ázerbajdžánci, Rusové, Íránci nebo Arméni. Sakra, Dicku, vždyť ty seš tak politicky nekorektní, že by to mohlo být klidně Sdružení na ochranu homosexuálních žen v Pentagonu!“

Chvilku jsem o téhle možnosti uvažoval, ale pak jsem ji zavrhl. „Kdepak, všichni z té bandy vypadali jako Rusáci!“

„To ještě nic neznamená. V těchhle končinách si můžeš najmout bejvalýho příslušníka Specnazu za padesát doláčů na den!“

„A co ten chlap, co volal na mobil?“

Ashley pokrčila rameny. „To může být stopa, ale taky nemusí. Potíž je v tom, že nemůžeme zjistit, kdo to byl, protože čísla na mobily se tady nedají ověřit. Tady totiž kvete černý trh s mobilama, faxama i vysílačkama, takže ten mobil, co jsi ho našel u toho Maksimova, mohl být ukradený třeba v Londýně, v Římě nebo bůhví kde.“ Potom ukázala palcem na přístroj, který stál na psacím stole. „Tohle je tady v Ázerbajdžánu jeden z mála legálně pořízených faxů!“

Přikývl jsem. Další slepá ulička.

„Ale něco se dá přece jenom udělat,“ řekla s povzbudivým úsměvem Ashley. „Můžeme zkontrolovat tu kartu od AmExu. Mohly by tam být nějaké záznamy. Třeba s ní někdo něco platil.“

„Hned jak se dostanu ke krytému telefonu, tak to předhodím Měrkovi!“ Zašilhal jsem do zrcadla, prohlédl jsem si svoje dílo a spokojeně jsem v duchu konstatoval, že se mi docela povedlo. Pro jistotu jsem ho ukázal ještě majoru Evansové. „Tak co, jak vypadám?“

„Jako člověk, ze kterýho se někdo snažil vymlátit duši!“

„Blbá sranda!“

„Jo, pravda je vždycky nepříjemná!“ Poté začala nervózně chodit sem a tam. „A ještě něco bys měl vědět,“ odhodlala se nakonec.

„Sem s tím!“

„Na ambasádě jsi byl prohlášený za nežádoucí osobu!“

Nic nového pod sluncem - tuhle smutnou skutečnost jsem vytušil už během toho krátkého rozhovoru s oblastním bezpečnostním důstojníkem. Když jsem to Ashley oznámil, vysvětlila mi, že velvyslankyně Madisonová sice Ázerbajdžánce nemůže přinutit k tomu, aby mi dali přívlastek „persona non grata“

110

111

I

a vyhostili mě ze země, ale že mě může vykázat z areálu velvyslanectví. Proto také rozeslala všem zaměstnancům ambasády interní pokyn, ve kterém jim zakázala, aby se se mnou stýkali. Od té chvíle nesměl mít nikdo nic ani se mnou, ani s mými lidmi. Nikdo nám nemohl poskytnout žádnou podporu,

žádnou pomoc, prostě vůbec nic.

Pokrčil jsem rameny. „No a co má být?”

„No, víš..!”

„Hele, majore...” Pak jsem Ashley po žabácku - tedy bez ser-vítků - vylíčil, co si o paní Madisonové a jejím stylu práce myslím. A protože mi může být nějaká osmaosmdesátka\* naprosto ukradená, řekl jsem jí upřímně i to, co si myslím o současné vládní garnituře a o svém vrchním veliteli. Ne snad že bych v jeho přítomnosti nesalutoval, to zase ne - jenže tím budu vzdávat hold prezidentskému úřadu, ne osobě prezidenta, protože ten je podle mě slizkej parchant a zrádce, kterej kvůli vlastnímu politickému prospěchu zaprodal svoji vlast a její ozbrojený síly.

A nakonec jsem Ashley ubezpečil, že my od SEAL od takových lidí, jako je Marybeth Madisonová, žádnou pomoc ani nechceme. Vystačíme si sami. Vytvoříme si vlastní síť, které nám poslouží při našich akcích, při získávání informací a zásobování. Resumé? Paní velvyslankyně a její činnost nebo nečinnost mě zkrátka vůbec nezajímá.

Zároveň jsem ale věděl, že se nemůžu pohybovat v úplném vzduchoprázdnu. Bylo by to totiž velmi nebezpečné, protože při téhle akci má každý krok nějaký politický dopad. A přestože nejsem zrovna politik, mohl bych si i tak ten svůj chlupatej žabáckej zadek ošklivě spálit, kdybych zůstal úplně odříznutej. Takže budu potřebovat člověka, kterej bude dělat na ambasádě a kterej mi bude předávat jak nejnovější drby, tak i informace politického charakteru.

Ashley rozhodla rukama. „Jak tak na to koukám, tak ten člověk budu muset být já!”

Jedná se o článek číslo 88 vojenského řádu, který příslušníkům ozbrojených sil zakazuje, aby se hanlivě vyjadřovali o civilním vedení těchto sil. Vtip je v tom, že ti lidé by měli za právo jiných na první dodatek ústavy (zaručující svobodu slova - pozn. překl.) třeba i položit svůj život, a oni sami přitom na něj právo mít nemají.

112

„Nemusíš do toho jít - je docela dobře možný, že bych si našel někoho jinýho!”

„Tomu přece sám nevěříš!” řekla Ashley a zavrtěla hlavou. „Podívej, Dicku, je mi jasné, že my dva se spolu úplně ve všem neshodneme - moje názory na našeho prezidenta třeba nejsou tak, ehm, vyhraněný jako ty tvoje. A tvoje metody se mi taky moc nelíběj. Ale jsme vojáci. Naše velvyslankyně si myslí, že se nepřítel dá koupit. Jenže já vím svoje - a ty taky. Na ambasádě si většina politicky činných lidí myslí, že je potřeba co nejvíc mluvit. Myslej si, že všechny problémy se dají vyřešit jenom vyjednáváním. Ale my oba z vlastní zkušenosti dobře víme, že vyjednávání bez pořádných politických pák je naprosto k ničemu. Jenom se podívej, jak Saddám Husajn tahá za nos Kofiho Annana. Podívej se na Srby, jak přechcali Richarda Holbrooka. A takových příkladů bych mohla uvést desítky!”

Na chvíli se odmlčela, popadla dech a pak pokračovala. „A tady, v těchhle končinách? Tady se těma politicejma páka-ma rozumí vojenská síla - nebo velmi reálná hrozba jejího použití. Tady je totiž „Díky vastók” neboli Divoký východ a všichni tady věděj, že moc pramení buď ze sudu se střelným prachem, nebo ze sudu s ropou. Rusové jsou si toho moc dobře vědomý, a proto se sem snaží ze všech sil nacpat. Stejně tak Íránci. A koneckonců i my, i když to neděláme tak drze jako Rusáci nebo Íránci. Takže ta celková situace není nijak růžová” prohlásila nakonec, usrkla z plechovky kokakolu a dodala: „Tímhle zdoluhavým monologem jsem ti jenom chtěla vysvětlit, že tady máme docela velké problémy a že ti chci pomoci.”

Vždycky mě, přátelé, potěší, když vidím mladé muže a ženy, mladé důstojníky a důstojnice typu Ashley Evansové, kteří neváhají obětovat svoje zadky kvůli tomu, čemu věří. Taková pevnost charakteru, statečnost a mravní síla se v našich dnešních ozbrojených silách vyskytuje stále řidčeji. „Tak dobře, jak chceš! Ale v zájmu tvé bezpečnosti se tě budu snažit co nejvíc šetřit!”

Dalších pár hodin jsme zasvětili sestavování seznamu základních informací, které budu z velvyslanectví potřebovat, a vymýšlením způsobů a cest, kterými mi je Ashley opatří. O tom, že se s Avim Ben Galem chystáme zaútočit na tábor Alláhovy pěsti, jsem jí radši neřekl - čím méně toho o mých plánech bude vědět, tím to pro ni bude lepší.

113

Když jsem se krátce po čtvrté hodině vrátil do hotelu, čekala tam na mě řada vzkazů dlouhá jako moje

přirození. Rychle jsem tu tlustou hromádku růžových papírků prolistoval a napočítal jsem dohromady osm vzkazů od jednoho a toho samého člověka. Tím byla nějaká slečna Ivana z nadace Siržik, která mi telefonovala poprvé už v poledne a od té doby jenom neustále opakovala, ať se jí co nejdřív ozvu. Kromě ní mi volal ještě dvakrát Avi Ben Gal. Ano, ten Siržik mě zatraceně zajímá, ale Avi má přednost. Vytočil jsem číslo na soukromý telefon. „Ben Gal!“ ozval se hned po prvním zazvonění.

„Leč ti-zedaín - jdi se vysrat!“

„Hmmm, kdo to jen může být?“ zeptal se se smíchem Avi. „Kde jsi, sakra, byl?“

„To ti řeknu, až se setkáme osobně!“

Slyšel jsem, jak naoko vyděšeně zaúpěl. „Poslouchej, chtěl jsem ti říct dvě věci. Za první, mám pár informací, který budeme potřebovat k tomu, aby se náš společnej projekt pohnul dál.“

To byla skvělá zpráva. „Výborně! Chtěl bych s ním pohnout co nejdřív, Avi! Možná dokonce už zejtra nebo pozejtří!“

„Tak to bude problém,“ prohlásil Avi.

Svým typickým žabáckým způsobem jsem ho upozornil, že o problémech slýchám velmi nerad.

„No ono jde přímo o tebe!“ řekl Avi. „Asi si neuvědomuješ, že už se z tebe tady v Baku stala slavná osobnost!“

„Vážně?“

„To si piš! Seš doslova zářivá hvězda, Dicku!“ odpověděl a ani se nesnažil skrýt pobavení. „Dokonce se kvůli tobě pořádá i mejdan!“

Mejdan? To byla pro mě novinka.

„Zdejší zastoupení nadace Siržik se rozhodlo, že tě uctí na svém dvoře!“

Cože? Nevěřil jsem svým uším. Aviho poslední věta mi v nich zněla jako rajska hudba. Tím se také vysvětlovaly všechny ty vzkazy od tajemné slečny Ivany.

A dokonce i na téhle evidentně odposlouchávané telefonní lince se Avi postaral o to, abych se dozvěděl, proč mám to pozvání přijmout. „Budeš si moct dobře prohlídnout kanceláře Siržiku!“

Pár vteřin jsem mlčel a pak jsem ze sebe vypravil neutrální „Hmmm!“ Dobře jsem věděl, že se mi Avi pokouší něco sdělit.

114

„Myslím jako z profesionálního hlediska,“ pokračoval Avi. „Budeš se moct podívat, jak jsou... zařízený.“

„Pochopil jsem. „A ty tam budeš taky?“

Samozřejmě!“ odpověděl. „A dokonce s sebou přivedu taky Mikki!“

„V tom případě se mnou můžeš počítat! Ne kvůli tomu tvý-nui odpornýmu ksichtu, na ten já seru, ale kvůli Mikki!“

„Hasta luego!“ řekl na rozloučenou Avi a zavěsil.

Na nic jsem nečekal a vytočil jsem číslo, které uvedla slečna Ivana. Telefon na druhé straně třikrát zazvonil. Pak ho někdo zvednul.

„Rád bych mluvil se slečnou Ivanou, prosím,“ řekl jsem do mikrofону.

Odpověděl mi ten nejdráždivější a nejsmyslnější hlas, jaký jsem v poslední době slyšel. „Nadace Siržik. Tady Ivana. Přejete si prosím?“

Okamžitě mě napadlo: A co takhle zahrát si na Moniku Lewin-skou, hned teď? Ale asi začínám stárnout, protože nahlas jsem odpověděl jenom: „Tady Dick Marcinko. Prý jste mě sháněla.“

„Á, pan kapitán!“ zašveholila sladce. „To je od vás velice laskavé, že jste mi zavolal zpátky! Chtěla jsem se vás zeptat, jestli byste byl tak laskav a dostavil se na exkluzivní recepci, kterou pořádáme ve zdejších prostorách nadace. Chtěli bychom vás přivítat v Baku. Jsme malá, ale podle našeho názoru docela efektivní svépomocná organizace, která se snaží zlepšit životní úroveň všech lidí v zakavkazském regionu. Dočetli jsme se o vašem příjezdu a náš předseda Stephan Sarkesian by se s vámi velice rád setkal. Přiletí speciálně kvůli tomu z Paříže, a proto by bylo báječné, kdybyste s tímto pozváním souhlasil a sešel se s ním.“

No samozřejmě! Vždyť já nechci nic jiného, než se podívat tomu chlapovi do očí. Mám totiž velmi vyvinutý a léty osvědčený čich na lidi. A kromě toho, tak roztomilý hlas přece nemůžu zklamat! „A vy tam budete, slečno Ivano?“

„Jistě, pane kapitáne!“

„V takovém případě rád přijdu!“

Místo dalších slov zavrňela. Ne, to si nedělám legraci, opravdu nahlas zavrňela. No, jako Monika Lewinská to možná tak úplně nebude, ale pořád to vypadá na bezvadný orální sex!

Neochotně jsem se vrátil do reality, poznamenal jsem si čas,

115

místo a návod, jak se tam dostanu, a zavěsil jsem. V uších mi pořád zněl ten líbezný hlas. Vzpomněl jsem si na jeptišky z církevní školy, které mě tloukly pravicí přes kotníčky prstů a tvrdily mi, že budu mít chlupaté dlaně, když budu...

Vtom zazvonil telefon a Bumerangův charakteristicky zpěva-vý hlas mi oznámil: „To jsem já, šéfe, a chci vám podat hlášení o tom, jak to vypadá s Arazem a klukama!“ A všechny chlípné myšlenky - no dobře, tak aspoň většina z nich - se mi rázem vytratily z hlavy.

Z následujících dvanácti hodin jsem jich plných devět strávil u počítače. Ano, slyšíte dobře, u počítače. Já vím, že na to moc nevypadám. Víím, že mám zjizvené, tlusté, mozolnaté a chlupaté ruce a za nehty neustále nějakou špínu. Víím, že mi obočí roste až tak daleko, že mi splývá s vousy. A víím, že na pohled připomínám neandertálce a občas se jako on taky chovám. Ale to ještě neznamená, že na úrovni člověka jeskynního zůstalo i moje myšlení.

Představte si, že plyně mluvím pěti jazyky a k tomu obstojně ovládám ještě další tři. A také se pyšním diplomem z politických věd z Auburnské univerzity. Jistě, v boji muže proti muži jsem už zabil desítky protivníků. A podřízl jsem pěknou řádku hrdel. Ale na druhé straně jsem rovněž stanul tváří v tvář prezidentovi Spojených států, ministrovi obrany a předsedovi Sboru náčelníků štábů. A jednal jsem osobně s ředitelem Ústředního zpravodajství Bílého domu, s náměstkem britského ministra obrany, s ředitelem britské rozvědky MI-6, s šéfem německé přísně tajné kontrarozvědné organizace BfV (Bundesamt für Verfassungsschutz), francouzským ministrem obrany, egyptským prezidentem, nedávno zesnulým jordánským králem Husajnem a s ředitelem Mossadu. Z toho všeho vidíte, že Profesionální válečník ® nemusí umět jenom zabít na potkání nebo na rozkaz, ale že musí umět používat i jiné, mnohem jemnější metody. Což v dnešní době znamená, být schopen vyhledávat potřebné informace na Internetu a spouštět si na počítači složité programy.

A co jsem celých těch devět hodin dělal? Přípravoval jsem si podklady pro nadcházející akce. Nejdřív jsem se pustil do plánování úderu v Íránu. Od Měrka i od Paprikáře jsem už totiž obdržel dostatek informací na to, abych mohl plánovací proces zahájit.

116

Ano, plánovací proces. Nekonenční akce neprobíhají tak, že někdo zavelí: „Hele, teď půjdem ven a zlikvidujem pár hajzlů...!“ a jdese na věc. Kdepak. Jsme sice nekonvenční válečníci, ale to ještě neznamená, že bychom přípravě akce nevěnovali patřičný čas. Já osobně tomu říkám Satchmova metoda.

Louis Armstrong, známý též jako Satchmo, byl nejlepším dže-zovým trumpetistou na světě. Jeho sóla představovala mistrovská díla, která posunula hranice muzikantského umění o obrovský kus dál, stejně jako moje akce posunuly nekonvenční válečnictví do úplně jiné roviny, než v jaké bylo tohle umění ničit neživé a zabíjet živé předtím.

Jenže ta Armstrongova sóla nevznikala nahodile během jednotlivých produkcí - a moje akce nejsou také žádným improvizovaným střelením a loupením. Armstrong každé sólo po dlouhé hodiny pečlivě pracoval na nejmenších detailech. Neustále ho upravoval, přizpůsoboval a vylepšoval. Snažil se, aby dokonale zapadlo do jeho hudebního světa. A když ho pak zahrál na veřejnosti, všichni si mysleli, že se jedná o naprostou improvizaci. Přitom však poslouchali technicko-uměleckého génia, jenž se svými skladatelskými vlohami vyrovnal Johan-novi Sebastianovi Bachovi.

A tak jsem si psal na papír poznámky, probíral jsem se počítačovými databázemi, třídil jsem dostupné informace a rozebíral jsem omezení a zvláštní podmínky, s nimiž se budeme muset vyrovnat. Sestavil jsem do tabulky všech šest fází akce\* a ke každé jsem přiřadil nejpravděpodobnější časové úseky pro případnou návštěvu pana Murphyho a jeho podařené rodinky a stanovil jsem opatření, která měla bud téhle návštěvě úplně zabránit, anebo aspoň minimalizovat její dopady.

Za normálních okolností by většinu plánů sestavovali služebně nejstarší členové mojí jednotky - ti totiž znají jednotku nejlépe, a proto základ plánu akce vytvářejí právě oni.

Jenže služebně nejstarší členové mojí jednotky právě cvičili Arazovy vojáky. Veškerá práce tudíž zbyla jenom na mě. A tak jsem tak dlouho bušil do klávesnice a čmáral po papíře, dokud jsem to všechno nedodělal. Ne že by se mi to zrovna dvakrát ubilo, ale udělat jsem to musel.

\* Každá nekonvenční akce se totiž skládá ze šesti fází, a to přípravy, přesunu, průniku, činnosti u cíle, ústupu a zakončení.

117

A když jsem skončil, nešel jsem k minibaru a nenamíchal jsem si bombaj s ledem a neotevřel jsem si plechovku heinekenu, ale zaklapl jsem desky s plány akce, připojil jsem se k Internetu, našel jsem si na webu fulltextový vyhledávač, do příslušného pole jsem napsal „Sarkesian“ a stáhl jsem si hromadu souborů. Pak jsem vyhledávači zadal spojení „nadace Siržik“ a chvíli jsem vyčkal. I na tohle téma jsem dostal spoustu odpovědí.

A teď vám, přátelé, mit einem Wort, kurz gesagt, jak by řekl můj kamarád brigádní generál Fred Kohler, neboli v krátkosti povím, co jsem po těch víc než třech hodinách civění do monitoru a klikání myši zjistil. Nadace Siržik byla, jak už víte, takzvanou nestátní organizací. Což znamenalo, že se jednalo o křížence nátlakové skupiny s neziskovým charitativním spolkem. V každém případě si rozhodně nemohla stěžovat na nedostatek financí. Její ústředí sídlilo v New Yorku na Páté avenúe. Na Internetu jsem se dozvěděl, že v téhle lokalitě se nájmy pohybují kolem půl milionu dolarů za metr čtvereční. Kromě toho měl Siržik ještě síť poboček v nejlukrativnějších čtvrtích Washingtonu, Londýna, Paříže, Moskvy, Prahy, Tbilisi, Baku, a dokonce i Jerevanu. Oficiálně se nadace věnovala podpoře hospodářského a sociálního rozvoje všech zemí bývalého Sovětského svazu. V jednom článku z Wall Street Journalu, starém sotva čtvrt roku, autor nadšeně líčil projekty nadace v Arménii, Gruzii, Turkmenistán, Kazachstán a Ázerbajdžán. O braní úplatků v něm nepadlo ani slovo, z čehož jsem usuzoval, že se dotýčný novinář zřejmě nesetkal s Roscoem Groganem. Stejně tak jsem na Síti nenašel žádný materiál, který by se týkal možného napojení Siržiku na transnacionální zločinecké syndikáty. Ale to bylo jenom Aviho<sup>^</sup>soukromé podezření, jak ostatně sám naznačil.

Jelikož však umím číst i mezi řádky, pochopil jsem, že nadace té svojí finanční síly využívá k dosažení určitých politických cílů. Velmi aktivně brojila například proti tomu, aby Ázerbajdžánci získali od Spojených států jakoukoli pomoc v bezpečnostní oblasti - a ten boj také vyhrála, neboť se postarala o to, aby některé její projekty směřovaly do států a okresů, ze kte-

\* Fred Kohler velí nejnovější německé protiteroristické jednotce známé pod zkratkou KSK neboli Kommando Spezialkräfte. O obou - tedy o Fredovi i o KSK - se dočtete v knížce Profesionální válečník 7: Varianta Delta.

rých pocházeli klíčoví senátoři a kongresmani. A odkud na to všechno brala peníze?

Dovolte mi, abych vám ze zmíněného článku ocitoval jednu pasáž. „Díky obrovskému růstu akciového trhu z let 1995 až 1998 se vlastní jmění nadace pohybuje v současné době v řádu stovek miliard dolarů, což je více než dvojnásobek rozpočtu OSN. Není divu, že se s takovým finančním zázemím stal předseda Siržiku Steve Sarkesian významným hráčem na poli světové politiky a ekonomiky.“

Ten samý Steve Sarkesian, který stojí v čele Arménské národní nadace. Ten samý multimiliardář, který sice podle časopisu Forbes patří na pátou příčku v žebříčku čtyř set nejbohatších lidí světa, ale který přitom stále pobírá tučné provize od ázerbajdžánských ropných firem. Ten samý člověk, který pořádá recepci jenom proto, aby se mohl setkat se mnou.

Vy, tam vzadu, co máváte tou rukou ve vzduchu, co chcete? Proč mě přerušujete? Cože? Že prý o tom Sarkesianovi nic nevíte a že bych vám měl o něm něco říct?

Co se to s váma děje, chlape - vypadám snad jako nějaký štábní zpravodajec?! Mám snad v náprsní kapse u košile aspoň dvě propisovačky a jednu fixku? Mám snad na nose brejle s tlustou černou obroučkou a sklama, který připomíná dno láhve od kokakoly?!

Cože? Že jste za tuhle knížku zaplatili pěknou sumičku a že bych se měl teda podle toho chovat a podrobně vám popsat postavy, který se v ní vyskytují?

Víte co? Polibte mi laskavě prdel! Ale protože jste mě tak hezky poprosil, tak vám teda povím, na co

jsem při tom svým bádání přišel.

Sarkesian přijel do Spojených států jako dvanáctiletý arménský sirotek jménem Siržik Sarkis - odtud to jméno nadace, kterou v současné době řídí. V sedmdesátých, osmdesátých a devadesátých letech si vydělal velké jmění, a to jednak spekulacemi na vrtošivém newyorském trhu s nemovitostmi a jednak vklady rizikového kapitálu (podporoval tři nejziskovější softwarové firmy v Silicon Valley) a k dnešnímu dni vlastní ve svém soukromém portfoliu čtyři sta tisíc kusů akcií Amazon.com a šest set tisíc kusů akcií AOLu. Kromě toho dovedně spekuloval na mezinárodních finančních trzích s německou markou, britskou librou a japonským jenem. V archivu newyorských Timesů jsem

118

119

dokonce našel článek, který tvrdil, že Sarkesian v roce 1992 způsobil hluboký propad britské libry. Stalo se tak krátce poté, co ho tehdejší britský premiér při projevu v dolní sněmovně britského parlamentu nazval „pouhou vyfintěnou a napomádova-nou verzí potulného prodavače koberců devadesátých let“.

Tenhle svérázný arménský nacionalista věnoval také peníze různým politickým kauzám a politikům, kteří jednali podle jeho představ. Podle materiálů, které jsem objevil na serveru Jane's Information Group, přispěl údajně víc než milionem dolarů na volební kampaň současného ruského prezidenta. Přitom mazaně obešel ruské zákony a místo přímé hotovosti poskytl žhavému kandidátovi politické poradce a mediální konzultanty. U jisté špičkové služby, která se zabývá monitorováním otevřených zdrojů, jsem se zase dočetl, že v Zakavkazsku pro změnu financoval projekty, které mu zajistily oblibu u místních politiků, většinou bývalých čelných představitelů komunistické strany a nyníšších novodobých kapitalistů. Něco vám, přátelé, povím. Vždycky když budete v těchhle končinách číst o „novodobých kapitalistech“, můžete dát krk na to, že čtete o gangsterech. Tečka. Není divu, že byl Roscoe Grogan ze Siržiku tak nadšený. Docela by mě zajímalo, jestli mu z těch peněz, které nadaci vyplácí, plynou také nějaké peníze do vlastní kapsy. Přesně by to odpovídalo jeho povaze.

Další článek, tentokrát z BusinessWeek.com, se zmiňoval o tom, že Sarkesian loni vynaložil přes šest milionů dolarů na podporu politiky - polovinu z téhle sumy věnoval demokratům i republikánům a zbytek utratil v Arménii. Ten chlap byl vlastně taková dolarová fontána.

„A tak se Steve Sarkesian při svých zastávkách ve Washingtonu pravidelně schází s prezidentem, viceprezidentem a mluvčím Bílého domu stejně jako s prominentními senátory a představiteli obou politických stran,“ rozplýval se pro změnu servilní článek z Washington Postu. „A všichni dávají dobrý pozor na to, co říká, jak nám sdělil jeden pozorovatel z Kapitolu. Když Steve Sarkesian hovoří, lidé mu zkrátka naslouchají.“

Moc pěkné, než aby to byla pravda, že? Ačkoli nejsem založením přímo cynik, musím přiznat, že lidem, jako je Steve Sarkesian, podvědomě nedůvěřuju. A nemusím se s nimi ani osobně setkat, úplně mi k tomu stačí taková hromada nekritických, pochlebovačných článků.

120

Proč? Protože o koho vlastně jde? Nalijme si čistého vína, přátelé! Jde o politické šibry, o obchodníky s mocí a vlivem. O lidi, kteří platí úplatky a říkají jim „režijní náklady“. Úplatky? Ano, úplatky. Politicky uplácení kongresmany a senátory a na oplátku dostávají možnost připravovat zákony, které dopadají na všechny občany. Že to není demokratické? Máte pravdu. Ale to tenhle nikým nezvolený spolek podmazávačů vůbec nezajímá. Ten si totiž myslí, že jedině on ví, co je pro Spojené státy nejlepší. V podstatě jsou to ovšem normální děvky - ačkoli tím bych opravdové děvky jenom urazil, protože ty jsou v tom svém řemesle daleko poctivější a čestnější. Na rozdíl od všech těch takzvaných právníků a poradců pro styk s veřejností, kteří se považují za washingtonskou intelektuální elitu, protože celé dny a noci lezou do zadku údajným vůdcům národa, shánějí jim sponzory a zařizují jim plně hrazené víkendové rekreace. Ale nejhorší je ten jejich bezbřehý cynismus. Tyhle zazobaný, vy-módný grázlové se služebníma limuzínama a tlupama patolízalů si totiž myslí, že si za ty svoje posraný prachy můžou koupit úplně všechno. Měl jsem tu pochybnou čest se s několika takovejma hajzlama setkat. Patřil k nim třeba Clark Clifford, kterej házel milionama sem a tam jenom proto, že se mu to prostě líbilo. Nebo bejvalej ministr obrany Grant Griffith, kterýho jsem musel zlikvidovat, protože si myslel, že si může klidně

prodávat jaderný zbraně a že se ho nikdo neodváží postavit před soud. A v tomhle výčtu bych mohl ještě dlouho pokračovat.

Takže ty oslavné ódy ve mně jenom vyvolaly nepříznivý dojem. Chtěl jsem se nicméně ujistit, že mě moje instinkty ani tentokrát neklamou, a proto jsem pustil nahlas televizi i rádio a přes krytý telefon jsem se spojil se svojí soukromou zpravodajskou sítí doma ve Státech. Jim Wink mě během pár minut dokázal zahrnout spoustou informací - až mi to připadalo, jako kdyby měl už všechno pěkně připravené na stole a jenom čekal na to, až zavolám. A za další půlhodinu jsem se konečně bez příkras dozvěděl, jak to s tím Sarkesianem a nadací Siržik vlastně je. A věřte mi, že každá z těch informací, které mi dodal Wink a pár dalších lidí, mi pomohla daleko víc než všechny ty novinářské bláboly dohromady.

Podle Winka se prý proslýchá, že se nadace snažila navá-

121

zat spolupráci s velkými nadnárodními ropnými koncerny, které chtěly v Zakavkazsku těžit ropu, ale neuspěla. Právníci oslovených firem se k nabídkám Siržiku stavěli dost rezervovaně, protože uplácení je pořád nezákonné. A tak musel Steve Sarkesian vzít zavděk spolupráci s menšími konsorcii působícími v Ázerbajdžánu, Kazachstánu a Tádžikistánu. I přes finanční rozpínavost jejího majitele zůstávala nadací v truhle pořád ještě spousta miliard dolarů. Několik pařížských bank zablokovalo Sarkesianovi nedávno všechny účty. A Švýcaři mu loni odmítli otevřít nové účty, a naopak ho požádali, ať v Curychu a Ženevě zruší všechny dosavadní. Proč? Protože právě loni začal ve Švýcarsku platit nový zákon o bankách, který velmi usnadňuje pátrání po špinavých penězích.

A ruce pryč od něj začal dávat v poslední době dokonce i Bílý dům, který je, jak všichni víme, za příspěvky na svoje kampaně schopný doslova všeho - včetně výprodeje státního tajemství. Jestli to dokazuje, že Steve Sarkesian v něčem jede? Ne, to nedokazuje. Ale svědčí to minimálně o tom, že ten chlap není žádný vlastenec.

Do téhle skládky zapadaly rovněž další kousky. Paprikář se dokázal dostat k jednomu přísně tajnému záznamu o záchytu telefonického hovoru, který měl u NSA nejvyšší prioritu. Tyhle záchyty putují přes ředitele ústředního zpravodajství Bílého domu přímo do rukou našeho prezidenta, a proto ho Paprikář v žádném případě nemohl vidět. Ale někdy stačí i pouhý záznam. A přesně to se stalo i v tomhle případě. Ze zmíněného záznamu totiž vyplývalo, že ten Rus, kterého jsem zlikvidoval na ropné plošině 16-Bravo, telefonoval v době našeho útoku do Paříže. A Sarkesian měl do Baku přiletět právě z Paříže. Moc rád bych věděl, proč NSA monitorovala právě tenhle konkrétní mobil, ale věděl jsem, že Paprikář mi nemůže říci úplně všechno, a tak jsem se ho radši ani neptal. Za druhé, ta platební karta, kterou jsem sebral PNG, patřila jedné nastrčené firmě ze Seychel, která patřila jiné nastrčené firmě z Baham, ta patřila zase jiné nastrčené firmě se sídlem v Lichtenštejnsku, jejímž majitelem byla jistá íránská firma se sídlem v Paříži a tu napůl vlastnila - Sarkesianova manželka. Ten chlap byl horší než Grant Griffith, Bentley Brendel a Wer-

122

ner Lantos dohromady! Hned jsem také věděl, co musím udělat. Musím z té příhodné situace, která se mi naskytla, vytěžít co nejvíc. Musím té návštěvy v nadaci Siržik využít nejenom k tomu, abych o Sarkesianovi nasbíral spousty cenných informací, ale i k tomu, abych současně pořádně a nahlas zatřepal s tou jeho ulitou a donutil ho k nějakému neuváženému kroku.

Proč? Protože přesně kvůli tomuhle jsem do Baku přijel, vzpomínáte si? Měl jsem tady přece vyhodnotit činnost Ivanů a Íránců tak, aby ministr obrany mohl na základě mého hodnocení zformulovat správnou bezpečnostní politiku vůči Zakavkazsku. A já jsem se právě dozvěděl, že náš milej Steve Sarkesian se nějak moc bratříčkuje s Rusákama i írán-cema.

Věděl jsem, že nadace Siržik má 180 stálých zaměstnanců. A teď dávejte pozor. Šedesát pět procent z těch sto osmdesáti tvořili Ivani, Íránci nebo Arméni, a o zbytek se rovným dílem dělili frantíci, skopčáci, angláni a zástupci různých východoevropských zemí. Nadace zaměstnávala jenom dva Američany, a to ještě na těch z bezpečnostního hlediska nejnižších postech v londýnské pobočce, která vyvíjela nejmenší aktivitu.

A ještě něco. Doma ve Státech, jak mi sdělil můj kamarád Tony Mercaldi, někdo čerí vodu a pilně a rychle se snaží sehnat co nejvíc informací o mojí maličkosti. Tony se řídil Sedmnáctým pravidlem\* a

zjistil, že dotazy nejdřív přišly z nadace Siržik a teprve pak se odrazily jako kulečnicková koule od Washingtonu.

Jeho autorem je první americký nekonvenční válečník major Robert Roger, který za války proti Francouzům a Indiánům vedl oddíl bojovníků v jelenicových kamizolách. Oddíl byl sice vyzbrojený jenom puškami s křesadlovými zámky a sekýrami, ale díky nekonvenční taktice působil nepříteli obrovské ztráty. V roce 1759 sepsal major Roger devatenáct pravidel, která se stala původními příkázáními současných speciálních jednotek. Sedmácté z nich zní takhle: „Pokud vás někdo sleduje, opište kruh, vraťte se do vlastních stop a přepadněte jej zezadu vy, místo co by on přepadl vás!“ A tahle metoda funguje spolehlivě jak v terénu, tak i v případě, že se někdo snaží vypátrat o vás nějaké informace. Merc se proto pomyslně vrátil do vlastních stop a dokázal určit, odkud ty dotazy na moji osobu přišly t' '77)

123

„Říkal jsem si, že budou chtít určitě něco kvalitního,“ oznamoval mi se smíchem Tony. „Tak jsem se postaral o to, aby to dostali!“

„Něco kvalitního? Co tím myslíš?“

„Třeba ty tvoje potíže s Bílým domem. Tvoje sklony k alkoholismu. Tvoje konflikty se zákonem. Tvoje záznamy z vězení. Teda povím ti, Dicku, že v tom zase pěkně lítáš! Tvoje kariéra u Navy visí už zase na vlásku!“

Pro tuhle nevypočitatelnost svoje kamarády přímo zbožňuju! „Díky, Merku!“

„Jdi do prdele, blbče, však mi to někdy oplátíš!“

Takže jsem byl předem varovaný. No dobře - když se mě teda Steve Sarkesian snaží prověřit (a nějak valně mu to zrovna nejde), tak já udělám totéž, jenom s tím rozdílem, že tu svoji prohlídku udělám osobně a pěkně zblízka. A předvedu tomu bo-hatýmu samolibýmu hajzlovi pravou žabáckou rektoskopií - a nemyslete si, že při ní použiju nějakéj lubrikační prostředek!

## KAPITOLA 8

Slavnostní stejnokroj jsem u sebe na tomhle výletě neměl. Vždyť jsem do Baku přicestoval s tajným posláním a společenské oblečení se pro plížení a slídění moc nehodí. Jenže na druhou stranu jsem už na tomhle světě nějaký ten pátek a nějaký ten pátek se také řídím vlastním desaterem příkázání pro nekonvenční válečníky. Proto nikdy nepředpokládám, že budu potřebovat jenom bojovou výstroj a džíny, a pro jistotu si s sebou беру obvykle i jeden oblek a jednu vycházkovou uniformu.

Rozhodl jsem se pro civil, protože tak budu méně vyčnívat z davu. Jelikož tam, kde se můžou vyskytovat nezadané osoby opačného pohlaví, nechodím nikdy bez patřičné ochrany, strčil jsem do pouzdra pistoli P7-K3 ráže .32, schoval ho vzadu za pasem a přichytil jsem ho přezkou k opasku.

Pak jsem se podíval na hodinky, popadl jsem krytý mobilní telefon, zavolal jsem Bumerangovi a Randymu a probral jsem s nimi situaci. Ke svému potěšení jsem se dozvěděl, že výcvik Ázerbajdžánců probíhá přesně podle plánu. Ještě větší radost jsem měl z toho, že podle plánu probíhají také tajné přípravy na náš malý výlet do zahraničí.

124

„Přijdu za váma hned po tom mejdanu,“ oznámil jsem Bumerangovi. „Schovejte mi pivo!“ Potom jsem zavěsil a spokojeně jsem si načechl hedvábný kapesníček, zasunul jsem ho do náprsní kapsy v dvouřadovém saku, které jsem si nechal ušít na zakázku v Soulu, a naskládal jsem za něj soupravu pakličů, kterou jsem nechal udělat rovněž na zakázku, ovšem tentokrát pro změnu v New Yorku. Vzápětí jsem si to ale rozmyslel a přemístil jsem pakliče do boty. Jestli to bylo nepohodlné? Samozřejmě že bylo, a jak! Jenže já jsem se za ta léta už naučil, že nepohodlí se dá snést, když má člověk před sebou nějaký cíl. A já jsem takový cíl měl - pronést ty pakliče do nadace a tajně je použít.

V 19.45 mě vyzvedla major Ashley Evansová, která na rozdíl ode mě slavnostní stejnokroj měla. Přijela vlastním autem - velkým čtyřdveřovým modrobílým chevroletem Suburban Silve-rado 2500 s obrovskými pneumatikami. Prý památka na předchozí působení v Sarajevu. Dárek od kontrastledky z DIA, dodala na vysvětlenou. „Koukej!“ řekla a ukázala na tři díry v levém zadním blatníku. „Tohle jsem utržila při posledním výletu do hor nad městem.“

Přeměřil jsem očima vzdálenosti mezi otvory, strčil jsem do jednoho z nich prst a zeptal jsem se: „Lehkej

kulomet?"

„Přesně tak!" odpověděla Ashley. Couvl jsem o krok dozadu a prohlédl jsem si trojice děr ještě jednou a důkladněji. Nevypadaly špatně - Ashley je bude muset nechat přestříkat, aby jí nezrezivěla karoserie.

„Pěkný suvenýry! Určitě jsi byla ráda, že netrefil nádrž!"

„Jak víš, že to byl on? V Sarajevu přece byly taky odstřelovač-ky!"

Hlavně že nemám nikdy nic předpokládat, že?! „Teď jsi mě teda dostala! Máš pravdu, to opravdu nevím!" přiznal jsem. Pokračoval jsem v obhlídce vozu. Cestou jsem si nenápadně rozepnul sako a ubezpečil jsem se, že Ashley v bočním zrcátku zahlédla pouzdro s pistolí.

U pravých předních dveří jsem se zastavil a podíval jsem se staženým oknem na Ashley. „Hele, co kdyby sis teď prohlédla pro změnu moje šrámy?"

Ashley stiskla tlačítko a elektronický zámek dveří se s hlasitým cvaknutím odemkl. „Ať tě to ani nenapadne!"

125

Otevřel jsem dveře u spolujezdce, vyhoupl jsem se nahoru, uvelebil jsem se na sedadle a zamknul jsem za sebou dveře. Pak jsem se připoutal a zavřel jsem okno, abych dal šanci vyniknout poloautomatické klimatizaci. „Díky za to garde! I když nevím, jestli by ho paní velvyslankyně schvalovala!"

Ashley natáhla ruku, stáhla hlasitost rádia a pustila naopak naplno klimatizaci. „Však to brzo zjistíme!" prohlásila. „Ona tam totiž bude taky!" Potom se zasmála mému údivu, pohledem do vnitřního a levého vnějšího zrcátka zkontrolovala situaci za námi a opatrně vyjela od chodníku. „Nemusíš mít strach. Ber to prostě tak, že její nadávky jsou jediným zápořem celého dne. A já jsem si stejně chtěla prohlédnout tu nadaci už od té doby, co jsem sem přijela. Ale bohužel jsem se nikdy nedostala mezi pozvaný hosty." Na chvíli se odmlčela. „A dokonce ani mezi jejich náhradníky."

„Se mnou ses přímo mezi smetánkou, majore!"

Zastavili jsme na semaforu a Ashley toho využila k tomu, aby si mě pozorně prohlédla. „No, musím uznat, že vypadáš docela čistě - zvlášť s ohledem na svoji pověst!"

„Tomu v žádném případě nevěř!"

„Čemu? Tomu, že jsi docela čistej, nebo ty tvój pověsti?"

Zasmál jsem se. „Obojímu!"

Mezitím na semaforu naskočila zelená. Ashley sešlápla plynový pedál a vyrazila dopředu.

Sáhl jsem pod sebe, posunul jsem sedadlo dozadu, mohutně jsem se protáhl a zeptal jsem se: „Tak jak to provedeme?"

„Víš přece, že mám na to stejnej názor jako ty! Počkej chvíli!" zarazila se najednou. Pak zapnula biinkr, odbočila doprava, přibrzdila a začala krokem projíždět jednosměrnou ulicí. Přitom v bočním zpětném zrcátku kontrolovala, jestli nás někdo nesleduje. „Vypadá to, že je za náma čistej vzduch!" prohlásila nakonec.

„To je velká změna - zvlášť pro mě!"

„Taky si myslím!" Pak zabočila doleva, chvíli nato doprava, hned zase doleva - při těchhle pouličních manévrech jsem zjistil, že by chevrolet potřeboval trochu opravit závěsy - a vjela do čtvrti plně neosvětlených uliček a zchátralých sídlišť ze sovětské éry. „Některý části města jsou fakt deprimující," poznamenala. „A tohle je zrovna jedna z nich."

Přikývl jsem. „Pozůstatky z časů studený války." Podíval jsem

126

se bočním oknem na jeden z panelových domů. Ve většině oken byla tma, jenom tu a tam se mihotala drobná světélka.

„To jsou svíčky," řekla Ashley, jako kdyby předem věděla, na co se zeptám. „Paradox, co? Ropná metropole Zakavkazska, a většina lidí nemá na elektriku!"

Pokrčil jsem rameny. Dalších pár minut jsme jeli v tichosti.

Pak se Ashley natočila ke mně a zeptala se: „Tak co navrhuješ, Dicku?"

Poškrábal jsem se ve vousech. „No, upřímně řečeno, moc rád bych se nějak podíval do jejich kanceláří," svěřil jsem se jí se svými plány. „Jenom na chvíli - takový malý plížení a slídě-ní, žádná velká divočina!"

„To by, myslím, šlo," souhlasila Ashley. „Když budeme opatrný," dodala potom váhavě.

„Já jsem vždycky opatrnější!"

Ashley vrhla letmý pohled na dlouhou ránu na mém čele a dotkla se jí rukou. „Vážně?"

Pokrčil jsem rameny. „No dobře, tak skoro vždycky."

„Tak teda jo, jestli se vyskytne příhodná chvíle. Máš nějakou představu o tom, jak se vypořádáš se zamčenými dveřmi?"

Zvedl jsem ruce a zatřepal jsem prsty. „Tímhle - mám je perfektně vycvičený!"

Ashley se na mě podívala a s patrnou skepsí v hlase řekla: „Tak jsem to nemyslela!"

„Zvládnou všechno, co bude potřeba," trval jsem na svém. „A co ty - udělala sis během studia na škole pro špióny zámečnický kurz?"

„Ale, ale, pane kapitáne," prohlásila naoko odměřeně, „jakpak o tom kurzu víte?"

„Protože jsem na něj sám chodil!" Už jsem jí ovšem neřekl, že jsem si kromě zmíněného zámečnického kurzu, který jsem u DIA absolvoval v době, kdy jsem byl ještě pulec, udělal ještě postgraduál, a sice když jsem velel jednotce SEAL 6. Tenkrát jsem totiž do svých služeb najal newyorského profesionála známého pod přezdívkou Lupič Eddie a ten mně i mým lidem ukázal nejenom to, kde mají ty nejlepší kremrole na světě, ale také jak se dá otevřít každý zámek, na který narazíme. Eddie byl - a stále je - vědec, umělec a opravdový vlastenec, protože za svůj celo-tydenní kurz nechtěl jediný cent.

Ashley odbočila doleva a najela na širokou hlavní třídu. „To-

127

hle je zajímavá čtvrť," odpověděla rovnou na moji nevyřčenou otázku. „Většinu zdejších domů si tu nechali postavit ve dvacátých letech první ropný baroni."

Rozhlédl jsem se kolem. Kdysi jsem viděl fotografie newyorské Páté avenue, když na ní ještě stály jenom tři a čtyřpatrové domy, které vlastnili lidé jako Rockefeller a Carnegie, a musel jsem uznat, že obraz, který se mi naskytl z jedoucího auta, se těm snímkům docela podobal. Hlavní třída se skládala z šesti jízdních pruhů. Po obou stranách ji v dostatečné vzdálenosti od vozovky lemovala řada velkých kamenných domů, které byly někdy posazené sotva pár metrů od sebe. Některé domy stály ovšem také zcela o samotě, ukryté za ohromnými zdmi a vysokými vraty. Směsice architektonických stylů byla skutečně pestrá a sahala od baroka přes rokoko až po jakýsi kvazineoklasi-cistický pseudorenesanční sloh, kterému já osobně říkám novomafiánský. Všechny domy však byly pečlivě udržované. „Vypadají fakt moc pěkně!"

„Většinou si je koupili hned po rozpadu Sovětského svazu první ázerbajdžánský kapitalisti."

„Což byli..."

„Ty samý lidi, který v zemi vládli za socialismu."

Jako obvykle. „Tomu říkám dobřej kšeft!"

„Jo, někdo se holt vyzná! Dobře věděli o tom, že Západ má o zdejší ropu velkej zájem. A tak skupili za laciněj peníz nemovitosti, počkali, až nastane ropnej boom, a pak je střelili západním ropnejm firmám, bankám, investičním společnostem a tak dál!"

Zasmál jsem se. „Každej komouš byl v jádru dekadentní ka-pitalista, kterej se snažil urvat pro sebe co nejvíc, nemá pravdu?"

Ashley přikývla. „A to není zdaleka všechno. Hádej, kdo tady v Baku ovládá stavebnictví? Samozřejmě že ty samý lidi, co vlastně všechny ty baráky. Takže každej hřebík, každá trubka i každej šindel tady stojí třikrát, čtyřikrát nebo až pětkrát víc, než by měl stát normálně. A když se naftařský firmy pokusily dovízt sem vlastní materiály, Ázerbajdžánci na ně uvalili tisíciprocentní clo, aby se to propříště odnaučily!"

„Pěkněj trik!"

„A ten trik taky zabral!" podotkla Ashley. Pak ukázala prstem před sebe. Podíval jsem se před auto a uviděl jsem obrovský dům a před ním spousty světél. „Támhle jedeme."

128

„Hmm, docela působivý!" A také to působivé bylo - aspoň pro toho, kdo si potrpí na okázalost. Když jsme přijeli blíž, napočítal jsem celkem čtyři patra ručně tesaného kamene ozdobeného frýzem znázorňujícím obra Herkula. Nad horní řadou oken vystupovaly z kamene hlavy bájných bohů. Celý areál pak obklopovala tři metry vysoká zeď, ve které se nacházela ozdobná elektricky ovládaná

dvoukřídla vrata z tepaného kovu, která mi připomínala vrata u pařížské radnice. Připomínalo mi to filmové kulisy a tenhle dojem ještě umocňovalo velmi kvalitní osvětlení, díky kterému dům vypadal jako vystřižený z obálky nějakého společenského časopisu.

Jenže ten pohádkový výjev byl jenom vnějším pozlátkem. Dobře jsem si totiž všiml, že úpravu areálu prováděl profesionál - odborník na bezpečnostní problematiku. Proč? Protože ho malé, ale výkonné reflektory osvětlovaly tak, aby se celý koupal v jasném bílém světle. Nikde neexistovalo jediné místo, na kterém by se mohl případný nezvaný návštěvník schovat. Žádný stín, ve kterém by mohl splynout s okolím. Žádné keře, kterými by mohl proběhnout. Zapátral jsem očima po kamerách průmyslové televize. Bylo jich šest. Všechny měly servo a vykrývaly všechny úhly. Při pohledu na okna v přízemí jsem zase zjistil, že kromě čtyř malinkatých větracích okének částečně zakrytých hustými úponky svěžího břechtanu jsou všechna vybavená nejmodernějšími protigranátovými sítěmi. Sklepní okna - aspoň ta, která jsem viděl - chránily pro změnu ocelové pláty a silné mříže.

Dojeli jsme ke vchodu. Uniformovaný strážný v propoceném světle modré uniformě pokynul Ashley a propustil ji branou na příjezdovou cestu. U té nás dvojice dalších propocených nájemných poldů s baterkami nasměrovala na široký dvůr, na němž se už tísnila dobrá dvacítká aut.

Zaparkovali jsme a vylezli jsme z auta. Povrch dvora byl posypaný bílým hráškovým štěrkem, který byl tak rozžhavený, že jsem cítil, jak mi propaluje podrážky bot. Došli jsme k širokým schodům a vystoupali ke dvoukřídlovým dveřím ze skla a mahagonu. Livrejovaný sluha stojící u pravé půlky nám je otevřel a uctivě se uklonil. Prošli jsme kolem něj dovnitř.

Teplota vzduchu rázem poklesla o dobrých dvacet stupňů. Nechali jsme se pomalu unášet zástupem hostů, až jsme se najednou ocitli před jakousi malou, nesmírně podsaditou ženskou

129

ve večerní róbě poseté flitry a zlatobílými štrpci, v níž vypadala jako stín starožitné lampy s nožičkami. Dáma se nejdřív zadívala do papírů, které měla připnuté na psací desce, potom si mě velmi důkladně prohlédla, znova sklouzla očima na papír a nakonec na mě skrz brýle zamžourala, líbezně se usmála a zašveholila: „Kapitán Marcinko! Já jsem Ivana. Velice nás těší, že jste nás dnes poctil svou návštěvou!" Všechny hříšné myšlenky mě okamžitě opustily. Srazil jsem paty a uklonil jsem se. „Je mi potěšením, slečno Ivano!" Potom jsem před sebe popostrčil Ashley. „Dovolte mi, abych vám představil majora Evansovou ze Sboru námořní pěchoty Spojených států."

Ivaniny oči potemněly chladem. Nahlas však řekla: „Těší mě, že vás poznávám, majore Evansová! Vítejte v nadaci Siržik!" Popadla Ashleyinu ruku a zapumpovala s ní nahoru a dolů. Pak ustoupila stranou a gestem nás poslala do úzkého portálu, který vedl do vlastní obrovské vstupní haly.

Pustil jsem Ashley před sebe a vydal se hned za ní. Když jsem procházel portálem, zaslechl jsem slabý kovový zvuk.

Vzápětí se mi do cesty postavil sluha. „Promiňte, pane!"

Poodstoupil jsem. Nemám rád, když se na mě někdo lepí, a tenhle chlap se na mě lepil až moc. „Co se děje?"

Sluha přistoupil znova až ke mně. „Promiňte, pane, ale musíme mít vaši zbraň!"

Tak to ani náhodou! „Jakou zbraň?!"

Vtom jsem za sebou ucítil další tělo a otočil jsem se. Byla to Ivana. „Je mi líto, pane kapitáne, ale tady u nás v Siržiku se žádné zbraně nosit nesmějí. Naše poslání je mírumilovné a my bychom chtěli, aby tento dojem potvrzovali i naši hosté. Jedná se o proceduru, které se zde s radostí podrobují všichni, a mě by velice potěšilo, kdybyste se našemu zvyku podřídil i vy."

„Když mě o to tak krásně žádáte..." Sáhl jsem dozadu a vložil jsem Ivaně do natažené ruky pistolku i s pouzdem. „Dáte mi na to stvrzenku, nebo si budete pamatovat, komu která zbraň patří?"

Ivana se zachichotala a upejpavě po mně přejela pohledem. „Žádnou stvrzenku potřebovat nebudete, kapitáne Marcinko! U Ivany tedy ne!" Potom se pobaveně podívala na drobnou K3 a dodala:

„Představovala jsem si, že zrovna vy budete mít něco, ehm, většího!"

Rozpustile jsem se usmál a řekl jsem: „Tak to asi neznáte starý

130

pořekadlo příslušníků SEAL, Ivano - čím větší pistole, tím menší zbraň!"

Ivana skousla ret, nakrčila čelo a zamyslela se. Když si moje slova konečně přeložila, pohodila hlavou a vyprskla smíchy. „Budu si to pamatovat, až si budu příště hledat chlapa!“ prohlásila. Potom potěžkala pistoli, prohlédla si ji ze všech stran, upřeně se zadívala na můj rozkrok, vrátila se pohledem k pistoli a znova se zasmála. „Děkuji vám, pane kapitáne! Až budete odcházet, bude to tady na vás čekat!“ Načež se otočila a začala se kolébat zpátky ke vchodu. Mohutná stehna se jí přitom třela o sebe a lesklé šaty hlasitě šustily.

Prošli jsme s Ashley do velké vstupní haly s vysokým stropem a byli jsme nasměrováni do dlouhé mramorové chodby, která vedla téměř po celé šířce domu. Mramorovou podlahu pokrývala řada starožitných orientálních rohoží. Na stěnách visely olejomalby vlámské školy ze šestnáctého a sedmnáctého století, zasazené v ozdobných dřevěných rámech. Zhruba uprostřed chodby jsem po levé straně zahlédl toalety. Na pravé straně jsem mohl otevřenými dveřmi nahlédnout do malé knihovničky, která by bezpochyby dělala čest každému anglickému klubu. U ručně vyřezávaných dřevěných prosklených dveří na konci chodby stála stráž v podobě čtyř lokajů. Přes dveře byla slyšet komorní hudba a tlumený hukot davu.

Došli jsme k lokajům. Ti nás však oproti očekávání nevpustili dovnitř, ale jeden z nich položil pravou ruku na kliku a tázavě se na mě zadíval.

Zůstal jsem mlčky stát a opětoval jsem jeho pohled. Proč na mě, ksakru, tak civí? Co chce?

^ Naštěstí si Ashley jakožto profesionální diplomat a poměrně čerstvý absolvent špičkové školy skoro hned uvědomila, co se po nás žádá, a úředním tónem pronesla: „Kapitán Marcinko a major Evansová!“ Lokaj pootevřel dveře a pošeptal komusi uvnitř: „Kapitán Marcinko a major Evansová!“

Tím bylo zřejmě oficialitám učiněno zadost, protože po pár dalších taktech lokaj otevřel obě křídla dveří dokořán a vpustil nás dovnitř.

Prošli jsme dveřmi a rázem jsme si připadali jako v nějakém nlmu z padesátých let. Celá místnost zářila bělobou, zlatem a vysokými trámovými podhledy. Na každém konci stál dlou-

131

hý stůl s hromadami jídla. Mezi obrovským davem společensky oděných hostů procházeli číšníci s podnosy s jednohubkami a šampaňským. Na vyvýšeném pódiu předvádělo smyčcové kvarteto v bílých kravatách velmi solidní interpretaci jedné z Beethovenových skladeb pro čtyři nástroje. (Vsadím se, že jste netušili, že bych se mohl o něco takového zajímat. Určitě jste si mysleli, že mám rád spíš rock a country. Ano, to mám - někdy. Ale válečnickově duši vydatně prospívají Beethoven, Schubert, Bach i Brahms, a proto znám tak dobře i je.)

A hned za dveřmi stál s bodyguardem za levým ramenem náš hostitel.

Vypadal vznešeně. Byl vysoký a štíhlý, měl ostře řezané rysy a namalované oči a pusy. V neskutečně bílém chrupu vynikaly neobvykle ostré špičáky, díky nimž jejich majitel vypadal jako dravec. Tenhle dojem podtrhovaly i krátké černé vlasy se stříbrnými nitkami, naaranžované s pomocí tužidla do dokonalého účesu. Všiml jsem si, že klopky u dvouřadového smokinku nejsou z okázalého hedvábí, ale z jemného grogrénu, a že ani jeden knoflík nezůstal nezapnutý.

Po boku mu stála jeho drahá polovička, štíhlá žena s malým poprsím a nahoru vyčesanými vlasy, oblečená v přiléhavých šatech bez ramínek (a podprsenky), za které utratila bezpochyby víc, než kolik si většina lidí vydělá za půl roku. Oba jsem je dobře znal z různých fotografií. A Steve Sarkesian znal zase mě, jak mi prozradily jeho oči. Když mě uviděl, přelétl mu přes tvář nejdřív jenom náznak úsměvu, který se vzápětí proměnil v zářivý vlídný výraz, jímž nás zval dál.

Pak kývl na Ashley hlavou v onom známém gestu „rád vás vidím, díky, že jste přišla“, profesionálním vodorovným potřesením ruky ji předal svojí ženě a zabodl ty svoje červenofialové oči do mě. Ano, přátelé, on je měl opravdu červenofialové. Já vím, že taková barva se u lidských očí nevyskytuje - nejspíš si na ně nasadil kontaktní čočky. Proč? Na to se mě radši ani neptejte, protože to prostě nevím. Ale dodávaly mu takový divoký vlčí výraz, zvláště ve spojení s těmi černostříbrnými vlasy, hustým obočím a tenkými rty. Napadlo mě, jestli má taky studený a mokrá čumák - naštěstí jsem se ovládl a nepokoušel jsem se to zjistit.

Díval se mi do obličeje, jeho oči zkoumaly moje, jeho studené suché ruce svíraly moji pra vačku a dlouhé aristokratické prsty sahaly až někam za moje zápěstí.

132

A vtom promluvil. „Jsem Stephan Sarkesian/' pronesl s neidentifikovatelným evropským přízvukem, „a jsem opravdu potěšen, že se s vámi konečně mohu setkat... tváří v tvář, kapitáne!"

No vida, to je, panečku, překvapení! Teď sice mluvil zrovna anglicky, ale stejně jsem ho poznal. Byl to ten hlas. Ten hluboký, sytý, mazlavý hlas, který jsem slyšel v tom mobilním telefonu, jenž kdysi patřil PNG. Poslední kousek skládky zapadl na místo. Sarkesian věděl o tom, že já vím, kdo na mě poslal partu Rusáků, která mě měla zabít. A teď jenom bedlivě sledoval, jak tuhle informaci strávím.

A jak to chtěl na mně poznat? Jednoduše - připojil mě totiž na polygraf. Nebyl sice tak dokonalý jako detektory lži, kterými prověřuje svoje agenty CIA, přesto mě zkoumal skoro tak důkladně, jako kdybych seděl na židli, kolem prsou a zápěstí měl popruhy a na prstech gumové násady.

Ale dělal to všechno manuálně. Díval se mi do očí a pátral v nich po mikromomentálních výkyvech, které by signalizovaly lživou odpověď. Současně mi rukou monitoroval pulz, pot a hmatové reakce.

Jestli to byl dokonalý způsob? Ne, nebyl. Ale musel jsem uznat, že mě nachytal v nedbalkách.

Jenže právě tady se láme chleba, přátelé, právě v tomhle se opravdoví válečníci liší od rádobyválečníků a amatérů. Pravý válečník se totiž vždycky ovládá - ovládá svoje tělo, ovládá svoji mysl a ovládá celou zatracenou situaci. Když mi v deseti kilometrech nad zemí selže padák, může mě překvapit jenom to vlastní selhání, ne však vzniklá situace. Proč? Protože jsem si ji představil už předtím a vymyslel jsem, co v takovém případě musím udělat - zvládnout situaci a překonat to selhání.

Když se nacházím bez neoprenu ve vodě o teplotě kolem dvanácti stupňů Celsia a musím uplavat šest set metrů v ledovém proudu, tak to dokážu, protože ovládnou svoje tělo a nepřipustím, aby se podchladilo.

Jestli si ovšem myslíte, že bych to mohl dělat třeba hodinu nebo ještě déle, tak to vám teda říkám na rovinu, že ne. Přírodní zákony se sice dají pomorí pevně vůle nebo velké dávky adrenalinu trochu ohnout nebo posunout, ale nikdy ne natrvalo - koneckonců, od toho jsou to přece přírodní zákony.

Proto jsem i v téhle situaci, tedy když se mi Sarkesianovy oči zabodávaly do mých a cíhaly stejně jako jeho ruce na jakoukoli

133

změnu mého fyzického stavu, použil každičkou molekulu svojí bytosti k tomu, abych udržel vládu nad svým tělem, svoji duší i celou situací.

Oči jsem měl zastřené jako kobra - takže neviděl, co si myslím - a ruku naprosto pevnou. Tep na zápěstí klidný a rovnoměrný, jako když střílím na střelnici z odstřelovačské pušky na osm set metrů.

Neprozrazoval jsem mu zkrátka vůbec nic.

Nahlas jsem řekl: „I mě těší, že se s vámi setkávám tváří v tvář, Siržiku! Za včerejší den jsem se toho o vás a o vaši organizaci hodně dozvěděl! Vaši zaměstnanci jsou poměrně důkladní a zanechali toho po sobě méně, než by bylo žádoucí. Ale malá část z toho, co jsem našel, mi velmi pomohla - a pomohla také mým kolegům doma ve Spojených státech!"

Tak, správně - teď byla řada na mě, abych ho přistihl nepřipraveného a zjistil, jak to zvládne. A musím vám bohužel oznámit, že pan Steve Sarkesian propadl na celé čáře. Jak jsem to poznal? Docela prostě - díval jsem se mu do obličeje. Výraz v něm se měnil tak rychle jak obrázky v kaleidoskopech, s nimiž jsem si hrával jako děcko. Z počátečního okouzujícího přešel během zlomku vteřiny postupně přes zlostný, zmatený a ohromený až ve výraz čirého děsu - to když pochopil, že jsem ho dostal tou samou zbraní, kterou chystal on na mě.

Usmál jsem se. „Dělal jsem si jenom legraci!"

Sarkesian ale dobře věděl, že jsem si legraci nedělal. Viděl jsem mu to na očích. Oči jsou totiž milí přátelé, branou do duše. A já jsem v té chvíli mimo jiné zjistil, že ten chlap žádnou duši nemá. Vůbec žádnou.

Byl to ovšem hazardní hráč, a tak hrál odvážně a riskantně dál.

„Opravdu?" zeptal se.

„Opravdu," odpověděl jsem.

Pak mě popadl za loket a otočil se k Ashley. „Doufám, majore Evansová, že vám nebude vadit, když si kapitána Marcinka na pár minut vypůjčím!"

„Ani v nejmenším, pane Sarkesiane!"

Po téhle odpovědi se na mě podíval těma svýma červenofia-lovýma očima a odvedl mě ke dveřím do malého předpokojce. „Kapitáne...”

Pokrčil jsem rameny. „Je to váš večírek, Siržiku! Když chcete mluvit, budu poslouchat!”

134

Vešli jsme dovnitř. Sarkesian za námi zavřel dveře, opřel se o ně a zamračil se. „Tohle jméno už vůbec nepoužívám, kapitáne!”

Přelétl jsem očima po místnosti. Měřila sotva tři krát čtyři metry, a přesto se v ní nacházely umělecké předměty v hodnotě pěkných pár milionů dolarů. Ten chlap měl očividně dobrý vkus. Nebo aspoň jeho dekorátér. „Ale svoji nadaci jste pojmenoval Siržik!”

„To aby mi připomínala, kdo jsem a odkud pocházím,” vysvětlil mi s vážnou tváří. Pak se odmlčel, jako kdyby hledal ta správná slova, což mě docela překvapilo, protože jsem si myslel, že tenhle typ lidí ta správná slova nikdy hledat nemusí.

„Kapitáne,” řekl nakonec, „rád bych vám předestřel několik skutečností, které se týkají této části světa.” „Poslouchám.”

A také jsem si ho skutečně vyslechl. Jeho monolog trval zhruba čtvrt hodiny, a kdybych vám ho tady měl celý převyprávět, zabralo by to zbytečně moc stránek. Proto vám ten proslov uvedu radši ve zkrácené podobě.

Nejdřív prohlásil, že nestátní organizace hrají nyní prakticky oficiální roli v diplomatických a finančních otázkách, zvláště pokud jde o takové státy, jakým je Ázerbajdžán, a proto při jednání o záležitostech týkajících se Zakavkazska považuje nadaci Siržik za rovnocenného partnera Spojených států či jiných zemí. K tomu ho prý opravňují ty obrovské sumy peněz, které díky němu do této oblasti plynou. „Tato pobočka,” povídal s kamennou tváří, „je v podstatě velvyslanectvím. A její ředitel je na úrovni velvyslance. A naše práce je zahraniční pomoci.”

Pak mi objasnil, že jako Evropan ví mnohem lépe než všichni ve Washingtonu, co Ázerbajdžán potřebuje k tomu, aby mohl využít svého přírodního bohatství. Američané se prý jenom ženou za ziskem a sledují vlastní úzké politické zájmy, kdežto on se společně se svojí nadací snaží jednat v zájmu celého regionu. Tvrdil, že takové akce, jako je ta moje, vyvolávají jenom roztržky mezi místním obyvatelstvem. Proč? Protože jsem spolupracoval s ozbrojenými silami a místní lidé považují ozbrojené síly za brutální a represivní složku státní moci, která se přežila z časů sovětské nadvlády. Jedině nestátní organizace můžou Ázerbajdžánce posunout v novém století dopředu, a to tím, že

135

budou podporovat, cituji, „tu správnou variantu” řízeného tržního hospodářství.

Potom nasadil ustaraný výraz a sdělil mi, že ví o všech těch potížích, které mám v současné době s Navy a Bílým domem, i o tom, že moje kariéra visí kvůli problémům s alkoholem na vlásku, a ujistil mě, že pro mě má nachystané opravdu skvělé místočko, kdybych snad chtěl z Navy nenápadně zmizet. V duchu jsem si pomyslel, že Tony Mercaldi to vzal pěkně zostra, když těm lidem, kteří se pídili po nějaké špině na moji maličkost, podsouval takovéhle dezinformace.

Ale zřejmě to zabralo, protože jsem se vzápětí dozvěděl, že si můžu přijít na pěkný balík dolarů, když se s ním budu ochotný podělit o některá svoje „moudra”, jak to nazval, která jsem nasbíral během dosavadního pobytu. Dával si moc dobrý pozor na to, aby nepoužil přímo výraz „špionáž” nebo jeho nějaké synonymum. Musel jsem uznat, že si počínal velmi zkušeně, profesionálně a mazaně. A právě proto byl velmi nebezpečný.

A ta hromada hnoje, který kydal, dál rostla. A byl to opravdu jen a jen hnůj, nic jiného.

A co na to já? Já jsem mu samozřejmě nechtěl dát najevo, že vím o jeho vazbách na organizovaný zločin. Ani to, že ho podezírám z praní špinavých peněz. A ani to, že ho považuju za falešnou a zrádnou svini. Věděl jsem také, že je načase, abych ho trochu probral - předvedl mu takový budiček, který mu zatřese hrnkem, jak by řekl Avi. Ale musel jsem to udělat opatrně. Kdybych to nezahrál správně, mohl by mě vzít vážně. A to jsem nechtěl. Aspoň prozatím - přesněji řečeno do té doby, než se mi naskytne příležitost a já budu moci nahlédnout do jeho plánů -a také do jeho kanceláře. A než na něj budu moci namířit zbraň, chytit ho do vlasového kříže v zaměřovači a zmáčknout spoušť.

„To je všechno sice moc zajímavý, Siržiku,” prohlásil jsem, „ale uvědom si laskavě, že lidi jako ty

nemůžou vyjebávat úplně se všema!"

Sarkesian si očividně myslel, že jsem se dočista zbláznil. „Cože? Kapitáne...“ vyhrkl překvapeně.

Ale nenechal jsem ho domluvit. Přistoupil jsem těsně k němu, popadl jsem ho za klopy a nechal jsem ho zblízka nahlédnout do svojí válečnické duše. „Tak hele, Siržiku, vezmem si třeba tu tvoji zasranou nadaci! No dobře, máš určitéj ekonomickéj vliv! A znáš pár lidí, který uměj tahat za nitky! Ale to je všechno!

136

Nemůžeš dělat politiku, protože nemáš v zádech vojenskou sílu, která by tě podporovala!" Na chvíli jsem se odmlčel a pak jsem pokračoval: „Máš sice tu a tam pár goril, ale ty znamenaj úplný hovno! Kdežto já, já jsem tady jako ztělesnění síly a moci, kterou Amerika disponuje!" Zvedl jsem ho o pár decimetrů nad podlahu a zatřásl jsem s ním jako s chrastítkem. „Rozumíš tomu, Siržiku?!" zeptal jsem se a znova jsem s ním zatřepal. „Takhle vypadá moc!"

Pokoušel se mi vykroutit, ale držel jsem ho pevně. Věděl jsem, že umí francouzsky, a tak jsem na něj vyštěkl: „Fut-on!" „Cože?" nechápal Sarkesian.

„Fut-on! Jdi se vysrat, hajzle!" Opět jsem s ním zatřásl. „No dobře, tak ti to povím rusky: job tvajú mať!" Mrskal sebou tak zuřivě, až mu špičky bot bubnovaly po podlaze. Ale nepouštěl jsem ho. Pak jsem na něj vrhl svůj nejdivočejší pohled - pohled, při kterém šilhám a prskám sliny - a řekl jsem: „Poslali mě sem kvůli tomu, že jsem profesionální zabiják, Siržiku!"

Snažil se ode mě odtáhnout, protože jsem ho celého poplival. Jenže měl smůlu - nemohl se ani pohnout. Byl nejvyšší čas na to, abych zasekl háček. Sarkesian věděl, že jsem nebezpečný. Prozradila mi to jeho mimika. Ale teď bylo potřeba, aby si o mně myslel, že jsem naprostý blázen, a nechal mě v klidu dělat svoji práci. Postavil jsem ho proto zpátky na zem, klopy od jeho smo-kinku jsem však ještě z ruky nepustil. „A jestli mě může něco rozzuřit k nepřítelosti, tak jsou to ty kecy o mejch problémech s alkoholem! Nevím sice, kde jsi to sebral, ale není to vůbec pravda, rozumíš?!"

Hlava se mu zakývala dopředu a dozadu. „To je dobře! Protože jestli ještě někdy uslyším, že jsi povídal něco o mejch problémech s alkoholem, který vůbec nemám a nikdy jsem neměl, tak si tě najdu a roztrískám tě na kousky!" Už už jsem ho začínal pouštět, když vtom jsem si jakoby na něco vzpomněl, znova jsem ho chytil a přitáhl jsem si ho ještě bliž než předtím. „Nikdo tady nebude vykládat, že mám něja-\*y zasraný problémy s chlastem! Nikdo!" Podíval jsem se na ^ Se ubezpečil, že mě dobře vnímá. „Je ti to jasný, Sirži-

Z výrazu v jeho tváři jsem viděl, že mu to opravdu jasné je. ochopil, že se nacházím ve stadiu těžkého alkoholismu, že se

137

nedokážu se svými potížemi vyrovnat, a že když mi je někdo připomene, reaguju na to podrážděně až agresivně. A podle tepu, který jsem cítil pod smokinkem, se mu tohle poznání vůbec nelíbilo.

Pak jsem vzal za loket pro změnu já jeho - jenže na rozdíl od něj jsem na ten loket trochu zatlačil. No, trochu - zatlačil jsem na něj tak, až sebou škubl.

„Tak jsme si pěkně v soukromí popovídali a teď bychom se měli vrátit zase k našim dámám!" prohlásil jsem a vrazil jsem mu prudce loket do žeber. „Ta moje je docela kus, co? A ta tvoje taky není špatná, akorát nemá žádný kozy. Že bychom si je prohodili, co?"

Sarkesian na mě vykulil překvapením oči. Pokusil se vyprostit z mého sevření, ale to se mu povedlo teprve poté, co jsem se rozhodl, že ho už pustím.

„A ještě něco, Steve...!"

S bolestivou grimasou v obličeji se na mě ohlédl přes rameno. „Nechci teď slyšet o sobě žádný sladký řečičky, jasný?! Mám rád trochu soukromí!"

Viděl jsem na něm, že se o svoje soukromí během večera nemusím vůbec bát. Otevřel jsem proto levačkou dveře a vnesl jsem ho do sálu. Nohama se sotva dotýkal země. Paní Sarkesia-nová na něj vrhla káravý pohled - nejspíš za to, že ji opustil. Ale Siržik se na ni ani nepodíval a místo toho pátral očima v davu hostů.

Přistoupil jsem těsně k němu, zašeptal jsem mu do ucha: „Díky za rozhovor, baklán!" a po způsobu Pekelných andělů jsem mu olízl boltec.

Okamžitě se ode mě odtáhl, odvrátil se, vylovil z kapsy kapesník a otřel si ucho. Pak si všiml, že se na

nás lidi dívají, zastrčil kapesník zpátky a začal se tvářit opět sebevědomě. Byl už totiž mimo dosah mých spárů a měl tak hned mnohem lepší pocit.

Přesto radši zacouval mezi dvojici bodyguardů a řekl: „Náš rozhovor byl velice... poučný!" Díval se na mě s neskryvaným odporem. Byl to však diplomat každým coulem, protože dokázal zatnout zuby a vypravit ze sebe: „Přeji vám příjemnou zábavu, pane kapitáne!" Pak ustoupil o další metr a dodal: „Doufám, že v blízké budoucnosti budeme mít příležitost jednat spolu na nějakém... méně veřejném místě!"

138

potom se na chvilku odmlčel a vztyčil hlavu jako dravý sokol, který právě zahlédl svoji kořist. „Právě jsem se totiž rozhodl, že v dohledné budoucnosti zůstanu zde v Baku," oznámil neadresně.

Fialovočervené oči se mu přitom zářivě zableskly, jak na ně dopadlo světlo z velkého lustru. „Čeká mě tady spousta práce!"

„Máte pravdu, Siržiku! Však já taky vždycky říkám: /Tolik sviní na zabíjení a tak málo času! To sedí, že?"

Výrazy v jeho tváři začaly znova připomínat obrazy v kaleidoskopu. Ale tentokrát jsem se na ně už nedíval a vydal jsem se dál do sálu. Cestou jsem ovšem nezapomněl mlsně přejet očima po paní Siržikové.

Ashley mě popadla za loket a odvedl mě k baru. „Co to mělo znamenat?"

„To byla jenom úvodní dvouhra," odpověděl jsem. „Zatím vedu na sety jedna nula." Pak jsem se podíval přes podsaditého Ázerbajdžance na druhou stranu, zahlédl jsem známou postavu, zamával jsem na ni a zavolał: „Tady, Avi!"

Malý Izraelec na mě rovněž zamával. Měl sice na sobě slavnostní stejnokroj, ale ten byl daleko méně slavnostnější než uniformy, které denně nosí většina vrátných na Park Avenue. To je ovšem pro Izraelce typické. Ti radši zabíjejí, než chodí na slavnostní večírky, a jejich uniformy tuhle skutečnost jenom potvrzují.

Důležitější než Avi ale byla jeho žena Mikki, která je o dobrých patnáct centimetrů vyšší než její manžel - a také daleko lépe vypadá.

Když jsme se k nim konečně protlačili, zvedl jsem Mikki do vzduchu, zatočil jsem se s ní dokola a políbil jsem ji po fran-couzsku na obě tváře. Potom jsem všechny řádně představil.

Avi se na Ashley podíval a ledabyle prohlásil: „Vy tento dav samozřejmě znáte, že?" Ashley zavrtěla hlavou a poznamena-la<sup>e</sup> velvyslankyně ji při společenských akcích zásadně opomíjí. Avi se usmál, rozpřáhl ruce a s šibalským zábleskem v očích řekl: „V tom případě mi dovoľte, abych vám vyložil, kdo je ve zdejší vážené inteligenci kdo."

Ashley si zabodla ukazovák pod pravé oko a zeptala se: „Inteligence? Není to pro zdejší kruhy příliš nadnesený výraz, Avi?"

Tím byly ledy prolomeny. Za necelých pět minut si už Ashley s \*3en Galovými povídala, jako kdyby se spolu znali dlouhá léta.

139

Skočil jsem jim do řeči a oznámil jsem jim, že se hned vrátím, jenom co to tady trochu prozkoumám. Ale nejdřív jsem vyhledal první pomoc. Tu jsem našel u baru a byla jí spousta. Postavil jsem se na konec místnosti a se sklenicí bombaje s ledem v ruce jsem chvíli sledoval průběh recepce a měřil jsem technické parametry nejbližšího okolí. Uložil jsem si do paměti pozice kamer průmyslové televize a místa, na nichž by se mohly vyskytovat skryté mikrofony. Potom jsem vyšel na hlavní chodbu, doloudal jsem se k záchodu, nakoukl jsem do kabiněk a poznamenal jsem si v duchu jejich uspořádání (přitom jsem k smrti vyděsil nějakou šperky ověšenou matronu, neboť jsem se znenadání vynořil z kabinky hned vedle ní). Pak bylo načase, abych se vrátil k baru, objednal si další bom-baj a prozkoumal sál z taktického hlediska. Ani jsem se nemusel moc namáhat - od baru jsem měl takový přehled, jako kdybych stál na můstku na velké letadlové lodi a díval se na širé moře. Prohlédl jsem si zástupy příslušníků místní honorace, kteří se prodírali sem a tam a dávali si dobrý pozor na to, aby se nezapomněli pozdravit s co největším počtem lidí. Tu někoho políbili na obě tváře, tu se na někoho usmáli, jindy jenom zamrkali očima a vydali se zase dál. V koutech jsem objevil pár po-valečů, kteří sem přišli jenom očumovat.

Očima sice hltali každický pohyb v sále, ale jinak zůstávali stranou, v bezpečí u stěn a koutů a sledovali všechno zpovzdálí. Byla zde také spousta politiků a diplomatů. Mezi ně patřila i paní velvyslankyně Ma-disonová. Ta na recepci přišla jako královna noci a dlouho, velmi dlouho si povídala se Stevem Sarkesianem. Prsty na ruce přitom měla propletené s jeho a hrála mu na dlani Měsíční sonátu. Díval jsem se, jak se ti dva laskají rukama. Pak jsem svoji pozornost obrátil k paní Sarkesianové, která té šarádě přihlížela.

No samozřejmě! Z výrazu v jejím obličejí bylo jasné patrné, že ví, o co jde. Paní Sarkesianová dobře věděla, že její manžel má ještě něco bokem - takovou malou zahraniční pomoc od naší dobrotivé mimořádné a zplnomocněné velvyslankyně Mary-beth Madisonové.

Po téhle manuální předeře, kterou Stevovi Sarkesianovi přivodila nepochybně pořádnou erekci, pokračovala paní Madi-sonová ve svojí krasojízdě sálem a vystavovala na odiv svůj drahocenný chrup. Chovala se tak pompézně a úlisně jako všich-

140

ni senátoři při volební kampani. Usmívala se, smála a hihňala se na všechny kolem a čtveřice agentů diplomatické ochrany ji v kosočtverečném ochranném útvaru razilo cestu davem.

Byla na ni opravdu pěkná podívaná.

Jenže já jsem na nějaké velké obdivování naší paní velvyslankyně neměl čas, protože jsem si chtěl prohlédnout profíky, kteří se na téhle recepci vyskytovali. A jak jsem poznal, že se jedná o profesionály? Úplně stejně, jako jsem to poznal předtím ve vstupní hale hotelu Grand Europe.

A ani tentokrát mi netrvalo moc dlouho, než jsem je mezi hosty objevil. Patřili k nim členové Sarkesianovy ochranky, které si multimilionář přivezl z Paříže. Pak zde bylo několik pitomců -přesněji řečeno tři - ve špatně padnoucích oblecích. Ti vráželi bezohledně do lidí rameny a lokty a tvářili se, jako kdyby jim to tady patřilo. Bezpochyby si je najal Siržik a pověřil je dohledem nad mojí maličností - tenhle úkol ovšem neplnili nijak zvlášť dobře.

Zato ti další dva byli opravdoví profici. První z nich byl Rus -brigádní generál KGB ve výslužbě Oleg Lapinov. Měl civilní oblečení a dohola oholenou hlavu a s tím hustým obočím a tenkým oficířským knírem vypadal jako Mister Clean. Bezpečně jsem ho poznal, přestože ty fotografie, které mi přišly faxem z DIA, byly už deset let staré A můžu vám říct, že Lapinov žádný Mister Clean rozhodně nebyl. Ačkoli mu tou dobou táhlo už na sedmdesát, z toho kulatého a věčně brunátného obličejí pořád čísel chladný pohled zabijáka. Jako čerstvý příslušník KGB nechával těsně po druhé světové válce na rozkaz Josifa Visarionoviče Stalina mizet politické disidenty ve východním Německu. V šedesátých letech působil v předvoji KGB, který v roce 1968 těsně před sovětskou invazí do Československa pronikl tajně do Prahy. V sedmdesátých letech vedl výcvikové tábory pro zahraniční teroristy přímo tady v Zakavkazsku. V roce 1979 velel speciální jednotce Alfa, která bezprostředně před sovětskou invazí do Afghánistánu zavraždila tehdejšího afghánského prezidenta. V osmdesátých letech se velkou měrou podílel na systematické likvidaci vedení afgánských mudžahedínů.

A teď se objevil znova, tentokrát jako vrchní poradce Kremlu pro otázky ropného bohatství bývalých sovětských republik. Což znamenalo, že měl tady v Baku nařezávat stromy tak, aby padaly směrem, který bude vyhovovat Moskvě, a ne Washing-

141

tonu či komukoli jinému. Proto sloužil také jako spojka Moskvy s „lavrúšniki“, jak KGB označovala gruzínské, ázerbajdžánské a arménské mafiány. Říkal jim, kam až můžou zajít při vybírání výpalného, a vymezoval jim pole působnosti. Tohle mi aspoň sdělil Wink, když jsem se ho vyptával na svoje protivníky tady v Baku.

A co dělal Lapinov na té recepci? Totéž co já, jenže obráceně. Když jsem se vydal doprava, on se vydal doleva. Když jsem zamířil na levobok, on zamířil na pravobok. Když jsem se začal prodírat dopředu, on začal couvat dozadu. Byli jsme jako dva magnety otočené stejnými póly proti sobě. Chtěl jsem si s ním trochu pohrát, ale než jsem stačil něco provést, jeden z členů Sarkesianovy pařížské ochranky ho vytáhl z davu a odvedl ho na kraj sálu ke svému šéfovi, který na něj čekal s vážnou, dokonce až ustaranou tvář. Z Lapinovových gest jsem poznal, že se nerad nechává někam takhle tahat. Ani jsem se mu nedivil - generálové jsou všude stejní, v Rusku i v Americe - rádi rozkazy dávají a neradi je přijímají.

V tomhle případě měl ovšem smůlu. A já jsem mohl aspoň zjistit, kdo komu vlastně velí. A pak jsem uviděl, jak za Lapinovem a Sarkesianem přichází i druhý zmíněný profík - štíhlý Íránec jménem Alí Šeráfí. Ten díky svému urputnému výrazu, černému obleku, hustým tmavým vousům a mastným vlasům vypadal jako ředitel nějaké islámskofunda-mentalistické pohřební služby. Což nebylo zase tak daleko od pravdy. Také jeho jsem poznal podle fotografií z DIA. V roce 1979 se Alí jako mladý „student“ zúčastnil útoku na americkou ambasádu v Teheránu. Tenkrát byl ovšem asi takový student jako nyní. Ve skutečnosti patřil mezi zakládající členy Sboru íránské revoluční gardy ajatolláha Chomejního. V dnešní době měl být v rozepři s Teheránem - loni se prý dokonce pokusil zorganizovat převrat a svrhnout současnou íránskou vládu, neboť považoval její politiku sblížování se Západem za hříšnou a kontra-revoluční. Naštěstí však měl mezi mullahy ještě dost přátel na to, aby ho zachránili před vězením a poslali ho do jakéhosi vy-hnanství - jako „zemědělský expert“ měl totiž s vládami za-kavkazských zemí projednat zvýšení dovozních kvót na íránské obilí.

A jestli téhle legendě věříte, tak vám nabízím ke koupi krásný dům na mořském pobřeží v Novém Mexiku!

Něco tady bylo prohnílého - a nemuselo to být ani v království Dánském. A protože jsem člověk od přírody zvědavý, chtěl jsem zjistit, co to je. A to tak, že proniknu na nepřátelské území L v tomhle případě do Sarkesianovy kanceláře - a provedu tam bleskový průzkum, po němž bude následovat střelhitá loupež a rychlý ústup.

Pravidelní čtenáři mých knížek vědí, že lidé jako Steve Sarke-sian jsou zpravidla egomaniaky, kteří na jedné straně vynakládají na všelijaká bezpečnostní opatření statisíce dolarů a na druhé straně nechávají počítače ve svých pracovnách zapnuté a bez jakékoli heslové ochrany. Nebo si dávají na trezory nejmodernější elektronické zámky - a potom si strčí důležité dokumenty do kufříků a aktovek. Ale než ten plánovaný loupeživý nájezd na nepřátelskou pevnost podniknu, budu se muset zbavit těch tří hlídačů, které na mě poslal Sarkesian.

A jak? Že bych použil nějaký trik, lest nebo provokaci? Ne, budu muset zkusit něco... jemnějšího. Budu muset vymyslet nějaký žabácký klamný manévř. A také si opatřit čerstvé informace.

## KAPITOLA 9

Doloudal jsem se zpátky k Avimu, pritulil jsem se k Ashley a nenápadně jsem se Izraelce zeptal, jestli náhodou neví, kde má náš hostitel kancelář. Avi na mě nejdřív vrhl udivený pohled, ale když viděl, že to myslím naprosto vážně, pošeptal mi do ucha všechno, co jsem potřeboval vědět. Ještě že na světě existují lidé jako Avi, kteří berou svoji práci zodpovědně. Z Ashleyina obličeje jsem vyčetl, že by se té akce ráda zúčastnila také. Gestem jsem jí naznačil, že tam chci jít sám. Moc se jí to sice nelíbilo, ale byla profesionál, a tak to také profesionálně vzala.

Představení mohlo začít. Vybaven náležitými informacemi jsem došel k baru a požádal jsem barmana o velkou sklenici bombaje s ledem. Když jsem ji promptně obdržel, usrkl jsem z ní tak hlasitě, až jsem si od nejbližšího okolí vysloužil káravé pohledy a nervózní zamračení. Vzápětí jsem se vydal k pultu

142

143

s jídlem, dopotácel jsem se podél něj až na konec (po celou tu dobu jsem pořád nahlas srkal) a objednal jsem si obrovskou hromadu špaget, krvavý hovězí steak, kaviár, uzeného kaspického jesetera a bramborový salát s majonézou, který lidé v těchhle končinách oblasti doslova milují.

Potom jsem sáhl mezi pečlivě naaranžované a naškrobené velké plátěné ubrousky, jeden z nich jsem si vzal, roztřepal jsem ho, strčil jsem si ho do límce tak, aby mi chránil kravatu před potřísněním, a postavil jsem sklenici s bombajem na talíř - přímo doprostřed vzorně upravené hromady, kterou tvořily voňavé spaghetti alla carbonara. Pak jsem z talíře sebral velký a velmi šťavnatý kus hovězího a narval jsem si ho skoro celý do pusy. Okamžitě z něj vystříkla krvavě rudá šťáva a začala mi stékat po bradě.

Nevšímal jsem si toho a žvýkal jsem usilovně dál. Současně jsem se s tím vrchovatě naloženým talířem začal vrávoravým krokem prodírat do středu místnosti a cestou jsem na všechny kolem zdvořile pokyvoval hlavou a vesele se usmíval.

Když jsem se ocitl přesně uprostřed toho slavnostně oblečeného davu, pustil jsem se do jídla. Už jsem se

zmínil o tom, že jsem si nevzal příbor? Že ne? No tak teď už to víte. Aniž bych přerušil svoji sice zdvořilou, ale žabácky lascivní konverzaci se všemi dohromady, kýval jsem hlavou, usmíval jsem se, nasával jsem do sebe jídlo a díval jsem se, jak hosté zděšeně prchají z mé blízkosti.

A proč utíkali? Protože nechtěli, abych je ušpinil tím jídlem, které jsem do sebe vehementně nasával. Ano, nasával. Do slova a do písmene.

Čtenáři, kteří se mnou jsou už od prvního dílu Profesionálního válečníka, vědí, že jsem v mládí sloužil u ženijních potápěčů. A u 2. čety 21. jednotky vedené Everettem Emersonem Bar-rettem jsem se mimo jiné staral o to, aby celá četa jedla vždycky pohromadě, což během půlroční stáže na palubě lodi pokaždé nešlo. Na lodích totiž během plavby vládne přísný kastovní systém. (A kdyby jenom během plavby - on na nich vládne i při spuštěných kotvách!) A tenhle kastovní systém řadí nás, žabáky, až na nejspodnější příčky žebříku. To znamená, že smíme spát, sprchovat se, chodit na záchod a jíst až jako úplně poslední. Před náma jsou dokonce i marinád. A víte přece, jak mají žabáci mariňáky rádi!

144

Že ne? Že to nevíte? V tom případě vězte, že žabáci mariňáky přímo zbožňují. Zbožňují je tolik, že si z nich dělají světlehně-dou zubní pastu. Nebo s nima vytírají podlahy. Nebo... no, myslím, že už chápete, o jak velkou lásku se jedná.

U stravování nám naše postavení přinášelo ještě jednu potíž - nemohli jsme jíst společně jako jedna skupina, ale museli jsme se vždycky po jednom nebo po dvou vmáčknout k některému stolu v jídelně mužstva. Evovi Barrettovi se tahle praxe vůbec nezamlouvala, a proto mně a ještě jednomu řadovému námořníkovi, jemuž jsme přezdívali Kastrol, nařídil, ať pokaždé v jídelně vyklidíme nějaký stůl, aby se celá naše četa mohla najíst pohromadě.

Pro tenhle účel jsme s Kastrolem vymysleli následující postup: oba jsme si naložili talíře vrchovatě jídlem - na druhu ani kvalitě vůbec nezáleželo, hlavně toho muselo být hodně - sedli jsme si k někomu a začali jsme jíst. Bez příboru. Bez hygienických návyků. Bez jakýchkoli zásad civilizovaného chování. Netrvalo například dlouho a naučil jsem se srkat hrášek a špagety nosem. Když to na naše spolustolovníky nezabralo a nevyhnalo je to pryč, vysmrkali jsme se jeden druhému do kafe a vypili jsme ho. A během pár dní se dostavil očekávaný a žádaný výsledek. Na konci prvního týdne pobytu na otevřeném moři už dokonce jencm stačilo to, abych vešel do jídelny mužstva a vzal si táč -a hned bylo pár stolů dočista volných, včetně těch mariňáckých.

A můžu vám důvěrně sdělit, že se srkáním špaget nosem je to stejné jako s jízdou na kole - jakmile se to člověk jednou naučí, už to nikdy nezapomene.

A tak jsem dál pilně zpracovával těstoviny i okolní dav. Od začátku představení uplynulo sotva deset minut a můj umělecký výstup začal nést první ovoce. Samozřejmě že jsem si hrál na nevinátka. Nasadil jsem nechápavý výraz a divil jsem se, proč všichni tak najednou odcházejí. Nakonec jsem přitlačil ke zdi nějakou dámu v tmavomodrých večerních šatech bez ramínek, ověšenou lacinou imitací diamantů. A za živého boha jsem nemohl pochopit, proč na mě tak zírá. No řekněte sami, co je divného na člověku, kterému visí z levé nosní dírky kus špagety obalený vajíčkem a sýrem?

Když na mě tak čumí, tak ať má aspoň proč, pomyslel jsem si, zacpal jsem si prstem pravou nosní díрку a vtáhl jsem do sebe náraz celou špagetu. Pak jsem se zbavil omáčky a kousků sýra,

145

které mi přitom zůstaly na nose - a to tak, že jsem odkýchl té dámě rovnou do výstřihu („Jééé, promiňte, madam, já nerad!").

Hned jsem chtěl tu spoušť napravit, ale moje upatlané ruce nadělaly v širokém výstřihu šatů ještě větší škodu.

Manžel šokované dámy, malý a kulat'oučký chlapík s buldočím obličejem, se postavil mezi svoji ženu a mě a celý brunátný na mě začal cosi chrlit v řeči, které jsem nerozuměl. Nejspíš to byla turečtina, ale bylo mi to úplně jedno - pro mě za mě si mohl mluvit třeba řecky.

Pokrčil jsem rameny, usmál jsem se od ucha k uchu, nacpal jsem si do nosu dvě kuličky hrášku, vtáhl jsem je do sebe a žo-viálně jsem prohodil: „To jídlo je fakt výtečný, co?"

Žádná odpověď. Nic naplat, pravidla společenského chování říkají, že když nastane v rozhovoru trapné ticho, je nejvyšší čas vydat se zase dál.

Vtom jsem na druhé straně zpozoroval další příhodný terč a okamžitě jsem k němu vyrazil. „Paní vel vy slánky ně...!“

Kymácel jsem se směrem k ní a cestou jsem si ji po očku prohlížel. I když se mi jako ženská moc nelíbila, musel jsem uznat, že vypadá opravdu dobře. A začínal jsem chápat, proč se v určitých kruzích šíří drby o tom, že Marybeth Madisonová a vůdce svobodného světa spolu dělávali „zvíře se dvěma hřbety“, jak to kdysi nazval Jago, jakmile první dáma jenom vytáhla paty z města a madam Madisonová si našla záminku k tomu, aby mohla opustit svého zazobaného manžílka a odjet do Washingtonu za svým kamarádem Billem. Mimořádná a zplnomocněná velvyslankyně Spojených států amerických v Ázerbajdžánu byla vysoká, velmi dobře stavěná a měla velitelské chování typické pro čtyřhvězdičkové vlajkové důstojníky, šéfy velkých firem a doyen z Park Avenue. Jenže pod touhle umně naaranžovanou a pečlivě udržovanou aristokraticko-boháčskou slupkou ležela ještě jedna tenčí vrstva a v té se skrývala špatná, zkažená, ba dokonce mrzká povaha, kvůli níž ta ženská budila - aspoň ve mně - nechuť a odpor. Když mě zahlédla, zvedla obočí a koutky pusy se jí zkrivily do úsměšku, který dneska bývá vyhrazený zpravidla jenom impotentům. Jenže jakmile zjistila, že se k ní blíží chlap, který má daleko častější erekci než Clinton, hned zrudla vztekem. Pak si konečně pořádně prohlédla moje vzezření - tedy špinavý ubrousek pod mojí bradou, sklenici s bombajem upadanou od

146

těstovin a omáčky v mojí ruce a spousty kousků jídla v mých vousech - a výrazy v obličeji se jí začaly střídát ještě rychleji než předtím Sarkesianovi. Nelibost se změnila v nechuť a nechuť se změnila v odpor. A odpor přešel nakonec v čirou, ledově chladnou nenávist.

Tomu jsem samozřejmě navenek nevěnoval žádnou pozornost. Vesele jsem se usmál - přitom jsem odhalil zuby hojně pokryté kaviárem - a otřel jsem si z nosu vajíčko. „Sakra, to je ale mejdan, co?“

To ji úplně dorazilo. „Děláte své vlasti nevýslovnou ostudu!“ zasyčela a opatrně přede mnou ustoupila o pár kroků dozadu. „A já se postarám o to, aby se Washington o tomto vašem... výkonu dozvěděl!“ Po těchhle slovech se obrátila na podpatku a hnala se pryč, obklopená ochrankou, která jí razila cestu dávem.

Pokrčil jsem rameny, zvedl jsem špinavou sklenici s bombajem a obrátil jsem její obsah náraz do sebe - přesněji řečeno na sebe, neboť jsem nechal pěkných pár kapek džinu stékat po bradě a vousech až na Hrnc. Potom jsem si utřel obličej rukávem a rozhlédl jsem se kolem sebe. Ta moje estráda trvala už skoro půl hodiny a pomalu mě přestávala bavit. Bylo také načase, abych ze sebe konečně odstranil všechnu tu špínu - a nejen ze sebe, čištění toho krásného a kvalitního obleku mě bude stát určitě majlant. Ale čert vem výdaje, důležitější jsou výsledky! A moje výsledky byly skvělé - celé okolí mě okázale ignorovalo, a jakmile jsem se k němu jenom přiblížil, dotyčná osoba se ode mě okamžitě odvracela. Chcete ještě nějaký důkaz o tom, že moje vystoupení přineslo kýžený efekt? No prosím, jak je libo. Vzpomínáte si na ty chudáky, kteří ze mě na Sarkesianův příkaz neměli spustit oči? Tak si představte, že mě všichni tři najednou opustili - Ivana je mávnutím ruky vyhnala ze sálu a vrhla na mě pohled plný neskrývaného opovržení. Zamával jsem jí a poslal jsem jí vzduchem polibek ls troškou špaget). Ale Ivana se ke mně otočila zády a odešla.

A co Steve Sarkesian? Přesunul jsem se na pravobok. Multimilionář zrovna vášnivě diskutoval s paní velvyslankyní Masonovou. A ta byla vzteky bez sebe a myla slavnému finančníkovi hlavu. Aspoň vidíte, jak můžete kvůli libidu dopadnout, r rL\* i? Přijďte ° rozum a ženská vás docela ovládne. A Ma-yoeth Madisonová Steva Sarkesiana nepochybně ovládala,

147

protože jeho hlava horlivě poskakovala nahoru a dolů - připomínalo mi to toho kývacího psíka, který se kdysi dával na zadní okna aut.

A pak byla najednou velvyslankyně hotová - jak se Sarkesia-nem, tak i s celým večerem. Sebrala svoje pochopy a opustila recepci. Sarkesian se nezmohl vůbec na nic - jenom tam stál a zoufale něco koktal. Když si všiml, že se na něj dívám, přivolal k sobě Olega Lapi-nova a Alího Šeráfího, něco jim řekl - podle toho, jak se tvářil, to nebylo nic lichotivého - a ukázal přitom na mě.

Ruskému generálovi se jeho slova vůbec nelíbila. Vrtěl tou svou velkou, hladce oholenou hlavou a snažil se Sarkesiana přerušit. A strčil mu dokonce prst pod nos, ale zase ho rychle stáhl, protože multimilionář

na něj vrhl pohled, ze kterého šel ogravdu strach.

Štíhlý Íránec měl ve tváři ironický úšklebek. Stál tam se založenýma rukama a bylo na něm vidět, že drží se Sarkesianem.

Potom se ruský generál prudce otočil o sto osmdesát stupňů a s obličejem brunátným hněvem zamířil k východu. Nejspíš šel hledat kamion s vodkou. Alí Šeráfí položil Sarkesianovi ruce na ramena, objal ho a třikrát ho políbil, jak to mívají ve zvyku arabští teroristé typu Jásira Arafata nebo Abú Nidála. Což mi připadalo docela komické, protože Íránci vlastně Arabové nejsou.

Ale na tom vůbec nezáleželo. Podstatné bylo to, že jsem dosáhl svého cíle - moje stíny zmizely ze scény. A tak bylo načase, abych se pustil do práce.

Všechno pěkně po pořádku. Nejdřív jsem si rozeplnul poklopec (není nad to, když dá člověk svému okolí jasně najevo, jaký typ postavy hraje) a začal jsem se středem davu hostů kolébat k záchodům. Jejich pánská část se nacházela zhruba v polovině dlouhé chodby spojující vstupní halu s tanečním sálem. Jednalo se o klasický „dvouděrák“, jak by řekli moji kamarádi ze Západní Virginie, tedy dvě kabinky a umyvadlo. Dveře se otvíraly směrem ven a byly vybavené zástrčkou.

Nějaký chlápek se spoustou stužek na smokinku sahal zrovna po klíce. Poklepal jsem mu na rameno (a nechal mu tam viditelný otisk prstů), ukázal jsem na rozeplnutý zip a odstrčil jsem ho stranou. „Nebojte se, za chvíli jsem hotovej!“ konejšil jsem ho.

148

Vešel jsem dovnitř, položil jsem talíř do umyvadla, zavřel jsem za sebou dveře, zajistil jsem je zástrčkou a ubezpečil jsem se, že nejdou otevřít. Nechtěl jsem, aby mě znenadání navštívil pan Murphy.

Potom jsem pustil na hodinkách stopky, vlezl do pravé kabinky, postavil jsem se na záchodovou mísu, pootevřel jsem malé okénko s matovým sklem a vystrčil jsem ven svůj velký slovenský nos. Zatraceně! Hned u okna visel hustý chuchvalec břečťa-nu. Zatlačil jsem okno do něj tak, až bylo dokořán, protáhl jsem jím hlavu a pravé rameno a pokusil jsem se odhrnout tu zelenou clonu na stranu.

Ani se nepohnula. Jenže já jsem se přes ni musel nějak dostat. Protáhl jsem oknem i druhé rameno a začal jsem lomcovat s úponky, které přiléhaly k oknu jako ocelové mříže. Pak jsem narazil na dva úponky, které byly nejenom silnější, ale také tvrdší než můj penis. Po velkém úsilí se mi je nakonec povedlo odtlačit dost daleko na to, abych mohl mezi nimi prostrčit hlavu a rozhlédnout se kolem. Dva metry pode mnou rostl hustý živý plot. Za ním ležel široký pruh trávníku, který sahal až ke stromům u vnější zdi areálu. Začal jsem otáčet hlavou na všechny strany a hledat bezpečnostní kamery. A nejspíš jsem přitom přestal tlačit rukama, protože najednou se mi z nich ty silné úponky vytrhly, vrátily se na svoje místo a sevřely mi hlavu jako ve svěráku.

Ale nemějte strach, nezvedám na benči denně těch 202,5 kilogramu jen tak pro nic za nic. Popadl jsem ty zasraný úponky, vši silou jsem je odtáhl od sebe a osvobodil jsem hlavu z toho pitomého zeleného vězení. Přišel jsem přitom sice o trochu kůže na tvářích a na uších, ale čert ji vem, vždyť to je jenom kůže.

Nadešel čas na plán B. Zavřel jsem okno, seskočil jsem na dlážděnou podlahu, vlezl jsem pro změnu do levé kabinky, otevřel jsem okno a pátral po překážkách. Břečťan tady nebyl tak hustý a jeho úponky tak silné. Protáhl jsem se oknem ven a postavil jsem se na úzkou okenní římsu.

Bujný břečťan mě zčásti kryl, a tak jsem mohl provést zběžný průzkum terénu. Přibližně dva a půl metru nad sebou jsem spatnil spodek úzkého balkonu. A na rohu budov, ve vzdálenosti zhruba dvacet metrů, jsem objevil kameru, která sledovala prostor od hustého křoví u zdi až po šterkové parkoviště a naopak. Nechal jsem ji projet dvakrát celý prostor tam a zpátky a od-

149

počítal jsem v duchu čas. Zjistil jsem, že mám asi tak třináct vteřin na to, abych se výskokem nebo šplháním po břečťanu dostal ke spodnímu okraji balkonu, vytáhl se nahoru, přehoupl se přes zábradlí a přimáčkl se k podlaze. Pak už by mě kamera zachytila.

Já vím, že to není zrovna moc času. Ale víc jsem ho neměl. A tak jsem počkal ještě jeden cyklus a potom jsem opatrně natáhl ruce, popadl jsem plnou hrst úponků, vyzkoušel jsem, jestli mě unesou, narovnal jsem se, položil jsem jednu nohu na parapet a začal jsem se přitahovat nahoru.

Samozřejmě že přesně v té chvíli vytrhl pan Murphy všechny úponky ze zdi a já jsem ztratil rovnováhu a

žřít se po hlavě na vydatně zkropený udusaný trávnik hned vedle pečlivě zastřiženého živého plotu.

Dobrá zpráva: nezlomil jsem si vaz. Špatná zpráva: ten pád mě omráčil a já jsem přestal počítat vteřiny, takže jsem nevěděl, kolik jsem jich už vyčerpal. Zoufale jsem se podíval nahoru a zjistil jsem, že kamera právě opustila nejvzdálenější bod svojí dráhy a je na cestě zpátky ke mně.

Sakra! Do prdele! Do prdele s Dickiem! Potřeboval jsem nějaký úkryt. A ten mi mohl poskytnout jediné živý plot. Překulil jsem se na břicho, postavil jsem se na všechny čtyři a rychle jsem dolezl k hustým keřům s malými tmavě zelenými a červenými listy.

A také trny. Spoustou trnů. Velkých, ostrých, bodavých trnů, které pronikaly látkou a trhaly mi kůži. Sakra, to byla bolest!

Zůstal jsem nehybně ležet, protože jakmile jsem se pohnul, projely mnou další stovky špendlíků. Už takhle jsem jich v sobě měl tolik, že jsem si připadal jako mučedník na některém z těch slavných obrazů florentské školy ze čtrnáctého století. A radši se mě ani neptejte, jak jsem se cítil.

Ale nemohl jsem tam jenom tak ležet a čekat, co se stane. Takhle to válečníci nedělají. Válečníci zatnou zuby a silou vůle překonají všechny překážky.

Proto jsem se bez ohledu na bodavé ostny překulil tak, abych aspoň trochu viděl na kameru. A když se otočila na druhou stranu, začal jsem v duchu počítat (jedenadvacet, dvaadvacet), přimáchl jsem se ke zdi a rychle a potichu jsem se začal drápat kolem okénka od záchodu nahoru. Třidvacet, čtyřidvacet, pětá-

150

dvacet, šestadvacet, sedmadvacet, osmadvacet. Jakmile jsem prsty nahmatl okraj balkónové římsy (devěťadvacet, třicet, jedenatřicet), přitáhl jsem se k němu, překulil jsem se přes nízké zábradlí z tepaného kovu (dvaatřicet, třiatřicet) a tiše, ale naprosto bezvládně, jsem se svalil na studené dlaždice. Na mém těle nebylo jediné místočko, které by mě nebolelo. Jenže já mám, jak dobře víte, k bolesti velmi zvláštní vztah. Díky ní vím, že jsem naživu. A v té chvíli jsem byl opravdu hodně naživu. Moje nažehlená bílá košile už dávno nebyla ani nažehlená, ani bílá. Už předtím na ní svítily fleky od jídla a teď k nim přibýly ještě krvavé šmouhy. Sako jsem měl propíchané a na řadě míst potřhané od trnů, stejně tak i kalhoty, které byly ještě k tomu zelené od trávy.

Ale to byly všechno jenom kosmetické vady. A ty šrámy a podlitiny se mi brzo zase zahojí, zvlášť jestli podstoupím ozdravnou kúru v podobě žhavé ženské náruče a studeného nápoje doktora Bombaje.

Podíval jsem se na stopky. Ukazovaly 00:02:01. To znamenalo, že od té doby, co jsem za sebou zamkl dveře od záchodu, uplynuly dvě minuty a jedna vteřina. Jak ten čas rychle utíká, když se člověk dobře baví!

Natáhl jsem ruku, rozvázal jsem si tkaničku a vytáhl jsem z boty soupravu paklíčů. Pak jsem se ujistil, že u francouzského okna nejsou žádné dráty, a pustil jsem se do práce.

00:02:57. Byl jsem uvnitř - a bez sebemenší námahy. Opatrně jsem za sebou zavřel a rozhlédl jsem se. Podle všeho to vypadalo, že jsem se ocitl v nějakém přijímacím pokoji. Nebyl tady žádný alarm, žádná pohybová čidla a také ani nic zajímavého. Všiml jsem si, že pode dveřmi na druhé straně místnosti proniká dovnitř úzký proužek světla, a opatrně jsem se k nim přesunul (podlaha pode mnou nesměla vrznout).

Když jsem je pak prozkoumal, zjistil jsem, že nejsou zamčené, a tak jsem je trochu pootevřel. Uslyšel jsem tlumenou hudbu. Smyčcové kvarteto v sále dole pode mnou právě hrálo Mozarta a hrálo ho velmi obstojně.

Musel jsem vyřešit zásadní otázku, a sice kudy se mám vydat. Já vím, že v těch pseudoválečnických akčních filmech, kterými vás krmí Hollywood a televize, hlavní hrdina vždycky neomylně zamíří do kanceláře svého úhlavního nepřítele nebo

151

do tajné místnosti a nepotřebuje k tomu předem žádné taktické informace o hledaném místě.

Jenže takhle to v reálném světě nefunguje. Lidé jako já nechodí do akce naslepo. Bylo by to zbytečné.

Proto jsem se také Aviho ptal, kde Sarkesianova pracovna leží. A ten šikovný, zkušený a všemi mastmi mazaný operativce mi šeptem odpověděl: „První patro, černá jedenáct.“

Černá jedenáct?

Ano, černá jedenáct. Avi Ben Gal totiž stejně jako já používá při určování polohy objektů takzvané „barevné hodiny“ britských SAS.

Ze už jste zapomněli, jak fungují? Lidi zlatý, to máte vážně takovou sklerózu? No dobře, tak já vám to teda vysvětlím ještě jednou. Ale pamatujte si, že je to naposled!

Pomocí barevných hodin popisují příslušníci speciálních jednotek (a nejenom britských a amerických) přesně a jasně umístění objektů v rámci nějaké struktury. Taková struktura se nejdřív rozdělí do čtyř kvadrantů. Zadní strana je černá, přední strana bílá, levá zase zelená a pravá červená. A vzadu uprostřed začínají hodiny. Když mi tedy Avi sdělil, že Sarkesianovu pracovnu najdu na černé jedenáctce, věděl jsem, že se musím dostat do levého zadního rohu domu.

A protože pánské záchody ležely zhruba ve třetině cesty zpátky na levobok, vydal jsem se dlouhou chodbou doleva.

Musel jsem uznat, že chlap, který se kdysi jmenoval Siržik, má opravdu vkus. Mramorovou podlahu pokrývaly nádherné starožitné ázerbajdžánské rohože s bohatými vzory, v nichž převládala zářivá červeně, sytá modř a jemná běloba. Na tři metry vysokých stěnách byla stržená původní omítka a nahradila ji imitace bílého kamene, v níž byla zavěšená velká perská dřevěná vrata a úzké starodávne arabské dveře s ozdobnými vzory vykládanými perletí. Zdálo se, že vrata i dveře visí jen tak ve vzduchu, bez jakéhokoli uchycení.

Ale nebyl jsem tam kvůli tomu, abych obdivoval umělecké výtvoř, ale proto, abych spáchal loupež. A tak jsem přestal věnovat pozornost výzdobě a zaměřil jsem se radši na okolí.

00:03:29. Chodba zahýbala vlevo. Nakoukl jsem za roh a ubezpečil jsem se, že tam nikdo není. Teprve pak jsem pokračoval v cestě a došel jsem ke dvoukřídlym dveřím ze sukovitěho ořechového dřeva.

Zkusmo jsem vzal za kulatou mosaznou kliku.

152

Bylo zamčeno. Hledal jsem očima klíčovou díрку, ale žádnou jsem nenašel.

A potom jsem si všiml, že na zdi vpravo vedle dveří visí miniaturní číselná klávesnice. Ty zatracený dveře fungovaly na elek-tronickej zámek.

Ne že bych ho nedokázal překonat - jenomže to bych s sebou musel mít jiné nádobičko než obyčejné paklíče. Zakroutil jsem nevěřicně hlavou a rozhlížel jsem se po panu Murphym, protože mi bylo jasné, že se tam někde poblíž určitě vyskytuje. Čas neúprosně běžel a já jsem se vlastně ještě nikam nepodíval. A to nebyla rozhodně dobrá zpráva.

Ted' se na chvilku zastavím a povím vám, co mi před pár lety řekl praotec všech příslušníků jednotek SEAL Roy Henry Boehm. Tenkrát jsem se za ním na Floridu přijel poradit v jisté záležitosti, která se týkala mě a jednoho ješitného tříhvězdičkáře. Šli jsme si sednout do baru, který se nacházel necelé tři kilometry od Royova domu, a po pár pivech jsem se ho zeptal, jak by řešil ten problém on.

Dovolte mi, abych vám jeho odpověď citoval doslova. „Poslouchej, pitomče, když s tebou pan Murphy takhle vyjebal, musíš co nejrychleji vyjebat stejně i ty s ním! Proto, kurva, nahod' železniční přejezd a řešení přijde samo!"

Dopil jsem pivo, objednal jsem si další a nesměle jsem se Roye dotázal, jak to s tím železničním přejezdem myslí.

Roy postavil sklenici na stůl s takovým třísknutím, že se po nás celý bar ohlédl. Pak počkal, až se všichni zase otočí zpátky, a spustil polohlasem: „Ty zabeďneje, zasranej, tupěj pulce, copak, kurva, vůbec nic neumíš? Jo, železniční přejezd! Zastavíš, do prdele, rozhlídneš se, do prdele, a zaposloucháš se, do prdele. A až se, kurva, zhluboka nadechneš a vyhodnotíš tu svoji zasranou situaci - a to obyčejně netrvá moc dlouho - najednou zjistíš, jak máš s těma zasranejma sviněma vyjebat!"

Jak sami vidíte, Roy je velmi přímý člověk. A jeho rady se vždycky osvědčily. A tak jsem se zastavil - tedy přestal jsem panikařit. Rozhlédl jsem se - přesněji řečeno, podíval jsem se na ty dveře. A zaposlouchal jsem se - do tónů klasické hudby, \*tere se rozléhaly prázdnou chodbou. A úplně jsem osvobodil <sup>TM</sup>/H<sup>o</sup>~,veškerého stresu- Uplynulo sotva čtvrt minuty a já jsem "jvedel, kde jsem udělal chybu.

° té chvíle jsem totiž tuneloval. Soustředil jsem se jenom na

153

jedno - na ten elektronický zámek. Když jsem se ale na ty dveře podíval znova a lépe, uvědomil jsem si, že se otvírají ven. Celou tu dobu jsem se díval přímo na ty zatracené panty, ale vůbec jsem je přitom neviděl - až jsem si vzpomněl na Royo-vu radu, couvl jsem o krok dozadu a zhluboka jsem se nadechl.

## KAPITOLA 10

00:03:51. Špičkou paklíče jsem vyšrouboval šrouby v pantech, strčil jsem je do kapsy, pootevřel jsem dveře, aniž bych porušil elektronický zámek, vklouzl jsem dovnitř a opatrně jsem vrátil dveře víceméně na svoje místo.

Zatím to šlo hladce. Rozhlédl jsem se po místnosti. Naštěstí do ní pronikalo zvenčí dost světla, takže jsem viděl docela dobře. A když jsem roztáhl závěsy, bylo to ještě lepší.

Sarkesian si svoji pracovnu zařídil na způsob francouzského zámku. To znamená, že do ní naskládal spousty ručně vyřezávaného dřeva a luxusních koberců. Jednu zeď pojal ve washingtonském stylu „koukejte, jak jsem důležitý“ - visely na ní podepsané fotografie, na kterých si Steve Sarkesian potřásal rukou s řadou světových vůdců. Ale dost kochání a hurá do práce -přišel jsem si sem přece pro informace, a ne obdivovat multimilionářův vkus. A nehodlal jsem si přitom počínat zrovna v rukavičkách, protože jsem chtěl, jak si jistě vzpomínáte, pořádně zatřást jeho hrnkem. A tak jsem přistoupil k psacímu stolu, škubl jsem za zásuvku, a když jsem zjistil, že je zamknutá, popadl jsem nůž na otvírání obálek a nemilosrdně jsem ji vypáčil.

Pak jsem v ní zašátral rukama a našel jsem mobilní telefon -ten samý typ, který jsem sebral PNG.

Nejdřív jsem ho chtěl strčit do kapsy, ale potom jsem si to rozmyslel. Jeden takový jsem už přece měl, tak k čemu bych potřeboval další? Hledal jsem v zásuvce dál. Po chvíli moje prsty narazily na disketu. Vytáhl jsem ji ven a prohlédl jsem ji na světle. Nebyla sice nijak popsaná, přesto jsem ji pro jistotu zabavil.

Prohlédl jsem ještě zbytek místnosti, ale nikde jsem neobjevil nic zajímavého. Na úplný konec jsem si nechal skříň z ořechového dřeva z osmnáctého století. Ale ani tam jsem moc neuspěl. Ukořistil jsem jenom několik azbukou počmáraných pa-

154

pírku, další disketu a také stoh papírů s hlavičkou nadace Sir-žik - u nich jsem poznal dokonalou a velmi drahou práci pařížské firmy Cartier. Jinak jsem měl ovšem dojem, že se nacházím spíš v nějaké výstavní síni než v pracovně. Nikde nebyly žádné šanony, žádné písemnosti, žádné kancelářské potřeby. Zkusil jsem dokonce i zaklepat na stěny, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by se za nimi skrývaly nějaké tajné prostory.

Ve špionážní branži se občas stává, že to, co člověk nenajde, je stejně důležité jako to, co najde. A já jsem v tomhle případě aspoň zjistil, že Steve Sarkesian si buď schovává všechnu práci někde jinde, anebo tady v téhle místnosti skoro vůbec nepracuje.

Jenže pořád jsem se nemohl zbavit pocitu, že něco důležitého přehlížím. Že zase tuneluji jako předtím u těch dveří. Posadil jsem se na kraj psacího stolu a na chvíli jsem úplně vypnul.

A brzo jsem přišel na to, v čem jsem udělal chybu. Sehnul jsem se a sáhl jsem mezi postranní zásuvky u psacího stolu. A nahnatal jsem to, co jsem předtím neviděl - černý kožený diplomatický kufřík. Vytáhl jsem ho ven, položil jsem ho na stůl, přešel jsem po něm rukou a zjistil jsem, že ta kůže je krokodýlí. Pak jsem palcem přešel po číselném zámku. A protože jsem na nějaké hrátky s čísly neměl ani čas, ani náladu, popadl jsem opět nůž na obálky, vypáčil jsem úchyty zámků z konstrukce kufříku a otevřel jsem ho.

Uvnitř ležely čtyři stohy papírů. Podíval jsem se na ten první. Byla to fotokopie nějakého dokumentu.

Sjel jsem zrakem níž a uviděl jsem nápis PŘÍSNĚ TAJNÉ a pečeť Národní bezpečnostní rady USA.

Rázem jsem zpozorněl. Když jsem ten dokument prolistoval, zjistil jsem, že se jedná o desetistránkovou hrubou zprávu o našem stanovisku k ropovodu, který chtějí Spojené státy vybudovat mezi Baku a Tureckem, a o veřejné a soukromé názory na Irán, Rusko, Arménii a Ázerbajdžán.

Dokument podrobně vysvětloval, jak budeme postupovat, uváděl potenciální ústupové pozice a až nediplomaticky otevřeně hodnotil celou oblast z politického hlediska. Jeho věcnost a důkladnost jasně svědčily o tom, že nevznikl na našem Ministerstvu zahraničí.

Podle data na první straně šlo o jednu z prvních verzí. Ale ani a neměla v Sarkesianově kufříku co dělat,

pokud ovšem nebyl

155

členem Národní bezpečnostní rady, což, jak všichni víme, nebyl.

Zběžně jsem prolistoval také zbývající tři dokumenty. Prvním byla dlouhá zpráva pro ministra zahraničí, v níž velvyslankyně Madisonová navrhovala způsoby, kterými by mohla nadace Siržik pomoci americkým zájmům v Zakavkazsku. Špatná zpráva: tu zprávu nepsala přímo velvyslankyně, protože na papíře byla hlavička Siržiku. Dobrá zpráva: k poslední stránce byl přilepený papírek se vzkazem následujícího znění: „Miláčku, tohle do Washingtonu jít nemůže, tak jsem to musela zarazit, aby se to nedostalo dál. Ale už se nemůžu dočkat, až Tě zase uvidím, a doufám, že moje záporná reakce na tuhle zprávu našemu vztahu nijak neublíží.”

Paní Marybeth Madisonová u mě právě získala „malé bezvýznamné plus“ za to, že dokázala oddělit svůj soukromý život od pracovních povinností.

Další dokument byl poměrně rozsáhlý a napsaný rukou v jazyce, který jsem nemohl rozluštit. A tím posledním byla konečná verze nějaké dvanáctistránkové zprávy v azbuce. Všiml jsem si, že na každé stránce je nahoře i dole razítko, které zřejmě říkalo, že se jedná o přísně tajný materiál.

Vzal jsem do ruky tu zprávu z NBR a přelétl jsem očima její text. A sakra - byly v ní uvedené surové informace, které odhalovaly zpravodajské zdroje a metody Spojených států! A takovýhle dokument, přátelé, nemůže mít rozhodně kdekdo. Vyzrazování přísně tajného materiálu je totiž trestným činem, protože by to (a to je oficiální definice) „mohlo logicky vést k mimořádně závažnému poškození bezpečnosti Spojených států”.

A jakmile jde o mimořádně závažné poškození bezpečnosti Spojených států, mám povolené střílet a loupit a nebrat přitom vůbec žádné zajatce.

Podívejme se teď na události několika posledních dní. Nejdřív někdo povraždil partu dělníků. Potom se banda goril pokusila na příkaz Steva Sarkesia zabít mě. A teď najednou zjistíme, že ten samý Sarkesian si na recepci, kterou pořádá jeho nadace Siržik, pozval mimo jiné také dva světoznámé zabijáky - Olega Lapinova a Alího Šeráfího - a že má u sebe materiály, za jejichž držení by šel ve Spojených státech okamžitě do vězení.

00:05:59. Ten čas vážně hrozně letí! Rychle jsem všechny ty

156

papíry složil a nastrkal jsem si je do kapsy u saka. Pak jsem kufřík ještě jednou prohledal. Žádné další tajné materiály jsem sice nenašel, zato jsem v něm ale objevil několik papírků s poznámkami v angličtině, francouzštině, ruštině, ázerbajdžánštině, arménštině a zřejmě i farsí. Samozřejmě že jsem je vzal všechny s sebou.

Nakonec jsem kufřík zavřel a postavil jsem ho zpátky pod stůl. Jestli tohle nevyvede Sarkesia pořádně z míry, tak už nevím. Nikdo přece nemůže mít radost z toho, že byl vykradený. Zvlášť ne lidi jako on. A zvlášť když jsem mu odcizil cenné informace, které předtím jen horko těžko sehnal.

Pro jistotu jsem ještě vytáhl ze skříně čistý list hlavičkového papíru, napsal jsem na něj „Nazdar Siržiku!” a položil jsem ho na psací stůl přesně doprostřed.

00:06:34. Zavřel jsem opatrně za sebou dveře, vrátil šroubky do pantů, proplížil se chodbou zpátky do přijímacího salonku, vyběhl na balkon, slezl jsem po břečťanu na záchod a v 00:07:24 odemkl dveře.

Upřímně řečeno, nebyl to tak dobrý čas, jakého bych dosáhl před deseti lety, ale s ohledem na všechny ty boule, modřiny a šrámy to byl pořád docela slušný výkon.

Když jsem se objevil znova v sále, dav hostů se přede mnou opět rozestoupil. Buď za to mohla ta košile potřísněná krví, vajíčkem a kaviárem, anebo ty roztrhané kalhoty se zelenými koleny. Ale věřte, že mi to bylo úplně jedno. Došel jsem k Avimu, Mikki a Ashley - všichni tři na mě zírali s otevřenou pusou - obejmul jsem jednou rukou Aviho a druhou Ashley a v rychlosti jsem jim šeptem vyličil, co jsem o patro výš našel.

Major Evansová vyvalila oči a zcela nediplomaticky zaklela: „A do prdele!”

Avi Ben Gal zachoval kamennou tvář. Jenom se na mě podíval a zašeptal: „Můžeš mi ty neamerický materiály půjčit?”

Zamyslel jsem se. Základní špiónské pravidlo říká: NIKDY NEDÁVEJ ORIGINÁL Z RUKY, A TO

ANI SVÉMU NEJLEPŠÍMU PŘÍTELI! A zvláště když je jenom v jednom exempláři. „Co kdyby sis ho zejtra okopíroval?"

„Klidně," souhlasil Izraelec a pokrčil rameny. „Ale čím dřív, tím líp!" Pak se odmlčel, položil ruku manželce na lopatky a postrčil ji směrem k východu. „Jalla, Mikki, jde se domů! Hava na-mova!" Kývl jsem na Ashley a vydal jsem se za nimi. Steve Sarkesian

157

stál v té chvíli spolu se svojí manželkou na druhé straně místnosti a povídal si s Alím Šeráfim. Přesto si stačil všimnout nejen našeho odchodu, ale i toho, že se najednou chovám normálně. A očividně si uvědomil, že jsem ho znova dostal - a bylo na něm poznat, že se mu to vůbec, ale vůbec nelíbí.

A já jsem měl tak rozvernou náladu, že jsem si neodpustil pár gest na rozloučenou. Nejdřív jsem se poplácal po vyboulené náprsní kapse u saka, v níž jsem měl uložené ukořistěné materiály. Potom jsem ukázal prstem nenápadně ke stropu, aby věděl, kam jsem si odskočil. A nakonec jsem mu zamával vztyčeným prostředníkem a dal mu najevo, že je pro mě jednička.

Z miliardářova obličejů zmizela všechna barva a v očích se objevil vražedný pohled. Věřte mi, že jinak se to popsat nedá. Vím, jak vypadá smrt - a Steve Sarkesian ji měl doslova napsanou na čele. Udělal dva kroky směrem k nám. Pak se zastavil. Nemohl nic dělat, bránil mu v tom ten dav lidí v sále. Odhalil by totiž před nimi svoji pravou tvář. Tvář zrádce, který se pak-tuže s teroristy a vrahy. Ne, na to byl až moc chytrý. Díval jsem se, jak se snaží vzpamatovat. Sbíral v sobě všechny síly, aby navenek nedal na sobě nic znát. Chvilku mu to sice trvalo, ale nakonec se mu to přece jenom podařilo. Ale z toho pohledu, kterým nás vyprovázel, jsem pochopil, že tím pro něj tahle epizoda neskončila. Ani náhodou.

158

W NE

Část druhá

NERIIEL MÉHO PŘÍTE

KAPITOLA 11

Ta náhoda přišla druhý den ráno v 8.40. Uslyšel jsem tlumený výbuch, který roztrásl skla ve všech oknech hotelového pokoje. Tou dobou jsem právě přes krytý satelitní telefon a fax posílal generálovi Crockerovi zprávu o své činnosti i přísně tajné materiály, které jsem našel v Sarkesianově kufříku. Volal jsem totiž generálovi hned potom, co mě Ashley vysadila před hotelem, a oznámil jsem mu, co jsem objevil. Generála tyhle informace zajímaly naštěstí natolik, že zapomněl na vztek, který na mě dostal, když se od mimořádné a zplnomocněné velvyslankyně Spojených států v Ázerbajdžánu paní Marybeth Madisonové dozvěděl o velkém diplomatickém incidentu, který způsobil jistý podnapilý důstojník válečného loďstva USA.

Předseda Sboru náčelníků štábů dokonce zasténal. Ano, přátelé, opravdu zasténal A potom si povzdychl. Ani s jedním jsem se u něj dosud nesetkal. „Ty jsi ty dokumenty fakticky sebral?" zeptal se, jako kdyby chtěl slyšet zápornou odpověď.

Jenže já jsem mu potvrdil, že jsem je skutečně vzal - a že je mám u sebe. Následovalo dlouhé a nepříjemné ticho. Pak mi generál nařídil, ať mu podám kompletní hlášení o celé situaci. Chtěl slyšet můj názor na vzájemné vztahy mezi Alím Šeráfim, Olegem Lapinovem a Stephenem Sarkesianem. Chtěl dopodrobna popsat, co jsem dělal a jak jsem to dělal. „Řekni mi úplně všechno, každíček detail!" prohlásil doslova. A až s tím vším budu hotový, mám prý strčit do faxu oba přísně tajné dokumenty - anglický i ruský - ručně psanou zprávu a dopis s hlavičkou Siržiku, přidat k tomu svoje hlášení a poslat to všechno Pres kryté spojení k němu do práce, aby se na to mohl hned ráno podívat.

159

Trvalo mi celou noc, než jsem tenhle generálův požadavek splnil. Když se ozvala ta rána, zvedl jsem hlavu od faxu. I přes hučící klimatizaci mi bylo jasné, že ji způsobil výbuch pořádného kusu silné trhaviny. Pět vteřin nato otrásla slabě hotelem tlaková vlna. Došel jsem k oknu a podíval jsem se ven. Předě mnou se otvíral pohled na střed města. Můj pokoj ležel v osmém patře, tedy dost vysoko na to, abych z něj viděl na obzor. V mlhavé dálce se modře leskla hladina Kaspiku.

A nalevo ode mě stoupal k nebi sloupec hustého černého dýmu. Věděl jsem, že v těch místech se nachází vilová čtvrť, v níž bydlí zahraniční diplomaté. Podle barvy kouře jsem poznal, že to vybuchla opravdu

silná trhavina. Následky exploze se nápadně podobaly - koneckonců, byl jsem přece v Baku, ve městě proslulém horkem a hlavně bezvětrím - dozvukům pumových útoků, které jsem viděl například v Libanonu, Severním Irsku a Turecku, abych uvedl aspoň pár nesprávných míst, na nichž jsem se díky panu Murphymu v nesprávný čas vyskytoval.

Dovolte mi malou odbočku. Chtěl bych předeslat, že nálože ukryté v autech nemám vůbec rád. Jistě, občas jsem je musel sám použít, jako například tenkrát na konci osmdesátých let, když jsem v jedné z bejrútských uliček zbavoval tenhle svět jistého vrchního atentátníka hnutí Islámský džihád. Někde jsou tyhle útoky jedinou možností, jak zlikvidovat daný objekt tak, aby to vypadalo na práci místních tangu, a ne na akci speciálních jednotek U.S. Navy. Jenže při použití těchto náloží vznikají velké „vedlejší škody“, jak se tomu s oblibou říká v Pentagonu, tedy oběti na životech v řadách nevinných civilistů. Například při té akci v Bejrútu jsem sice zabil zmíněného tanga, ale současně s ním bohužel i dalších šestnáct lidí - opravdu smutný případ výskytu v nesprávný čas na nesprávném místě.

Ale válka je krvavé řemeslo. Není dokonalá a přesná. Nelze ji vést na základě průzkumů veřejného mínění ani brát při ní ohledy na „vedlejší škody“, protože v takovém případě by na to doplatilo víc vlastních lidí a méně nepřátel. Ve válce vám zkrátka nezbyvá nic jiného než konejšit svoje svědomí tím, že zabítí několika civilistů, kteří se nacházeli v nesprávný čas na nesprávném místě, není až takový hřích, protože jste tím zlikvidovali určený cíl, a zachránili jste tudíž spousty dalších životů. Jestli je to perfektní? Ne, to tedy rozhodně není. Ale je to věc morálky

160

každého z nás - a já osobně se s výše uvedeným odůvodněním dokážu smířit.

Zatelefonoval jsem na americké velvyslanectví a požádal jsem o informace. Já vím, že jsem tam byl persona non grata. Však jsem také nechtěl mluvit ani s oblastním bezpečnostním důstojníkem, ani s velvyslankyní, a dokonce ani s Ashley. Zavolał jsem totiž na stanoviště námořní pěchoty pro zvláštní úkoly, představil jsem se a zeptal jsem se služby, jestli něco ví o tom výbuchu, který jsme právě slyšeli. Chvilí bylo ticho - mariňák podle toho jména zřejmě poznal, s kým má tu čest. Ale naštěstí se staral daleko víc o řešení vzniklých problémů než o politiku, a proto mi odpověděl, že ne, že nic neví. Potom dodal: „Počkejte, prosím, chvíli, pane!“, položil sluchátko a někam odběhl. Za dvě minuty se vrátil a oznámil mi, že právě došlo k atentátu na nějakého izraelského diplomata a že už musí jít, protože jeho šéf se chystá vyhlásit na velvyslanectví třetí stupeň ohrožení.

Sotva jsem položil sluchátko do vidlice, znova jsem ho musel zvednout, protože tentokrát volal někdo mně. „Marcinko!“

„Dicku, tady Ashley!“

„Co se děje?“

„Seš v pořádku?“

„Jasně! A proč?“

„Tvůj kamarád...“

V Baku mám jenom jednoho kamaráda - a není to Steve Sar-kesian. „Avi!“

„Jo, Avi! Právě jsem dostala zprávu, která tvrdí, že na něj byl spáchaný atentát, když jel autem z domova na izraelskou ambasádu!“

To nebyla dobrá zpráva! „Dostali ho?“

„To nevíme. Je tam pěkný bláznec! Izraelci hermeticky zavírají svoji ambasádu a my tu děláme to samý!“

„Kde se to stalo?“

Jakmile jsem se dozvěděl všechno, co jsem potřeboval, zavěsil jsem, popadl jsem pistoli a neprůstřelnou vestu a uháněl jsem ke dveřím.

Už jsem je měl otevřené, když vtom jsem si uvědomil, že musím odfaxovat ještě jedenáct stránek.

Jsou chvíle, kdy povinnosti bolí - a tohle byla jedna z nich. Ale život se skládá z priorit a předání ukořistěných materiálů

161

předsedovi Sboru náčelníků štábů mělo přednost před vším ostatním.

Konečně jsem dofaxoval poslední stránku a začal jsem schovávat dokumenty do uzamykatelné schránky.

A najednou ten telefon zazvonil znova. Natáhl jsem se po sluchátku, zvedl jsem ho a přiložil jsem si ho k uchu.

„Dicku, tady Avi!“ ozvalo se v něm okamžitě.

Upřímně se vám přiznám, přátelé, že ještě nikdy jsem v tom svém životě plném války, ničení a smrti netoužil slyšet něčí hlas víc než tenkrát. „Avi, co se stalo? Přej na vás..“

„Jsem v pořádku, jsem v pořádku!“ přerušil mě trochu roztřeseným hlasem. „Ale můj řidič je mrtvěj a Mikki potřebuje doktora! A potřebuje ho rychle!“

A sakra! Ztraceně! Do prdele! „Co se stalo?“

„Nějaký svině dali do auta kousek před naším bytem nálož! Bydlíme v ulici Abbase Sichata a ta je jednosměrná, takže se v ní nemůžeme otočit a musíme jet až na magistrálu. Tenhle úsek cesty na ambasádu nemůžu jako jedinej nijak měnit. Když jsme byli u křižovatky, tak to odpálili. Nalevo hned u silnice stojí velká zeď a ta ten výbuch ještě zesílila.“

Zhluboka se nadechl a pokračoval: „Moc dobře věděli, co dě-laj, Dicku! Byla to stejně dobrá akce jako ty, co jsme podnikali spolu tenkrát v Libanonu proti Hizballáhu!“ Znova se nadechl. „Jenže dneska se mnou jela Mikki. Chtěla nakoupit v kantýně na velvyslanectví a seděla v autě na levý straně.“ Na pár vteřin se odmlčel a pak dodal: „A na levou stranu směřoval hlavní nápor výbuchu.“ Hlas se mu začínal třást. „Nevypadá to s ní dobře, Dicku! Nevypadá to s ní vůbec dobře!“

„Jak ti můžu pomoci? Co mám udělat? Kam mám zajít?“

Izraelec nabral plné plíce vzduchu a zasypal mě přívalem instrukcí. „Potřebuju, abys pokračoval v tom, co jsme si naplánovali! Však víš, o co jde, o to tam dole... na jihu. Jsem přesvědče-nej o tom, že události, který se staly dneska a včera, spolu souvisej! Vzpomínáš si na ten včerejšek? Víš, co mám na mysli?“

Samozřejmě že ano - tu moji akci v nadaci Siržik. „Jasně, Avi, to víš, že jo, bud klidnej!“

„Já ty materiály potřebuju, Dicku! Schovej mi je, až se vrátím, tak si je u tebe vyzvednu!“ Najednou se zarazil, jako kdyby ho někdo tlačítkem vypnul. Potom jsem uslyšel, jak se ze všech sil

162

snaží ovládnout. Když se mu to podařilo, povzdychl si a pokračoval: „Podívej, za dvě hodiny letí do Tel Avivu letadlo El Alu, a jestli se tomu ztracenému doktorovi, který je už u ní, povede ji trochu stabilizovat, tak s ním poletíme domů. Zaberu si první třídu a udělám si z ní ošetřovnu! Sakra, Dicku, dvacet osm let bez jediného škrábnutí a teď tohle! Taková... taková...“ Vtom mu došel nejen hlas, ale i poslední zbytky sil.

Není divu. Byl v šoku a fungoval jenom na adrenalin. A tenhle zdroj energie mu právě vyschl a on se zmohl sotva na to, aby zašeptal: „Dicku, Mikki potřebuje takovou péči, kterou dostane jenom doma! Musím ji odvézt domů! Musím ji odvézt domů!“

Jsou chvíle, kdy člověk prostě nenachází slov. A tohle byla jedna z nich. Vzpomněl jsem si na svoje úvahy o vedlejších škodách a najednou jsem si uvědomil, že každá mince má vždycky dvě strany - stranou lícovou, na které se obvykle pohybuji, a stranu rubovou, na které jsem se zrovna ocitl. A zjistil jsem, že to není žádná legrace. A je to ještě velmi slabý výraz. „Avi...“

„Já vím, Dicku,“ přerušil mě Izraelec, „já vím. Na shledanou, Dicku, na shledanou! A zavolej mi! Číslo do Herzlije máš.“ A pak telefon oněměl.

I když to může vypadat bezcitně, nezůstal jsem po tom telefonátu jenom tak sedět a vzpomínat na všechny ty krásné chvíle, které jsem s Avim a Mikki Ben Galovými zažil, ale pustil jsem se do práce. A pustil jsem se do ní s energií, kterou mi dodávalo pomyšlení na pomstu. Nejdřív jsem sestavil seznam všech základních informací, které budeme ke svému tajnému úderu potřebovat, a provedl jsem hodnocení cíle. Potom jsem si prohlédl družicové snímky, které mi poslal krytým faxem Pap-rikář, a s pomocí magellanu a navigačního atlasu, který s sebou všude tahám, jsem propočítal potřebné vzdálenosti. A nakonec jsem si vzal lupu a na modrotiscích, které pro mě z archivů CIA vyhrabal Wink, jsem pečlivě prostudoval každický detail.

A zhruba za čtvrt hodinky, plus minus pár minut, jsem zplodil plán, který jsem považoval za jakžtakž efektivní a murphy-vzdorný, a předal jsem ho k posouzení Bumerangovi, Kachní noze, Eddiemu a Zkaženému Randymu, protože tahle čtveřice služebně nejstarších poddůstojníků představuje desítky let

zkušeností z opravdového boje. Chvilí jsem se díval, jak můj ope-

163

rační plán zevrubně zkoumají, pokoušejí se v něm najít skulinky, odhalit jeho slabiny a všelijak ho vylepšit. Potom jsem otevřel minibar, vytáhl jsem z něj jedno pivo, rychle jsem ho vypil, odebral jsem se do ložnice, ulehл jsem na přehozy, zavřel jsem oči a pohroužil jsem se do krátkého spánku.

Vzbudilo mě zvonění vedle levého ucha. Protřel jsem si oči a podíval jsem se na ciferník hodinek. 04.12. Spal jsem šest a půl hodiny. Z obývacího pokoje apartmá zněla hlasitá hudba - podle toho jsem poznal, že kvarteto mých oponentů stále hloubá nad mojí prací.

Překulil jsem se na bok a zvedl jsem sluchátko. „Marcinko!“ Slyšel jsem, jak se můj hlas v telefonu odráží jako ozvěna.

„Dicku, tady Avi, slyšíš mě?“

Slyšel jsem ho - ovšem asi tak pětkrát. „Jak to vypadá s Mik-ki?“

Avi přešel rovnou k věci. „Před dvěma hodinami zemřela, Dicku. Nedalo se s tím nic dělat.“

Chystal jsem se něco říct, ale skočil mi do řeči. „Podívej, já vím, co cítíš, a je to pro mě velká útěcha.

Ale musíme ji pochovat ještě před západem slunce a potom budu třicet dní truchlit.“

„Poletím s tebou, i kdybych měl ten zatracený krám řídit sám, Avi!“

„Ne!“ prohlásil rezolutně Avi. „Ty zůstaneš tady a doděláš to, co jsi začal! To je nejdůležitější! Já se o ty hajzly, co ji zabili, postarám sám! Neboj se, zvládnou to! Víím, co jsou zač, a vyřídím si to s nima!“

„Zatraceně, Avi...!“

„Splň svůj úkol, Dicku!“ přikázal znova. „Ty doděláš svoji práci a já zase svoji!“ dodal ještě jednou a zavěsil.

Seděl jsem na posteli a zíral jsem do okna. Miriam Ben Galovou jsem znal už skoro dvacet let. Její děti za tu dobu vyrostly a založily si vlastní rodiny. Jednou jsem u ní doma usnul na gauči, a když jsem se probudil, měl jsem na sobě háčkovanou přikrývku, kterou prese mě přehodila. Hodně jsme se spolu nasmáli. A teď nějaký neznámý tango odpálil auto naložené po střechu silnou trhavinou a ukončil její život.

Jenže ten tango podle mě zase až tak neznámý nebyl. Viděl jsem přece u Sarkesia ten vražedný pohled, kterým mě, Mik-ki, Aviho a Ashley vyprovázel z recepce v Siržiku. Bylo mi jas-

164

ne, že jsem ho vyprovokoval. A v hloubi své duše jsem věděl, že na jeho alibi vůbec nezáleží - může ho mít sebepevnější, přesto právě on pronesl slova, která uvedla tenhle... incident do chodu. A je úplně jedno, jestli je řekl Alímu Šeráfímu, Olegu Lapinovovi nebo jinému ze svezích poskoků. Hlavní odpovědnost za smrt Miriam Ben Galové nese on a nikdo jiný.

A tak se navzdory Aviho přání ocitlo jeho jméno na pomyslném seznamu odsouzených k smrti, který pečlivě uchovávám v hlavě.

Ale to bylo z mojí strany prozatím všechno. Válečník totiž musí jít dál. Musí pokračovat, i když třeba přijde o svého partnera, o své potápěčské dvojce. Nesmí zůstat sedět s rukama v klíně a fňukat. Musí se pomstít svým nepřátelům. Musí je zabít. A čím víc jich zabije, tím víc se za smrt svého kamaráda pomstí. On by na jeho místě udělal totéž. A Avi také chce, abych pro něj zabíjel. Proto se bude zabíjet. Žár mého hněvu se obrátí proti mým nepřátelům. Proti těm hajzlům, co zabili Mikki Ben Galovou. A já uspěju - zabiju je všechny.

## KAPITOLA 12

Za hluboké noci jsme se v Arazových dýchavičných nákladních autech vytratil z Baku. Celý den jsem čekal na to, jak generál Crocker na moje zprávy zareaguje. Jenže generál se vůbec neozval. Zkoušel jsem mu volat na soukromé číslo, ale jakýsi pobočník mi strohým tónem oznámil, že pan generál má právě jednání a nepřeje si být rušen. Odpoledne jsem už začínal tušit, že se generál nechává zapírat. A tak jsem mu krátce před odjezdem poslal krátkou zprávičku, v níž jsem mu vysvětlil, že NENAJÍ (NEní-li NAřizeno Jinak) půjdu prozkoumat potenciální teroristickou základnu, která představuje nebezpečí pro mě i moje lidi. Dodal jsem, že celá akce bude trvat dva až tři dny, upozornil jsem ho na to, že mě během té doby nebude moci zastihnout, a slíbil jsem, že se mu hned po návratu ozvu, aby mi mohl sdělit, jak mám naložit s těmi materiály, které jsem mu odfaxoval.

U dveří jsem vyhodil do koše na kousíčky roztrhané vzkazy od Ashley. Bylo jich celkem pět a všechny byly nadepsané slovem NALÉHAVÉ. Neodpověděl jsem na ně. Kdybych jí zavo-

165

lal, musel bych jí lhát. Nechtěl jsem totiž, aby věděla, kam jdeme. Čím méně toho o nadcházející akci bude vědět, tím to bude pro ni lepší, zvláště s ohledem na její další kariéru.

Cestovali jsme nalehko, protože Bumerang s Eddiem se už předtím postarali o to, aby se naše výstroj a výzbroj dostala do hustého trnitého křoví u dálnice na ázerbajdžánské straně hranice s Íránem. Vlastní hranice byla bedlivě strážena, mimo jiné i pomocí pasivních a aktivních čidel. Přestože dokážeme oba typy překonat, zvolili jsme radši cestu nejmenšího odporu a pronikli jsme do Íránu přes vodu. A protože moji lidé zrovna Arazovým střelcům vysvětlovali základy akcí podnikaných ve vodním prostředí, čekaly na nás ve špinavém písku tři kilometry od Astary dva říční gumové čluny.

Na základě družicových fotografií, které mi poskytl Paprikář, a modrotisků bývalého odposlechového stanoviště CIA, které jsem obdržel od Winka, jsem sestavil následující plán:

Nasedneme do člunů a obeplujeme Astaru. Pět kilometrů pod městem, u stožárů vysokého elektrického napětí, vylezeme na břeh. Piek s Butchem se pak vrátí zpátky do Ázerbajdžánu a počkají na nás v malém motorestu u městečka Šachagač, jehož majitelem je přátelsky nakloněný Ázerbajdžánec jménem Mahmúd. Ten motorest jsme objevili během výcviku Arazových vojáků a stal se naším neoficiálním obývacím pokojem. Zahrnuli jsme Mahmúda hromadou amerických dolarů a on nám dal na oplátku k dispozici několik talířů kebabu a pilafu, basy chlazeného piva, litry horké kávy a několik skládacích lehátek, na nichž jsme si mohli zdřímnout.

Naše čtrnáctičlenné úderné komando se mezitím vydá přes duny porostlé bujnou vegetací do vnitrozemí a podél potoka vystoupá do pohorí, kterému Íránci říkají Kúe Asbinásí.

Před rozedněním zřídíme tajné pozorovací stanoviště a celý den budeme nepřátele sledovat. Zjistíme, kolik jich je, co dělají, jak jsou vyzbrojeni a jak vypadá jejich denní režim.

Až padne tma, pronikneme potají do tábora, zakroutíme jim krkem, vezmeme jim otisky a vyfotografujeme je, abychom je potom mohli identifikovat, posbíráme všechny možné důkazy a rozmístíme nálože. Potom přivoláme čluny, seběhneme dolů k moři (což nám půjde daleko rychleji než nahoru), před vý-

166

chodem slunce se nalodíme, vrátíme se do Baku a ještě si stihneme dát pořádnou horkou sprchu a bohatou snídani v hotelové restauraci.

To rozdělení na dvě fáze a představa čtrnácti hodin, které budeme muset přes den strávit zakopaní, mě trochu znervózňovaly. Přerušované akce nemám rád. Jsem totiž toho názoru, že akce musí proběhnout náraz, jako jeden silný úder. Mohutný, rozhodný, plynulý úder od začátku až do konce. Ale neměl jsem na vybranou. Bývalý opěrný bod CIA ležel osmnáct kilometrů od hranic a v horách - v jedné z nejdrsnějších krajin, jaké Bůh (nebo Alláh) na téhle Zemi stvořil. A tak jsem musel do plánu akce zabudovat velkou časovou rezervu pro případ nečekané návštěvy v podobě pana Murphyho a moji služebně nejstarší poddůstojníci mě v tom podpořili, protože věděli, že se nám bude hodit každá vteřina, kterou budeme mít k dobru.

A proč jsem je do přípravy plánu akce vůbec zapojil? Protože tihle lidé mívají daleko větší zkušenosti než kdejaký čerstvý absolvent důstojnické školy. Když vezmu ty svoje, tak každý z nich už krvácel v opravdové bitvě. A pro žádného z nich neexistuje terén, ve kterém by ještě nebojoval. Proto se podívali do map, prohlédli si družicové snímky a okamžitě pochopili, že bývalé odposlechové stanoviště leží ve výšce pět set padesát metrů nad mořem v uměle vytvořené kapse o rozměrech dvě stě krát dvě stě metrů. Viděli, že ze západní strany tábor chrání hřeben, který místy vystupuje až do výšky devíti set metrů, a že na severu se nachází řada rozeklaných strmých skalisek, jejichž překonání by nás vzhledem k tomu vybavení, které s sebou budeme mít, stálo spoustu času a námahy. ^Poznali také, že hlavní silnice vede ze stanoviště přibližně na jin, přes několik nebezpečných roklí, které se stáčí do vnitrozemí, a vysokohorské město Naru do Ardabilu a tam končí >Qtarého Polního letiště s jednou ranvejí (nadmořská výška A295 metrů), které kdysi patřilo CIA a které nyní využívá íránské vojenské letectvo. Proto stejně jako já usoudili, že nejefektivnější cestu do tábora Představují zadní dveře, tedy východní

strana. Což zároveň znamená, že celá akce nebude trvat jeden den, ale dva. výsledek zůstane ovšem stejný. Pošleme tangy do známých  
167

věčných lovišť, vyhodíme tábor do povětří a zmizíme jako pára na hrncem.

Když CIA v roce 1978 krátce před šáhovým odchodem do vyhnanství odposlechové stanoviště u Astarý opouštěla, vyklidila všech šest budov, které na něm stály. Nezařízené stavby však ponechala na místě a snímky ze špionážních družic nasvědčovaly tomu, že se tangům z Alláhovy pěsti velmi hodily. Na střechách byly namontované antény prakticky pro všechna vlnová pásma, včetně jedné satelitní paraboly. Viděl jsem také dvě střelnice postavené po vzoru sovětských (a ruských) jednotek zvláštního určení - jednu pětadvacetimetrovou pro pistole a druhou dvousetmetrovou pro pušky. A venkovní posilovnu a arénu pro nácvik boje zblízka, která se podobala zá-pasištím, jež Sověti budovali v Afghánistánu. A řadu otřiska-ných osobních a nákladních aut, ze kterých si tangové udělali cvičné terče - na zvětšených fotografiích jsem jasně rozeznal stopy po kulkách.

Ale nejvíc mě fascinovaly kůly zaražené do země. Na ploše o velikosti fotbalového hřiště se jich tyčily stovky. Některé byly ze surového dřeva, jiné byly natřené na bílo, na černo, na červeno nebo na oranžovo.

Paprikářovi lidé věděli, že tangové tým něco sledují, ale nemohli přijít na to, co by to mohlo být. A víte proč? Protože většinu dnešních Paprikářových podřízených tvoří děti. Mají sice všelijaké diplomy, ale pořád jsou to děti. A děti neznají dějiny.

A jak dějiny souvisejí s těmi kůly v zemi? Hned vám to vysvětlím. Asi před dvaceti lety Izraelci usoudili, že Saddámu Husajnovi zbývají už jenom měsíce do chvíle, než vyrobí jadernou bombu, a proto se rozhodli, že ten jeho jaderný program zastaví. A postavili na jedné náhorní plošině na Sinajském poloostrově - poblíž přísně tajné letecké základny, které říkali Měsíční údolí - dokonalou maketu Saddáмова jaderného reaktoru u Tiuwathy neboli též Ossiraku.

Samozřejmě že tam nevybudovali celý objekt, ale jenom jeho půdorys. A ten vytvořili právě z dřevěných kůlů spojených barevnou igelitovou páskou. Tímhle způsobem vyznačili nejenom siluety budov, ale i umístění reaktoru, chladicí věže a dalších součástí celého toho obrovského komplexu.

Izraelští piloti se pak orientovali podle pásky a nacvičovali

168

shozy bomb na přesné místo v areálu Ossiraku. Po každém cvičení se všechny pásky zase odstranily a na místě zbyly jenom kůly ve zdánlivě nahodilém uspořádání. Díky tomuhle triku nezjistily naše družice, které v té době danou oblast monitorovaly, nic podezřelého a Izraelcům se nakonec podařilo srovnat Ossirak se zemí a zmrazit irácký program na vývoj jaderné zbraně nejméně na dvě desítky let.

A já jsem tudíž okamžitě poznal, proč tam tangové z Alláhovy pěsti ty kůly mají - používali je jako modely objektů, na které chtěli zaútočit.

Fotografie, které mi Paprikář poslal, byly pořízené v určitém časovém sledu a bylo z nich patrné, že barevné kůly mění svoji polohu. Z toho vyplývalo, že tangové plánují hned několik úderů. Poslední snímek byl starý sotva půl dne, což pro mě byla dobrá zpráva, protože jsem nechtěl splakat nad výdělkem, tedy hnát se do riskantní akce a vyjít potom naprázdno. Kdepak, to se nesmí stát. Musím ty hajzly z Alláhovy pěsti i ty s těma jejich zrasanejma ruskejma poradcema nachytat tam, kde by měli být - v posteli. A pak je zabiju. Všechny do jednoho.

## KAPITOLA 13

01.02. Výstup na břeh proběhl až podezřele hladce. Měsíc byl zrovna v novu a měli jsme začerněné obličejy a tmavé oblečení, takže jsme nebyli skoro vůbec vidět. Nepřišli jsme ani o kousek nákladu. Nikdo si nevymknul kotník ani nenatáhl kolenní vazy. Ta dokonalost mě znervózňovala. Tenhle stav našťestí netrval dlouho - pan Murphy na nás čekal zhruba tři a půl kilometru od moře.

Překonali jsme kamenitou pláž, zahladili jsme po sobě stopy, přeběhli jsme dvoupruhovou silnici, která se táhla podél pobřeží, a zahájili jsme dlouhý výstup do hor. A byl to výstup opravdu náročný. Na topografických mapách totiž nenajdete žádné trní, které vám bude trhat oblečení. Ani horko, ve kterém se budete potit jako o závod. Ani obtížný hmyz, v tomhle případě odpornou směsicí útočně laděných písečných blech, zákeřných ovádů a žiznivých komárů, která nám silně znepříjemňovala život, protože

nikoho z nás nenapadlo, že bychom si s sebou měli vzít také nějaký repelent. Ale příslušníci SEAL jsou  
169

na všelijaké nepohodlí a nepříjemnosti zvyklí, a tak nám těch třicet kilogramů zátěže, bodavý hmyz, ostré trny a pětatřiceti-stupňové vedro nemohlo zabránit v další cestě.

Jako průzkumník šel Kachní noha a hned za ním Eddie. Ještě před deseti lety by Eddie počítal kroky, abychom věděli, jak velký kus cesty jsme už urazili. Dneska však díky nekonečným zásobám baterií a družicovému globálnímu zaměřovacímu systému s přesností na šest metrů víme, kde se právě nacházíme, kolik toho máme už za sebou a kolik nám ještě zbývá do cíle. Pro jistotu jsem zadal potřebné informace hned do všech tří magellanů. Ale tyhle přístroje nám stejně jako mapy mohly jenom ukázat, kde jsme a kam jdeme. Případné problémy za nás řešit nemohly.

02.58. Hladký a rychlý postup skončil, protože se před námi objevila svislá skalní stěna, vysoká asi patnáct metrů. Táhla se nalevo i napravo až daleko za obzor. Na mapě se nic takového nevyskytovalo. Na satelitních fotografiích také ne. A přece tam byla.

Klekl jsem si na koleno, vytáhl jsem mapu a posvítíl jsem si baterkou na příslušné místo. Nic. Podle mapy tahle stěna prostě neexistovala.

Co myslíte, měli jsme s sebou horolezecká lana? Správně, neměli. Museli jsme tedy tu skálu obejít. Znova jsem se zadíval do mapy. Zhruba tři čtvrtě kilometru vlevo od místa, na němž jsme se nacházeli, jsem našel klikatou tenkou přerušovanou čáru, která označovala horskou říčku, potok nebo vádí, či jak se takovému vodnímu toku v těchto končinách říká. Sklonil jsem hlavu a přejel jsem po pomačkaném papíru ukazovákem. Čára se vinula horami a sestupovala do Kaspického moře. Tak dobře, půjdeme tudy. Jestli se skála v nejbližší době nerozpadne, obejdeme ji po trase potoka a potom se vrátíme do původního směru.

04.10. Ta oklika nás stála spoustu drahocenného času. Do svítání zbývala sotva hodina a půl a do cíle nám přitom chyběly ještě tři kilometry. Já vím, nevypadá to, že by to bylo nějak hodně. A kdybychom se jen tak procházeli po Appalačské stezce, dokázali bychom je urazit během poměrně krátké doby. Jenže my jsme se pohybovali na nepřátelském území, šli jsme prakticky naslepo a museli jsme dávat dobrý pozor na to, abychom na sebe neupozornili nějaké iránské vojáky, Ivany nebo funda-

170

mentalistické teroristy, kteří by se tady mohli plížit a slídit a pátrat po lidech, jako jsme byli my.

A tak jsme opatrně postupovali vyschlým korytem potoka, přelézali jsme balvany a kusy skal a vybírali jsme si takovou cestu, na které po nás nezůstávaly žádné stopy.

Jestli jsem věděl najisto, že se někde poblíž pohybují nepřátelé? Ne, úplně najisto jsem to nevěděl. Ale nemínil jsem ani předpokládat, že tam žádní nejsou. Takové předpoklady bývají totiž životu nebezpečné.

04.55. Barva oblohy se začínala rychle měnit z černé na tmavě modrou, což znamenalo, že máme nejvyšší čas na to, abychom se zakopali. Nechtěl jsem, aby se nepřítel probudil, podíval se do dalekohledu a uviděl partu cizinců, která se snaží splynout s okolím.

A protože nám bude chvíli trvat, než se úplně schováme, dovoďte mi, abych využil času a vyjevil vám základní pravdu o zakopávání v takovémhle terénu - je to ztraceně těžké.

V hustě zarostlých oblastech můžete k zamaskování svého postavení využít bujně vegetace. To samé platí o džungli - v ní vám navíc může dobře posloužit hra světla a stínů. Kdežto v našem případě bylo denní světlo silné a přímé a vegetace velmi řídká.

Ale už jsem viděl odstřelovače z jednotek SEAL, kteří se dokázali schovat na písčité pláži, na níž se nevyskytoval jediný keřík, a provedli to tak dokonale, že jim nic netušící domorodci doslova šlápli na hlavu.

A protože jsem věděl, že nic není nemožné a že jednou za čas lze ošálit i matku přírodu, vzal jsem s sebou několik užitečných pomůcek.

Nejdřív jsem musel ovšem vybrat příhodné místo. Shodil jsem ze zad batoh, odložil jsem většinu výstroje a zahájil jsem průzkum terénu.

05.14. Bůh války byl v té chvíli určitě se mnou, protože jsem zhruba po devítiminutovém plazení, lezení a šplhání objevil skvělé pozorovací stanoviště v podobě jeskyně, která ležela asi W čtvrtě kilometru od bývalého areálu CIA. Její ústí směřovalo šikmo k areálu a zčásti ho zakrýval krátký výběžek skály a

vel-ke balvany nepravidelných tvarů. Právě za ně jsem se ukryl, vytáhl jsem z pouzdra brýle pro noční vidění a prohlédl jsem si

171

nepřátelský tábor. Nikde jsem nezpozoroval žádný pohyb. Otočil jsem se na druhou stranu a nakouknul jsem do jeskyně.

Na první pohled vypadala skvěle. Byla pět až šest metrů hluboká a její strop začínal u ústí ve výšce kolem jednoho metru, potom se zvedal až do metru a půl a nakonec klesal až na pouhých čtyřicet až padesát centimetrů. Bylo mi jasné, že se uvnitř budeme pěkně mačkat - ale zároveň budeme v bezpečí a budeme moci celý den sledovat nepřítele. Popolezl jsem dál do nitra jeskyně a přejel jsem rukou po stěně. Byla studená a suchá, což bylo dobré znamení.

Po čtyřech jsem se vydal na druhý konec. Přibližně v půlce cesty mi najednou něco skočilo zezadu na krk. Okamžitě jsem to rukou zamáčkkl, ale bylo už pozdě - ten neznámý tvor mě stačil pořádně kousnout. Znova jsem se po něm ohnal rukou a srazil jsem si přitom noční vidění, které začalo s rachotem poskakovat po kamenném dnu jeskyně. Podvědomě jsem se na chvíli zastavil. Pak jsem sáhl do postroje, nahmatal jsem červenou svítilnu, zapnul jsem ji a přejel jsem s ní po okolí.

Noční vidění leželo kousek vedle mě. Natáhl jsem ruku a chtěl jsem ho sebrat. A vtom se ten zatracenej krám pohnul. Okamžitě jsem ruku zase stáhl, chytil jsem brýle za popruh, opatrně jsem je nadzvedl - a našel jsem pod nimi toho největšího pavouka, jakého jsem kdy viděl. Barvu jsem v tom červeném světle určit nemohl, ale rozeznal jsem aspoň obrazec, který měl na hřbetu. Jednalo se o jakýsi kosočtverec, který byl uprostřed zúžený z obou stran. A tenhle symbol rozhodně nevěštil nic dobrého.

Odtáhl jsem brýle stranou a potom jsem toho pavouka zašlápl. Vzápětí mě napadlo, že by v té jeskyni mohl mít příbuzné nebo kamarády, a tak jsem posvítíl baterkou na strop, abych se ujistil, že tam na mě nečekají další ostrá kusadla.

Viděl jsem naštěstí jenom samou skálu. Takže ten pavouk tady byl sám - a pan Murphy ho svedl dohromady se mnou. To kousnutí sice nesvědilo, zato začínalo trochu pálit. A také otékat. Sáhl jsem do lékárničky, vytáhl jsem tampon napuštěný lihem a vydezinfikoval jsem s ním ránu. Pak jsem vylovil z kapsy ušmudlaný kapesník, ovázal jsem si ho kolem krku a pokračoval jsem v průzkumu.

05.22. Oznámil jsem ostatním, že jeskyně je obyvatelná, a všichni jsme se dali do práce. Obloha mezitím dostala sytě modrou

barvu a začínalo se na ní objevovat slunce. Tahle okolnost nás sice netěšila, ale naštěstí pro nás ležela jeskyně na východ od tábora, takže kdyby se chtěl někdo dívat směrem k ní, slunce by mu svítilo přímo do očí.

přesto jsme nemohli ztrácet čas. Timex s Randym vybalili z batohů černou síť ovinu a natáhli ji mezi skalami. Dokud bude tma, bude nás chránit před zvědavýma očima i před infračervenými přístroji. Do úplného rozednění se ale musíme zamaskovat tak, abychom ji mohli odstranit.

Aligátor, Kopáč, Nigel i Hlodavec s sebou nesli maskovací síť do pouště. Já jsem k tomu přidal nepromokavou plachtu a skládací umělohmotné tyče. Bumerang s Kachní nohou, Eddiem a Kladivem zase vytáhli polní lopatky a začali potichu přisou-vat balvany a hlínu blíž k ústí jeskyně.

C5.38. Rozprostřeli jsme maskovací síť a posadili jsme do nich těch pár bodláků, které se nám podařilo v nejbližším okolí najít. Kdyby někdo přišel až sem a prozkoumal jeskyni zblízka, asi by poznal, že je obydlená. Ale zdálky jsme byli neviditelní -dokonce i přes dalekohled.

Přestože se teplota vzduchu pohybovala těsně nad pětadvacítkou, byl jsem propocený skrz naskrz.

Dřepl jsem si, opřel jsem se zády o studenou skálu a snažil jsem se popadnout dech. Musel jsem přiznat, že mi nebylo zrovna nejlépe. Rána vzadu na krku natekla do velikosti golfového míčku a páčila jako čert. V puse jsem měl sucho, jako kdybych spolkl chomáč bavlny, a bolely mě všechny klouby.

Ze to pro mě nebylo nic nového? Že je Dick a bolest to samé jako člověk a pes, měsíc a hvězdy, moře a sůl? Máte pravdu. A^ tak jsem se pokoušel ty návaly bolesti, horko i zimy silou vůle překonat a pokračovat v práci.

05.47. Konečně jsme byli se vším hotoví a mohli jsme se uklidit do jeskyně. Mezitím už se úplně rozednilo. Na první dvě směny pozorovací služby jsem určil Kladiva, Nigela, Kachní nohu a Mustanga. Chtěl jsem využít jejich cvičených odstřelo-vačských očí. A jak to vypadalo s těma mýma? Mizemě -

viděl jsem rozmazaně a v tom rozmazaném obraze se začínaly objevovat bílé skvrnky. Malinké bílé skvrnky. Zkusil jsem zatřást hlavou, ale byly tam pořád. Pak jsem se snažil vstát, ale nohy mě neposlouchaly.

Randy Michaels si mě ustaraně prohlížel. Potom mi položil

i I

172

173

ruku na rameno, aby mi zabránil v dalších marných pokusech o vztyk, klekl si, položil mi ruku dlaní na krk a prsty mi pohladil kůži pod pravým uchem.

Srazil jsem tu ruku dolů. „Já tě sice mám rád, ale nemusíš to zase přehánět, ty pitomče!"

Randy sklonil tu svou velkou opálenou holou hlavu až těsně ke mně a něco mi řekl. Všiml jsem si, že přitom cuká knírem, a najednou mi to bůhvíproč připadalo velmi legrační. Ukázal jsem na Randyho rukou a začal jsem se smát. Zkaženej Randy se na rozdíl ode mě vůbec nesmál. Naopak, byl vážnost sama. „Kapitáne, za chvíli na tom budete dost špatně! Máte horečku, tipoval bych to na dobřejch devětatřicet!"

Díval jsem se na ty směšné pohyby chloupků na konci knírku a hihňal jsem se jako idiot. „Blbost!" namítl jsem.

„Co to bylo, kapitáne? Had? Pavouk? Štír?" naléhal dál Randy a knír se mu roztřásl ještě rychleji, což u mě vyvolalo další salvy smíchu.

„Hele, Zkaženej..."

„Jděte do prdele, kapitáne!" ut'al mě rázně Randy, sundal mi kapesník, odstrčil mě na stranu, natočil si moji hlavu k sobě, podíval se mi na krk a tiše hvízd. „Pavouk! A pěkně velké!"

Pak mě otočil o sto osmdesát stupňů - tak mi to aspoň připadalo - popadl mě za postroj a aniž by si všiml ostrých kamenů, do nichž narážela moje kostrč, odtáhl mě do jeskyně. Tam mě posadil do tmy, opřel mě o stěnu a zavolal na ostatní: „Nemáte s sebou někdo sérum? Tady kapitán se totiž rozhodl, že se nechá kousnout od pavouka, a podle tý rány na krku bych řekl, že to byl nějaký obr typu černý vdovy!"

Chtěl jsem protestovat. Za ta léta mě přece kously už celé stovky pavouků, o všelijakých klíšťatech, komárech, blechách, štěnicích a ovádech ani nemluvě. Sakra, vždyť jednou jsem dokonce spolkl kobří jed! Ale musel jsem uznat, že nic z toho mi tolik a tak rychle neublížilo jako tenhle pavouk. Ovšem musel jsem to uznat pouze v duchu, protože nahlas to nešlo - pusu jsem sice otevřel, ale nevydal jsem z ní ani hlásku.

A tak jsem jenom tupě civěl na Randyho. Potom jsem si všiml, že se na mě dívá také Bumerang a ve tváři má ustaraný výraz. Za ním stáli Eddie, Hlodavec, Kachní noha, Timex a Ali-gátor - ti se tvářili aspoň neutrálně. Jak tam tak postávali, napadlo mě, že možná čekají, jestli jim umřu takříkajíc v náruči

174

nebo ne. Tak na to koukejte zapomenout, pitomci! Otevřel jsem pusu a chystal jsem se pronést nějakou žabácky pepnou poznámku, jenže vtom se ty malinké bílé skvrny začaly rychle zvětšovat a nakonec se všechno kolem mě propadlo do černé tmy.

Když jsem se krátce po šestnácté hodině probudil, koupal jsem se ve vlastním potu, výkalech a bůh ví, v čem ještě. Připadal jsem si jako zneužitý kuň - jako kdyby na mně někdo půl dne rajtoval a potom mě strčil zchváceného do stáje. A podle toho jsem nejspíš také zapáchal. Překulil jsem se na pravý bok a narazil jsem do těla, které patřilo Eddiemu. Ten cosi nesrozumitelného zamumlal a odstrčil mě na druhou stranu. Tam jsem narazil do dalšího těla, konečně si uvědomil, kde to vlastně jsem, a potichu jsem zasténal.

„Hele, šéfe, zůstaňte v klidu a za chvíli budete v pořádku!" ozval se zleva Bumerangův hlas. Pak mě jeho majitel opatrně položil zpátky na záda a upravil mi dezinfekční tampon na krku.

Pokusil jsem se vstát, ale neměl jsem na to dost sil. „Co jste se mnou vyvedli, Bumerangu?"

„Vypadá to, že jste alergickéj na jed od určitejch pavouků, šéfe. Dal jsem vám trochu antihistaminu a Randy do vás stříknul kapku morfia."

Morfia? Netušil jsem, že se morfiem používá také jako sérum při uštknutí pavoukem! Když se mi tuhle

větu podařilo zachrčēt nahlas, Bumerang pokrčil rameny a prohlásil: „Jo - já jsem o tom taky pochyboval!" A pak s náznakem úsměvu dodal: „Ale zdá se, že to funguje - jste přece naživu, nebo ne?" Copak tohle je nějaký život? „Dá se to tak říct."

Potom mi zvedl hlavu, podepřel mi ji rukou a přiložil mi ke rtům polní láhev. „Zkuste se napít vody, šéfe!" Ustrkl jsem z láhve. Ta voda chutnala báječně. Znova jsem ustrkl. Když se mi podařilo dvakrát, třikrát, čtyřikrát žíznivě polknout, Bumerang dal láhev zase pryč. „Radši opatrně, šéfe!"

„Díky!" Lehl jsem si na záda a zavřel jsem oči. „Ještě si na pár minutek odpočinu!"

Zdál se mi hrůzostrašný sen, ve kterém se všechny ošklivé zážitky za posledních pět let spojily do jedné velké noční můry. Naštěstí mě z něj vyrušila o něco příjemnější skutečnost v po-

175

době Zkaženého Randyho Michaelse, jehož hluboký bas mi zaburácel v podvědomí jako siréna na jaderné ponorce.

Otevřel jsem jedno oko, ale nic jsem neviděl. Až když Randy rozsvítil baterku, spatřil jsem jeho holou hlavu a válečnou masku potřenou tmavým maskovacím krémem. Díval se na mě oním otcovsky shovívavým pohledem, kterým se ostřílení poddůstojníci dívají na horlivé mladé důstojníky. „Nerad vás ruším v odpočinku, kapitáne, protože podle mě z něj potřebujete každou minutu, ale už je docela pozdě a měli bychom vyrazit. A protože nám pořád říkáte, že slovo sympatie je ve slovníku mezi sraním a syflem, zvedněte laskavě zadek, seberte si svoje věci a pojd'te s náma na lov!"

01.12. Samozřejmě že se mi to nelíbilo - vůbec se mi to nelíbilo. Ale udělat jsem to musel. A také jsem to udělal. Lokl jsem si párkrát z láhve, vyškrábal jsem se nejdřív na kolena a pak na nohy - a praštil se přitom hlavou o nízký strop jeskyně. Potom jsem se ujistil, že je všechno v pořádku (tedy že mě všechno bolí), a pustil jsem se do práce. Od Randyho s Bumerangem jsem se dozvěděl, kde se naši nepřátelé nacházejí a jak moji poddůstojníci ještě vylepšili plán akce. Pak jsem si dřepl a začal jsem na sebe navlékat výstroj. Jako první přišla na řadu neprůstřelná vesta a hned po ní následovala vesta nákladní. Chvilí jsem sebou házel do všech stran a kontroloval jsem, jestli obě vesty dobře sedí a jestli jsou všechny přezky, karabiny a suché zipy správně zapnuté. Prověřil jsem také zásobníky a přesvědčil se, že jsou všechny napáskované až po okraj a správným směrem. Moc se nesmějte, už jsem několikrát viděl, jak zkušený střelec nabíjel po tmě a strčil náboj do zásobníku naopak. A věřte mi, že se vůbec nesmál, když se mu kvůli tomu zasekla zbraň.

01.19. Byl jsem připravený vyrazit. Pravda, byl jsem trochu roztřesený. A cítil jsem se hrozně. A všechno mě bolelo. A smrděl jsem. A viděl jsem přinejmenším rozmazaně. Ale když je člověk válečník a vede do bitvy další válečníky, na nějaké bolesti, zápachu a pocitech vůbec nezáleží. Záleží jenom na tom, jestli umí vést zepředu. Jestli dokáže vytrvat. Jestli dokáže splnit daný úkol. Jestli se na něj můžou jeho lidi spolehnout a věřit mu, že je přivede zpátky živý a jako vítěze.

Tahle knížka je sice čirá fikce, ale některé vůdcovské zásady, které se tu objevují, pramení z událostí, které se skutečně staly.

Jako třeba následující příhoda. Její hrdinou je vrchní rotmistr

176

Roy Benavidez, který za války ve Vietnamu sloužil u armádních speciálních jednotek. Dovolím si zde citovat ze slavnostního rozkazu, jímž mu byla udělena Medaile cti. Sami uvidíte, co udělal a jak vedl zepředu. A ne abyste těch pár řádků přeskočili - to si Roy, který zemřel v listopadu roku 1998 ve věku triapa-desáti let, v žádném případě nezaslouží. Byl totiž vojákem, kterému jsem se vždycky chtěl podobat.

Ráno 2. května 1968 vysadily vrtulníky v husté džungli západně od Loc Ninhu dvanáctičlenné průzkumné družstvo speciálních jednotek. Družstvo mělo za úkol získat informace o rozsáhlých aktivitách nepřitele. Danou oblast v té chvíli ovládala severovietnamská armáda, která v ní také prováděla pravidelnou hlídkovou službu. Po krátkém čase narazilo družstvo na silný odpor nepřitele a požádalo o okamžitý odsun. Na základě této žádosti byly pro něj vyslány tři vrtulníky, které však kvůli intenzivní nepřátelské palbě z ručních a protiletadlových zbraní nemohly přistát.

Vrchní rotmistr Benavidez tou dobou pobýval na předsunuté operační základně v Loc Ninhu a monitoroval celou akci v éteru. Když se vyslané vrtulníky vrátily, aby vyložily zraněné členy osádek a

zjistily rozsah škod způsobených nepřátelskou palbou, vrchní rotmistr Benavidez se dobrovolně přihlásil do týmu, který odlétal podniknout další pokus o záchranu průzkumného družstva.

Jelikož pochopil, že průzkumníci jsou buď mrtví, anebo zranění, a nemohou se proto přesunout na určené místo, nasměroval vrtulník na nedalekou mýtinu, vyskočil z něho a pod ničivou palbou z ručních zbraní běžel přibližně 75 metrů ke zde-cimovanému družstvu. Než k němu dorazil, byl raněn do pravé nohy, obličej a hlavy. Navzdory těmto bolestivým zraněním převzal velení, přeskupil družstvo a usměnil jeho palbu tak, aby vrtulník mohl přistát a naložit raněné a mrtvé. Poté zapálil dýmovnice a navigoval vrtulník k místu přistání. Přes rozsáhlá poranění a hustou nepřátelskou palbu odnesl a odtáhl \* cekajícimu vrtulníku polovinu zraněných členů družstva. A když se poté vrtulník přesouval ke zbývajícím členům družstva, běžel vedle něj a kryl ho svou palbou.

otě za stále intenzivnější palby nepřítele pospíchal k mrtvému veliteli družstva, aby vyzvedl jeho tělo a tajné dokumenty.

177

Než k němu dorazil, byl vážně raněn střelami z ručních zbraní do břicha a střepinami granátu do zad. Téměř ve stejnou chvíli byl smrtelně zraněn pilot vrtulníku a jeho stroj se zřítil na zem.

Přestože se kvůli četným poraněním nacházel v nesmírně kritickém stavu, dokázal rotmistr Benavidez zajistit utajované dokumenty a vrátit se k havarovanému vrtulníku. Zde pak pomáhal raněným ven z trosek a rozmísťoval zdravé do obranného postavení. Za narůstající nepřátelské palby z automatických zbraní a granátometů roznášel unaveným kolegům vodu a munici, povzbuzoval je k boji a upevňoval jejich víru.

Tváří v tvář nepřátelské přesile napjal rotmistr Benavidez svoje síly a začal volat na pomoc letectvo a řídit podpurnou palbu z dělových člunů s cílem ochromit nepřítele a umožnit další pokus o evakuaci průzkumného družstva. Když těsně před přistáním vrtulníku poskytoval první pomoc raněnému členu družstva, byl opět raněn střelou z ruční zbraně do stehna. Jeho ne-zlomný duch ho však vedl dál a rotmistr Benavidez začal dopravovat své kolegy k vrtulníku.

Při druhé cestě s raněnými byl postižen dalšími poraněními hlavy a rukou. Přesto nedbal ničivé palby a odnesl raněné do vrtulníku. Těsně u vrtulníku pozoroval a zabil dva nepřátelské vojáky, kteří útočili na stroj pod úhlem, v němž kulometčík ve vrtulníku nemohl jejich palbu opětovat. Na pokraji sil podnikl rotmistr Benavidez poslední cestu k obrannému postavení, aby se ubezpečil, že všechny utajované materiály jsou sebrané, a aby odnesl posledního raněného. Teprve poté se v mimořádně vážném stavu způsobeném četnými poraněními a ztrátou velkého množství krve nechal vytáhnout do záchranného vrtulníku.

Vrchní rotmistr Benavidez dobrovolně přispěchal na pomoc kolegům, kteří se nacházeli v kritické situaci, vystavil se neustálé a ničivé nepřátelské palbě a přes četná vážná poranění se nenechal zastavit. Tímto hrdinským skutkem zachránil život nejméně osmi mužům. Jeho nebojácný osobní příklad, bezmezná oddanost vojenskému řádu a nesmírně statečné počínání za krajně nepříznivých a nebezpečných okolností jsou v souladu s nejlepšími vojenskými tradicemi a slouží k nejvyšší cti jemu samému i Armádě Spojených států amerických.

Takhle tedy, přátelé, vypadá vedení v tradici Roye Boehma a hrdinství v tradici nejlepších amerických válečníků. A tak jsem

178

ani já nedbal výkalů, potu, rozmazaného vidění a dalších příkoří a přehodil jsem si přes rameno samopal, natřel jsem si obličej a hřbety rukou černidlem, zaťal jsem zuby, strčil jsem boty do batohu a vylezl jsem po čtyřech z jeskyně do horké noci.

KAPITOLA 14

01.26. Nevím, jak ostatním, ale mně to vedro, které panovalo i v tuhle časnou hodinu, připadalo nesnesitelné. Dole pod námi byl vidět shluk budov koupající se v oranžovém světle sodíkových výbojek, které byly rozmístěné v pravidelných rozestupech nad tři metry vysokým drátěným plotem, ozdobeným nahoře stočeným ostnatým drátem - jednalo se přímo o vzorovou ukázkou práce KGB. Z místa, na němž jsme se momentálně nacházeli, nás od plotu dělil zhruba osmdesát metrů široký pás otevřené měsíční krajiny. Přivola jsem k sobě Randyho a seřídil jsem si podle něj hodinky. Potom jsme překontrolovali

vysílačky a přesvědčili se, jestli nám všem fungují mikrofony a na-slouchadla.

A pak jsem zapnul stopky a četa Echo se na můj pokyn rozdělila do dvou úderných komand. Já jsem společně s Bumerangem, Eddiem, Kachní nohou, Timexem, Aligátorem a Kladivem vytvořil družstvo Alfa, Randy s Pulpintou, Kopáčem, Hlodavcem, Mustangem, Nigelem a Burákem družstvo Bravo. První tým, tedy Alfa, překoná plot a přesně ve tři nula nula zaútočí na dvě hlavní budovy na de)lním konci tábora, v nichž si tangové zřídili ložnice a učebny. Útok to bude poměrně komplikovaný, protože kromě obou přízemních budov situovaných do tvaru písmene L se budeme muset vypořádat ještě s ocelo-Vfm kvonteJnerem přilepeným ke kratší straně elka, který slouží zřejmě jako zbrojní sklad, a také s třemi menšími přístřešky rozmístěnými nepravidelně vpravo vzadu za větší budovou.

Z toho vyplývá, že pokud nezaútočíme tvrdě a jako první, tak nám někdo z těch tangu může uniknout a někde se v tom harampádi schovat. A ještě jedna věc mě trápila - musíme je zlikvidovat co nejrychleji, nikdo z nich nesmí dostat šanci na to, aby mohl ztropit přes mobil poplach. Ano, přes mobil. Vítejte v jedenadvacátém století, v němž má mobilní telefon úplně každý, teroristy nevyjímaje.

179

Randyho družstvo mezitím pronikne na opačný konec areálu a vyřadí z provozu vysílač a satelitní parabolu. Potom vyčistí přilehlé prostory, posbírá všechny důkazní materiály, na které narazí, a rozmístí časované nálože. Chtěl jsem, aby po naší návštěvě zůstaly z někdejšího odposlechového stanoviště CIA jenom trosky.

Pokud se naši pozorovatelé nemýlili, měli by být tři tangové na spojení a další čtyři by se měli toulat po areálu jako ostraha -ti by se našťestí pro nás měli pohybovat daleko od plotu. Dalších šestnáct tangu mělo ležet v posteli a snít svůj velký sen o kruté pomstě okolnímu světu za bůhvíco. Zeptal jsem se, jestli někdo zahlédl nějaké Ivany, a Kladivo mi odpověděl, že ne -všichni tangové prý vypadají jako typičtí vousatí šitští mudža-hedinové.

Dohromady tedy na nás čeká třiadvacet tangu. Šestnáct z nich připadá na mě a moje družstvo, sedm na Randyho a jeho střelce.

A zajatci? To je jednoduché - ti žádní nebudou. Při téhle akci očekávám na straně nepřítele stoprocentní ztráty.

01.27. Naše družstvo zahájilo přesun k dolnímu konci areálu. Při noční akci je důležité ticho. V noci se totiž každý zvuk nese dál než ve dne. Tedy aspoň to tak člověku připadá, protože tma snižuje schopnosti jeho vidění a posiluje jeho sluch. Proto jsme si dali velký pozor na to, aby každý kousek naší výstroje i výzbroje byl pevně utažený nebo přilepený. Nechtěl jsem slyšet žádné cvakání zásobníků nebo řinčení samopalů.

Postaral jsem se také o to, abych ani já nenadělal žádný hluk. A jak? Jednoduše - šel jsem bos. Ale vy to radši doma nezkoušejte, přátelé, protože si akorát rozedřete chodidla do krve. Kdežto já mám kůži na spodku svých žabáckých desítek tvrdší a odolnější než podrážky na většině turistických bot. Když jsem si v roce 1990 odpykával ve Federálním nápravném zařízení v Petersburgu roční trest, chodil jsem si každý den zaběhat na dvěstěpadesátimetrový škvárový ovál - bez ohledu na to, jestli zrovna svítlo slunce nebo pršelo, sněžilo či mrzlo. A běhá val jsem bos. Prvních čtrnáct dní jsem měl nohy samou krev. Pak mi kůže na chodidlech začala stále víc tvrdnout, až si nakonec prakticky v ničem nezačala s podrážkou sportovní či turistické obuvi. A i dneska chodím doma na Divokém panství běhat bos. Samozřejmě že se tam vyskytuje trní, bodláčí i ostré

180

kamení, ale to mi vůbec nevadí. Ba naopak, díky tomu se můžu v terénu pohybovat tiše a nenápadně jako Irokézové, Mohaw-kové a jiní Indiáni z knížek Jamese Fenimorea Coopera a Karla Maye.

Skrz houštinu, která se táhla zhruba dvě stě metrů, jsem vylezl na rozlehlé otevřené prostranství poseté velkými balvany a nízkými suchými keříky. Když se člověk pohybuje v noci, musí dokonale využívat výhod, které mu poskytuje tma a okolní terén. Nesmí dát nepříteli žádnou šanci. Nesmí mu ukázat svoje obrysy. Nesmí se prozradit žádným prudkým trhavým pohybem. Právě proto si rád do svých jednotek vybírám lidi, kteří umějí lovit zvěř pomocí luku - ti totiž od mládí dobře vědí, jak se mají nenápadně přiblížit svému cíli na dostřel.

Postupoval jsem od krytu ke krytu a tiskl jsem se co nejvíc při zemi, aby mě neprozradil žádný stín, odlesk nebo silueta. Udržovali jsme osmi až desetimetrové rozestupy. Roli zadního voje plnil Timex a před ním šel Kladio - ten přejížděl po prostoru přede mnou nočním viděním na odstřelovačské pušce a staral se tak o to, abych nenarazil na nějaké nenadálé překvapení.

Když mi k plotu zbývalo sotva sto metrů, uslyšel jsem najednou v levém uchu dvojité syknutí. Okamžitě jsem se zastavil a zůstal jsem ležet tam, kde jsem právě byl, tedy těsně za nepravidelným světelným obrazcem ze sodíkové výbojky, ukrytý napůl ve stínu od kousku skály.

Uplynulo osm, devět, deset vteřin. Se zatajeným dechem jsem poslouchal. A vtom se mi chlupy na zátylku postavily do pozoru. Vzápětí se vlevo ode mě ozvalo křupnutí a do nosu mě udeřil zápach cigaretového kouře, česneku a lidského potu. A pak že se hlídky pohybují uvnitř areálu!

Přikryl jsem si obličej předloktím, aby mě náhodou neprozradil odlesk světla v očích. Potom jsem potichoučku položil samopal hlavní vedle spánku a zůstal jsem nehybně ležet jako mrtvola. V uších mi přitom bušilo jako o závod vlastní srdce.

Proč? Protože jsem toho hajzla nechtěl zabít. Aspoň ne v tuhle chvíli. Byli jsme ještě pořád poměrně daleko od plotu, a kdybych ho zlikvidoval - což by mě po tom celodenním trápení jenom povzbudilo - mohl bych tím naše nepřátele upozornit na to, že se k nim blíží nezvaní hosté. Musíte si totiž uvědomit, že nepřátelé se zabíjejí zblízka bez sebemenšího šelestu pouze

181

ve filmu. Ve skutečném životě je vždycky možné, že se ozve nějaký vedlejší zvuk - tělo zabitého se s žuchnutím svalí na zem, váš útok neproběhne tak docela potichu a nepřítel stačí vykřiknout, nebo se do situace náhle vloží pan Murphy (případně někdo z jeho povedeného příbuzenstva).

A tak jsem tam tiše ležel a čekal, protože jsem věděl, že pokud ten hajzl nemá noční vidění, termovizi nebo cvičený zrak lovce, tak mě neuvidí, ani kdyby se díval přímo na mě.

Proč? Protože v noci člověk vidí jinak než ve dne. Ve dne se díváte přímo na objekt a vidíte ho, protože používáte čípky, které se nachází uprostřed sítnice. V noci však používáte tyčinky, které jsou seskupené kolem čípků. Proto jsem svoje svěřence vždycky učil, že se v noci nikdy nesmí na nic dívat přímo, ale musí svoje vidění posunout kousek do strany. Díky tomu pak zpozorují svoje nepřátele dřív než oni je. Každý ovšem tenhle trik nezná. Což byl také případ hlídkujícího tanga. Ten si navíc ubližoval tím, že kouřil cigaretu. Není proto divu, že kolem mě nevšímavě prošel a získal tím pár minutek života a pár šluků z cigarety navíc.

02.01. Padesát devět minut od začátku představení. Ležel jsem u plotu v částečném stínu mezi lampami a hledal jsem v batohu nůžky na drát. A hledal jsem je dlouho. Tak dlouho, až jsem nakonec zjistil, že bych je mohl hledat klidně celou noc, protože ty nůžky tam prostě nebyly. A kde teda byly? Na to se zeptejte pana Murphyho, protože já jsem bezpečně věděl, že jsem si je v Baku do toho batohu dával.

Trvalo mi šest minut, než jsem se doplazil zpátky k ostatním. Jenomže tam jsem zjistil, že nikdo jiný s sebou další nůžky na drát nevzal.

Nastala situace, pro kterou existuje v odborném slovníku přesný termín - průser. Proč? Protože prvotním předpokladem úspěšného provedení akce je dostatečná rezerva. Například dostatečná rezerva lidských zdrojů - kdybych zahynul, moji lidé musejí být schopní dokončit akci i beze mě, což v případě, že budu mít u sebe jako jediný nůžky na drát, rozhodně nebudou.

Zpoždění oproti časovému plánu, který se mi odvíjel v hlavě, činilo rovných devět minut.

A pořád jsme byli teprve před plotem.

Ale ne nadlouho. Rukama jsem ostatním vysvětlil, že ten plot přelezeme, a svlékl jsem si neprůstřelnou vestu - použiju ji na

182

překonání ostnatého drátu. Pak jsem se podíval na Eddieho a napodobil jsem střelbu z praku. Eddie vztyčil palec na pravé ruce, bleskurychle se prohledal, sáhl do levé kapsy u nákladní vesty a vylovil z ní prak a pytlík kuličkových ložisek. Potom se spolu se mnou odplížil k plotu, lehl si na záda a hned první ranou vystřelil na nejbližší lampu. Aspoň něco dneska funguje, pomyslel jsem si.

Už jsem vám říkal, že přesně tohle nemáte dělat? Že ne? Tak teď už to víte. Jakmile si totiž začnete myslet, že všechno probíhá hladce, můžete vzít jed na to, že se brzo něco pokazí.

Jako v našem případě. Zrovna když jsem se chtěl na Eddieho usmát a pochválit ho tak za výtečnou práci, ozvalo se mi v uchu trojí syknutí. To samé platilo i o Eddiem. Oba jsme ztuhli, protože tohle znamení signalizovalo potíže. Leželi jsme na zádech a snažili jsme se splynout s okolím. A najednou jsem uslyšel křupání podrážek na šterku, které přicházelo zpoza plotu.

Vzápětí ty kroky zpomalily a nakonec úplně ustaly. Neodvážil jsem se tam podívat, protože to by znamenalo pohyb a ten by mě mohl prozradit. Ale chlupy na zátylku mi stály v pozoru jako vždycky, když moje tělo atí nebezpečí. Vtom se ty kroky ozvaly znova. A byly pomalé. Váhavé. Opatrné. Křup! Křup! Křup! A pak jsem zaslechl jiný zvuk - praskání drceného skla. Pan Murphy totiž nasměroval sklo z rozstřelené lampy na druhou stranu plotu a přímo pod nohy hlídkujícímu tangovi.

Tango se zastavil. V duchu jsem viděl, jak se sklání k zemi a dívá se, na co to šlápl.

Slyšel jsem, jak zatajil dech - zřejmě mu došlo, že tady něco nehraje, A najednou se ozvala tlumená rána - jako kdyby někdo ve vedlejším pokoji plácl dlaní do polštáře. A po něm následoval velmi vítaný zvuk těla padajícího na zem.

Podíval jsem se, kam mrtvý strážný spadl - v bezvládné ruce stále svíral nějakou automatickou zbraň.

Pak jsem se postavil, vylezl jsem po plotu nahoru, přehodil jsem přes spirály ostnatého drátu neprůstřelnou vestu, nacvičeným pohybem člověka, který tuhle činnost dělal už nejméně tisíckrát, jsem se převalil přes vršek plotu a seskočil jsem na zem.

Přímo na ostrý, dokonce velmi ostrý kámen o velikosti tenisového míčku. Mám sice na chodidlech centimetrovou vrstvu ztvrdlé kůže, ale ten kámen byl opravdu ostrý a velký, a navíc se mi zabodl přesně do tlakového bodu v přední části klenby,

183

kterému mistři čínských bojových umění říkají „sing súan“. Správně provedený úder do tohohle bodu způsobuje okamžitou křeč a ztrátu pohyblivosti. A jelikož se mi ho podařilo provést skutečně dokonale, na vlastní kůži jsem poznal, že čínští mistři nelžou.

Padl jsem na zem jako podřátý. Z klenby chodidla mi vystřelila bolestivá křeč, která prolétla Achillovou šlachou a kolenem až do hýždového svalu a zachvátila tak celou nohu. Nemohl jsem ji ani narovnat.

Jenom jsem tam ležel a v naprosté agónii jsem si otloukal kolenní česku o špičku brady.

Jako první ke mně dorazil Eddie. Odtáhl mi nohu od hlavy, přimáčkl mě k zemi a položil mě na záda.

Potom mi začal masírovat svaly a úpony na postižené noze. Koutkem notně uslze-ného oka jsem zahlédl Bumeranga, který zaujal obranné postavení hned vedle mrtvého tanga. Po něm se za plotem objevili postupně Kachní noha, Timex a Aligátor - ten o něco později, protože musel podržet velkou odstřelovačskou pušku, kterou mu Kladivo podal, aby mu při přelézání plotu nepřekážela.

Tak dost! Posadil jsem se a pokusil jsem se vyhnat tu křeč rukou z nohy ven. Ale marně. A tak jsem vstal, narovnal jsem rukama postiženou nohu - a zkřivil jsem obličej bolestí.

Samozřejmě že právě v té chvíli onen strážný, který na mě předtím na druhé straně plotu málem šlápl, usoudil, že nám zřejmě chyběl, a objevil se znova na scéně.

Nejdřív jsme ho uslyšeli a potom teprve uviděli, protože na nás začal něco křičet ve farsí nebo v čem.

Otočil jsem se po hlase. Tango přicházel od strouhy, ve které jsme se před chvílí schovávali, a hlaveň samopalů měl namířenou směrem k nám. Evidentně zahlédl nějaký pohyb. Ale protože světlo z bezpečnostních lamp dopadalo na druhou stranu a vzdálenost mezi ním a námi činila dobrých sto padesát metrů, nemohl vědět, kdo to tam stojí. Jenom poznal, že jsme tam, kde bychom být neměli, a rozhodl se, že to prověří.

Aligátor si na rameni přehodil poloautomatickou odstřelovačskou pušku, přikrčil se, prostrčil hlaveň pušky dírou v plotu, podíval se do optických mířidel s nočním viděním, přesunul pojistku do dolní polohy a vypálil rychle za sebou tři rány.

Aligátor sice není žádný odstřelovač, ale střelec to je rozhodně dobrý - tak dobrý, že vždycky trefí svůj terč, dokonce i s tak velkým krámem, jako byla ta odstřelovačská puška, kterou měl

Kladivo upravenou na svoji urostlou postavu. První střela urazila kus skály nad tangovým levým ramenem. Druhá a třetí šly do černého - tango se skácel dozadu, jako kdyby ho zepředu porazil nákladák. Ale pořád se hýbal - ovšem jenom na místě a Aligátor si tak mohl dát načas, pořádně zamířit, vyslat na tanga čtvrtou ránu a rozstřelit mu hlavu jako meloun.

Očima jsem ho pochválil za výtečnou práci. Na víc nebyl čas - museli jsme pospíchat dál.

02.12. Dovolte mi, abych se teď na chvilku zastavil a pověděl vám o jednom nesmírně důležitém prvku, který hraje při nekonvenčních akcích klíčovou úlohu. Tím prvkem je ticho. Ticho, které musíte dodržovat při průniku do bezprostřední blízkosti svého cíle. V opačném případě totiž nepřítel uslyší, že přicházíte, a zlikviduje vás dřív, než stačíte zlikvidovat vy jeho. Už vás v duchu vidím, jak máváte rukou a prohlašujete, že to je přece něco tak samozřejmého, že se o tom ani nemusím zmiňovat. Omyl, přátelé! I ti nejlepší z nás čas od času tuhle zásadu poruší. Proto jsme si museli dát pozor na to, abychom postupovali naprosto tiše a nenápadně. Žádné křupání šterku. Žádný praskot větviček. Žádný šustot listí. Žádný šepot. Prostě nic.

Takový postup pochopitelně trvá nějakou dobu. Nemůžeme se prostě jenom tak sebrat a doběhnout k cíli, musíme se pohybovat pomalu, opatrně a rozvážně a dostat se v tichosti přes otevřené prostranství se šterkovým povrchem k oběma jednopatrovým budovám.

Po celé délce té větší se táhla provizorní terasa, široká přibližně tři metry. Tahle budova, tvořící delší stranu písmene L, měla také dvoje dveře, zatímco budova na kratší straně pouze jedny. Okna nebyla ani v jedné, což jsem z těch fotografií ze špionážní družice nemohl zjistit, protože obě budovy zakrývala společná střecha. Teď jsem ale viděl, že spolu vlastně nejsou nijak propojené. A to bylo dobře, protože na dva samostatné objekty se útočí mnohem snadněji než na celý komplex, zvláště když člověk neví, jak to vypadá uvnitř.

Mezi plotem a oběma budovami stál ještě velký ocelový kontejner, který, jak jsem na základě družicových snímků usoudil, sloužil tangům jako skladiště zbraní a výstroje a který nám poskytne potřebné krytí při přesunu do útočných pozic.

I-

ti

184

185

## KAPITOLA 15

02.27. Kladivo se vyšplhal na kontejner, přeplazil se po rozpáleném plechu na druhou stranu, přiložil si k tváři pušku, prozkoumal okolí nočním viděním a oznámil nám, že je všechno v pořádku.

02.33. Centimetr po centimetru jsem se sunul po šterkové ploše, až jsem nakonec šťastně dorazil k verandě u větší z obou budov, zalezl pod ní a zůstal chvíli ležet. Po celém těle mi stékaly potůčky potu a v noze jsem cítil ostrou bolest, která pulzovala v opačných periodách než srdce. V duchu jsem si říkal, že Bůh mě musí opravdu milovat. Pak jsem popolezl o kousek dopředu a praštil jsem se hlavou o betonový základ. Člověka vždycky potěší, když ví, že něco v jeho životě trvá věčně - u mě to byla bolest. Půl minuty poté ke mně dorazil Eddie - ten se samozřejmě tomu velkému kusu betonu dokázal vyhnout. Za další půlminutu se pod prkennou podlahou objevili Kachní noha s Tímexem a po nich i Aligátor s Bumerangem.

Leželi jsme na zádech a od spodní hrany nerovné dřevěné podlahy nás dělilo sotva patnáct centimetrů.

Nijak jsme spolu nekomunikovali - každý z nás dobře věděl, co má dělat.

Podíval jsem se na hodinky. Devatenáct minut do útoku. Kachní noha s Tímexem mezitím pokračovali v přesunu k zadnímu konci verandy. Odtud budou moci proniknout dveřmi do učeben. A my ve stejný čas vtrhneme do noclehárny. Ležel jsem na zádech, přejížděl jsem si rukama po těle a kontroloval jsem, jestli mám všechno na svém místě.

A vtom se dveře nad mojí hlavou se skřípěním otevřely a na prkenné verandě zavržaly něčí kroky.

Všichni jsme okamžitě ztuhli. Srdce mi v uších bušilo jako o závod a zadek jsem měl tak stažený, že by jím neprošel ani špendlík.

Vzápětí jsem uslyšel, jak tango škrtá zápalkou, a chvíli nato shora zazněl hluboký nádech a po něm slastný výdech, kterým kuřáci doprovázejí svůj první ranní šluk.

Tango pokuřoval asi půldruhé minuty - i když mně to připadalo spíš jako půldruhé hodiny - na jednom místě a pak se vydal na konec verandy (další čtyři kroky). Vteřinu poté zašustila látka a na šterkovou drť dopadl mocný proud tekutiny. Když si tango dokonale vyprázdnil močový měchýř, hlasitě a dlouze se upšoukl - sakra, co to ten chlap sežral? - zastrčil přirození do

186

kalhot, odcvrkl nedopalek kamsi do tmy a zalezl zpátky dovnitř.

Tahle událost mě vůbec nepotěšila. Právě v téhle fázi akce, tedy když se chystáme k útoku a sbíráme v sobě duševní i fyzické síly na to, abychom nepřítele překvapili a zdolali ho i přes svoji početní nevýhodu, býváme totiž nejzranitelnější.

Jenže teď to budeme mít daleko těžší, protože minimálně jeden tango je vzhůru. Budeme si proto muset počínat ještě opatrněji a tišeji než dosud. Ale co by to bylo za život, kdyby se v něm tu a tam nevyskytovaly nějaké překážky?

02.46. Odlezl jsem pod verandou co nejdál od mokré skvrny, kterou na šterku zanechal močící tango. Hlaveň samopalů jsem měl namířenou směrem ke dveřím, brýle s nočním viděním zapnuté, nasazené a pevně utažené.

Převalil jsem se na záda a dal jsem znamení, že je načase pustit se do práce. Eddie s Aligátorem okamžitě a bez jediného šelestu vyrazili ke druhým dveřím, vzdáleným zhruba devět metrů.

Počkal jsem půl minuty a pak jsem se doplížil ke kraji verandy, vylezl jsem ven, přikrčil jsem se, protáhl jsem se mezi nahrubo otesanými sloupky a zábradlím, pomaličku a polehouč-ku jsem přešel po prknech k vlastní budově, přesunul jsem se až těsně ke dveřím a přimáčkli jsem se ke zdi. Hned za mnou šel Bumerang - bohužel ne v mých stopách. Prudce jsem sebou trhl, protože podlaha pod jeho vahou najednou zavržala. Kdybych se tak nesoustředil, určitě bych na něj vrhl káravý pohled. Není to přece žádný zelenáč, který se ještě neumí pohybovat potichu.

Potom byla řada na Eddiem. Bývalý příslušník Zelených baretů se vznášel jako duch. Stejně tak i Timex. Na obou jsem viděl, že to má u nich Bumerang pořádně schované.

Když jsme byli všichni u zdi, naskládali jsme se vedle dveří -na druhou stranu, než na které byly jejich panty. Já jsem si stoupl jako první. Za mě se postavil Bumerang, za něj Eddie a nakonec Timex. Cítil jsem, jak mě Bumerang ohmatává a ujišťuje se, že mi všechno drží pevně na svém místě a že můžu jít bez obav do akce. Totéž dělal současně Eddie jemu a Timex zase Eddie-niu. Poté si oba posledně jmenovaní svoje role vyměnili a stisknutím pravého ramene si dali najevo, že je všechno v pořádku. Stejně znamení od Bumeranga mi oznámilo, že jsme připraveni vyrazit.

187

02.54. Dvakrát jsem sykl, abych si ověřil, jak jsou na tom ostatní, a dostal jsem samé kladné odpovědi. Sakra, všichni jsme už připraveni vyrazit, a přitom máme ještě šest minut čas! Že by nám něco nakonec přece jenom fungovalo?

No dobře, jde se na věc. Pustil jsem pra vačkou samopal, který mi visel na notně odřeném popruhu přes levé rameno, sáhl jsem do kapsy u bojové vesty a vylovil jsem z ní jeden ze tří třaskavých granátů DefTec 25, které jsem měl toho večera s sebou.

Potom jsem pevně přidržel pojistný kroužek a vytáhl jsem z něj závlačku. Bumerang mi začal klepat rukou na rameno. Prudkým pohybem jsem mu tu ruku setřásl a pověsil jsem si závlačku na malíček levé ruky. Dobře jsem totiž věděl, že ji nemám odhazovat, protože by se mohlo stát, že bych ji mohl znova potřebovat - například kdybych se rozhodl, že ten granát nehodím, a chtěl jsem ho zase schovat. Takové základní pravidlo mi Bumerang opravdu připomínat nemusel.

Pro jistotu vám celou situaci vyličím ještě jednou, abyste si mohli udělat lepší obrázek o tom, co se dělo dál. Stál jsem tam s granátem v ruce a už jsem se nemohl dočkat, až začnu konečně střílet a loupit. A Bumerang mi pořád bubnoval prsty po rameni.

A vtom se dveře vedle nás otevřely. A neotevřely se pochopitelně jenom tak samy od sebe, ale otevřel je další tango, kterého vyhnal močový měchýř časně ráno z postele.

Tango mě sice neviděl, protože jsem se tiskl k zárubni, ale zcela určitě mě vycítil, protože najednou na ty dveře prudce zatlačil, otočil se doleva a praštil mě pěstí do obličeje. Ta rána mi nejdřív srazila noční vidění a potom dopadla na můj nos. Což samozřejmě bolelo. A nebolelo to málo. Jenže já jsem na bolest zvyklý, a tak jsem ji prostě nebral na vědomí, rozmáchl jsem se a pravačkou, ve které jsem držel třaskavý granát, jsem mu ten úder oplatil.

DefTec 25 je celý z oceli a váží téměř kilo. A v takové pěstí působí jako boxer. Dlužno ovšem dodat, že já jsem měl v tom stavu, v jakém jsem se v té chvíli kvůli pavoučímu kousnutí, rozedřené noze a

rozbitému nosu nacházel, takovou chuť někoho zabít, že mi na nějakém boxeru vůbec nezáleželo. Ocelový plášť granátu narazil na měkkou tkáň. Tango zachroptěl. Skočil jsem na něj a strhl jsem ho na verandu. Ve vzduchu se zablýskl nůž. Pokoušel jsem se uhnout a uvolnit Eddiemu

188

cestu k tangovu krku. Ale moc mi to nešlo, protože byla tma, všichni jsme se hýbali a zoufale jsme se snažili nenadělat žádný hluk a ten zatracenej tango byl silnej a mrštněj a nakonec se mu podařilo Eddiemu vyklouznout a ještě mě přitom kousnout přes černý kožený rukavice do ruky. A jak jsem na to zareagoval? Tak, že jsem upustil ten pitoměj třáskávej granát.

A ten krám musel samozřejmě vybuchnout přesně v tý chvíli/ kdy jsem se po něm naprosto podvědomě ohlídl.

Znáte technické údaje třaskavého granátu DefTec 25? Já vím, že jsem vám je už říkal, ale určitě nezaškodí, když vám je teď znova připomenu. Hlasitost u granátu DefTec 25 činí na vzdálenost jeden a půl metru 185 decibelů a svítivost 1,8 milionu kandel při časové prodlevě devět milisekund.

Většinu energie, která z granátu vytryskla otvory v jeho horní a dolní části, našťastí pohltil nebohý tango - zřejmě mu to explodovalo těsně u hlavy, protože mu toho z ní moc nezbylo.

Což jsem v té chvíli pochopitelně neviděl, neboť jsem měl před očima jenom tečky a skvrny a velkou bflooranžovočervenou kouli.

A udělal jsem přesně to, co při výbuchu třaskavého granátu udělá skoro každý - zůstal jsem stát.

Tím jsem ostatním příliš nepomohl, spíš naopak. Ne nadarmo se při dynamickém průniku klade důraz na neustálý pohyb. Pokud totiž zůstanete stát ve dveřích, vaši spolubojovníci na to můžou doplatit svými životy - a já jsem přitom stál na všech čtyřech přímo uprostřed dveří, ještě íc tomu poté, co jsem všem nepřátelům v okruhu tří set metrů nahlas oznámil, že se k nim blíží návštěva, která nepřichází rozhodně v míru.

Bumerang, Eddie ani Timex na rozdíl ode mě roli statistů přijmout nehodlali, a tak ani na vteřinu nezaváhali, přeskočili mě a s řevem vtrhli dovnitř.

Nechtěl jsem je nechávat samotné. Moc jsem toho sice neviděl ani neslyšel, ale mohl jsem se spolehnout na svůj instinkt a vůli po vítězství - ty někdy dokážou vyhnat můj výkon až k hranici dvou set procent. Silou vůle jsem se tudíž přinutil, abych něco viděl a slyšel, abych dokázal pravidelně dýchat a dávat si pozor na nepřítelé.

Nijak skvěle jsem na tom nebyl. Ale to bylo vedlejší - hlavně jsem se musel postarat o to, aby Eddie, Timex i Bumerang tuhle akci přežili.

189

„Jsem za várna!“ zakřičel jsem - tedy aspoň jsem si myslel, že to křičím.

„Jdu nalevo!“ oznámil znakovou řečí Bumerang. A hned pro jistotu vykopl dveře na levoboku a hodil do nich granát.

Tlaková vlna nás zvedla do vzduchu. Z druhého konce chodby se rovněž ozývaly výbuchy - tam úřadovali Eddie s Aligáto-rem. Bumerang poté zmizel ve vykopnutých dveřích. Než jsem doběhl za ním, stačil už vypálit dvě krátké dávky.

Opřel jsem se zády o zeď napravo ode dveří a se samopalem připraveným ke střelbě jsem pátral po nebezpečí.

Vtom se na sedmi hodinách něco pohnulo. Okamžitě jsem tím směrem vyslal krátkou dávku. Uslyšel jsem výkřik. Další krátká dávka. Pohyb ustal. Mačkal jsem spoušť a kropil jsem protěj-šízed' kulkami, dokud jsem nezaslechl Bumeranga, jak volá: „Čisto, čisto, čisto...!“

Pak došel pozpátku ke dveřím, popadl mě za popruhy u vesty a přitáhl mě k sobě.

Další výbuchy. To Eddie s Aligátorem čistili pokoje na druhé straně chodby. Když došli k nám, beze slova nás přeskočili a pokračovali ve svojí práci. Najednou jsem si uvědomil, že na nás někdo střílí skrz zeď. Ty zatracený tvárnice byly tak tenký a porézní, že ty kulky jima projížděly jako nůž máslem! Státní zakázka se holt nezapře!

Praštil jsem sebou na podlahu a začal jsem se plazit dopředu. Válka je sice peklo, ale boje v uzavřených prostorách jsou ještě horší. Kromě naprostého chaosu v nich člověk musí počítat i s tím, že se všechno odehrává na vzdálenost několik málo metrů a během pár vteřin.

Proplížil jsem se kolem Bumeranga, převalil jsem se na záda a vykopl jsem další dveře. Přivítala mě mohutná salva z kalašni-kovů. Kolik jich bylo? Dva, možná tři. Ale na přesném počtu vůbec nezáleželo - smrtelné nebezpečí by představoval i jeden.

Rychle jsem zacouval zpátky, přimáčkkl jsem se ještě víc k podlaze, otočil jsem se, strčil jsem do dveří hlaveň samopalů a vyprázdnil jsem do místnosti celý zásobník.

Zbytečně - palba zevnitř totiž neustávala.

„Kurva!“ zaklel Bumerang. Podíval jsem se na něj a zjistil jsem, že mu teče z čela krev - zřejmě ho zasáhl kus tvárnice nebo nějaká odražená kulka.

Vyhodil jsem ze samopalů prázdný zásobník, nasadil jsem na

190

jeho místo plný a natáhl jsem do komory náboj. A vtom mi strašná rána vyrazila zbraň z ruky. A jak jsem se po ní okamžitě natáhl, konec závěru mi roztrhl kůži od pravého ucha až k bradě. Zkusil jsem pohnout prsty na levé ruce, ale nešlo to. Pravé oko se mi mezitím začalo zalévat krví.

„Použijte ty zasraný em trojky, šéfe!“ zakřičel mi do skoro hluchého levého ucha Bumerang. Měl samozřejmě pravdu - a já jsem konečně pochopil, proč mi tam venku klepal pořád na rameno. Sakra, neřikal jsem snad před chvílí, že nebudeme brát žádný zajatce? A není náhodou načase, abych se podle toho začal chovat? A nejsme tady náhodou kvůli tomu, abychom všechno a všechny zlikvidovali? Tak proč, sakra, zbytečně riskuju a snažím se vlízt do pokoje plného nepřátel, když tam můžu hodit granát a potom jenom nahnout smetlí na lopatku? Někdy jsem zkrátka dost natvrdelej. Ale nikdy ne moc dlouho. Zajel jsem rukou do vesty a vylovil jsem z ní jeden ze čtyř třaskavých granátů M3A2, které jsem si vzal s sebou. Tyhle granáty obsahují čtvrt kilogramu TNT a v uzavřených prostorách, jako jsou třeba vnitřky tanků nebo malé místnosti, dělají pravé divy. Pracně jsem zvedl levou ruku, vyškubl jsem ukazovákem závlačku, nechal jsem odlétnout pojistný kroužek pryč a poslal jsem granát po zemi do pokoje.

A proč jsem ho poslal po zemi? Proč jsem ho prostě nehodil?

Protože kdybych ho poslal místo po zemi vzduchem, pan Mur-phy by ho určitě chytil a hodil by mi ho zpátky. Takhle jsem měl aspoň jistotu, že se od něčeho neodrazí a nepřiletí znova ke mně.

Skočil jsem na Bumeranga a přimáčkkl jsem nás oba co nejvíc k podlaze. I tak nás ovšem ten výbuch oba zvedl prudce do vzduchu a pustil nás z výšky na tvrdý beton.

Na nějaké fňukání nebyl čas. Vřítel jsem se do pokoje. Bumerang hned za mnou. V nose nás dráždil štiplavý zápach silné trhaviny.

Dýchat. Jezdit očima. Pátrat po nebezpečí. Setřel jsem si z oka krev, zamrkal jsem a rozhlédl jsem se po pokoji. Viděl jsem samé mrtvolky.

Vycouval jsem zpátky na chodbu. Teď byla řada na Bumerangovi. Ten se na rozdíl ode mě neobtěžoval s žádnou pozdravnou střelbou a začal rovnou s M3A2. Vytáhl ho z vesty, hodil ho do dveří, které právě vykopl, a praštil sebou o podlahu. Země

191

se opět zachvěla a fyzikální zákony znova prokázaly, že TNT může člověku ošklivě ublížit.

03.12. Nepřítel byl rozprášený. Můžete to vzít klidně doslova, protože toho z něj opravdu moc nezůstalo - jenom krvavé kousky kůže, masa a kostí. Přejeli jsme ho jako příslovečným pamím válcem. Žádná oslava se ale nekonala. Místo toho jsme začali pobíhat po táboře, hodnotit situaci, sbírat důkazní materiály a rozmísťovat nálože.

A protože nám to bude chvílku trvat, dovolte mi, abych vám zatím v krátkosti popsal ten nejdůležitější objev, jaký jsem do té doby učinil. Zjistil jsem totiž, že tangové, které jsme právě zlikvidovali, tvořili buď záložní jednotku, anebo ještě neměli přidělený konkrétní cíl.

Jak jsem k tomu dospěl? Na základě jejich oblečení, zásob, vybavení a také podle počtu postelí, záchodů a dalších nezbytných rekvizit. Všechno nasvědčovalo tomu, že zhruba před týdnem v tomhle táboře pobývalo nejméně dvakrát tolik tangu, než kolik jich tady teď leželo mrtvých.

A tahle okolnost spolu s těmi materiály, které jsem sebral v Sarkesianově kanceláři, a faktem, že Sarkesian i jeho nadace udržují styky s Alím Šeráfim a Olegem Lapinovem, bohatě stačila na to, aby se mě začal zmocňovat neklid.

Tangové nám navíc ještě před svou smrtí stihli pořádně ztížit život. Nebyli to žádní zelenáci, kteří by se

zmohli jenom na chabý odpor. Bojovali urputně a odhodlaně - a my jsme tak za to, že nakonec do jednoho odletěli na létajícím koberečku k Alláhovi, museli zaplatit vysokou cenu.

Moje levá ruka byla prakticky k ničemu. Sotva jsem u ní dokázal pohnout prsty, což ukazovalo na poškození nějakého nervu. Tupá a nepřetržitá bolest mezi zápěstím a loktem pak svědčila o tom, že jsem si dokázal nějak záhadně zhmoždit kost. Bumerang zase potřeboval sešít ošklivou řeznou ránu nad obočím - odhadoval jsem to na dobrých deset stehů. A kdybych měl sešíváčku, mohl bych ji použít i na tu dlouhou ránu na svojí pravé tváři.

Ale to nebylo nic proti Hlodavcovi, který měl prostřelený hrudník. Z rány vytékala světle červená krev, což bylo neklamně znamení toho, že byly zasažené i plíce. A nepomohla mu ani neprůstřelná vesta, protože ta střela pronikla do těla podpažní jamkou, od kosti se odrazila do prsou a lopatkou vylétla zase

192  
ven. Kopáč s Nigelem se ze všech sil snažili jeho stav nějak stabilizovat. Napumpovali chudáka Hlodavce morfiem, ošetřili mu poranění a zahájili procedury, které ho měly udržet naživu. Nakonec vyrobili improvizovaná nosítka a opatrně ho na ně uložili. Až se vrátíme do Baku, Hlodavec poputuje rovnou do vojenské nemocnice na základně Rýn-Mohan a podrobí se tam minimálně jedné velké operaci. I když bych si moc přál, aby to nebyla pravda, věděl jsem, že kariéra střelce a loupežníka pro něj už bohužel skončila.

Zbytek jednotky utrpěl také všelijaké šrámy, odřeniny a další poranění, ale všechna byla v porovnání s Hlodavcem naprosto bezvýznamná. Dokonce i Randy Michaels, který býval vždycky doslova nezničitelný, si dokázal při otvírání dveří do místnosti se spojovací technikou (samozřejmě že pomocí trhavin) pohmoždit koleno a to mu do téhle chvíle stačilo otéci natolik, že připomínalo středně velký meloun. Randy si cestou zpátky opravdu užije!

To všechno byly položky ve sloupci „má dáti?“. Naopak do sloupce „dal“ patřilo třeba těch dvacet kilogramů důkazního materiálu - deníky, poznámky, zprávy, záznamy a vysílací frekvence\*, které jsme v táboře posbírali. Dva z nás - Nigel s Ran-dym - ovládali farsí. Ačkoli jejich znalosti v tomto směru nebyly přímo dokonalé, bohatě stačily k tomu, aby mi dokázali převyprávět obsah textů, kterým jsem sám nerozuměl. Ale největší poklad představovalo několik rukou namalovaných plánek ulic a budov, v nichž se tu a tam vyskytovaly malé černé, červené a oranžové křížky. Ano, správně, jednalo se o nákresy, podle kterých tangové rozmísťovali ty barevné dřevěné kůly.

J  
Zjistil jsem, že jedním z těch cílů byl Avi Ben Gal. Když jsem se totiž na jeden z těch plánek podíval a vzpomněl jsem si na Aviho slova, hned mi došlo, o co se jedná. ^ Avi mi přece říkal, že bydlí v jednosměrné ulici. A že tenhle usek cesty nemůže jako jediný měnit a musí jet až na magistrá-  
Vždycky mě udivovalo, kolik informací tangové o sobě uchovávají. To já oych na jejich místě nechtěl mít u sebe nic, co by mohlo posloužit jako důkaz proti mojí osobě. Ale teroristi to tak dělávali už za časů Che Guevary ^pokračuji v tom dodnes, Jásira Arafata, Abú Nidála či Osamu bin Ládína ^vyjímaje. Díky tomu mám pak s nimi o dost snadnější práci.

193

lu. Zmiňoval se také o nějakém velkém domu s vysokou zdí na levé straně ulice.

Držel jsem ten kus papíru v ruce a nevěřil jsem vlastním očím. Ty svině si na něm vyznačily ulici, ve který Avi bydlí! A zvýraznily tu vysokou zed na jejím konci! Stejně tak i auto, ve kterém byla schovaná ta zasraná nálož!

Aviho trasu lemovaly černé křížky. Místa, na kterých se atentátníci připravovali k útoku, byla zakreslená oranžovou barvou, místo odpalu bylo označené červeným křížkem. Četl jsem si v tom plánu jako v knížce - tangové si nejdřív prostudovali terén, našli nejvhodnější místo pro atentát a propočítali nálože. Potom si to všechno namalovali. A když jsem si pak prošel jejich tábor, objevil jsem příslušné kůly - a také trosky spáleného vozidla. Takže si to dokonce i nanečisto vyzkoušeli!

V tu chvíli jsem byl nesmírně rád, že jsme nebrali žádné zajatce, protože bych se v jejich přítomnosti patrně nedokázal ovládnout. Díval jsem se na ohořelý vrak auta a brečel jsem jako malé děčko.

Současně jsem pocítil zuřivou nenávist, která mě rozpalovala do bělá. Ty hajzlové zabili ženu mého kamaráda a já s nima rozhodně nebudu jednat v rukavičkách, až se mi dostanou do rukou!

Ostatní nákresy mi byly bez podrobného plánu Baku k ničemu. A kdo ví, jestli všechny ty cíle ležely

zrovna v Baku. Mohly být klidně v New Yorku nebo ve Washingtonu. V Londýně nebo v Paříži. V Ženevě nebo v Římě. Však on už to Tony Mercaldi přes ty svoje počítače zjistí. A jakmile to budu vědět, budu se k nim moci dostat dřív než oni. A pak jim ukážu, jak vypadá pravý žabácký peklo!

03.55. Nastavili jsme časové spínače u náloží na čas 04:20 a s víc než půlhodinovým zpožděním jsme opustili tábor. Timex s Kladivem nesli nosítka s Hlodavcem. Randy si z klacku vyrobil berlu a statečně se belhal s námi. Nejdřív jsme vystoupali nahoru na hřeben a potom jsme zamířili přes skalnaté úbočí k vyschlému korytu potoka a dál k moři. Dohromady nás čekalo osmnáct kilometrů.

05.00. Rozhodl jsem se, že poruším rádiový klid. Původně jsem chtěl z tábora vyrazit v půl čtvrté a kolem sedmé být už v bezpečí u vody. Jenže nám se zatím podařilo ujít sotva tři kilometry, protože kvůli nosítkám s Hlodavcem a Randyho kolenu jsme

194

se pohybovali jenom čtvrtinovou rychlostí, než jakou jsme potřebovali vyvinout. Proto jsem chtěl Pickovi s Butchem oznámit, ať se ještě chvíli zdrží v Ázerbajdžánu. Nerad bych, aby se museli takřka celý den plácát u břehu a čekat, až se konečně vypotácíme z hor.

Sáhl jsem do kapsy u bojové vesty, v níž jsem měl schovanou krátkovlnnou vysílačku, stiskl jsem hlavní vypínač, otočil jsem knoflíkem tichého ladění, zmáčkl jsem tlačítko pro vysílání... a nic. Ten zatracený krám nefungoval.

Že by se vybila baterka? Vytáhl jsem vysílačku ven... a zjistil jsem, že v jejím břiše vězí velká střepina z granátu, která jí rozdrtila prakticky všechny tranzistory.

A pan Murphy se samozřejmě postaral o to, aby tohle byla jediná krytá vysílačka, kterou jsme s sebou měli - stejně jako to provedl předtím s nůžkami na drát.

Poslyšte proto důležitou radu, přátele: dělejte radši to, co říkám, a ne to, co dělám. Jinak by se vám totiž mohlo stát, že se ocitnete uprostřed Íránu a nebudete se odtamtud moci dostat.

No dobře, je načase přejít na plán B. Jenže žádný plán B neexistoval. A plán A se právě rozpadl na kousičky.

Najednou jsem uslyšel, jak někdo pokašlává, vzdychá a šoupě nohama po kamenité zemi. Byl to Kopáč. Zpočátku se tvářil provinile, jako kdyby na něco důležitého zapomněl, a potom vylovil z batohu plnou hrst mobilních telefonů. Ze zpravodajského hlediska to byla skvělá kořist - stačí sledovat SIM karty a příslušné faktury a hned budeme vědět, kdo tanga z Alláhovy pěsti financuje.

Ale k čemu nám, probůh, budou teď? Vždyť Butch s Pickem ani Mahmúd žádný telefon nemají!

Ovšem Ashley Evansová ano. A měla by být touhle dobou i doma. Natáhl jsem ruku, vzal jsem si od Kopáče jeden mobil, zapnul jsem ho, odklopil jsem flip a přiložil jsem telefon k uchu. Nic. Žádný tón. Zkusil jsem jiný - také marně. A nepochodil jsem ani napotřetí.

„Třeba jsme v nějakém stínu, kapitáne!“ nadhodil Aligátor. //Vsadím se, že o něco blíž pobřeží už signál bude!“

To sice mohla být pravda, ale na druhé straně by to znamenalo, že si budeme muset ještě dlouho počkat - jenže Hlodavcův stav se s přibývajícím časem moc nezlepšoval. Podnikl jsem ještě jeden pokus. Čtvrtý telefon už fungoval - ale když jsem na něm

195

chtěl naťukat Ashleyino číslo, uslyšel jsem několikeré pípnutí a nějaké pokyny ve farsí.

Přivolal jsem k sobě Nigela a podal jsem mu telefon.

„Zkuste to ještě jednou, kapitáne!“ vybidl mě.

Vzal jsem telefon do ruky, naťukal jsem číslo k Ashley domů a vrátil jsem telefon Nigelovi. Ten chvíli poslouchal a potom řekl: „Chce to po vás PIN.“

Sakra, a to si ho mám vycucat z prstu, nebo co?! Podíval jsem se na Kopáče. „To jsi, do prdele, nemoh sebrat mobila, kterej není chráněnej PINem?!“

Kopáč se musel dvakrát přesvědčit o tom, že to nemyslím vážně. Jenže já jsem to vážně myslel a on to moc dobře věděl, protože znova sáhl do batohu, chvíli se v něm přehraboval a nakonec z něj vylovil velkou motorolu. „Hele, tohle je Iridium!“ oznámil nám pyšně a začal telefon zevrubně zkoumat. Potom ho zapnul, počkal, až naskočí, naťukal na klávesnici dobrých dvacet čísel a přiložil si ho k uchu. Po pár vteřinách se mu tvář roztáhla do širokánského úsměvu. „Prosím, kapitáne...!“

Popadl jsem telefon a za chvíli jsem už věděl, co ho tak rozveselilo. Z reproduktoru se totiž ozvalo: "... Předpověď počasí pro New York a blízké okolí. Dnes: částečně zataženo, jihozápadní vítr, teploty dvanáct až patnáct stupňů."

Rychle jsem zavěsil a dal jsem Kopáčovi do zad takovou ránu, až se mu oči zalily slzami. „To se ti povedlo, pitomče!" pochláchlil jsem ho s žabáckou náklonností. „Ted jenom doufej, že jsi tím hovorem nevybil baterku!"

Kdybych vám měl podrobně popsat celou cestu zpátky, zabralo by to nejméně dvacet stránek. A protože by se tím děj téhle knížky neposunul o moc dál, radši to zkrátím a rovnou vám povím, že jsme se nakonec šťastně doplahočili až k moři - a ani jsme přitom mockrát nenarazili na pana Murphyho nebo někoho z jeho příbuzných.

Ale nezvládli jsme to za jeden den, jak jsem původně předpokládal. Vzpomínáte si, jak jsem říkal, že Ashley bude určitě doma? Že ano? Pak tedy vězte, že doma nebyla. Dovolal jsem se jí až po dvou hodinách marných pokusů. A když jsem jí rychle vyličil, co po ní chci, oznámila mi - teď mě napadá, že docela odměřeně - že jí bude trvat nejméně pět hodin, než se bude moci vydat dolů na jih a předat Butchovi s Pickem mobilní tele-

196

fon, na který bych jim mohl zavolat a vysvětlit jim, co mají udělat.

„Měl jsi mi dát vědět, že odjíždíš!" prohlásila ledově příkrým a zlostným tónem.

„Já jsem jenom uplatňoval zásadu nezbytný znalosti!" namítl jsem.

„Na takovou zásadu ti kašlu! Celou dobu jsem se ti snažila pomáhat a tys mě pak tady nechal na holičkách! To bylo od tebe sprostý, Dicku! A taky krátkozraký!"

„Proč krátkozraký?"

„Protože se zdejší situace dramaticky změnila!"

„Ajak?"

„O tom teďka nebudu mluvit! Vysvětlím ti to, až budeš zpátky na severu!"

lim mě pěkně naštvála. Já tady mám těžce raněnýho kluka, jsem celej potlučeněj a utahanej, a ona začne najednou dělat drahoty!

„Tvůj problém!" odbyla mě zcela netypicky Ashley. „Vyřeš si ho, jak chceš!" A zavěsila.

A tak jsem se s tím vypořádal tím jediným způsobem, který jsem znal - krůček po krůčku. Metr po metru jsme se vlekli k moři. Museli jsme si počínat opatrně, protože byl jasný den. A potom jsme se schovávali kousek od pobřežní silnice a čekali, až padne tma a provoz na silnici trochu opadne, abychom ji mohli přejít, zahladit po sobě stopy a vydat se do písčiny přesypů porostlých trnám, křovinami a mořskou trávou.

Ve 21.40 jsem se postavil na nejvyšší dunu v okolí a vyslal jsem k moři infračervený signál. Tri tečky, čtyři tečky, jedna tečka a jedna čárka mluvily podle mého názoru jasnou řečí.

Samozřejmě že jsem nedostal žádnou odpověď. Byl to skvělý konec skvělé akce. Ale nemusíte se bát, to jsem jenom použil výrazového prostředku zvaného „ironie".

Šedesát šest vteřin (sakra, já jsem to vážně počítal!) poté přilétl signál konečně zpátky - v opačném pořadí. Od té doby jsem pak celý signál každou minutu opakoval - celkem osmnáctkrát - dokud jsem v nočním vidění nezahlédl na zvlněné hladině gumové říční čluny. Nejdřív jsme naložili Hlodavce, potom jsme se rozdělili, naskákali jsme do obou člunů a schoulili jsme se v tom horku na dno. Cesta zpátky nám trvala šest a půl hodiny

197

- dvě hodiny po moři ve člunech do Ázerbajdžánu a čtyři a půl hodiny po silnici v těch zasranejch dýchávičnejch nákladákách do Baku. Seděl jsem vzadu hned v tom prvním a věnoval jsem se střídavě ukořistěnému důkaznímu materiálu a Hlodavcovi.

Drobný střelec vypadal žalostně a měl vysokou horečku. Zřejmě dostával šok vyvolaný velkou ztrátou krve. Ale statečně s ním bojoval. Stejně jako všichni moji kluci měl totiž nesmírně pevnou vůli a byl odhodlaný bojovat navzdory svému zranění až do úplného konce.

Podíval jsem se, jestli infuze správně odkapává, otřel jsem mu vlhkým hadříkem zpocené čelo, položil jsem mu ruku na krk a zkontroloval jsem mu tep. Měl ho sice slabý, ale pravidelný. Ted' už umřít nesmí,

když už to vydržel až sem!

198

C P

Část třetí Mj HO,

ŘÍTEL

## KAPITOLA 16

Když jsem vešel do hotelu, připadal jsem si jako na Broadwayi - hotelová hala totiž připomínala úvodní scénu z nějakého muzikálu. Všichni zúčastnění tam chodili dokolečka a čekali na první velký výstup. Byla mezi nimi i Ashley ve vycházkové uniformě. A také Araz se svojí jednotkou, všichni v maskovacích úborech a s automatickými zbraněmi.

U recepcce stál Oleg Lapinov. Měl na sobě dvouřadový oblek s jemným proužkem a širokými klopami, kostkovanou košili a křiklavou kravatu s uzlem větším než Pulpintova pěst. Pro mě to byl ale především zasařen hajzl, kterej se podílel na vraždě manželky mého kamaráda, a tím pádem můj nepřítel.

Což znamenalo, že nastal nejvyšší čas na to, abych si to s ním vyřídil. Vystartoval jsem směrem k němu a cestou jsem odstrkoval Ashley, Araze, hotelové sluhy, špiony, turisty i turecké mafiány, kteří se mi pletli pod nohy. Když jsem doběhl k recepci, popadl jsem toho velkého Rusáka za klopy, přitáhl jsem si ho k sobě, zavrčel jsem na něj „Ty zasařenj zkurvenej apúščin-nyj!“, nazýváje ho vězněm, který slouží ostatním pro potěšení, a chtěl jsem ho kopnout kolenem do rozkroku.

Jenže ten hajzl byl stejně rychle jako já. Srazil moji nohu na stranu, využil mojí hybnosti, natočil si mě hrudním košem k sobě a nabral mě loktem na solar plexus tak prudce, až jsem odletěl na druhý konec recepcce.

Přestože mi tím vyrazil dech, ten vztek, který jsem v sobě měl, nů pomohl tuhle drobnou nesnáz překonat a utlumil ve mně veškerou bolest z předchozích dní. Znova jsem po něm skočil. Praštil jsem ho přes uši, chytil jsem ho za pruh sádla na zátylku a omráčil jsem ho tvrdou hlavičkou.

199

Ale jenom na chvílku, protože se na mě vrhnul znova. Zápasili jsme spolu a pokoušeli se získat jeden nad druhým výhodu. Hotelová hala se mezitím postupně vyliďňovala. Vtom mě La-pinov pevně obejmul a svalil se se mnou na mramorovou podlahu.

Tam jsme se odrazili od nějakého kusu nábytku a Rusákovi se povedlo kopnout mě z vnější strany do oteklého kolena. Projela mnou taková bolest, že jsem málem upadl do bezvědomí. Z tohoto stavu mě naštěstí probírala tvář Mikki Ben Galové, která se mi zjevila před očima. Praštil jsem Lapinova pěstí do klíční kosti. Rusák zachroptěl a přestal mě tak pevně svírat. Okamžitě jsem toho využil, přirazil jsem mu hlavu k podlaze a začal jsem mu ji otloukat o tvrdý mramor. Bohužel jsem nebyl dost rychlý a Lapinov se mi vykroutil a snažil se mě odstrčit rukama co nejdál od sebe.

Držel jsem se ho jako klíště a bušil jsem mu pěstma do obličeje a horní části těla. Pak jsem se ho pokusil obejmout nohama, ale on se odkulil stranou a znova mi utekl - a přitom mi připlácí podrážku boty na obličej. Chytil jsem ho za nohu a zkroutil jsem mu ji. Odměnou mi bylo vzteklé zařvání a příval sprostých nadávek v ruštině. Unikl jsem z dosahu kopajících nohou a zabořil jsem mu pěst do rozkroku.

Rusák sice zašilhal bolestí, ale nepřestal bojovat. Sakra, tomu chlapovi bylo už dobře sedmdesát a pořád sebou mrskal jako třicetiletý příslušník Specnazu!

Jenže já jsem, jak dobře víte, zastáncem rovnoprávnosti. Což znamená, že zabiju sedmdesátiletýho úplně stejně jako třicetiletýho - natáhnu ruku, vyrvu mu z těla srdce a za syrová ho sežeru!

Lapinov zřejmě vytušil, co se chystám udělat, protože zařadil zpátečku a snažil se odlézt pryč. To jsem mu samozřejmě nedovolil a dál jsem do něj sázel pěstmi i lokty jednu ránu za druhou, dokud jsem neusoudil, že ho mám už v plné moci a že ho můžu rozbít napadrt' o mramorovou podlahu.

Zrovna když jsem začal dělat Ivanovi z obličeje fašírku, objevili se u nás Bumerang, Aligátor, Kladivo, Mustang, Eddie, Kopáč, Nigel, Butch i Timex, popadli mě za ruce a za ramena a odtáhli mě stranou.

Bumerang se mi usadil na prsou a řekl: „Klídek, šéfiku!“

„Jdi do prdele!“ odsekl jsem mu a snažil jsem se ho ze sebe

200

shodit. Jakejpak klídek, když jsem vzteky rozpálenej do bělá?! Ashley! Určitě za to může Ashley! To

ona mu nařídila, ať nás odtrhne! Zlostně jsem se na ni podíval - až se mi dostane do rukou, tak uvidí! Ashley se posměšně ušklíbla a prohlásila: „Říkala jsem ti přece, že se situace mezitím změnila!" Potom přešla k Lapinovovi a chtěla mu pomoci vstát.

Generál KGB ji s chraptavým zabručáním odehnal, setřásl ze sebe ruce mých střelců, vyškrábal se na nohy a začal se oprašovat. Pak vyplivl na mramorovou podlahu krvavou slinu, zabodl do mě oči a velmi obstojnou angličtinou nadhodil: „Na starého pána to nebylo špatné, že?"

„Job tvajů mat' - polib mi prdel!" Na nějaký rádobyveselý tlachání s tím zasraným ruským kreténem jsem neměl nejmenší chuť. Lapinov se na mě upřeně zadíval, opovržlivě se zasmál a zahrnul mě záplavou drkotavé ruštiny. Nerozuměl jsem mu pochopitelně ani slovo. „Cože?" Volky Ivan po mně přelétl očima, velitelským gestem nařídil Bumerangovi, ať ze mě sleze, chytil mě pevně za zápěstí a postavil mě na nohy. „Vidím, kapitáne, že jste se z naší mateřštiny naučil pouze ta správná slovíčka, je to tak?" ^ Byla to zřejmě jenom řečnická otázka, protože mi ani nedal šanci odpovědět. Místo toho se mi podíval přímo do očí a prohlásil: „Musíme si promluvit! Je to důležité pro zájmy obou našich národů!"

„Zájmy obou našich národů?" Co to je za blbost? Všichni přece vědí, že já Rusákům důvěřuju asi tak jak aprílovému počasí! Ale pak jsem se zarazil. Proč se u toho Lapinov tak divně tváří? A proč Bumerang ani Zkaženej Randy neprotestují? //Poslouchám!" řekl jsem opatrně. „Tady ne. V soukromí."

To byl docela rozumný nápad - pokud mě ovšem nechtěl vylákat někam ven, aby mě mohl nějaký odstřelovač z jeho Alfy zlikvidovat. Ale nejdřív jsem musel vyřídit pár věcí, které měly daleko větší prioritu než rozhovor s nějakým Rusákem.

Mávnutím ruky jsem k sobě přivolal Ashley a ukázal jsem Palcem na nosítka s Hlodavcem. „Musíme se o něj co nejrychle-

V\* P°starat! Má prostřelený plíce - musí okamžitě na Rýn--Mohan!"

To Ashley úplně stačilo. Popadla mobila a začala pracovat.

201

Potom jsem si promluvil se svými střelci a pověřil jsem dočasným vedením Bumeranga. Ten dobře věděl, co se musí udělat a zařídit.

Teprve pak jsem se mohl věnovat dalším záležitostem, tedy Olegu Lapinovovi. Podíval jsem se na Arazu.

„Můžeš nám tam venku udělat se svejma lidma trochu dýchacího prostoru?"

Ázerbajdžánský plukovník přikývl. „To by šlo, kapitáne Dic-kie!" Načež se otočil na podpatku a vyšťekl několik povelů. Jeho vojáci přiběhli blíž a utvořili kolem mě i Lapinova takzvaný „kosočtverec", jak tomuhle útvaru říkají příslušníci prezidentské ochranky. Když jsme vykročili ke dveřím, Ázerbajdžánci šli s námi a drželi nás stále v ochranné bublině.

Ohlédl jsem se přes rameno a oznámil jsem Arazovi: „Učeť se rychle!"

Araz nedbale zasalutoval. „Díky za poklonu, kapitáne Dickie!"

Pochodovali jsme po dlouhé a klikaté silnici a Arazovi vojáci svůj ochranný útvar stále víc roztahovali.

Naproti hotelu byl malý parčík. Ukázal jsem rukou směrem k němu.

Lapinov nakrčil čelo a na znamení souhlasu kývl hlavou nahoru a dolů. „Tam to bude dobré!" dodal.

Přešli jsme na druhou stranu a vstoupili jsme do parčíku. Lapinov přešel zkušeným zrakem po okolí a ukázal na lavičku, která stála zády k hotelu a silnici. „Můžeme si sednout tam!"

Došli jsme k lavičce. Araz dal svým lidem znamení a ti se rozmístili v okruhu šesti metrů od nás. Rozhlédl jsem se kolem. Na druhé straně parku se v oknech několika paneláků odráželo slunce.

Lapinov se posadil a pokynul mi, ať učiním totéž. Pak z kapsy u saka vytáhl noviny, opatrně je rozložil, podal mi jednu stranu a sám si nechal druhou.

„Ted máme dostatečnou clonu," vysvětlil. „To pro případ, že by nás někdo v těch bytech na druhém konci parku sledoval a četl nám ze rtů."

Bylo vidět, že se v bezpečnostních opatřeních opravdu vyzná. Jenže já jsem na nějaké špiclovské hrátky neměl ani čas, ani nervy. Prahnuł jsem po pomstě a Lapinov mě zatím ničím nepřesvědčil o tom, že bych měl od svého záměru ustoupit.

Po chvíli Rus naklonil hlavu ke mně a řekl: „S vraždou té Izraelky jsem neměl nic společného!"

„A kdo ano?"

202

„Byla to akce Alího Šeráfího," odpověděl naprosto klidným hlasem. „Alí Šeráfí řídí spolu s íránskou revoluční gardou Alláhovu pěst."

Pche, to je teda novinka! „S pomocí takovejch sviní, jako seš ty, Lapinove! Ten zasranej tábor je postavenej jako základna vaší Alfý a na tý ropný plošině byl taky nějakej Ivan!"

„Ten nepatřil ke mně!" trval na svém generál. „A moji lidé s Seráfím nikdy nespolupracovali!" Pak zatřepal novinami. „Stejně jako ve vaší zemi i u nás v Rusku existují politické frakce, jejichž zájmy se kříží se zájmy vlády." „No a co má být?"

„Íránci požádali o pomoc Sarkesia," pokračoval nevzrušeně Lapinov. „A určitá místa v mé vládě jej v této pomoci podpořila, neboť se domnívala, že Sarkesian pracuje pro ně a že ho budou moci řídit. Nebo tomu aspoň chtěla věřit."

Neříkal jsem snad, že na nějaký hádanky nemám vůbec náladu? „Co to je za pitomost s tím věčným my-oni?!"

Lapinov zabodl oči do novin a zamračil se. Potom stále monotónním hlasem prohlásil: „Nemám vás rád, kapitáne! Kdyby byla studená válka, velmi rád bych si to, jak se říká, s vámi rozdál! A také bych vás zabil! A udělalo by mi to velkou radost!" Na okamžik se odmlčel a poté dodal: „Ale jsem voják. A přestože nesouhlasím s tím, co má vláda dělá, nemohu se proti ní stavět na odpor jako někdo."

V tom jsem s ním plně souhlasil, což jsem mu také sdělil. Válečníci nemůžou fungovat mimo rámec společnosti. Jinak by se z nich totiž stali teroristi nebo něco ještě horšího. Válečníci musí působit v rámci stanovené služební hierarchie. Vždycky se jim to sice líbit nebude a občas se ji pokusí obejít, ale nakonec se jí přece jenom podřídí.

„Sarkesian pracuje pro Íránce a v minulosti pracoval pro nás. Ale hlavně, jak jsme ic naší velké lítosti nedávno zjistili, pracuje především pro sebe. V současné době se snaží poštvat proti sobě vlády mé a tvé země. Zaměstnává íránské teroristy i ruské zločince a vinu za jejich činy se pokouší svalit na mou vládu."

Po Ivanově brunátném obličejí přelétl nenávistný výraz. „A téměř se mu to podařilo, kdyby nebyl najednou zahnán do úzkých, nezpanikařil, nenařídil Alímu Seráfimu, ať zabije toho Izraelce, a nezabil při tom pokusu o atentát jeho manželku." „Vážně?"

203

„Moskva zachytila jeho hovor a ta informace se dostala až ke mně." A po chvílce dodal: „A dostala se i k vám."

„K nám?"

„Předali jsme ji vašemu zpravodajskému aparátu."

Tahle zpráva mě doslova šokovala. Sakra, když teda všichni věděli, že v tom Sarkesian jede, proč mi o tom nikdo neřekl? Proč mě generál Crocker s ministrem obrany hodili do tyhle hromady sraček a nechali mě, abych se v ní plácal? „A komu?"

„To je, jak se v angličtině říká, nad výši mého platu!" Podle tónu, jakým odpověděl, jsem poznal, že tahle část naší diskuse právě skončila. „Před krátkou dobou se Sarkesianovi také podařilo získat velmi choulostivé diplomatické dokumenty z našeho ministerstva zahraničí," prohlásil poté se zjevným znechucením. „A já je mám nyní dostat nazpět."

„A dál?" Dobře jsem věděl, které dokumenty má na mysli -samozřejmě že ty, které jsem uzmul v nadaci Siržik ze Sarkesia-nova kufříku. Ale nechtěl jsem Lapinovovi ulehčovat práci -natož abych mu je sám nabídl.

Ruský generál na mě vrhl pohled, z něhož jsem jasně poznal, že mě prokoukl. „Nemám náladu na nějaké dětské hry!" upozornil mě ledově příkrým hlasem.

„V tom případě mi polib prdel, sráči!" zasyčel jsem, vytrhl jsem mu z rukou noviny a vstal jsem z lavičky.

„Na shledanou na hřišti!" Tohle jsem vážně nemusel poslouchat. Měl jsem spoustu další práce. Musel jsem například zasadit mohutný úder jistým arménským nacionalistům. Těm arménským nacionalis-tům, které podporují Rusové. Rusové jako Oleg. Napadlo mě, že bych ho možná měl hnedka zabít a ušetřit si tak případné potíže, které by mi mohl později způsobit.

Lapinov vstal. Na tlustém krku mu pulzovaly naběhlé žíly. Byl přinejmenším stejně velký jako já, možná dokonce o trochu větší. A i přes ten společenský oděv byla vidět jeho propracovaná postava. „Nežádám tě o to, abys mi pomohl dostat ty dokumenty zpátky!" řekl úsečně. Pak se natáhl po novinách, aniž by ze

mě na vteřinku spustil oči. „To není účelem tohoto cvičení!" Při téhle větě se mu na zubech objevila krev. Vypadal díky ní na jednu stranu zlověstně a na druhou legračně.

„A co teda tím účelem je?" zeptal jsem se.

„Když jsi se vloupal ke Sarkesianovi do kanceláře, má situace

204

se zkomplikovala." Ivan odrazil moji otázku tak pohotově a nevzrušeně, že jsem si toho málem ani nevšiml.

Až po chvíli jsem si uvědomil, co to vlastně řekl - a že mi neodpověděl na to, na co jsem se ho ptal. Jeho chyba. A když už začal s tím vloupáním, tak já osobně jsem to za žádný problém nepovažoval, a také jsem mu to oznámil.

Ruský generál na mě vrhl pohled, kterým se instruktoři při základním výcviku dívají na naprosté zelenáče.

„Tvá akce přinutila Sarkesia k činu," pronesl pomalu. „A my jsme na jeho činy nebyli ještě připraveni."

„Co pořád máš s tím my, Lapinove?"

„Má vláda a tvá vláda," odpověděl. „My. Naše vlády. Ve vzájemné spolupráci."

Musím, přátelé, přiznat, že i tahle druhá informace mě zasáhla jako blesk z čistého nebe. Ale potom mi začínalo pomalu docházet, co mi to Ashley Evansová naznačovala tenkrát do mobilu. A proč generál Crocker tak dlouho a nahlas vzdychal, když jsem mu sdělil, co jsem Sarkesianovi provedl. A proč také trval na tom, abych mu vyličil každíčkou minutu.

Že se v tom nevyznáte, vážení čtenáři? V takovém případě mi dovolu, abych vám to vysvětlil.

Přimotal jsem se totiž do klasické lěčky, kterou nastražili, jak se nyní ukázalo, Američani společně s Rusáky. A její obětí byli... Íránci. Není divu, že mi Jim Wink dokázal tak rychle opatřit o Stevovi Sarkesianovi tolik nelichotivých informací. Měl je doslova přímo na stole, protože CIA navzdory všem těm nářkům a nadávkám na to, jak musím jít naslepo, jak tam nemají žádné agenty a tak dál, kterými mě zahrnul na té schůzce ve Washingtonu, v tomhle regionu evidentně operovala.

A operovala tady tak, že společně se svým bývalým nepřítelem připravila tajnou akci. A neobtěžovala se o ní zpravit (kromě mojí maličkosti) dokonce ani naši velvyslankyni. Což bylo docela pochopitelné. Jestli se paní velvyslankyně Madisonová se Sarkesianem tak důvěrně stýkala, proč by měli riskovat, že mu něco v posteli vyrazí?

Vlády obou zemí mezitím Sarkesia nechávaly žít v domněn, že má v rukou utajené informace o našich (a ruských) plánech v Zakavkazsku. A mně až teď došlo, že ho opatrně nakrmily černými daty.

Dezinformacemi. To je v takových případech naprosto běžné. A pak by lidé ve Washingtonu i v Moskvě šli

205

po stopě zpátky a odhalili by Sarkesianovy zdroje a metod). A CIA by ve spolupráci s Lapinovými podřízenými podnikla několik akcí, zlikvidovala by Sarkesianovy sítě, sebrala by jeho agenty a na nejbližší dobu by vymazala Íránce z téhle části světa.

Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc mi to všechno začínalo zapadat do sebe. Přestože nejsme s Rusy ani dneska zrovna velcí kamarádi, máme společný zájem na tom, aby Teherán přestal strkat prsty jak do Ázerbajdžánu, tak i do ostatních zakavkazských republik.

Jenže nejdřív se provalila moje tajná návštěva. Potom jsem Sarkesianovi zabil jednu z jeho goril a upozornil jsem ho tak na to, že po něm jdu. A on proto uspořádal v Siržiku recepci, aby si mě mohl osobně prohlédnout a zjistit, co jsem vlastně zač a s kým se stýkám. A nepočítal zřejmě jenom s tím, že se mu vloupám do kanceláře a ukradnu mu ty tajné materiály.

Přesně to jsem ovšem udělal. Strčil jsem svůj velký slovenský rypák přímo do včelího úlu. Pronikl jsem potají do jeho svatyně a sebral jsem mu jeho poklad - v domněn, že je skutečný. A s kýmpak jsem ze Siržiku odcházel? S manželi Ben Galovými. A tak si Steve Sarkesian dal dvě a dvě dohromady.

Předpokládal, že jsem se proti němu spojil s Izraelci. V tom měl pochopitelně zčásti pravdu. v

A proto přikázal Alímu Šeráfimu, ať zabije Aviho Ben Gala -a odnesla to Mikki.

Dlužno dodat, že tohle nenadálé prozření mi náladu nijak nezlepšilo. Byl jsem především naštvaný na generála Crockera za to, že mi neřekl, co se děje. Kdybych to věděl, nelezl bych k Sarkesianovi do kanceláře. A Mikki Ben Galova by byla stále naživu. Vrhout se někde po hlavě a přivodit něčí smrt

kvůli něčemu důležitému je jedna věc, a zmařit život kamaráda nebo kamarádky kvůli něčemu bezvýznamnému druhá. A právě to se mi stalo.

Bylo tudíž načase, aby mi Oleg poskytl informace, které bych mohl patřičně využít. Podíval jsem se tomu velkému Ivanovi do očí a zeptal jsem se: „Kde je Šeráfí?”

Na jednoduchou otázku následovala jednoduchá odpověď. „Zpět v Íránu. Včera proklouzl přes hranice/ A sakra! No co, dřív nebo později si ho najdu a pomstím se za vraždu Mikki Ben Galové. Ale to bude až někdy. Ted se musím

206

vrátit k tomu, na co jsem se Lapinova původně ptal, tedy co je cílem téhle schůzky. Posadil jsem se znova na lavičku. Rus učinil totéž. „No dobře, tak povídej! Co se stalo za poslední den a půl?”

Ivan otočil hlavu ke mně a ztlumil hlas, jako kdyby se bál, že nás někdo uslyší. „Izraelci poslali jednotku, která má zabít Sar-kesiana!” v

Už zase? Říkal jsem přece, že na hry na schovávanou nemám náladu! „No a dál?”

„Mí lidé v Moskvě dostali včas varování a oznámili Ázerbaj-džáncům, co se má stát!” Pak se odmlčel, vyplivl na chodník plnou pusou krve a pokračoval: „Myslím si, že Azerbajdžáncům by nevadilo, kdyby Izraelci přijeli a provedli to. Ale protože jsme je oficiálně upozornili, museli s tím něco udělat. A tak to Araz Kurbanov zarazil. Izraelci se pokusili proniknout sem letadlem z Turecka. Přímou na letišti je však zastavili Arazovi lidé. Odvedli je zpátky do letadla a oni se bez ptaní vrátili přes An-karu do Tel Avivu.” Jo jo, přátelé, už ani ten Mossad není to, co býval dřív! Před pár lety v Ammánu naprosto selhal při pokusu o odstranění jednoho z předáků Hamásu Chálida Mešáhála. Nedávno se zase ve Švýcarsku pokoušel nasadit do bytu člena OOP štěnici. Švýcaři ale izraelské operativce chytili přímo při činu a s velkou ostudou je vyhostili ze země. A teď tohle.

„Své lidi měl na letišti také Sarkesian,” dodal Lapinov. „Dozvěděl se, že mu jde o život. A pak...” „Co pak? Mluv, sakra, rovnou k věci!” „A pak Sarkesian zřejmě zpanikařil.” „Zpanikařil?”

„Asi ano. Protože utekl. Ke svým přátelům z arménské mafie - do Náhorního Karabachu. Poprosil vaši velvyslankyni, jestli by mu nepůjčila vrtulník na průzkumný let ohledně plánovaného ropovodu, který povede přes Arménii.” Znova vyplivl na rozpálený chodník další krvavou slinu. Pak s úšklebkem poznamenal: „To se nikdy nestane! Ten ropovod přes Náhorní Karabach nikdy nepovede!”

Opravdu? Možná ano, možná ne. Koho, sakra, v tuhle chvíli zajímá nějaký pitomý ropovod?

„Olegu...!”

Rus si přejel rukou po lysé hlavě a vrátil se k původnímu tématu. „Ano, já vím! A vaše velvyslankyně není...” Namířil uka-

207

zová na čelo a zavrtěl jím několikrát ze strany na stranu, „...při jednání s lidmi, jako je Sarkesian, právě opatrná! A tak ji na poslední chvíli přesvědčil, ať se letí s ním podívat, kudy ten jeho ropovod povede. Podle letového plánu měli letět z Aly-Bajram-ly do Satlky” řekl, jako kdybych věděl, o čem mluví.

„Provedli zběžnou prohlídku trasy ropovodu a potom odletěli na víkend do Naryndzlaru.”

Naryndzlaru? Co to je, sakra, Naryndzlar? Vždyť to neumím ani vyslovit!

„Naryndzlar je stará arménská pevnost vysoko v Kavkazu v nejsevernější části Náhorního Karabachu,” vysvětlil mi pe-dantsky Lapinov. Mluvil přitom tak, jako kdyby mi nahlas předčítal z nějakého turistického průvodce. „Nachází se v nadmořské výšce dva tisíce čtyři sta metrů/”

Rychle jsem si to v hlavě přepočítal na stopy a vyšlo mi, že ten jazykolam leží vyš než Denver nebo Ženeva. „A tam ji odvezl,” řekl jsem nahlas.

Lapinov přikývl. „U vrcholku hory je starý klášter ze čtrnáctého století a v něm je hotel. Já už jsem tam byl. Je to úplná samota. Nelze se dostat dovnitř ani ven, aniž by o tom lidé věděli. Navíc to tam mají pod ochranou místní lavrúšniki\*”

„To mi chceš jako říct, že Steve Sarkesian unesl americkou velvyslankyni někam do hor a že se s tím nedá nic dělat?!”

„Zachytili jsme několik Sarkesianových hovorů s Teheránem - o těch jsme ale vaši vládu neinformovali.”

„Myslel jsem, že s náma spolupracujete!”

„Některé věci raději nesdělujeme, pokud to není nezbytně nutné,” prohlásil s kamennou tváří Lapinov.

Potom vytáhl z kapsy nějakou obálku a podal mi ji. Vzal jsem si ji a otevřel. Uvnitř jsem našel tři stránky hustě popsané azbukou. Na každé z nich bylo razítko, které zřejmě hlásalo, že se jedná o přísně tajný materiál.

Natáhl jsem ruku a zatřepal jsem těmi papíry generálovi podnosem. „Tohle mi je úplně k hovnu a ty to moc dobře víš!”

Rus pokrčil rameny a řekl: „Vaše major Evansová rusky umí, tak ji požádej!”

Vstal jsem a vydal jsem se do hotelu. Za pět minut jsem byl

Tak nazývají ruští policajti tamější mafiány.

208

zpátky. Ashley mi ty materiály venku před hotelem přeložila. A jestli mi je přeložila přesně, pak má naše ctihodná paní velvy-slankyně Marybeth Madisonová na krku pořádný průšvih.

První list byl přepisem telefonického hovoru, kterým si Steve Sarkesian objednával v hotelu v Naryndzlaru svoje tradiční apartmá, tři pokoje pro ochranku a dva pro piloty velvyslančina vrtulníku.

Ve druhém případě se jednalo o telefonický rozhovor mezi Alím Šeráfim a Stevem Sarkesianem. Armén v něm Íránci oznamoval, že se zástupcem Velkého satana v Baku bude naloženo podle předem připraveného plánu.

Poslední list se týkal hovoru z mobilního telefonu. Alí Šeráf v něm velitelství íránské revoluční gardy hlásil, že „byla zahájena akce s tou americkou děvkou”.

Vrátil jsem se na lavičku a posadil jsem se na ni. V hlavě jsem měl zmatek. Lapinov se tvářil neutrálně, mlčel a dopřával mi čas na to, abych si to mohl všechno srovnat. Ale nešlo to. Nedokázal jsem pochopit, jak může někdo unést americkou velvyslankyni - ledaže by na sebe chtěl poštvat celé Spojené státy.

Když jsem tuhle větu pronesl nahlas, ruský generál přikývl a řekl: „Máš pravdu. Ale ona si podle mého názoru nemyslí, že by se jednalo o únos, a proto neudělala žádný poplach.”

Tak moment, počkat! Netvrdil jsem vám snad o pár stránek dřív, že se velvyslankyně Madisonová se Stevem Sarkesianem potají intimně stýká? Nebyli jsme snad společně svědky toho, jak multimilionáře na té recepci v Siržiku doslova ovládala? Jak uraženě odešla a nechala to tam stát a zmateně koktat? A neviděli jsme snad na jisté Sarkesianově zprávě tu cedulku, na níž mu mile, ale rozhodně oznamovala, že si tu zprávu může strčit za klobouk - že v té věci jeho nadaci nepodpoří, i když ho má moc ráda?

Proto se mi nezdá, že by měla být unesená. Spíš to vypadá, že si s milým Stevem vyrazila na jednodenní či dvoudenní „obhlídku trasy” - nebo si to aspoň myslela. Steve měl očividně jiné úmysly. Možná ho už ty druhé housle, které v jejich vzájemném vztahu hrál, přestaly bavit. Možná si někde našel nějakou jinou bokovku a s velvyslankyní to chtěl už skončit. Třeba se s ní tahal jenom proto, aby mu pomohla uskutečnit jeho plány, a když odmítla, tak se jí chtěl zbavit. A jak? Jednoduše -

209

vyhodil by ji z vrtulníku. V každém případě cestovala naše vel-vyslankyně bez zpátečního lístku.

A než si uvědomí, v jaké situaci se to vlastně nachází - nebo možná taky ne - kdo ví, co se může stát. Její vrtulník by se mohl zřítit někde v horách a nebylo by na tom nic divného. Vždyť tohle je velmi neklidná oblast. Gruzínský prezident jenom za poslední rok stěží přežil tři pokusy o atentát. Kdyby na Kavkazu havaroval vrtulník s americkou velvyslankyní, mluvilo by se o tom sotva týden - maximálně čtrnáct dní. Proč? Protože Baku není středem vesmíru. Stálý zpravodajský štáb by se tady pěkně prodražil, a navíc jsou na světě i jiná krizová místa, která je potřeba pokrýt. A tak by všechno rozruch kolem téhle události postupně odezněl. Do ztracena. Nanejvýš by začaly vycházet najevo některé nelichotivé - a částečně i vymyšlené - skutečnosti z jejího života. Mrtví totiž nemůžou nikoho zažalovat za urážku na cti. A pak by vláda Spojených států nahradila Marybeth Madisonovou - která je sice v otázce jaderných zbraní dost naivní, ale aspoň se vyzná v naftářství - nějakým úzko-prsým aparátčíkem, který by nerozuměl ani jaderným zbraním, ani těžbě ropy, a Steve Sarkesian i lidé, kteří stojí za ním v pozadí, by tenhle region definitivně ovládli.

A jak, ptáte se? Dobrá otázka. Největším kouzlem geopolitiky je zřejmě fakt, že nic není pouze černobílé. Do funkce ministra zahraničí se nehodí absolutisté ani moralisté, protože diplomacie je někdy amorální. Amorální ve smyslu lhostejnosti k morálce, ne ve smyslu nemorálního jednání. A v diplomatické branži jsou důležité i odstíny. A kromě bílé a černé v ní existuje ještě šedá.

Steve Sarkesian by tudíž vyhrál, protože Spojené státy i Rusko by s ním pořád spolupracovaly, přestože by věděly, že nemá čisté svědomí. Prostřednictvím svého ohromného finančního a lidského potenciálu by si totiž uchoval značný vliv v dané oblasti a mohl by posouvat chod událostí tím směrem, který by se mu zrovna hodil. Vzpomínáte si, jak mi řekl, že nadace Siržik je vlastně diplomatický orgán stejně jako Spojené státy?

A myslel to bezpochyby vážně. A co následovalo? Opáčil jsem mu, že bez vojenské síly, která by jeho hospodářský vliv podpořila, je Siržik jenom prázdná skořápka. A začal snad poté Sarkesian shánět kufříkové jaderné bomby, které v těchhle končinách kolují, a používat je jako diplomatickou pojistku?

Na-

210

verboval snad nějakého ruského vědce, aby mu sestrojil bombu a on mohl prohlásit nadaci Siržik za jadernou mocnost? Navázal snad na financování transnacionálního terorismu v místech, ve kterých s ním skončil Chálid bin Abdulláh, jehož urozený zadek jsem vlastnoručně zlikvidoval?

To jsem, přátelé, nevěděl - a upřímně řečeno, ani mě to nezajímalo. Jak už jsem říkal předtím, byl by ze mě mizerný diplomat - jsem totiž jak absolutista, tak i moralista. A co jsem tedy v té chvíli vlastně věděl? Dovolte mi, abych vám to shrnul do tří jednoduchých oznamovacích vět.

Steve Sarkesian zabil ženu mého kamaráda.

Steve Sarkesian je můj nepřítel.

Steve Sarkesian je už v podstatě mrtvý.

Třešničkou na dortu byla skutečnost, že ho teď můžu zabít a můžu to učinit na státní útraty.

Podíval jsem se na Lapinova. Z jeho tváře jsem vyčetl, že ví, co musíme udělat, a že to musíme udělat co nejrychleji. „Já tuhle oblast znám," řekl. „Ty máš lidi."

Já že mám lidi? Mám, ale ne tolik, abych s nimi mohl zaútočit na opevněné město. Všichni jsou kromě toho vyřízeni ještě z té akce v Íránu. A Araz se svými vojáky došel ve výcviku sotva na konec prvního týdne, nehledě k tomu, že tahle záležitost se jich netýkala - nebo aspoň by se týkat neměla.

Brát s sebou do Náhorního Karabachu ázerbajdžánské vojáky by bylo stejně pošetilé, jako tahat do Sýrie Izraelce - přineslo by to jenom samé komplikace a nic by to nevyřešilo. Po Arménii a Náhomím Karabachu bylo navíc roztroušených pětadvacet tisíc ruských vojáků.

Podle informací, které jsem obdržel ještě před odletem do Baku, se mezi nimi vyskytoval poměrně velký počet střelců se speciálním výcvikem. Proto jsem Lapinovi navrhl, že bychom mohli podniknout společnou akci, abychom lidem v Moskvě a ve Washingtonu ukázali, jak nám to pěkně spolu jde, když jsme teď takoví velcí kamarádi.

//To nelze. Mé podřízené použít nemůžeme," zněla zamítavá odpověď.

Slůvko „nelze" neznám, což jsem dal ruskému generálovi najevo. Ten jenom sešpulil rty a mlčel.

211

Nechtěl jsem promeškat příležitost, která se mi naskytla, a rýpl jsem toho velkého Rusa do žeber.

„Copak, Olegu, snad vám v tyhle branži neušel vlak?"

Lapinov mě probodl pohledem. Potom si zhluboka povzdychl a řekl: „Vzpomeň si laskavě, že s Ázerbajdžánci už nemáme uzavřenou žádnou dohodu o vzájemné spolupráci v oblasti bezpečnosti! To znamená, že všechny naše jednotky byly staženy na území Ruské federace!"

Měl pravdu, na to jsem zapomněl. „Ale prapor Specnazu bys sem propašovat mohl - protože právě ten budeme ke splnění úkolu potřebovat!"

„Není možné!" zabručel Rus a ve tváři se mu usadil zasmušilý výraz.

Už zase slyším to „ne"! „Proč to není možné, Olegu?" zeptal jsem se trochu podrážděně.

Rus ztěžka polkl a tváře mu začaly postupně rudnout. Po chvíli rozpačitě vykoktal: „Protože když uděláme to, co navrhuješ, informace o tom se okamžitě dostane ke špatným lidem a vaše velvy slánky ně bude hned zabita!"

Panebože! Vždyť on mi tady říká, že Rusové nedokážou udržet jazyk za zuby! Že jejich ozbrojený síly jsou prošpikovaný ruskými a zakavkazskými mafiány!

Podíval jsem se mu do očí. Bylo na něm vidět, že ho tahle situace vůbec, ale vůbec netěší.

Ted už jsem chápal, o co mu jde. I já bych nesmírně trpěl, kdybych musel přiznat, že nedůvěřuju vlastním

vojákům!

„Žádná jiná varianta neexistuje!" dodal patetickým hlasem Lapinov. „Musíme na tu akci použít tvé lidi!" Pak se odmlčel a pronikavě se na mě zadíval. „Koneckonců, v nebezpečí je vaše velvyslankyně, a ne naše! Ale budu vás ze všech sil podporovat!"

A do prdele - má pravdu! Ptáci na nás shora serou a všechny hovna padají na moje ramena! Což znamená, že Dickie bude zase strkat hlavu do oprátky!

Promnul jsem si koleno. Bolelo jako čert. Ani rameno jsem neměl zrovna fit a skřípnutý nerv na krku mi vysílal prudké návaly bolesti až do mozku.

Ale to všechno mi mělo zřejmě naznačit, že mě Bůh opravdu miluje a že jsem připravený do akce. Vstal jsem z lavičky, protáhl jsem se a řekl: „Musím si promluvit se svými lidmi! Protože

212

jestli budeme muset vyrazit tak rychle, jak si myslím, čeká spousta plánování!"

tak nás

## KAPITOLA 17

Samozřejmě že jsem si to Lapinovovo povídání ověřil. Však víte, jak Rusům důvěřuju! Ale Ashley se za většinu jeho tvrzení ohledně událostí posledních několika dnů zaručila. A předala mi zapečetěnou obálku, která obsahovala fax od generála Croc-kera. Předseda Sboru náčelníků štábů mi v něm jednak vynadal a jednak potvrdil zhruba to, co mi o naší vzájemné spolupráci s Ivany řekl Lapinov.

„Rusové se na nás obrátili s určitým problémem," napsal za-obaleně. „A na nejvyšší úrovni - opakuji, na nejvyšší úrovni - bylo rozhodnuto, že s nimi budeme v této a jen a pouze v této oblasti spolupracovat, neboť mají na místě svého člověka a my nikoli. Na nějaké kličky není prostor, Dicku! Koukej spolupracovat!"

t' t'

Z generálových slov bylo patrné, že dostal rozkazy přímo z Bílého domu. Jestli to je pravda, pak tahle situace opustila vojenskou sféru a přešla do světa politiky. A radši se ani neod-vážuju pomyslet na to, co to všechno znamená. V tomhle Bílém domě, ve kterém státní politice dláždí cestu příspěvky na volební kampaň, se může stát cokoli.

Tahle představa byla sice smutná, ale mě osobně daleko víc bolelo poznání, že v dané oblasti nemáme žádné zdroje, jak z generálova faxu vyplývalo. Sakra, jsme jedinou supervelmo-cí, která na světě zůstala, a přesto nemáme v Baku nikoho, kdežto Rusáci tam vyslali Olega Lapinova a Izraelci Aviho Ben Gala! Ale nebyl čas lkát nad ztrátou odvahy a elánu u nejvyšších míst v naší vládě. „A co velvyslankyně Madisonová?" zeptal jsem se Ashley.

//A co velvyslankyně Madisonová?" opakovala po mně více méně řečnický Ashley.

Na nějaké chytračení jsem neměl vůbec náladu, což jsem dal Ashley znát. Potřeboval jsem informace. Kdo o tom ví na ambasádě? Kdo o tom ví ve Washingtonu? Celá akce bude muset zůstat utajená, pokud nechceme, aby se tady objevila všelijaká speciální komanda z armády, FBI a ministerstva zahraničí

213

v patách s ABC, CBS, NBC, CNN a zbytkem mediálního cirkusu.

Ashley se na mě omluvně usmála a řekla: „Chápu, promiň!" Pak mě zahrnula informacemi, které jsem požadoval. Na základě nich jsem zjistil, že čas hraje naštěstí pro nás. Na tom, že velvyslankyně odcestovala se Stevem Sarkesianem, nebylo nic neobvyklého. Prý už to několikrát udělala - a také si s sebou vzala svůj vrtulník.

„A co její ochranka?" namítl jsem.

Ashley odpověděla, že k těmhle účelům využívala lidí od Sar-kesiana. Oblastnímu bezpečnostnímu důstojníkovi se to sice nelíbilo, ale nic proti tomu nezmohl. Záleželo to jenom na ní -a ona se rozhodla podle vlastního uvážení.

Po dobu její nepřítomnosti přebíral její agendu zástupce vedoucího mise. Ten z dřívějšíka věděl, že si paní velvyslankyně nepřeje být při plnění společenských povinností mimo úřad rušená. Díky tomu jsme získali malou časovou rezervu.

Jakmile jsem od Ashley načerpal potřebné informace, pustil jsem se do práce. Situace jako obvykle nebyla dobrá a čas neúprosně běžel. Ale ještě před vlastní akcí na osvobození velvyslankyně jsem se

musel vypořádat se dvěma dalšími záležitostmi. Ta první se týkala Hlodavce. Ashley se o něj postarala skvěle - tou dobou už putoval letecky na základnu Rýn-Mohan. A bylo jisté, že bude žít. Druhou záležitost představovaly terče útoku Alláhovy pěsti, které jsme objevili v Íránu. Také v tomhle případě jsem svěřil všechno do rukou Ashley. Předal jsem jí veškeré ukořistěné materiály a poprosil jsem ji, ať je co nejrychleji dopraví na příslušná místa v DIA.

Potom jsem se začal věnovat nadcházející akci. Velvyslankyně Madisonová svým podřízeným oznámila, že odjíždí na tři až čtyři dny pryč. Zhruba den a půl z téhle doby už uplynul, takže nám zbývá nějakých šestatřicet hodin. Pak ji Steve Sarke-sian bud zabije na místě, anebo ji pošle zpátky do Baku s kusem semtexu (nebo jiné silné trhavin) ve vrtulníku.

Místo pro svůj čin si vybral opravdu dobře. Do Naryndzlaru vede jediná dvouproutá štěrková silnice, která se vine úzkými horskými průsmyky. Vlastní městečko tvoří tři, možná čtyři desítky domů, jedna hospoda a jeden malý penzion. Silnice v městečku končí a místo ní vede po úbočí stará lanová dráha, 214

která tvoří jediné dopravní spojení s horským hotelem, který leží asi kilometr od městečka.

Za sovětské éry býval Naryndzlar vyhledávaným útočištěm nejvyšších státních představitelů a sovětských hrdinů. Například kosmonaut Jurij Gagarin dostal jako odměnu za svůj rekordní let do vesmíru poukaz na čtrnáctidenní pobyt právě v Naryndzlaru. Jezdili sem i Chruščov, Brežněv a Andropov. A v sedmdesátých a osmdesátých letech byl zdejší pravidelným hostem také Oleg Lapinov. Dnes podle něj objekt slouží k rekreaci nejvyšším bossům ruského organizovaného zločinu a finančním oligarchům, kteří představují skutečné vládce Ruské federace. „Vedou to tam čornyje\*,“ prohlásil. „Výkvět toho, co lze za peníze koupit.“ Kysele se usmál. „A věř mi, že mají dost peněz na to, aby si mohli koupit to nejlepší zboží i tv nei-lepší lidi!“

t' y ]

„Kdy jsi tam byl naposled?“

„Před dvěma měsíci. Na týden,“ odpověděl Rus. „Za poslední rok a půl jsem tam byl osmkrát nebo devětkrát. Je to bezpečné místo pro schůzky s lavrůšnikami. Všechny je také znám. Ředitele, jejich zástupce, lidi z restaurace a baru. Dokonce i ženy. Vím, z jaké rodiny pocházejí, k jakému zločineckému klanu patří. A kdo jsou jejich šéfové. Vím, jak uvažují, co dělají a jak to dělají. Vím o nich všechno - dopodrobna.“ Vtom si všiml mého udiveného pohledu. „Musím tyto lidi poznávat, mám to v popisu práce. A je mi jedno, co si o tom kdo myslí!“

Musel jsem uznat, že měl skvěle nacvičenou legendu. Dokázal s ní přesvědčit i mě, a to jsem přitom rozený skeptik.

„Spasiba!“ poděkoval mi, když jsem mu to řekl. Potom pokračoval ve svém monologu, jako kdyby si povídal sám pro sebe. „Při poslední návštěvě byl mým hostitelem jistý eruzínský avtoritět jménem Džapridze.“ „Co to je avtoritět!“

Lapinov se na chvíli zamyslel a pak prohlásil: „To je něco jako kmotr. Ale v hospodářské sféře, ne u kriminálních aktivit, )ap° lsou dr°gy a ženy- Avtoritět řídí banky a podniky.“

Požádal jsem ho, ať mi nakreslí co nejpodrobnější plánec městečka s lanovkou a hotelem. Na shánění družicových snímků

Zkratka pro „čornyje smaró diny“ neboli zakavkazskou mafii.

215

nebyl čas. Navíc jsem nechtěl nikoho ve Washingtonu - moji soukromou zpravodajskou síť nevyjímaje - upozorňovat na to, že se tady něco chystá.

Washington je totiž jako obrovský stroj. Jakmile se dá jednou do pohybu, jeho setrvačnost ho žene pořád dopředu a jakákoli změna směru je prakticky nemožná - aspoň ne tak rychle, jak by bylo pro nekonvenční akci potřeba. Izrael si udržuje malý rozhodovací aparát, a proto mohl spustit takovou akci, jakou bylo osvobození rukojmích v ugandském Entebbe, aniž by se musel proplétat nesčetnými vrstvami středních velících kádrů. Naproti tomu u nás existuje na Velitelství zvláštních operací USA, které sídlí na McDillově letecké základně v Tampě, tolik hustých vrstev s různými rozhodovacími pravomocemi, že je doslova nemožné uskutečnit malou chirurgickou operaci bez toho, aby se o ní dozvědělo dalších pětadvacet vrstev aparátčí-ků a vyšších státních úředníků a něco z toho prosáklo ven -přinejmenším k tisku, přinejhorším k nepříteli. Ale nepopírám, že se to dá přece jenom zvládnout. Ovšem není to vůbec

jednoduché. A zvlášť v případě, že o to žádá příslušník nekonvenční jednotky, kterého byrokracie miluje asi jako třísku v zadku.

Moc dobře jsem tudíž věděl, že kdyby Washington zjistil, že velvyslankyně Madisonová byla unesená kamsi do hor, zareagoval by tak, jak je u něj obvyklé. To samé platí o Pentagonu i o ministerstvu zahraničí. A moje záchranná akce by se proměnila v jeden velký průser.

Ne, to se nesmí stát. Proto budu muset udělat všechno co nejjednodušeji a hlavně na vlastní pěst.

V horském hotelu bylo zhruba padesát pokojů a osm apartmá, naskládaných do dvou pater. Chodby vybíhaly ze staré klášterní budovy, která sloužila jako vstupní hala s recepcí, hlavní jídelnou a barem, a v jemném oblouku se vějířovitě rozvířaly podél menší náhorní plošiny. Pokoje na vnitřní straně oblouku měly okna do údolí, pokoje na druhé straně na severozápad. Prý je z nich překrásný výhled na skalnaté vrcholky hor, které ční až do výšky tří tisíc metrů nad mořem, tvrdil Lapinov.

Ze vstupní haly se scházelo po starém kamenném kruhovém schodišti dolů do klášterního sklepení, které bylo podle Lapi-nova nejprve zvukově odizolované a potom předělané na diskotéku. „Když se stal prezidentem Andropov, roznegli jsme po světě, že má rád západní hudbu," prohlásil se zjevným despek-

tem ruský generál. „Andropov západní hudbu nesnášel! Nenáviděl Západ stejně jako Stalina!" Pak se otočil ke mně a dodal: Andropov nechal suterén odhluchnit, protože nechtěl slyšet ani tón z té západní hudby, která tam hrála." Výraz v jeho tváři svědčil o tom, že s tímhle řešením naprosto souhlasí.

Na náhorní plošině, která zaujímala podle Lapinovova odhadu plochu o výměře zhruba šest až osm hektarů, se nacházely ještě další tři objekty. Prvním z nich byla velká třípatrová budova, postavená úplně na jihozápadním konci plošiny - tedy na místě, na němž nebránila výhledu z hotelu. V ní za časů Sovětského svazu bydlel personál hotelu společně s ochrankou. Druhý objekt, pro změnu dvoupatrový, sloužil jako telefonní ústředna. Kromě toho v něm bylo pár pokojů pro další příslušníky početné ochranky, která se zde vyskytovala při pobytech vládců z Kremle. Poslední objekt představoval velký hangár pro vrtulníky, které sem přivážely prominentní hosty z velkých letišť ve 175 kilometrů vzdáleném arménském hlavním městě Je-revanu a 240 kilometrů vzdáleném hlavním městě Gruzie Tbilisi, nebo z nedalekých malých polních letišť u Stěpanakertu a Agdamu. „Brežněv tady chtěl vybudovat přistávací dráhu pro letadla," poznamenal Oleg. „Ale nakonec uznal, že by to zkazile výhled."

„Jak to vypadá s ostrahou dneska?" zeptal jsem se. „Většinou sami byki," odpověděl Ivan, přičemž použil slangový výraz pro ruské gorily. „Padesát, možná šedesát chlapů. Plus osobní strážci hostů." A po krátké odmlce dodal: „A samozřejmě ještě personál, ten je také ozbrojený."

Já jsem proti těm všem mohl postavit jenom patnáct střelců. Po početní stránce jsme tedy na tom nebyli zrovna nejlépe. Ale v takových situacích záleží na něčem jiném. Početní převaha je jedna věc a vítězství druhá. Ne nadarmo se do speciálních akcí nasazuje vždycky malá, dobře motivovaná jednotka, která dokáže díky svojí rychlosti, výhodě momentu překvapení a rozhodnosti svého jednání překonat i několikanásobnou přesilu nepřátel. A to platí jak pro osvobozování rukojmích, tak i pro útok na ropnou plošinu nebo pro únos severovietnamského výběrčího daní.

Naše potíž spočívá v tom, že budeme muset dostat všechny střelce co nejrychleji na místo, překvapit místní gorily i Sarke-sianovu ochranku prudkou smrtonosnou tlumenou palbou,

217

vyrvat štíhlé pozadí madam Madisonové ze Sarkesianových spárů a upalovat honem zase zpátky.

Což by šlo poměrně snadno - kdybych měl ovšem k dispozici bitevní vrtulník EC-130. A několik strojů Páve Low upravených pro speciální operace. A veškeré vybavení, které je potřeba ke slaňování na cíl. A... škoda slov, stejně dobře víte, že jsem neměl nejenom žádnou leteckou podporu, ale dokonce ani jediný vrtulník. Okolnosti se zkrátka zase jednou spikly proti Dickie-mu.

Jenže nekonvenční válečník dokáže nepříteli osudu vždycky - ano, vždycky - překonat. Nekonvenční válečník umí ovládat svoje okolí a nedopustí, aby tomu bylo naopak. Nekonvenční válečník zvládne každou - ano, každou - situaci, byť by se jevila sebenepříznivěji.

Kromě toho se nejedná o akci, kterou by před námi ještě nikdo neprovedl a neprovedl ji přímo ukázkově.

A kdy se to stalo?

Stalo se to v půlce září roku 1943, tedy dávno předtím, než se většina vás, čtenářů, vůbec narodila. Tenkrát totiž jistý odporný nacistický major jménem Otto Skorzeny přivedl svoji speciální jednotku nacistických střelců a loupežníků do hotelu Campo Imperatore, ležícímu v horách přibližně dvě stě kilometrů od Říma, a vysvobodil italského duceho Benita Mussoliniho z rukou italských antifasistů. K hotelu se Skorzeny dopravil na kluzácích, s nimiž přistál na nedaleké náhorní plošině. Během prvních čtyř minut útoku se jeho devítičlennému komandu podařilo překvapit víc než dvě stě padesát italských karabiniérů a vojáků. Po dalších jedenácti minutách ovládli jeho lidé hotel i lanovku, vpadli Italům nečekaně do zad, spojili se s vlastní těžkou kavalerií, která byla vyslaná z Říma, a Mussolini byl zachráněn.

Já jsem ovšem žádné kluzáky k dispozici neměl a při ústupu jsem se nemohl schovat do žádné kolony obrněných vozidel. Velvyslankyně ale měla u Naryndzlaru svůj vrtulník - byl to Dauphin-2 - a já jsem věděl, že pokud se vzdáme takových vymožeností, jakou jsou sedadla a luxusní interiér, vejde se nás do něj nejméně dvacet. Pak budu muset stejně jako Skorzeny využít svojí rychlosti a momentu překvapení, překonat nepřátelskou přesilu, dosáhnout relativní převahy a zvítězit. Při svojí akci můžu také uplatnit dvě důležité součásti jeho plánu.

218

Němec si s sebou vzal generála italských karabiníků, protože věděl, že italské stráže při pohledu na něj znejistí a nepoznají skutečný cíl akce. Já budu mít s sebou Olega Lapinova. Toho lavrůšnicki, kteří se v Naryndzlaru starají o bezpečnost, dobře znají. Až ho spatří, zaváhají a nezačnou hned střílet. Skorzenyho hlavní voj dorazil na místo později než vlastní přepadové komando, což bylo dobře, protože početně nevelká jednotka v úvodní vlně Italy zmátla a umožnila Skorzenymu rychle překonat fázi největší zranitelnosti.

Proto budu k akci potřebovat jeden malý vrtulník, do kterého se za normálních okolností vejdou sotva čtyři osoby, a velké letadlo, které na místo dopraví hlavní údernou sílu. Šest z nás se namačká do vrtulníku a zbytek seskočí ve velké výšce z letadla, doplachtí k hotelu a pár minut poté, co přistanu s vrtulníkem, zaútočí z nekryté strany a vyřadí z provozu lanovku, aby nepřítel nemohl do hor přivolat žádné posily. Pak dosáhneme relativní převahy, odstraníme stráže, zmocníme se velvyslankyně a všichni společně odletíme jejím vrtulníkem.

Riziko průšvihů bylo velké. Naši situaci popsal naprosto přesně, výstižně a procítěně Lapinov, který řekl: „My v pizdě - jsme v prdeli, kapitáne!“

A měl do značné míry pravdu. Schválně se podívejte, o čem všem jsem musel uvažovat.

Za prvé: Povětrnostní podmínky u Naryndzlaru se nedaly předem odhadnout. Vítr rychle měnil směr a druhá skupina by se tak mohla dostat mimo stanovený kurz. Co mimo kurz, vždyť by je to mohlo odfouknout klidně až za hřeben a já bych tam potom zůstal jenom s šestičlenným přepadovým komandem!

Za druhé: Budeme skákat z výšky kolem šesti tisíc metrů, a to bez dýchacích přístrojů, protože sami s sebou žádné nemáme a tady je nikde neseženeme.

Za třetí: Při tomhle typu seskoku budeme velmi zranitelní, protože když nás někdo uvidí a začne na nás střílet, nebudeme nioci jeho palbu opěťovat - nelze totiž ovládat padák a současně efektivně a přesně střílet. Jediný člověk na zemi se samopalem v ruce tak může zlikvidovat třeba celý přepadový tým. A v hotelu jsou přitom desítky nepřátel vyzbrojených automatickými zbraněmi.

Za čtvrté: Budeme muset skákat za dne, protože místo dopa-

219

du bude neznámé a neosvětlené. Navíc po vzoru Otto Skorzenyho chceme, aby Lapinov vstoupil na scénu v plné parádě, a to by v noci nešlo.

Za páté: Ani v nejmenším netušíme, kde se v tom obrovském areálu nachází naše velvyslankyně. Jestli se nárti ji nepodaří najít do šesti minut od přistání, rozuzlení téhle knížky přijde o pěkných pár stránek dřív a nebude to rozhodně rozuzlení šťastné.

Navzdory všem těmhle chmurným vyhlídkám jsem začal plánovat jednoduchou akci, během níž přemůžeme nepřízeň osudu a uspějeme, protože si budeme počínat nejenom jednoduše, ale také směle, rázně a brilantně. Díky tomu nezklameme a zvítězíme.

## KAPITOLA 18

Nejtvrdějším oříškem bude ten vrtulník s letadlem a také padáky. Jeho rozlousknutí připadlo Lapinovovi a Arazovi, kteří se v těchto končinách vyznali daleko lépe než já. Lapinov tvrdil, že může sehnat starý francouzský vrtulník LAMA. Do něj se vejdou tři lidé plus pilot. Není to sice bůhvíjaký zázrak, ale pořád lepší než nic.

A Araz prohlásil, že pokud jde o letadlo na seskok, tak má pár nápadů, ale každý z nich by stál nějaké peníze.

To mi vůbec nevadilo. Dobře vím, že v této části světa není nic zadarmo. Z poslední akce mi kromě toho zbyl doslova plný kufřík bankovek, a protože se nejednalo o peníze amerických daňových poplatníků, ani za mák mě nezajímalo, jak s nimi Araz naloží, hlavně když se vrátí s nějakým letadlem. Vytáhl jsem pořádný balík stodolarovek, odpočítal jsem z něj pět tisíc a podal jsem je Arazovi. „Bude to stačit?”

Ázerbajdžánc se podíval na bankovky. „Myslel jsem, že chceš letadlo, kapitáne Dickie!”

„To chci! Není to snad dost?”

Araz zvedl obě ruce, jako kdyby se vzdával. „Dost? Jestli to je dost? Je toho tolik, že by se za to mohlo koupit celé vojenské letectvo!” pronesl naprosto vážně.

Miluju tyhle země třetího a čtvrtého světa, ve kterých všemocný americký dolar otvírá každý dveře! „V tom případě bys mi mohl opatřit nějaký solidní letadlo, je to tak?”

220

„Samozřejmě!” odpověděl s veselým úsměvem Araz.

Pak společně s Lapinovem nastoupil do jednoho ze svých velkých nákladáků a vyrazil na nákup. Já jsem mezitím popadl plánky, které mi Lapinov namaloval, a s pomocí Randyho, Bu-meranga a Ashley jsem začal spřádat plány.

Možná vás udivuje, že mi pomáhala i Ashley, ale můžu vás ujistit, že pracovala opravdu pilně. Zavolala na Bollingovu leteckou základnu a přemluvila lidi z Vojenského obrazového zpravodajství, aby přestali na těch svých superpočítačích hrát hry a začali konečně něco dělat.

Nejdřív jim nařídila, ať do počítače zadají všechny plánky rozmístění těch barevných kúlů, které jsme ukořistili v táboře Alláhovy pěsti v Íránu. Potom je nechala porovnat tyhle plánky s miliony snímků pořízených ze špiónážních družic, letadel U-2 a pozemního průzkumu objektů. A po šesti hodinách z nich vymámila stoh digitálních fotografií v patřičném formátu. Špióni z obrazového zpravodajství, kteří sedí v nenápadném domku mezi skladišti, kasárnami a administrativními budovami, totiž dokázali překrýt naše plánky fotografiemi skutečných objektů a poslat nám výsledky. Díky tomu jsme nyní věděli, na které objekty chtěli Sarkesianovi spojenci z Alláhovy pěsti zaútočit.

A na základě tohoto poznání jsme mohli odhalit hrubý obrys celého Sarkesianova plánu. Na prvním místě v jeho seznamu bylo totiž americké velvyslanectví v Baku. Za ním následovala americká velvyslanectví v Kataru, Spojených arabských emirátech a Londýně. K dalším cílům patřila ředitelství firem Exxon, British Petrol a Shell, dvě pařížské banky a turecké ministerstvo zahraničí. Jeho obětí se měla stát také čerpací stanice společnosti ARAMCO v saúdskoarabském AI Hufufu.

Uměli byste všechny ty tečky spojit? Já tedy ano a hádejte, co jsem zjistil - že Sarkesianovy diplomatické terče představovaly současně primární objekty zájmu několika státem podporovaných transnacionálních teroristických organizací. Steve Sarke-sian by na ně udeřil a veškerá vina by přitom padla na Islámský džihád, Hizballáh nebo někoho z četných fundamentalistických spojenců nebožtíka CháUda bin Abdulláha, který zásluhou mojí maličkosti odletěl na létajícím koberečku k Alláhovi. Na naše ambasády chtěl zaútočit proto, aby Washingtonu ukázal, že má stejnou sílu jako Spojené státy a že

221

nám může kdykoli a kdekoli zasadit mohutný úder. Klidně bych se vsadil, že v nedávné době každé z těch uvedených velvyslanectví kontaktoval a nabídl mu služby svojí nadace coby geo-politického „prostředníka”.

Firemní objekty chtěl napadnout kvůli tomu, že jmenované firmy nepodlehly jeho naléhání a nesvěřily svoje těžební projekty a související záležitosti v Zakavkazsku do rukou nadace Siržik. Jak to vím? Slyšel jsem to totiž od Jima Winka (a vy také). A ty francouzské banky? Jejich vedení nedávno zablokovalo

Sarkesianovi jeho účty a multimilionář se jim za to chtěl pomstít.

A turecké ministerstvo zahraničí? Po něm šel, protože Turci se spojili s Izraelci (Lapinov přece říkal, že popravčí četa Mossa-du přiletěla do Baku z Ankary), pomáhali jim při sledování jeho arménských a iránských spojenců a propůjčovali jim svoje základny pro špiónážní účely. Každý úder proti Turkům by kromě toho mohl být přisouzený nějaké teroristické skupině z řad kurdských separatistů.

Zbývá nám už jenom ta čerpací stanice v Saudské Arábii. Ta byla pro mě trochu záhadou. Nakonec jsem ale dospěl k názoru, že za útokem proti ní stojí pouze Sarkesianova zlomyslnost. Nebo jeho iránské kamarádi - třeba ji na ten seznam přidali bez jeho vědomí. Jednalo se totiž o jediný objekt, který do celého rámce nezapadal.

Byl nejvyšší čas vyrazit. Ashley se postarala o to, aby její lidé v DIA uvědomili kolegy v terénu a na velvyslanectví v Baku. Já jsem pro jistotu (lépe řečeno proto, abych snížil riziko nenadálého výskytu pana Murphyho) ještě zavolal z krytého mobilu domů do Států a promluvil jsem si s několika lidmi ze svojí soukromé bezpečnostní sítě. Zatelefonoval jsem také svému kamarádovi z francouzské kontrarozvědky DST Jacquesovi Lilli-sovi a informoval jsem ho o nebezpečí, které hrozí pařížskými bankám. Potom jsem se spojil se zkušeným střelcem a loupežníkem Rickym Fewellem, který tou dobou zastával funkci oblastního bezpečnostního důstojníka v Abú Žabí, a nakázal. jsem mu, ať má oči otevřené a ať předá moje varování do Kataru a Rijádu. Když jsem se pak zeptal, jestli slyšel o Siržiku, Ric-ky se zasmál a prohlásil, že zástupci nadace mu nedávno nabízeli týdenní vyhodnocení strategických rizik, a to za cenu, kterou by označil za vskutku neslýchanou. „Jako kdyby si

222

sem přišli pro výpalný, Shnilej Richarde!" dodal Ricky. „Vykopl jsem jim ty zkroucený prdele rovnou do toho zasranýho písku!"

Už jsem vám říkal, že stanout proti Profesionálnímu válečníkovi není zrovna nejlepší nápad? Tangové z Alláhovy pěsti to evidentně nevědí, a proto nebude zřejmě trvat dlouho a budou se muset přejmenovat. A ten nový název bude přesně vystihovat jejich karmu. A jak bude znít? Alláhova... prdel.

Ashley měla ještě další zajímavé informace. Prý se zhruba před půl rokem nachomýtl k tomu, když velvyslankyně Madisonová-ličila ten přepych, v jakém si hověla během víkendu v Na-ryndzlaru. A protože jsme už všichni dobře věděli, s kým tam tenkrát pobývala, hodinu a půl jsem se snažil vytáhnout z Ashley co nejvíc podrobností.

Vzpomněla si, že Madisonová jí vyprávěla o krásném výhledu na hory. To ji posouvalo někam na severní stranu hotelu. Prý se také zmínila o tom, že má rohové apartmá a může si tak zatáhnout závěsy proti rannímu slunci a přitom se stále dívat na hory. Tím se dostáváme až na nejsevernější roh hotelu. Podíval jsem se na kresby od Lapinova. Na každém patře bylo jedno rohové apartmá.

Určitě z vlastní zkušenosti víte, jak to v takových případech bývá. Když jede člověk do nějakého hotelu podruhé a když se mu ten pokoj, v kterém bydlel předtím, líbil, bude ho chtít znova. A je-li oním člověkem Steve Sarkesian a má-li u sebe americkou velvyslankyni, tak ten pokoj bezpochyby dostane. Proto jsem učinil závazné rozhodnutí, že naše velvyslankyně bude v rohovém apartmá na severní straně hotelu. A že se tohle místo stane primárním terčem našeho útoku.

Otázkou ovšem je, jestli se nám podaří k apartmá proniknout. Přistávací plochu pro vrtulníky dělil od hotelu zhruba dvouset-padesátimetrový úsek otevřeného prostranství. Vlastní hotelová budova měla jeden hlavní vchod, a sice starý klášter, který sloužil současně jako vstupní hala s recepcí. Přesně na dvanácti hodinách ležela hlavní hotelová restaurace. Recepce se nacházela na devíti hodinách, bar na třech. Budeme muset dojít k recepci, proklouznout kolem ostrahy v hale, dvakrát rychle za sebou zabočit kolmo doleva a dostat se do severního křídla. A to všechno tak, abychom nevzbudili sebemenší podezření. Tedy aspoň prozatím.

223

S nejlepším řešením přišel nakonec Zkažený Randy. „Pamatujete, co provedli Izraelci v Entebbe?"

Samozřejmě! Izraelcům se tenkrát povadl husarský kousek, protože dokázali přeletět těch skoro pět tisíc kilometrů v několika C-130, osvobodit izraelské rukojmí z uneseného letadla Air France, zabít teroristy a odvézt svoje spoluobčany domů. Byla to takřka bezvadně naplánovaná a provedená nekonvenční akce. Randy měl ovšem na mysli spíš ten klamný manévř, kterým Izraelci zmátli teroristy z OOP a skupiny

Baader-Meinhofové i jejich ugandské spojení. Část z nich - ta, která se ocitla na zemi jako první - byla totiž oblečená do uniform ugandské armády. A měla s sebou stejný mercedes, kterým jezdil ugandský prezident, a pár džípů, které používal jeho doprovod.

Velitel letky nákladních letounů, jistý podplukovník s přezdívkou Šiki, přistál bez světél a spustil rampu. Z útrobu letadla vyjel mercedes a džípy. Všechna vozidla, plně obsazená izraelskými střelci, dojela až k terminálu, ve kterém byli zadržováni rukojmí. Pomocí zbraní s tlumičem pak Izraelci zlikvidovali ugandské strážné dřív, než stačili vůbec zareagovat, vtrhli do terminálu, pobili většinu tangu (a ostatní zajali) a osvobodili svoje krajany. Ztráty na jejich straně přitom činily pouze jedna plus tři, to znamená jeden člen přepadového komanda a tři rukojmí.

„Budeme potřebovat nějaký ruský uniformy," řekl Randy. „A taky nějaký ruský zbraně!"

Ten nápad byl opravdu dobrý a měl jsem z něj velkou radost. „Vem si to na starost!" nakázal jsem Randymu.

„Rozkaz, pane!"

„Má to jednu podstatnou vadu," zchladila naše nadšení Ashley.

„Vadu? Jakou vadu?"

„Má to být přece příměj útok, ne?" vysvětlovala. „Ten váš trik bude fungovat jenom do té doby, než se dostanete do blízkosti hotelu. A když na vás začne někdo pokřikovat rusky nebo arménsky, budete rázem víte kde!"

Podíval jsem se na ni. Neznal jsem ji sice moc dlouho, ale myslel jsem si, že už ji mám docela přečtenou.

„Co tím chceš říct?"

„Tím chci jenom říct, že pro ten svůj klamnej manévra budete potřebovat ještě jeden důležitý prvek."

„A tím prvkem bude co?"

224

„Tím prvkem budu já!" odpověděla.

Moje reakce byla stručná a jasná. „Ani, kurva, náhodou!"

„Tys mě neposlouchal!"

"Ne, tys neposlouchala mě! Ani, kurva, náhodou!"

„Seš pěkně otravná!"

„Jsem jenom realista! Máme k dispozici jedinej vrtulník a ten je stavěnej na čtyři lidi - tři pasažéry a pilota. Já do něj zkusím nacpat šest lidí a poletím s ním ve větší výšce, než do jaký by s takovouhle zátěží směl. Tady nejde vůbec o to, že seš ženská, Ashley - prostě tam pro tebe není místo, protože budu potřebovat co největší palebnou sílu a tím pádem každého chlapa!"

„Blbost!" zavrčela Ashley. „Já náhodou vím, že Piek i Nigel umějí řídit vrtulník! Tak nekecej, že nebudeš mít dost střelců, když k nim bude patřit i pilot vrtulníku! A kromě toho, jestli se tam Lapinov objeví společně se mnou, všichni budou věnovat víc pozornosti mojim kozám a zadku, než tobě a tvejm klukům!" Pak si založila ruce na prsou a dodala: „Dobře víš, že mám pravdu! Ženský jsou skvělejší prostředek na odlákání pozornosti!"

O tom nemůže být sporu. Vždyť i při těch největších teroristických akcích na světě se několikrát stalo, že byly k odlákání pozornosti nasazené ženy. A na seznamu předních světových teroristů figuruje hned vedle Abú Nidála a Šakala Carlose jistá Leila Chálidová z Organizace pro osvobození Palestiny. Chvilí jsem o Ashleyiných slovech uvažoval. Potom jsem v duchu učinil pár matematických výpočtů a nakonec jsem prohlásil: „Možná, ještě uvidíme! Nejdřív musíme počkat na to, s jakým vrtulníkem se tady objeví Lapinov!" „Říkal jsi, že má lamu."

Sakra, ta má ale paměť! „To jsem sice říkal, ale ještě jsem ho neviděl, takže nemůžu najisto tvrdit, že to lama bude! Třeba to bude bell a my se budeme v kabině mačkat jako teplý bratři v telefonní budce!"

Ale Ashley pořád nechtěla na moje argumenty přistoupit. „Dicku, ty přece víš, že mám pravdu! Tak si nech ty kecy! Chci letět s váma!"

„Řekl jsem ‚možná'. To znamená možná. Nejdřív počkáme na to, co přiveze Lapinov!"

Už vás v duchu vidím. Myslíte si, že si na jedné straně hraju na drsného žabáka a na druhý jsem přitom politicky korektní

225

až hrůza. A bojíte se, že vám za chvíli začnu tvrdit, že je nutný, abychom měli taky nějaký žabačky a rangerky.

Tak to teda prr! Až budete mít na prsbu trojzubec nebo na hlavě zelené baret, potom můžete něco říkat, ale do té doby držte laskavě hubu!

Ženy toho můžou v ozbrojených silách dokázat hodně. Samozřejmě že ne jako příslušnice jednotek SEAL nebo Rangers, to přenechejme špatným hollywoodským filmům. Ale můžou se uplatnit ve špiónážní branži. Nebo můžou sloužit jako vojenští atašé. Můžou dělat skoro všechno, jenom ne působit v řadách elitních bojových jednotek.

Potíž je ovšem v tom, že se dnešní ozbrojené síly považují za organizaci společenskou, a ne bojovou.

Potom dochází k takovým situacím, s nimiž se v současné době potýká naše válečné loďstvo. Představte si, že z celkového počtu žen sloužících na moři jich plných osmnáct procent otěhotní a nemůže tak plnit svoje povinnosti. Takhle se válka nevede. A věřte mi, že kdybychom se všemi těmi těhotnými námořnicemi museli jít do války, jejich maminky a tatínkové by křičeli na svoje kongresmany a senátory a žádali je, ať jejich dcery dostanou z předních linií.

Tenhle problém by se dal vyřešit například tak, jak to udělali u námořní pěchoty. Tam se totiž snaží držet muže a ženy odděleně. Kdyby se tenhle postup zavedl i v armádě, válečném loďstvu a vojenském letectvu, hned by ubylo nepříjemností. Ale to se při současném stylu uvažování Pentagonu asi nestane, protože na vedoucích místech jsou lidé, kteří si tahle odpovědná místa nezasloužili tím, že by někdy vedli jednotku do boje. Většina našich vůdců - jak ve vládě, tak i v Kongresu - v ozbrojených silách nikdy nesloužila, a proto je považuje za jakousi mimozemskou civilizaci, které nelze důvěřovat.

Ale dost kázání, čeká nás ještě velký kus práce.

Objevil se Araz. Prý nám našel letadlo. Byla to arava - krátký zavalitý izraelský letoun, který se skvěle hodí pro seskoky z velké výšky a nekonvenční bojové akce. Ázerbajdžánský plukovník nám nechal dokonce i udělat prohlídku a podařilo se mu sehnat také několik padáků. Když mi tohle všechno vyličil, sáhl do kapsy, vylovil z ní hrst stodolarovek a řekl: „Tady máš zpátky! Říkal jsem ti, že je to moc peněz!“ Potom dodal, že Lapinov jel někam. Že prý musí něco sehnat. Ale co by to mělo být, to Araz nevěděl.

Tím mě moc nepotěšil,

226

protože jsem tomu Ivanovi ještě pořád nevěřil a představa toho, jak se někde bez dozoru plíží a slídí, mě trochu znervózňovala. Ale nemohl jsem s tím nic dělat, proto jsem se na to snažil radši zapomenout a soustředil jsem se na důležitější věci. K těm patřila třeba příprava seskoku z velké výšky s pomocí navigačního přístroje Magellan a leteckých map. Všechno jsem musel dělat pochopitelně naslepo, protože jsem vůbec netušil, jak to bude například s větrem. Za normálních okolností vanou v horách v teplých dnech větry směrem po svahu nahoru. V těchhle terénech ovšem existují ještě takzvané „údolní vánky“, které způsobují prudké poryvy, náhlé stoupavé proudy a nepředvídatelné turbulence. Moji střelci se proto budou muset vypořádat se značným rizikem průšvihů, zvláště když se budou chtít dostat k cíli včas a pohromadě.

Kdyby se jednalo o vylodění v Normandii, bylo by jasné, že do toho půjde každý. Jenže v našem případě šlo o něco jiného - o nebezpečnou akci, kterou nikdo oficiálně neschválil a jejíž případné neblahé následky by nesl každý sám, minimálně v podobě černých puntíků ve služebním hodnocení. Proto jsem k sobě do pokoje svolal všechny členy jednotky. Seznámil jsem je s parametry nadcházející akce, vysvětlil jsem jim, že budeme znova jednat na vlastní pěst, což se může nepříznivě odrazit na jejich další kariéře, sdělil jsem jim, že budeme riskovat mnohem víc, než by se mi líbilo, a dodal jsem, že pokud se na to někdo necítí, nebudu z toho vyvozovat žádné závěry.

Když jsem skončil, nastalo chvíli ticho. Pak povstal Eddie di Carlo. Eddie toho obvykle moc nenamluví, a tak mě dost překvapilo, že se ujal slova jako první. „Kapitáne, myslím, že tohle nebylo nutný!“ prohlásil a zase si sedl.

Po něm vyklopil z křesla svoji štíhlou postavu Bumerang, vztyčil se v celé svojí kráse, přejel očima po ostatních a řekl: „Už jsme toho spolu zažili hodně. Něco z toho bylo dobré a něco špatné, přičemž toho špatného bylo daleko víc. Ale vždycky jsme fungovali jako jeden tým!“ „Amen, kámo!“ poznamenal k tomu Aligátor. „A tak nechápu,“ pokračoval Bumerang a tentokrát byla jeho slova určená mně, „proč si,

kurva, šéfe, myslíte, že bychom si nieli ten tým něčím rozbít? Vždyť my jsme tady od toho, abychom rozbíjeli něco úplně jinýho a taky zabíjeli lidi! Nikdo z nás se tady nevyskytl jenom tak, nemám pravdu? Všichni jsme se

227

sem přihlásili dobrovolně. Všichni jsme dobrovolně prodělali základní výcvik ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL, protože jsme se chtěli stát těma největšíma a nejdrsnějšíma zabijákama na světě! Nechtěli jsme si hrát na ochránce míru, chtěli jsme bojovat! Nechtěli jsme dělat skauty, dopravní policajty ani sociální pracovníky! Dali jsme se k jednotkám SEAL proto, aby se z nás stali ty nejlepší válečníci na tyhle zasraný planetě! A to se nám taky povedlo!"

Díval se na mě a s planoucíma očima horlil dál: „Proto na nás, šéfe, nezkoušejte ty hovadiny s nevyvozováním závěrů a ne-příznivejma dopadama na naši další kariéru! Něco vám totiž povím: kdybych se staral o svoji kariéru, tak bych byl v civilu a hrál americkéj fotbal za Denver, protože právě tam mě profesionální skauti lanařili! Byl jsem tenkrát, kurva, jedničkou v druhým kole draftu! Ale já se dal místo toho k jednotkám SEAL, protože je sakramentské) rozdíl mezi tím, jestli člověk hraje za-dáka, nebo jestli posílá nějaký zasraný teroristy na létajícím koberečku Alláhovi naproti! Právě to mi totiž přináší radost z mojí práce! Ale musíme to dělat všichni společně! Žádný ten ano, ten zase ne! Buď do toho jdeme všichni, anebo tam nejdeme nikdo!" Znova přelétl zrakem po pokoji. „A já rovnou říkám, že do toho všichni jdeme!" Pak zmlkl a bez jediného slova se posadil.

Upřímně se vám přiznám, že jsem měl v té chvíli v očích slzy. Pro příslušníka ozbrojených sil totiž neexistuje větší dar než možnost vést takovýchle lidi do boje. Je to vrcholný zážitek a já jsem cítil nesmírnou radost a pokoru z toho, co se právě stalo.

Nemohl jsem tudíž udělat nic jiného, než říci: „Polibte mi kaž-dej z vás laskavě prdel, vy pitomci!" a pustit se do díla.

Vlastní útok na hotel jsem naplánoval na 9.00. Proč? Protože tou dobou budu mít slunce na svojí straně - bude svítit do očí každému, kdo by se chtěl dívat přímo na východ. A právě z východu přijde druhá skupina mých střelů. Pohlédl jsem na hodinky. Ukazovaly 17.52. Cas neúprosně utíkal a já jsem si nebyl jistý tím, jestli dokážeme ten útok provést přesně na čas, protože nám zbývala ještě spousta práce.

18.25. Objevil se Randy a přinesl nám dvacet ruských uniforem. Koupil je prý normálně venku na ulici. Ve třech případech se jednalo o prvotřídní důstojnické vycházkové uniformy. Zbytek tvořily maskovací komplety včetně opasků a popruhů. Jest-

228

li byly dokonalé? Ne, to opravdu nebyly. Ale na erár to docela ušlo.

18.40. Konečně se vrátil i Oleg Lapinov. Měl na sobě generál-skou uniformu a přes rameno plátěnou brašnu. Vytáhl jsem Araze od televize, u níž hlтал nějakou přibližlou reportáž na CNN, a odjel jsem společně s ním, Lapinovem, Nigelem a Pic-kem na letiště prohlédnout si letadlo.

19.25. Arava byla v dobrém stavu. Sloužila ázerbajdžánské státní správě, a byla proto pečlivě udržovaná a nablýskaná. Piek ji celou prolezl a prohlásil, že je v naprostém pořádku. Araz ji už předtím nechal odtáhnout na úplný konec letiště a připojit ji na pomocný agregát pro případ, že bychom měli potíže při jejím startování. A také do ní doplnil palivo a postavil k ní tři svoje vojáky, aby se nám v ní nikdo nehrabal. Stačilo jenom nastoupit a odletět.

19.55. Vrtulník, který nám sehnal Lapinov, stál, mírně řečeno, za starou belu. Patřil ázerbajdžánskému ropnému konsorciu, jež s ním dopravovalo lidi z vrtných plošin u velkého průzkumného a těžebního komplexu známého pod názvem Ropné kameny, který se skládal z dvou set kilometrů rozpadajících se silnic, vrtných plošin a zásobníků, to vše umístěné na ztrouchnivělých pylonech v Kaspickém moři zhruba čtyřicet kilometrů od Baku. Lama byla v horším stavu než Ropné kameny. Pocházela z šedesátých let a měla rezavý trup, popraskané čelní sklo a shnilé sedačky. A také dýchavičný motor, který nechtěl naskočit, a dveře z plexiskla, které nešly zavřít. Na podlaze ležela spousta myšího trusu. Kus podlahy chyběl úplně a šroubové spoje, které držely kostru pohromadě, nevypadaly zrovna nejpevněji. Z vnější strany pokrývala kdysi trup tyrkysově modrá barva. Tu teď na mnoha místech nahradily velké oranžové rezavé skvrny.

Zabácky upřímnými slovy jsem Lapinovi sdělil, co si o tom vrtulníku myslím. Rus zamručel a řekl:

„Můžeme ho vyčistit. Můžeme ho natřít. Můžeme vyměnit olej a seřídít motor.“

Vrhl jsem na něj pohled, ve kterém se mísila čirá hrůza s upřímným pobavením. „A ty myslíš, že by to pomohlo? To nemůžeš sehnat něco lepšího?“

Ivan se na mě podíval jako generál na drzého podporučíka, který si mu troufá odporovat. Pak pokrčil rameny a suše pro-Wásil: „Nět!“

229

Teda jestli tohle má bejt při tak důležitý akci náš dopravní prostředek, tak to chci vidět ty padáky!

20.20. Přesunuli jsme se k malému hangáru, který se nacházel v levé části letiště. Nad vchodem do hangáru visela cedule, která hlásala cosi v azbuce, a venku hlídali dva ázerbajdžánští vojáci s nabitými samopaly

Lapinov s Arazem ustoupili na stranu a pustili mě napřed. Vešel jsme dovnitř, rozsvítil jsem - a rázem jsem si připadal jako Alenka v říši divů. Předě mnou bylo totiž pět dlouhých stolů, které sloužily na balení padáků. Mezi nimi a vysokým stropem neležela žádná překážka. Na zemi stály bedny s nářadím a šicími potřebami.

Araz si všiml mého překvapení a celý se rozzářil. „Oddíl sportovního skákání, kapitáne Dickie.f// vysvětloval nadšeně. „Vybudovali jsme ho tady kvůli výcviku v přechodném období, když jsem si nebyli jistí, jestli se tihle...“ ohnul palec směrem k Lapinovi, „...zase nevrátí. Tak jsme ho udělali civilní.

Někteří z těch dělníků na plošinách si s sebou přivezli vlastní vybavení a pravidelně sem chodí skákat.“

Potom se usmál, zvedl pravou ruku a promnul si několikrát ukazovák o palec. „Stačilo jenom zaplatit.“

Bylo mi úplně jedno proč, jak a kolik. Měl jsem jenom radost z toho, že je všechno takhle krásně pohromadě a můžu to použít.

20.55. Mezi padáky jsme našli tři tandemové vectory, šest ram-airů a několik ruských vojenských padáků, které trochu připomínaly staré kulaté MC-3, na nichž se skákalo ještě v dobách, kdy se létalo nízko nad zemí.

Sáhl jsem po nejbližším ram-airu a položil jsem ho na stůl. „Tak se dáme do práce!“

21.22. Všechny tři tandemy byly ve velmi dobrém stavu. Zato jeden ram-air nebyl vůbec použitelný - měl totiž úplně shnilý kus hedvábí\* v pravém stabilizátoru, takže by se nedal vůbec řídit. Navíc u něj myši rozkousaly na několika místech postroj. Ta pisklavá stvoření si bohužel pochutnala i na postroji u druhá. Já vím, že padáky Ram-Air nejsou vyrobené z žádného hedvábí - dneska už se hedvábí při výrobě padáků nepoužívá. Ale když jsem se vrhl z letadla do vzduchu poprvé, tak se z něj dělaly. A proto dodnes říkám, že jsou z hedvábí. A jestli se vám to nelíbí, tak mi vlezte na záda - a běžte si koupit jinou knížku!

230

hého ram-airu. Třetí měl ve vrchlíku malé trhlínky, které bylo naštěstí možné zašít.

Nechali jsme padáky rozložené, aby si je každý mohl sám projít a zabalit. Takovouhle činnost není radno svěřovat někomu jinému, zvlášť když se jedná o seskok, který může být životu nebezpečný.

22.00. Svolali jsme poradu mužstva, na níž jsme rozdělili úkoly a rozdali uniformy, které nakoupil Randy. Lapinov si ponechal vlastní. Osádka vrtulníku se bude skládat z Lapinova, mě a Nigela coby pilota. To jsou dohromady tři. K nim by se mohli vmáchnout ještě další tři, pokud nebudou moc velcí. Vybral jsem proto Pulpintu, Kopáče a Eddieho a vyšetřil tak místo ještě pro Ashley. Musel jsem uznat, že díky její přítomnosti získáme dalších pět až šest vteřin času, což může znamenat rozdíl mezi životem a smrtí.

Pak jsme začali sestavovat dvojice, které budou skákat spolu na tandemech. Hned na úvod jsem z toho vyloučil Picka - ten bude muset pilotovat aravu, protože jsem nechtěl, aby u řízení seděl nějaký Ázerbajdžánec, který o seskocích z velké výšky neví vůbec nic. Piek sice brblal a nadával, ale stejně si nepomohl. A zbytek? Zkaženého Randyho ani nenapadlo, že by se měl kvůli bolavému kolenu držet pozadu, a dobrovolně se společně s Kachní nohou přihlásil o jeden tandem. Totéž učinili Kladiovo s Burákem a Timex s Mustangem. Celkem tedy šest.

„Ať si každý tandem vezme kulomet“ přerušil nás najednou Lapinov. „My takto nacvičujeme...“ Nakrčil čelo a hledal to správné slovo. Když ho našel, usmál se a pokračoval: „.. obrannou palbu v nepřátelském pásmu doskoku!“

Chvilí jsem o jeho návrhu uvažoval. Nebyl to zase až tak špatný nápad, i kdyby nakonec nevyšel. Při

průniku ze vzduchu je totiž nejnebezpečnější právě ta fáze, během níž se snášíte k nepříteli, protože nemůžete řídit padák a ještě k tomu střílet. Ale jelikož budeme mít tandemy, dolní střelec by opravdu mohl odepnout zbraň a opěťovat nepřátelskou palbu, zatímco ten horní by kormidloval padák na místo přistání.

Ale skákat s kulometem? To lze snad jedině ve filmu, ne v reálném životě. A i kdyby to Rusové skutečně dělali, tak ti obvykle stejně neskáčou volným pádem, ale staticky. Navíc jim nevadí, když při útoku utrpí ztráty ve výši klidně až osmdesát procent. Jestli se pólka střelců rozplácne o zem, je to jenom je-

231

jich chyba. To my od SEAL jsme radši, když takové ztráty vykazuje náš nepřítel.

Ovšem na druhé straně je pravda, že pokud budou moji lidé skákat na tandemech a spodním střelcům se před závěrečnou fází sestupu podaří vytáhnout samopal, tahle metoda by mohla vskutku fungovat.

Podíval jsem se na Randyho s Kladivem. Oba se usmívali a mně bylo jasné, co si o tom myslí. Randy vyskočil na nohy - a bolestí sebou škubl. „Jdu si to zasraný koleno za-bandážovat!“ oznámil a zamířil do svého pokoje, v němž měl kromě osobních věcí také uzamykatelnou schránku se svým milovaným samopalem MP5!

Rozhlédl jsem se po pokoji a sdělil jsem ostatním radostnou novinu - na čtyři funkční ram-airy nám zbývali jenom tři lidé. Je zajímavé, jak se někdy zdánlivě složitá situace vyřeší sama od sebe.

## KAPITOLA 19

04.00. Přesunuli jsme se v nákladních autech na letiště. Araz nás protáhl zadem, takže jsme nevzbudili žádnou pozornost. Nechal jsem ostatní, ať si prohlédnou svoje padáky sami, a šel jsem se podívat na vrtulník.

Musel jsem uznat, že Lapinov dodržel svůj slib. Lama byla přetřená nenápadnou tmavě hnědou barvou. Sice ne moc kvalitně - zblízka pod barvou prosvítaly rezavé skvrny - ale stačilo to. Nigel obešel společně s Pickem stroj kolem dokola, potom se usadil na místě pilota, a když si pohrál se páčkami a tlačítky, přivolal mě k sobě a řekl: „Vypadá to, že všechno funguje, kapitáne! Tak ještě vyzkouším motor!“ Na znamení souhlasu jsem vztyčil na pravé ruce palec a Nigel začal startovat. Motor nejdřív kašlal, kňučel a protestoval, ale pak se rozběhl a roztočil vrtuli. Nigel chvilku soustředěně kontroloval všechny ovládací prvky a nakonec roztočil vrtuli naplno, zvedl stroj dva metry nad zem, pár vteřin zůstal viset ve vzduchu, potom s ním opatrně sedl zpátky, všechno vypnul, vylezl ven a zamračeně se podíval na kapku oleje, která stékala po krytu motoru.

„Jo, poletí to!“ prohlásil. „Moc dlouho bych ve vzduchu s tímhle krámem bejt nechtěl, kapitáne! Ale na jeden krátký skok to bude stačit!“

232

„To musí!“

„Žádný strach, taky že bude!“ uklidňoval mě s vážnou tváří. 04.55. Úkol sladit dva úderné hroty je daleko těžší, než by se mohlo zdát, zvláště když jeden z těch hrotů skáče na cíl na padáku. V podstatě šlo o to, aby arava dorazila do výsadkové pozice zhruba dvacet kilometrů od hotelu a počkala na vrtulník. Členové parašutistické skupiny se poté vrhnou do vzduchu, zformují se a přesně dvě a půl minuty po přistání vrtulníku dopadnou na zem. Tím získáme další tři a půl minuty na to, abychom našli paní velvyslankyni Madisonovou. Pokud se nám to do těch šesti minut nepovede, bude už nejspíš mrtvá. Nyní trocha matematiky. Po opuštění letadla se parašutisté budou pohybovat směrem dopředu rychlostí čtyřicet dva kilometry za hodinu. To platí v případě bezvětří. Narazí-li na proti-vítr, budou podle toho muset upravit časový plán. Při větru směrem zezadu ho posunou naopak dopředu. Ale jestli tam bude foukat boční vítr, tak budou prostě v koncích.

Na stanovení výšky pro otevření padáku se při tomhle typu seskoků používá matematický vzorec  $D = KAV$ . D je dráha letu v námořních mílech, K je konstanta pro padákový vrchlík, A je výška a V rychlost větru v uzlech. Jenže těžko můžete tenhle vzorec použít, když neznáte rychlost větru, dráha letu není pevně daná, výška se může o pár stovek metrů lišit a podmínky v pásmu dopadu vypadají bůhvíjak. Velitel seskoku, jímž bude v našem případě Bumerang, proto bude muset všechno propočítat až na místě. Při výcviku se u těchto seskoků vyžaduje minimálně třetí stupeň bezpečnosti. My se budeme pohybovat někde kolem minus dvojky.

05.48. Kontrola výstroje a výzbroje. Použili jsme vlastní nákladní postroje. Na ruských uniformách sice vypadaly trochu divně, ale aspoň jsme věděli, kde všechno máme. Na mě připadl stejnokroj plukovnícký. Rukávy jsem měl o pět a nohavice o sedm centimetrů kratší, ale nedalo se nic dělat. Jako zbraně jsme si s sebou vzali MP5-PDW, které jsme mohli v případě nutnosti schovat pod blůzy. Každý z nás si přibalil osm zásobníků po třiceti nábojích ráže 9 mm a k tomu devítku pistoli s pěti zásobníky po patnácti nábojích. Členové skupiny, která poletí vrtulníkem, se navíc vybavili šesti třaskavými granáty a třemi granáty tříštivými. Eddie i Butch si kromě toho přibrali ještě univerzální beranidla - kus plastické trhaviny se zápalnou šňů-

233

rou a neelektrickými zápalnicemi - pro případ, že bychom narazili na dveře, které by se nám nelíbily. A já jsem si strčil do kapsy u blůzy přenosný scanner - člověk nikdy neví, kdy si bude potřebovat poslechnout, co jeho nepřítel povídá.

Timex s Mustangem, tvořící tandem číslo jedna, si připevnili samopaly tak, aby je mohli během dlouhého letu k cíli odjistit a nabít. Tandem číslo tři ve složení Kladivo a Burák si od Arazu vypůjčil jeden kalašnikov a tři zásobníky po třiceti nábojích.

Než se všichni připravili, prošel jsem s Pickem a Nigelem letový plán. Naryndzlar leží 316 kilometrů vzdušnou čarou od Baku. Přímá trasa by ale byla moc riskantní, protože bychom po ní prolétávali blízko několika ázerbajdžánských radarových stanovišť, která podle Lapinova ovládali čornyje. Kdyby nás zpozorovali, mohli by Steva Sarkesia včas varovat. Jestli jsem to věděl najisto? Ne, to nejsem nevěděl, ale nemohl jsem to zcela vyloučit. Proto jsem rozhodl, že poletíme po jižnější trase - z Baku se vydáme na jihozápad a přeletíme řídkou obydlenou oblast Muganské nížiny. Budeme se přitom držet nízko při zemi, abychom se vyhnuli radarům na íránském stanovišti u Parsá-bádu. U Bejlaganu pak zahneme na sever, obletíme vojenskou základnu u Agdžabadi, za Agdamem začneme stoupat do hor a podél silnice, která vede ze Syrčavandu přes středověké město Vanklu, doletíme až do Naryndzlaru.

Arava, která má dolet necelých jedenáct set kilometrů, odstartuje dvacet minut po vrtulníku. Po cestě ho předežene a nad Aggolskou přírodní rezervací, ležící u hranic s Náhorním Kara-bachem, na něj počká. Prostřednictvím vysílaček budou oba stroje neustále ve spojení, a až se vrtulník objeví na kraji hor, letadlo se k němu připojí, poletí nad ním podél stejné silnice, vysadí parašutisty a vrátí se na letiště v Baku. Silnice vedla přibližně v ose východ-západ, takže se jí výsadkáři budou moci snadno držet. A hlavně budou mít v zádech slunce, což jim při útoku přinese výhodu momentu překvapení. Že to bude hračka, říkáte? Samozřejmě že ano - aspoň podle mých představ.

06.36. Stál jsem venku a hlavou se mi honily všelijaké mur-phyovské faktory Vtom u Arazova nákladňáku zaparkoval modrobílý chevrolet a z něj vykoukly nejdřív nohy odhalené až bůhvíkam a za nimi Ashley Evansová. Zíral jsem na ni s otevřenou pusou. „Panebože!“

234

„Líbí se ti?“ zeptala se Ashley a zatočila se dokola jako manekýnka na konci předváděcího mola. Zřejmě si sami domyslíte, že na sobě neměla žádnou uniformu. Kdepak. Místo ní si oblékla tyrkysové modré minišaty a obula páskové střevíce. A díky dlouholetým zkušenostem v téhle oblasti vám můžu důvěrně sdělit, že i když si vzala punčochy, moc spodního prádla na ní nebylo.

„Jestli si na sebe okamžitě nevemeš nějakou kombinézu, tak tě celá moje jednotka poslintá!“

„Neboj se, se vším jsem počítala!“ prohlásila, sáhla na zadní sedadlo, vytáhla předpisovou nomexovou leteckou kombinézu, nasoukala se do ní a zapnula se až ke krku. „Už je to lepší?“ „To ne, ale bezpečnější. O hodně!“

Potom jsem si vzal stranou Arazu a řekl jsem mu, že Sarkesian chce zaútočit na americké velvyslanectví v Baku a že ten útok provede zřejmě některé z komand Aliho Šeráfího. Ázerbajžá-nec se zamračil. „Já se o to postarám, kapitáne Dickie!“ Rozhodný tón v jeho hlase svědčil o tom, že nemluví do větru.

06.40. Vrátil jsem se k ostatním. Lapinov zrovna cosi vysvětloval dvojicím, které budou skákat na tandemech. Vzal si od Randyho samopal a připevnil si ho pojistným řemínkem k tělu. „Musíte ho držet takto,“ prohlásil pak a přitiskl zbraň pažbičkou k hrudi. „I poté, co se vám otevře padák. I během letu. Musíte ho držet pevně, protože když se vám stane toto...“ natočil pažbičku směrem od těla, „... samopal se zařizne do vzdušného proudu a přivede vás do...“ Naznačil rukou spirálu. „Vývrtky,“ napověděl mu

Randy.

Rus přikývl. „Da, do vývrtky." Potom vrátil zbraň Randymu a dodal: „A vývrtka není žádná legrace!"

Randy poté začal společně s Mustangem a Kladivem nacvičovat držení zbraně při volném pádu. Lapinov je pozorně sledoval, pokyvoval hlavou a opravoval případné nedostatky.

Když byl konečně spokojený, plácl Mustanga po rameni tak, až Mustang vrazil do Timexe, který stál metr od něj. „Spasíba, generále!" poděkoval mu za tu pochvalu Mustang.

„Všichni to uděláte dobře," řekl Lapinov dvojicím. „Učíte se rychle." Všiml jsem si, že se mu v tom ranním teplém vzduchu trochu zkroutil knír. „A pokud ne, tak uděláte..." Tleskl nahlas rukama, otočil se a vydal se pryč. „... bum!" dopověděl cestou. „Bum! Tak se učte skutečně rychle!"

235

Při nastupování do vrtulníku jsme si připadali jako ti cirkusoví klauni, kteří se skládají do toho malinkého autíčka. Nigel se posadil za řízení. Eddie si sedl spolu se svým samopalem MP5 vedle něj, abychom měli při přistávacím manévru aspoň nějakou palebnou sílu. Lapinov se uvelebil na jednom konci zadní lavice, já na druhém - tím byla naše zátěž rozložená rovnoměrně. Pak se mezi nás vmáčkl Pulpinta a vzal si na klín Ashley. Díky tomu se z něj stal ten nejšťastnější (a politicky nejerekněj-ší) člověk na palubě. Zbýval už jenom Kopáč OToole a ten se dokázal vtěsnat před Ashleyina kolena.

Poté nám Nigel s Eddiem začali podávat výzbroj a výstroj. Když skončili, byli jsme všichni v sobě naprosto zaklínění.

V té chvíli jsem poznal, že nám do vrtulníku nalezl i pan Mur-phy. Zvedl jsem ruku a řekl jsem: „Počkat! Takhle to nepůjde!"

Vždyť až v tom zatraceném Naryndzlaru přistaneme, musíme vypadat jako elitní ochranka ruského generála, a ne jako parta šašků z nějakýho cirkusu!

„Vykládat!" nařídil jsem Nigelovi. „Musíme to předělat!"

Nigel zavrčel a zkusil protestovat. „Ale šéfe, máme přece ještě jeden padák! Tak ať si ho Kopáč veme a letí v aravě!"

Ani náhodou! Po přistání v Naryndzlaru budu potřebovat všechny čtyři stělce a jejich zbraně. Proto sem toho malého Angličana rázně ut'al a připomněl mu, že se mu to sice nemusí líbit, ale udělat to stejně musí.

07.02. Začínal nás tlačit čas. Ale dokud se tenhle problém s vystupováním z vrtulníku nevyřeší, nepoletí se nikam. A tak jsme všechno vyložili, přeskládali se, znova naložili a zkusili jsme si vystoupit. Nebylo to sice dokonalé, ale aspoň jsme o sebe s Lapinovem, Pulpintou a Kopáčem při vyskakování na asfaltovou plochu nezakopávali.

07.12. Vyrázili jsme. Nigel zvýšil otáčky a naklonil vrtule. Lama se roztřásla a pomalu se koncem odlepila od země. Nigel chvíli visel ve vzduchu a hrál si s řízením. Pak stroj posunul o půldruhého metru směrem nahoru a o pár metrů směrem dopředu. A potom jsme dosedli zpátky na zem - a tvrdě. Tak tvrdě, že jsem si scvakl zuby.

„Máme na palubě moc velkou zátěž, šéfe!" oznámil mi Nigel. „Nemůžu ten krám udržet ve vzduchu a zcela určitě s ním nedokážu vystoupat do výšky, kterou budeme při cestě do Naryndzlaru potřebovat!"

236

Sakra! Naklonil jsem se dopředu a zeptal jsem se: „Kolik toho musíme sundat?" Musel jsem hodně křičet, abych přehlušil řev motoru.

Nigel pokrčil rameny a odpověděl: „Podle toho, jak to s náma hází, bych to tipoval tak na metrák, možná víc!"

Potom snesl neklidný vrtulník na zem a vypnul motor.

Poplálal jsem Kopáče po zádech. „Všichni ven!"

Když se kabina vyprázdnila, prozkoumal jsem její vnitřek. Vzadu za lavid byly přišroubované dvě ocelové bedny. Nakoukl jsem do nich a zjistil jsem, že jsou plné náradí. Okamžitě putovaly pryč. Tím jsme získali dobrých padesát kilogramů k dobru. Ven musel také starý ruský hasicí přístroj - ten nám ušetřil kolem pěti kil. Pak jsem ze dveří odšrouboval plexisklo a hodil jsem ho na zem - dalších patnáct až dvacet kilo. Doufal jsem, že mezi těmi krámy je i pan Murphy. Ten by jistě nikomu nescházel.

Tím byly úpravy u konce a nadešel čas na další zkoušku. „Tak rychle nastupovat, ať vidíme, jestli se s tím dá letět!"

07.17. Druhý pokus. Nigel zvedl vrtulník dva metry nad zem a popoletěl s ním dopředu. Pak někde něco přepnul a sešlápl a začal s námi stoupat. Když jsme byli zhruba třicet metrů nad zemí, otočil ke mně hlavu, zamával na mě vztyčeným palcem a prohlásil: „Tohle bude stačit, šéfe!“

Vzápětí zamířil zpátky na přistávací plochu a dotankoval nádrž až po okraj. Trvalo to dalších šest minut.

„Už vyrážíme!“ oznámil jsem potom vysílačkou Pickovi.

Pilot aravy dobře věděl, že máme značné zpoždění, ale ani slovem se o tom nezmínil. „Rozumíme, kapitáne! To je dobře! Dobrý vítr a vstřícné moře!“

„Díky, Picku - totéž i vám, kluci!“

Pak jsem poplácal Nigela po rameni a ukázal jsem prstem nahoru. „Tak, Nigele, a teď vzhůru k nebesům!“

## KAPITOLA 20

07.39 Letěli jsme podél železnice, která vede z Baku do Bataey Ligel se držel ve výšce asi tři sta padesát metrů nad zemí. Rych-

ost vrtulníku činila necelý 260 kilometrů za hodinu. Rozepnul jsem si kapsu na neprůstřelné vestě a vytáhl jsem z ní papír

výpočty. Naše cesta se skládala ze čtyř úseků, které dohroma-

237

dy měřily 750 kilometrů. Podíval jsem se pod sebe a spatřil jsem úzkou klikatou říčku, kterou uprostřed poměrně velkého města přetínala zvednutá silnice a železniční most se dvěma pilíři.

Pohledem do mapy jsem zjistil, že to město se jmenuje Aly--Bajramly. V duchu jsem provedl pár propočtů a pak jsem proklel pana Murphyho ve třech jazycích. Sakra, ten hajzl se ještě v Baku dokázal nějak nepozorovaně dostat do zadního kouta kabiny vrtulníku! Kdybych na něj dosáhl, vlastnoručně bych ho vyhodil ven. Jenže já jsem na něj nedosáhl. Navíc jsem měl plno práce s předěláváním plánu akce. K cíli nám zbývalo 455 kilometrů. Letěli jsme rychlostí 250 kilometrů za hodinu. Čas si laskavě spočítejte sami.

Cože? Ze vám tyhle počty moc nejdu, že byste k nim potřebovali kalkulačku a že se vám do toho stejně vůbec nechce? Že byste radši jenom stříleli a loupili? Tak poslouchajte, vy zatracený parodie na válečníky: to, že někdo umí používat sprostý slova ve všech možných podobách a složeninách, ještě neznamená, že to musí být Profesionální válečník - k tomu se totiž musí umět vypořádat s opravdovou sprostotou komplikovaných situací. A nepomůže mu ani ctižádostivý jednání nebo agresivní chování. Stejně tak může třeba do omrzení odříkávat z paměti Desatero příkázání pro příslušníky jednotek zvláštního určení a donekonečna vyprávět o zbraních, a přece z něj Profesionální válečník nikdy nebude. Zbraně - nože, tanky i stíhačky - jsou jenom bojovým náčiním. Nejsou to žádný umělecký díla ani trofeje, který člověk vystavuje na odiv.

Když jsem byl ještě pulec, nepovažoval jsem vzdělání za důležité. Kvůli službě u válečného loďstva jsem dokonce opustil střední školu. Ale čím déle jsem v Navy působil, tím víc jsem pocíťoval nutnost dalšího vzdělání. Dovolím si vám připomenout, že velitel mojí čety ve 21. jednotce ženijních potápěčů Everett Emerson Barrett mě kopal do zadku tak dlouho, dokud jsem si nezískal úplné středoškolské vzdělání, a že jistý admirál Snyder mě zase vyhnal na vysokou. Časem jsem zjistil, že klíčem k válečnickému umění je v podstatě jenom jedno jediné -studium. Nemůžete se stát příslušníkem Rangers, Delty nebo jednotek SEAL a neumět přitom počítat, protože pro někoho, kdo neumí vyřešit složitý vzorec pro výpočet bodu shozu při seskoku z velké výšky, kdo neumí používat tvarované nálož

238

a kdo neví, jak vypadá dekomprese po dlouhém pobytu ve velké hloubce, není u speciálních jednotek místo.

Takže kdybyste mě chtěli snad napodobit, měli byste se honem začít učit matematiku a měli byste se ji učit zatraceně dobře. Protože jak byste jinak chtěli plánovat akce, kdybyste neuměli sčítat, odčítat, násobit a dělit, o základech algebry, aritmetiky a geometrie ani nemluvě?

Už chápete, co tím myslím? Že ano? Tak to je dobře. A teď zpátky do akce, tedy do vrtulníku.

Protože jsem u sebe neměl kalkulačku - kdo z nás ji ostatně s sebou nosí? - musel jsem si vystačit s tužkou a papírem. A výsledek? Vyšlo mi, že nám zbývá ještě 1,96 hodiny letu a 1,2 hodiny do devíti

hodin, což jak si jistě vzpomínáte, byl vzhledem ke vzájemné poloze slunce a našeho cíle optimální čas pro útok. V časovém plánu nás to na časové ose posouvalo na hodnotu minus tři čtvrtě hodiny, a to ještě za ideálních podmínek, tedy bez protivětru, bez potíží s motorem a dalších všelijakých zádrhelů, svízelů, nesnází a překážek, které velký vojenský filozof devatenáctého století Karl von Clausewitz nazval souhrnně „válečnou mlhou“.

Poplácal jsem Nigela po rameni a zeptal jsem se ho: „Dá se nějak získat čas, Nigi?“

Odpověď mě ani moc nezajímala - stejně jsem ji znal předem. Vrtulník byl prostě přetížený a už takhle budeme mít co dělat, abychom se do Naryndzlaru vůbec dostali.

Lapinov natáhl ruku, vzal mi z ruky mapu, chvílku nad ní hloubal a nakonec do ní zabodl krátký tlustý ukazovák a řekl: „Tudy bychom si mohli zkrátit cestu, pokud poletíme na severozápad rovnou, a ne oklikou.“

Naklonil jsem se k němu a podíval jsem se do mapy. Moje trasa byla klikatá, protože jsem nechtěl, aby nás někdo zpozoroval. Lapinov naproti tomu navrhoval trasu přímou - ta ovšem vedla nad dvěma ázerbajdžánskými vojenskými objekty, což jsem také nahlas namítl.

Lapinov mávl rukou. „Ti nám nebudou věnovat žádnou pozornost! Vůbec si nás nevšimnou!“

/Jak si můžeš bejt tak jistý?“

/Zaručit to nemohu,“ odpověděl Rus, „ale Ázerbajdžánd si v minulosti po vojenské stránce nevedli právě úspěšně!“

Ashley přikývla na znamení souhlasu hlavou. „Oleg má na-  
239

prostou pravdu!“ zakřičela do toho rámusu, který v kabině tropil motor vrtulníku společně s okolním větrem. „Ušetřilo by nám to spoustu času, Dicku! Aspoň půl hodiny!“

Pár vteřin jsem o Rusově návrhu uvažoval. Potom jsem podal mapu Eddiemu, ukázal jsem mu prstem novou trasu, vytáhl jsem z vesty magellan, odepnul jsem ho z pojistné šňůrky a nařídil jsem Eddiemu, ať do něj tu novou trasu zadá. Moje slova se přitom ztrácela v okolním hluku.

Ale Eddie je slyšet nemusel - okamžitě pochopil, co po něm chce. Vztyčil palec na pravé ruce a dal se do práce. Tri minuty nato se Nigel podíval na displej navigačního přístroje a nasměroval vrtulník na sever. Podle malého počítadla v mojí hlavě, které leží těsně před detektorem blbosti a nalevo od radaru na ženské, se tím plánovaná doba našeho letu zkrátila o dva úseky a dvacet sedm minut.

Navíc teď chvíli nepoletíme do hor, a můžeme proto zvýšit rychlost, což nám ušetří další čtyři minuty. Celkově se tak posuneme do přijatelného murphyovského intervalu v podobě zhruba čtvrt hodinového zpoždění.

07.52. Spojil jsem se přes vysílačku s Pickem a oznámil jsem mu změnu trasy, kterou Piek promptně potvrdil. Arava by měla už každou minutu vzlétnout a vydat se ke svému cíli, který se nachází necelých padesát kilometrů východně od Naryndzla-ru. Zaklonil jsem hlavu, opřel jsem se o kovovou přepážku a zavřel jsem oči. Za těch několik desítek let válečnictví jsem se naučil využívat každé volné chvílky k odpočinku. A tahle po krátkém posilujícím spánku přímo volala.

08.32. Vrtulník náhle změnil směr letu a já jsem se okamžitě probudil. V kabině bylo o něco chladněji. Otevřel jsem oči a podíval jsem se dolů k zemi. Naše cestovní rychlost znatelně poklesla - na nějakých sto čtyřicet až sto padesát kilometrů za hodinu - a zvuky, které vycházely z motoru, nevěštily nic dobrého.

Přelétali jsem právě nad řadou řídké porostlých kopců, které se tyčily na mělkém údolím. Vzduch měl teplotu sotva deset stupňů a bez dveří nám připadal daleko studenější. Podíval jsem se na Ashley, která se viditelně třásla zimou, a zeptal jsem se: „Seš v pořádku?“

„Tak strašný jako v kurzu přežití to není,“ odpověděla a zuby jí přitom drkotaly. „To bude dobrý!“

240

Ted' možná ano, ale až dorazíme do hor, bude o poznání hůř. Ale Ashley to zvládne. A když ne, tak co, nanejvýš bude mít pořádnou rýmu. Sklouzl jsem pohledem k Lapinovovi. Ruský generál svíral oběma rukama brašnu, která mu visela na pravém rameni. Hlavu měl zakloněnou, pusou dokořán a hlasitě chrápal. Z dřímoty ho nevyrušil ani proud vzduchu, který si pohrával s navoskovaným koncem dlouhého bílého kníru.

Využil jsem situace, vylovil jsem z kapsy krytý mobilní telefon, ještě jednou jsem se ubezpečil, že mě Ivan nevidí, a z paměti jsem vyťukal na klávesnici číslo. Telefon na druhém konci zazvonil dvakrát. Pak ho někdo zvedl.

Rychle jsem řekl: „Jak to vypadá?“ a strčil jsem si do pravého ucha ukazovák, abych slyšel, co mi hlas v reproduktoru povídá.

Po půl minutě jsem zavěsil, vytočil jsem další číslo a celý postup se opakoval. Příjemcem třetího hovoru byl Jacques Lillis a čtvrtého Ricky Fewell. Oba mi sdělili samé dobré zprávy. Všechny objekty, které chtěl Steve Sarkesian napadnout, jsou na jeho útok důkladně připravené. Lillisovi lidé identifikovali v Paříži jeho tangy a pozorně je sledují. Britská kontrarozvědka MI-5 čeká na to, až bude moci udeřit na Íránce, které do Londýna vyslal Alí Šeráfi. Sídla ropných koncernů se nacházejí pod ochranou státních orgánů a FBI je ve střehu. Během šesti hodin budou všechny Sarkesianovy sítě rozbité - a ten hajzl tady skoná! A když říkám „tady“, tak tím myslím tenhle svět.

Vypnul jsem telefon, schoval jsem ho zpátky do kapsy a po očku jsem se přesvědčil, jestli Lapinov stále spí. Hlasité chrápání mluvilo jasnou řečí. To je dobře - aspoň jsem vyřešil ostatní problémy a můžu se naplno věnovat naší situaci.

Poklepal jsem Nigelovi na rameno a zeptal jsem se ho, jak to s námi vypadá.

Odpověď mě moc nepotěšila. „V motoru něco klepe, šéfe!“ oznámil mi Nigel.

To pro mě nebyla žádná novinka - ten zvuk jsem slyšel už delší dobu. „Myslíš, že to zvládnem?“

Nigel pokrčil rameny. „Snížil jsem rychlost, ale je to čím dál větší dřina, a to jsme ještě ani nezačali stoupat do hor!“

Podíval jsem se na Eddieho, který zuřivě napodoboval kašdický Nigelův pohyb. „Jak jsme daleko?“ ^ Eddie se na chvilku probral z transu, zapnul magellan, počkal, až přístroj naskočí, a pak mi ho podal.

241

Podíval jsem se na displej. Podle údajů, které na něm svítily, jsme se nacházeli východně od Naryndzlaru, do něhož nám hrubým odhadem zbývalo ještě čtyřicet minut cesty vzduchem. Na zemi dole pod námi se vinul úzký potok, který se stácel v pravém úhlu na jih a pokračoval v podstatě směrem na jihovýchod. Popadl jsem mapu, rozprostřel jsem si ji na klíně, položil jsem magellan opatrně na pravé koleno a zapíchl jsem do mapy ukazovák pravé ruky.

Jo, teď jsme tady, nad Muganskou nížinou. Za pár minut se pod námi objeví město Kurdlar. Za ním začne jít do tuhého, protože se ocitneme na úpatí Kavkazu. Ale radši si to ještě jednou ověřím.

Sáhl jsem po magellanu a vtom se Lapinov probudil z nějakého hrozného snu. Několikrát zachroptěl, zakašlal a zatřásl sebou jako medvěd, který právě vylezl z vody. A loktem přitom nechtěně vrazil do Ashley. Ta se skulila na mě a shodila mi magellan z kolena. Přístroj poskočil na podlaze a ze zadní strany mu odlétl kryt od dvou baterek typu AA, které se vzápětí začaly kutálet ke dveřím. Naštěstí je cestou zachytil Kopáč. Rychle jsem se odepnul z postroje a vrhl jsem se po magellanu. Ale než jsem ho stačil sebrat, Ashley dostala od Lapinova další ránu, dotkla se nohou mého pochroumaného kolena a já jsem bolestí vystřelil nohu dopředu a vykopl jsem ten zatracenej krám ven.

Nejdřív jsem myslel, že skočím za ním, protože bych se za takovou pitomost nejradši zabil. Ale pak jsem se svalil zpátky na lavici, znova jsem se připoutal a smutně jsem se zadíval na šňůrku, na niž jsem měl magellan správně pověsit. Potom jsem sklouzl pohledem na Lapinova. Rus už zase spal, jako kdyby se vůbec nic nestalo. Kníř se mu ve vzduchu třepetal a z koutku pusy mu vytékala slina. Kopáč OToole, který bývá obvyčejně plný šízravého sarkasmu, jenom obrátil oči v sloup a beze slova mi podal obě baterie.

Nemusel mi nic říkat. Pomocí znakové řeči jsem mu vysvětlil, že je u mě jednička, což u něj vyvolalo zlomyslný úsměšek.

Na náladě mi nepřidal ani Eddie - ten mi totiž oznámil, že dál poletíme zřejmě od oka, protože původní trasa vedla zhruba směrem na západ. Tak hele, já vím, že jsem to posral, ale už se s tím nedá nic dělat!

08.47. Třicet kilometrů do cíle. A vtom jsem ho uviděl - vyso-

242

ký horský hřbet, který se před námi tyčil jako obrovská zeď. Úzká silnice, podle níž jsme letěli, mizela v tmavém tunelu. My jsme si takový přepych dopřát nemohli a museli jsme doufat, že se nám ten masiv

podaří metr po metru šťastně překonat.

Což nebylo vůbec jisté, protože vrtulník se celý třásl a Nigel měl co dělat, aby ho zvládl. Hrbil se nad řízením, ruce a nohy držel pevně na páčkách a pedálech a po krku mu i v tom nyní už skoro ledovém vzduchu stékaly kapky potu.

A najednou ke mně otočil hlavu a s tváří ztrhanou napětím řekl: „Už ho neudržím, šéfe - musíme dolů, nebo je s náma konec!"

To vůbec nepřipadalo v úvahu! Bylo mi úplně jedno, jestli na té náhorní plošině u Naryndzlaru přistaneme normálně nebo hlavou napřed, ale dolů jsme nesměli. Kdybychom teď přistáli, už bychom ten zatracený krám znova do vzduchu nedostali. Nigel to moc dobře věděl, pouze si to ještě nechtěl přiznat. „Jenom leť hezky dál, Nigi!"

„Rozkaz, šéfe!" odpověděl a do tváře se mu vrátilo odhodlání. Jako příslušník jednotky SEAL věděl, že musí překonat nepřízeň osudu. Věděl, že nemá jinou možnost než pokračovat v cestě. Potřeboval jenom trochu povzbudit, a to od někoho, kdo je s ním na stejné lodi - nebo ve stejném vrtulníku.

A tak se znova vrhl do boje a nasadil do něj nejen všechno svoje umění, ale i nezlomnou vůli a pevné odhodlání. Hnal vrtulník pořád dopředu a postupně také stále výš a výš, i když se přitom začínal pomalu rozpadat. Ale to nikoho nezajímalo. Proč? Protože jsme právě útočili a při útoku se nikdy nebojíme riskovat. A kromě toho jsme se už blížili k cíli.

09.04. Naše cestovní rychlost dosahovala sotva šedesáti kilometrů za hodinu a stále klesala. Slyšel jsem, jak motor lamy nahlas nařiká a snaží se nás přenést přes horský hřeben. Spodek vrtulníku přitom dělilo od vršků podvyživených stromů pouhých padesát metrů. Pak už jenom čtyřicet... třicet... Do stromů ne! Do stromů opravdu ne!

A potom jsme se najednou přehoupili přes hřeben na druhou stranu a nevěřili jsme vlastním očím. Takhle nějak si zřejmě připadal Mojžíš, když se díval na Kanaán. Pod námi se otvíralo úzké údolí. Bylo celé pokryté svěží zelení a dokonale ukryté Před okolním světem. Jako kdybychom se ocitli na jiné planetě.

Vrtulník se přestal

243

kymáčet. Vzduch se naráz ani nehnul - ustaly náhlé poryvy i prudký boční vítr. Naskytl se nám pohled na pastýřskou idylku: dole pod námi se pokojně pásly krávy a ovce. Zhlédl jsem tři - ne, čtyři - malá venkovská stavení se záhony o velikosti poštovní známky. Zdálo se nám, že se tady zastavil čas.

Tohle údolí na mapě nebylo. Aspoň ne na té, do které jsem se díval. Kdybych si vzal taktickou leteckou mapu, tak bych ho tam možná měl. Jenže já jsem používal mapu civilní a ta nemohla při tak velkém měřítku tohle místo podchytit.

Nakoukl jsem Nigelovi přes rameno. Před námi leželo malé jezírko a z něj vybíhalo několik horských potoků.

Po třech až čtyřech kilometrech zeleň zmizela a vystřídala ji šedohnědá kosodřevina. Koutkem oka jsem zachytil silnici, která by nás měla dovést do Naryndzlaru, a ukázal jsem ji Eddiemu. Ten přikývl, poklepal na rameno Nigelovi a znakovou řečí mu sdělil, že bychom měli sestoupit níž a držet se silnice. Chvilku nato se pod námi znova objevila nerovná a pustá krajina - ráj skončil a byli jsme opět v horách.

09.09. Do vrtulníku se začaly opírat nové vzdušné proudy. Silný boční vítr nás dokázal i v téhle žalostné výšce odfouknout ze stanoveného kurzu. Nigel měl co dělat, aby náš stroj udržel jakžtakž v klidu.

Manévrovali jsme zhruba šest kilometrů od města Syrčavand, nad nímž kroužil se svým letadlem Piek. Přejel jsem očima po obloze, ale v tom ostrém ranním jasu jsem neviděl nic.

Vtom do nás narazil prudký protivítr. Tady vidíte, co hory dokážou - proudění vzduchu se v nich absolutně nedá předvídat. Vrtulník klesl během půl vteřiny o dobrých padesát metrů a vyhnal nám všem žaludky až do krku. Potom Nigel poodlétl stranou, našel klidnější vzduch, nabral znova výšku a táhlým obloukem se vrátil nad silnici. Vpravo před sebou jsem spatřil trojici ocelových zásobníků. Všechny byly kdysi natřené tak, aby splývaly s okolní vegetací. Teď už většina toho zelenošedo-hnědého nátěru stačila odpadnout a nepoužívané nádrže trčely ze země jako obludná rezavá monstra.

Lapinov se probudil, ukázal na nádrže a zabručel: „To postavila Rudá armáda."

Podíval jsem se na něj a řekl jsem: „Moc pěkný!" Myslel jsem to samozřejmě ironicky, ale Rus to očividně nepochopil. A tak jsem zaměřil svoji pozornost na mnohem důležitější věci. Jako

244

například na stav našeho vrtulníku. Motor lamy sice pořád vibroval, ale už ne tolik, jako když jsme přelétávali přes hřeben.

09.13. Letěli jsme směrem na západ nad úzkým údolím, lemovaným po obou stranách zubatými horami. Nigel se držel nízko, sotva sto metrů nad úzkou silnicí. U Vanklu vystoupal o kousek výš a nabídl nám krásný pohled na historickou část města. Do Naryndzlaru nám zbývaly pouhé čtyři kilometry.

Zapnul jsem vysílačku, oznámil jsem Pickovi, že se blížíme k cíli, nařídil jsem mu, ať vysadí parašutisty, a počkal jsem si na obligátní „Rozumím, šéfe!“.

09.14. Nigel nadlétl širokým obloukem k hotelu. Ten teď ležel přímo před námi na horském hřbetu, podél něhož vedly... dráty vysokého napětí. Vylézaly z hor, zhruba dva kilometry probíhaly vzduchem, podpírané několika obrovskými ocelovými stožáry, a poté opět mizely v horském masivu. Sakra, ani tohle jsem na té zatracené mapě neměl!

Z hotelu nebyly věže ani dráty vidět. O to horší to ale budou mít moji střelci, kteří k hotelu připlachtí ze severozápadu. Už už jsem chtěl zmáčknout tlačítko pro vysílání, když vtom mi do ucha zazněl Pickův hlas. „Výsadek proveden!“

Ted' asi čekáte, že řeknu něco jako: „Tak to je konec!“ Ale nic takového. Žádný konec se nekonal - a ani konat nebude. Všichni lidé, kterým jsem dosud velel, jsou totiž našťěstí na takovéhle situace připravení.

Operativní rozpočet dnešních jednotek SEAL představuje pouhých čtrnáct procent z částky, kterou Navy na svoje speciální jednotky dostává. Největší díl koláče spolkně (jak jinak) administrativa. Pak vybavení. A výcvik? Ten je až na úplně posledním místě. Dost nelogické, že? Možná právě proto odchází v současné době nejvíc příslušníků Navy právě od jednotek SEAL. Ale moji střelci můžou cvičit do sytosti. Proč? Protože se jim navzdory všemožným byrokratickým překážkám snažím zajistit, aby mohli skákat i za těch nejhorších podmínek, neboť přesně tak to budou muset udělat i při skutečné akci. A že se to těm štábním krysám nahoře nelíbí? Že jim piju krev a že občas nuisím porušit předpisy? No a co? Moji lidi jsou pro mě daleko důležitější než nějaký posranej aparátčík s hvězdárna na rukávu. A tak jsem je brával nad vedení vysokého napětí. A nutil je, aby se naučili počítat s každíčkou eventualitou, kterou jim může v tu nejnevhodnější chvíli podstrčit všudypřítomný pan Mur-

245

phy. A jelikož všichni prošli mojí žabáckou zkouškou ohněm a jelikož jsem si je všechny ukoval na své válečnické kovadlině, věděl jsem, že si dokážou poradit v každé situaci, byť by pro ně byla sebenepříznivější.

Na další úvahy o svých válečnících jsem už neměl čas, protože Nigel zvedl nos vrtulníku k nebi a začal stoupat k horskému hřebenu. Hotel nám začal přímo růst před očima.

Díval jsem se dopředu a v duchu jsem činil poslední propočty. Vtom mě Ashley, která se mezitím začala vysvlékat z kombinézy, praštila loktem do obličeje. Druhou ránu jsem už sice odrazil, ale ta první mi stačila vehnat do očí slzy. Sakra - to se na mě domluvila s Bumerangem nebo co?

09.16. Připloužili jsme se od východu, takže nám v zádech stálo slunce, a poměrně hladce (vzhledem k tomu, v jakém stavu se náš vrtulník nacházel) jsme přistáli na heliportu na jižní straně hotelu, přibližně dvě stě padesát metrů od hlavního vchodu a sto metrů od velkého hangáru. V okruhu sta metrů jsme nikoho neviděli.

Ještě než Nigel vypnul motor, Kopáč byl už venku a se samopalem v ruce zůstal stát u vrtulníku. Také Eddie vyskočil ven a v pozoru přihlížel tomu, jak z vrtulníku vylézá Lapinov, otáčí se a podává ruku Ashley.

Po nich jsem se z levé strany vrtulníku vykulil ven i já. Narovnal jsem se, zhluboka jsem se nadechl svěžího ranního vzduchu a nasál jsem do sebe benzinové výpary. Byl jsem tak rád, že jsem naživu, že se mi chtělo někoho zabít. Ujistil jsem se, že mám u sebe všechno, co k tomu budu potřebovat, zapnul jsem stopky, vytáhl jsem pistoli, přimáčkl jsem ji hlavní s tlumičem k pravé noze a vydal jsem se za Lapinovem a Ashley, kteří už mezitím kráčeli k hlavnímu vchodu do hotelu.

KAPITOLA 21

00:00:25. Nikdo nás nečekal, což byl také účel celé téhle šaškár-ny. Hotelový personál i byki pobíhali

zmateně sem a tam. Lapinov si jich vůbec nevšímal. Jako správný generál ani nepočkal na to, až pilot jeho vrtulníku vypne motor, vylezl pravými dveřmi ven a posunul si brašnu na stranu, aby mu nepřekážela při chůzi. Potom pomohl na zem Ashley, jako starý, velký a nebez-

246

pečný ruský medvěd jí kolem ramen ovinul svoji levou tlapu a začal spolu s ní pochodovat po dlouhé makadamové cestě k hotelu.

00:00:31. Moji střelci měli co dělat, aby je dohnali. Jakmile se tak stalo, rozestoupili se kolem nich v kosočtvercovém útvaru, který používají tělesní strážci z jednotky Alfa. Samopaly nesli ve vodorovné poloze a prsty se jim vznášely nad lučikem spouště. Za nimi jsem šel se zhruba desetimetrovým odstupem já.

Vtom se před námi zpoza vyvýšeniny vynořila vousatá gorila v hnědých šust'ákách a barevném tričku s potiskem. V podpažním pouzdře měla zastrčenou velkou poloautomatickou pistoli. Gorila se postavila Lapinovovi do cesty, přejela pohledem po ruském generálově, Ashley a mých střelcích a zamračila se. Něco se jí evidentně nelíbilo. A pak mi to došlo - příslušníci ruských speciálních jednotek nechodí se samopaly MP5, ale s miniautomaty AK-74.

Gorila zaváhala, což bylo pro nás na jednu stranu špatné a na druhou dobré. Špatné proto, že nám stála v cestě a že se jí pravá ruka pohnula směrem k podpažnímu pouzdru. A dobré proto, že nemohla odtrhnout oči od Ashley, a tím pádem neviděla mě. A tak jsem toho využil, zvedl jsem pistoli, sevřel jsem ji oběma rukama, zamířil jsem a dvěma ranami jsem ji zlikvidoval dřív, než nám stačila nějak uškodit. Akce jako vystřižená z učebnice. A pak přej že mi na rameni vždycky sedí pan Murphy! Gorila se zaklonila, napůl se otočila doprava a bezvládně se zhroutila na zem. Došel jsem k Lapinovovi a podíval jsem se na Ashley. Navenek sice na sobě nedávala nic znát, ale myslím, že byla v šoku. Jako většina služebně mladších kolegů se až dosud učila, že při boji si má člověk počínat fěrově. Střílet až potom, co na něj někdo vystřelí, a podobné nesmysly. Tahle opatnická filozofie by snad mohla být na místě, kdyby se jednalo o diskusi s uhrovatým pubertákem v hodině etiky. Ale na bitevní pole nic takového nepatří. Na bitevním poli musíte zabít nepřítele dřív, než bude mít on možnost zabít vás. Na způsobu a prostředcích nezáleží.

00:01:09. Lapinov s Ashley obešli mrtvolu a pokračovali k hlavnímu vchodu. Heliport číslo jedna, na němž jsme přistáli, ležel pod obloukovitým křídlem s pokoji a apartmány a cesta od něj se vinula mezi malinkatými pahorky a byla upravená tak, aby na ni od vchodu do hotelu nebylo vidět, což nám hrálo do ka-

247

ret, protože díky tomu aspoň nikdo nezahledne tu gorilu, kterou jsem právě zastřelil.

00:01:31. Zcela nerušené jsme došli až k hotelu. Oči mi sjely k zadnímu konci hotelu - k rohovému apartmá v prvním patře, ve kterém by měla být velvyslankyně Madisonová.

Moc rád bych se podíval také na nebe, ale radši jsem to neudělal, protože bych tím mohl upozornit na svoje střelce. Koukl jsem na hodinky. Jestli vyskočili včas, budou do tří minut tady.

A najednou se ty velké dvoukřídlové dveře před námi otevřely a vyšel z nich uvítací výbor. Tvořilo ho pět goril ve světlých šust'ákách rozestoupených kolem malého mužika s olivovou pletí a tenoučkým knírkem, oblečeného do lesklého jednořado-vého černého obleku, bílé košile a tmavě hnědé kravaty. „Nic nedělejte!“ zasyčel Lapinov. „Chovejte se klidně a počkejte, až vám řeknu!“

Ať mi políbí prdel - tohle je moje akce, a ne jeho! Přesto jsem radši schoval pistoli za pravou nohu a sundal jsem prst ze spouště. Ale jinak jsem ji nechal odjištěnou a přepnutou do jednočín-ného režimu. Lapinov roztáhl pusku do širokánského úsměvu a zahrnul mužika přívalem drmolivé ruštiny. Při každém druhém až třetím slově přitom k sobě pevně přivinul Ashley.

Ta mu očividně dobře rozuměla, protože se začala chichotat, pohazovat hlavou a mačkat se k Rusovi a přitahovat tak na sebe pozornost goril i ředitele hotelu, který mohl na těch jejích světle modrých šatečkách nechat svoje pichlavá očka. Ale současně měl zřejmě i dobré instinkty, protože se nehnul ani o píd a zůstal stát na místě. Stejně tak i býku Což pro nás nebylo dobré.

00:02:00. Nastalo naprosté ticho. A vtom můj žabácký sluch zachytil třepotavý zvuk, který přicházel vpravo shora. Většina lidí tenhle zvuk neslyší, ale já ano, zvlášť když ho toužebně očekávám.

Vzápětí se pravdivost mého úsudku potvrdila, neboť kdosi na druhé straně hotelu zařval: „A do prdele!“ Nevím, jestli to bylo rusky nebo arménsky protože ani jeden jazyk neumím. Ale výraz „A do prdele!“ poznám bezpečně v každé řeči.

Po výkřiku se ozvala střelba z automatických zbraní, což znamenalo, že moji střelci byli už dostatečně nízko na to, aby se mohli ze vzduchu krýt. Pohledem na stopky jsem zjistil, že mají plných třicet vteřin náskok.

248

00:02:06. Na další čekání na nějaký Lapinovův pokyn nebyl už čas. Zvedl jsem pistoli a čtyřmi rychlými ranami jsem zlikvidoval dva nejbližší byki. Zbývající tři začali sahat po zbraních. Ale moc pozdě. Malá rada: jestli chcete dělat tělesného strážce, nikdy nenoste zbraň schovanou v tepláčkách za hromadou normálních nebo suchých zipů. Než Ivani stačili svoje zbraně osvobodit, Eddie dva z nich zastřelil a přenechal toho posledního Nigelovi. Lapinov mezitím chytil maličkého ředitele kolem krku, jednou rukou mu zlomil vaz a odhodil ho na zem.

00:02:11. „Tak jdeme!“ zavelel Lapinov, sáhl pod blůzu, vylovil zpoza opasku velkou poloautomatickou pistoli a vyrazil k hotelové hale.

My jsme za ním nemohli. Aspoň ne hned - nejdřív jsme totiž museli poskytnout Ashley nějakou ochranu. „Eddie, dej jí pistoli!“ přikázal jsem a postrčil jsem Ashley před sebe. Eddie vytáhl z pouzdra pistoli a podal ji Ashley

Ani jsem neviděl, kam Lapinov běžel. Ale bylo mi to jedno - teď už si šel stejně po svém. Kdežto já jsem musel najít velvy-slankyni Madisonovou - a měl jsem na to zhruba čtyři a půl minuty.

00:02:18. Do haly jsme vstoupili jako sehraný tým. Já jsem šel jako první a u ramen jsem měl Nigela a Eddieho. Za nimi se krčila Ashley a celý útvar uzavíral Kopáč coby zadní voj. Sakra - hala byla prázdná. Lapinov někam zmizel.

00:02:26. Podíval jsem se k recepci. Nikoho jsem tam neviděl. Za recepcí byly úzké dveře, které vedly do kanceláře. Uvnitř se svítilo. Gestem jsem Kopáčovi a Nigelovi naznačil, ať to jdou prozkoumat. Pak jsme společně s Eddiem vzali Ashley mezi sebe a se zbraněmi připravenými ke střelbě jsme se vydali do středu rozlehlé vstupní haly

Vzadu sbíhalo do podzemní diskotéky kamenné schodiště, u něhož z obou bočních stran haly vybíhaly široké chodby. Vlevo od nás byla recepce, vpravo úzká chodbička, která vedla bůhvíkam. Tu jsem na plánku vůbec neměl.

Než jsme stačili zahrnout do chodby, která směřovala na severní stranu hotelu, Kopáč s Nigelem už přeskakovali pult u recepce. „Kancelář čistá!“ oznámil nám Nigel. Vtom se ozval Eddieho hlas. „Kapitáne, dvanáct hodin!“ U schodiště vzadu v hale se objevila vyholená hlava a vedle ní hlaveň automatické pistole. Srazil jsem Ashley na podlahu

249

a Eddie vyslal ze svého samopalu dlouhou dávku, která toho hajzla zasáhla spolu s úlomky mramoru rovnou do ksichtu. Holá hlava se rozlétla jako meloun a zbytek těla odlétl dozadu a zmizel nám z očí. Popadl jsem Ashley za šaty a táhl jsem ji za sebou ke schodišti. Ashley mě odstrčila, odkulila se stranou a postavila se. „Já jsem v pořádku, Dicku, radši se věnuj své práci!“

Rád jsem ji poslechl. Vytáhl jsem z kapsy u vesty tříštivý granát, odjistil jsem ho a poslal jsem ho po schodech dolů. Potom jsem padl na kolena a rychle jsem odlezl co nejdál. Granát jednou, dvakrát, třikrát, čtyřikrát poskočil po kamenných stupních a vybuchl. Všude kolem se rozlétly kousky kamene, železa a dřeva. Zvedl jsem se ze země a podíval jsem se dolů.

Nikde žádný pohyb. Zakřičel jsem: „Čisto!“ a přesunul jsem se doleva, blíž k chodbě.

Náhle se u vchodu objevili dva čorňyje. Oba drželi v ruce mi-nisamopaly AK-74 a pálili z nich o sto šest. Jenže pánuobohu do oken, protože tunelovali - koukali jedním směrem - a proto nás neviděli.

„Mám je!“ Natočil jsem se k prvnímu býkovi, zachytil jsem ho do předních mířidel, vypálil jsem tři rány - a ani jednou jsem se do něj netrefil. Sakra, to jsem teda opravdu nepotřeboval!

Naštěstí to za mě mohli vyřídit Ashley s Kopáčem - a také to udělali. Ashley třikrát vystřelila a zpomalila tím prvního býka natolik, že ho Kopáč mohl dlouhou dávku ze samopalu rozříznout vejš. S druhým to už bylo horší, protože se stačil schovat za velký dřevěný stůl. Přehodil jsem mířidla a vypálil jsem směrem

k němu několik ran, aby musel zůstat v úkrytu. Eddie pak desku stolu doslova rozpáral další dlouhou dávkou. Marná sláva, před náboji Hydra-Shok se za stůl - ba dokonce ani za většinu zdí - neschováte. Rozhostilo se ticho. Nigel dosprintoval na druhou stranu haly, prostřelil každému býkovi dvakrát hlavu, abychom měli jistotu, že už nevstanou, vzal jednomu z nich samopal a přinesl ho Ashley.

Vzápětí se zvenčí ozval zvuk střelby z automatických zbraní, což znamenalo, že k hotelu právě dorazila druhá skupina mých střelců. Ta dobře věděla, kam má jít - ke kasárnám a ubytovně pro personál, a co musí udělat - zablokovat přístup do areálu a postarat se o to, aby nás nikdo při práci nerušil a také aby se nikdo nedostal ven.

250

0:03:31. Při pohledu na hodinky jsem zjistil, že máme značné zpoždění. Ukázal jsem proto na chodbu a na Eddieho. Eddie přikývl, vyhodil ze samopalu zásobník, nasadil do něj nový a vztyčeným palcem mi oznámil, že je připravený vyrazit.

A kam se, sakra, poděl Lapinov? Ale ono je to vlastně jedno, stejně teď nemám čas na to, abychom se tím zabývali!

00:03:39. Naskládali jsme se k ústí chodby. Byla prázdná. Necelé dva metry vlevo od nás leželo další schodiště. Dveře před ním byly zavřené a otvíraly se směrem k nám. Sehnul jsem se a poslal jsem po chodbě traskavý granát. Jakmile vybuchl, doběhl jsem v kouři ke dveřím a sáhl jsem po klice.

Už jsem ji skoro držel v ruce, když vtom dveřmi prolétla dávka ze samopalu a srazila mě dozadu.

Do prdele! Rychle jsem se vzpamatoval a začal jsem palbu skrz dveře opětovat. Eddie si zatím klekl a vytáhl z batohu plastickou trhavinu a kus zápalné šňůry. Pak se doplížil ke dveřím, připevnil trhavinu k pantům, strčil do ní jeden konec drátu, dolezl zpátky k nám a s výkřikem „Bacha, bouchne to!“ ji odpálil. Výbuch odhodil velké plechové dveře ke schodišti. Kopáč proběhl uvolněným místem. Uháněl jsem za ním a pistolí jsem mu kryl nechráněnou stranu.

Schodiště halila hustá kouřová clona. Vtom jsem v zadním rohu zahlédl nějaký stín a vyslal jsem k němu dvě rány. Když jsem přišel blíž, zjistil jsem, že jsem právě zastřelil zbytek dveří.

Schody vedly nahoru i dolů. Na spodek kašleme - musíme to risknout a jít na druhou stranu. Vyměnil jsem zásobníky, odhodil jsem ten prázdný stranou a vyrazil jsem po schodech nahoru.

00:04:10. Schodišťové šachty nesnáším. Jsou to pro boj ta nejnevhodnější místa. Kulky se v nich odrážejí, těsné prostory zesilují každý zvuk a viditelnost bývá vždycky špatná. A nepřítel má v nich pokaždé výhodu, ať jdete dolů, nebo nahoru, protože ví, kde je on a kde jste vy, zatímco vy víte jenom to druhé. Při boji na schodišti si zkrátka koledujete o pořádný průšvih.

Ale jak si patrně sami domyslíte, i když se mi tohle schodiště vůbec nelíbilo, zaútočit jsem na něj musel.

A také jsem na něj zaútočil.

Přimáčkli jsem se ke zdi a začal jsem pomalu stoupat nahoru. Pistolí jsem měl namířenou dopředu a připravenou ke střelbě,

251

pravidelně jsem dýchal a oči mi rejdivy ze strany na stranu a pátraly po stínech, které by svědčily o přítomnosti nepřítele.

Na první podestu jsem se dostal bez nejmenších potíží. Za mnou dorazil Eddie, který mi po celou dobu chránil samopalem odkrytý prostor. Po něm Ashley. Za ní Kopáč. A nakonec Nigel - ten šel pozpátku, opíral se o Kopáčova záda a staral se o to, aby nás nikdo nepřekvapil zezadu.

Po levé ruce jsem měl opět dveře. Počkal jsem, až všichni zaujmeme příslušná místa a až Nigel pokryje podestu pod námi a Kopáč hluchý prostor nad našimi hlavami, a když mi pak Eddie poklepáním na levé rameno oznámil, že je připravený, natáhl jsem ruku a vzal jsem za velkou kliku.

„Kurva, granát!“ zařval najednou Kopáč a vypálil kolem mě tři krátké dávky.

Nevěnoval jsem tomu žádnou pozornost - tedy těm jeho střelám. A čemu jsem ji potom věnoval? No přece tomu granátu! Koutkem oka jsem zahlédl, jak dva metry nade mnou naráží do zdi, padá na hranu schodu a odráží se znova do vzduchu.

Očima jsem sledoval jeho dráhu. Byl vržený velmi dobře -tak, aby se odrazil od zdi nad našimi hlavami, spadl na schody nad námi a nedal se chytit a hodit zpátky. Zapalovače na těchhle krámech mají prodlevu pět a půl vteřiny. Ale kdo ví, jak dlouho ho ten hajzl pod náma držel v ruce, než ho za náma poslal!

Pustil jsem z ruky pistoli a skočil jsem po granátu. Nejbližší schod mi přitom posloužil jako startovací blok. Natahoval jsem se jako na skřipci, protože jsem věděl, že když na něj dosáhnu, budu ho moci srazit ze schodiště dolů a značně tak snížit rozsah škod, které nám svým výbuchem způsobí.

Dál vám to budu radši popisovat jako ve zpomaleném filmu, protože to tak bude pro vás i pro mě mnohem jednodušší. Tak tedy: vrhl jsem se po tom granátu jako ragbista, který má před sebou volný prostor a může položit vítěznou čtyřku. Ruce mi vylétly dopředu, prsty se mi natáhly a jejich konečky se dotkly granátka a srazily ho ze schodů na protější zeď tak, aby se stočil pryč od nás a nezůstal v rohu schodiště, odkud by mohl ublížit nejenom Dickiemu, ale i zbytku komanda. v Dobrá zpráva: granát spadl do šachty uprostřed schodiště. Špatná zpráva: kvůli svojí hmotnosti a rychlosti a kvůli fyzikálním zákonům jsem letěl za ním. Musel jsem rychle změnit směr, nebo by ze mě brzo byl hamburger. Zahákl jsem se levou no-

252

hou za zábradlí a snažil jsem se zachytit o sloupek a zastavit svůj let. Nakonec se mi to sice povedlo, ale jenom za tu cenu, že jsem do toho zatraceného zábradlí narazil.

A narazil jsem do něj pořádně. Špičkou boty jsem se zachytil o jeden z četných sloupků, otočil jsem se kolem vlastní osy, zkroutil jsem si už tak dost pochroumanou nohu do nepřirozeného úhlu a nakonec jsem po hlavě dopadl na plochý koncový sloupek u podesty. Tvrdý střet mého obličej s kamenným sloupkem doprovázelo hlasité křupnutí.

Samozřejmě že právě v té chvíli ten zatracený granát dole pod náma explodoval. Tlaková vlna mě zvedla do vzduchu a mrštila se mnou o zeď. Zachroptěl jsem, vyplivl jsem z pusy kus zubu, setřel jsem si z čela krev, vyškrábal jsem se nejdřív na kolena a potom na nohy, překročil jsem mrtvého Ivana, který po nás ten granát hodil, a vydal jsem se po schodech zpátky nahoru, aby naše odysea mohla pokračovat.

Čekala nás další chodba.

## KAPITOLA 22

00:04:13. Naše zpoždění bylo opravdu značné. Sebral jsem pistoli a přichytil ji na řemínek, aby mi zase někde nespada. Potom jsem se vydal ke dveřím. Eddie za mnou. Opatrně jsem jimi proklouzl a neustále jsem sledoval chodbu.

Nikoho jsem na ní neviděl. Zato jsem ale viděl, že před námi jsou jedny-dvoje-troje-čtvery-patery-šestery-sedmery-osmery dveře. Všechny byly zavřené. Základní pravidlo pro čištění chodeb zní: Nikdy nechodte kolem zavřených dveří, pokud nemáte jistotu, že se nemůžou otevřít. A protože se všech osm dveří otevírá směrem dovnitř, budeme je muset vyhodit všechny do vzduchu, abychom si mohli být jistí tím, že na nás z nich nevy-skočí žádní Sarkesianovi byki nebo čórnyje.

A pak, jak už to v mých knížkách chodí, dorazila kavalerie. Nejdřív jsem zaslechl charakteristický Bumerangův hlas a potom se na schodech pod námi objevila čtveřice mých střelců.

Za Bumerangem se postupně vynořili Aligátor, Timex ^Mustang. „Zdravičko, šéfe! Lanovka už je vyhozená do povětří a žádný posily sem nepřijdou, tak jsme si říkali, že byste třeba chtěl trochu píchnout!" hlaholil Bumerang.

253

Bůh mě asi opravdu miluje, protože mi dal možnost, abych vedl do boje takovéhle lidi. Ale na žádné projevy vděčnosti ani oslavné písně nebyl čas. Rozděлил jsem úkoly a vyměnil jsem zásobníky, neboť jsem, upřímně se vám přiznám, úplně zapomněl počítat náboje a nechtěl jsem riskovat, že mi najednou dojdou.

Pak jsme se všichni seřadili a plnou parou jsme vyrazili vpřed. Pojem „dynamický průnik" dostal při našem počínání zcela nový význam. Šlo to jako po másle: odpálit dveře, hodit dovnitř třaskavý granát, vběhnout za ním. Ve dvojicích jsme postupovali po obou stranách chodby a Ashley nás kryla samopalem zezadu. Pan Murphy se nás zřejmě lekl a utekl někam pryč.

00:05:12. Před námi byly masivní dveře z ozdobně vyřezávaného dřeva. Eddie na ně na můj povel připevnil plastickou trhavinu, vsunul do ní rozbušku, a když jsme se všichni schovali, vyhodil dveře ze závěsů.

Hned nato jsem do apartmá poslal dva třaskavé granáty, nechal je vybuchnout a s pistolí připravenou ke

střelbě se vrátil dovnitř. Kouř z granátů se rychle rozplýval - tlaková vlna nejspíš rozbila několik oken. Sarkesianovi tělesní strážci na nás už čekali. Byli to zkušení operativci a uměli se před těmi výbuchy schovat. A očividně také někdy cvičili s jednotkami SEAL nebo Delta, protože věděli, jak pronikáme do místností - že první jde doleva, druhý doprava a třetí kryje prvního.

Prolétl jsem dveřmi, přitiskl jsem se zády ke zdi a vydal jsem se doprava. Pistolí jsem přitom prohledával prostor před sebou.

Pohyb na sedmi hodinách, mezi pohovkou a stolkem v rohu. V takových chvílích musí jít člověk vstříc nebezpečí, vysát z životního prostoru svého cíle všechny vzduch. Postoupil jsem o pár kroků dopředu a vypálil jsem dvě rány. Někde přede mnou zapraskala umělá hmota a vzápětí mi kolem pravého ucha pro-svištěly dvě kulky.

Padl jsem na podlahu, bleskurychle jsem se doplazil k pohovce a přirazil jsem ji ke stolku. Frantík se tak nemohl ani pohnout. Vpravo ode mě i vzadu za mnou zněly další výstřely -to se do boje zapojili Eddie s Kopáčem, krytí zezadu Bumerangem.

Naštěstí jsou to už velký kluci a dokážou se o sebe postarat. A já se aspoň můžu věnovat svojí práci.  
254

Sakra - konečně jsem zahlédl ruku s pistolí a vystřelil jsem na ni. A strefil jsem se, protože se ozval výkřik a zbraň se poroučela na zem.

Odtáhl jsem pohovku od zdi a skočil jsem po nepříteli - byl to takový mrňous ve dvouřadovém obleku. A jakmile jsem se na něj vrhl, poznal jsem, že se nám povedlo všechny dokonale překvapit, protože Frantík neměl u sebe samopal, ale obyčejný walther P-99, devítimilimetrovou hračku na sedmnáct nábojů v ergonomickém pouzdře. Ale jelikož ji upustil a jelikož měl pravou ruku vyřazenou ze hry, rozhodl se, že mě přivítá hrozivě vyhlížejícím vystřelovacím nožem v levé ruce.

Sekl jím po mně a poslal mě po zádech přes pohovku. Pak se natáhl po pistolí.

Nebyl čas na nějaké hraní - ba dokonce ani na pořádné míření. Vypálil jsem rychle za sebou čtyři rány. První dvě ho docela minuly, třetí ho zasáhla do kolena a čtvrtá mu proletěla lící kostí.

Ted' se asi divíte a ptáte se, proč jsem mu na tu malou vzdálenost prostě neudělal do hlavy dvě krásné dírky a hotovo. Jenže, přátelé, tohle byla opravdová situace, ve které se střílelo ostrými náboji a střílel s nimi i můj protivník! Při boji si nemusím hrát zrovna na neurochirurga - klidně při něm zaneřádím okolí, hlavně když to pomůže.

Kopáč s Eddiem už splnili svoje úkoly a stáli u mrtvol. Zbýval tedy jenom Bumerang. Zařval jsem na něj: „Ložnice!“ a rozhlédl jsem se kolem. Do ložnice by mohly vést táhlety dveře vpravo. Počkal jsem na Bumeranga a potom jsem do nich vrazil ramenem. Dřevěná zárubeň se rozpadla na kousky.

Současně se ozval výkřik. Vyšel zevnitř a popohnal mě dopředu. Proskočil jsem veřejemi a vydal jsem se doleva. Bumerang, nalepený na moje záda, zamířil doprava.

Najednou jsem zjistil, že špatně dýchám. Naštěstí jsem si to včas uvědomil a pomalu jsem nabral plné plice čerstvého vzduchu. Výdech. Oči neustále v pohybu. Už to bylo lepší. Rejdit očima, netunelovat! Přední mířidla na pistolí mi létala ze strany na stranu.

Nebezpečí na osmi hodinách! Byl to Steve Sarkesian. Stál před Marybeth Madisonovou a tiskl ji tělem ke zdi. Její ruce jsem sice neviděl, zato jsem viděl ty jeho. A v nich se leskla malá Pistolka značky Walther. Hlaveň mířila k podlaze. Ale jakmile

255

mě Sarkesian uviděl a hlavně poznal, hlavěň se začala pomalu zvedat a přesouvat směrem ke mně.

Mezi námi dvěma byl ovšem velký rozdíl - on na mě musel teprve namířit, a proto začal tunelovat, jeho oči se upnuly na mě a neviděly nic jiného než obrys mého těla, které se k němu krůček po krůčku blížilo. Držel jsem ho v předních mířidlech a musím podotknout, že se mi na té mušce opravdu vyjímal. Pak jsem přesunul ústí pistole na jeho levou klíční kost, protože právě za levou klíční kostí a levým ramenem se nevyskytoval jediný kousek těla naší ctěné paní velvyslankyně. Mohl jsem ho sejmout třeba hned, ale nechtěl jsem. Až za chvíli - až budu mít jistotu, že od něj bude na vždycky pokoj.

„Nazdárek, Steve!“

„Ty!“ vyjekl multimilionář. „Zrovna ty!“ Hlaveň waltheru popojela o dalších pět centimetrů nahoru.

Sarkesian na mě upíral ty svoje červenofialové oči. Vlasy měl rozčuchané a vypadal vystrašeně. Potom

se pohnul a zakryl velvyslankyni celým tělem.

Mířil jsem mu dál na levou klíční kost. „Mám pro tebe novinu, Steve," řekl jsem. „Ty tvoje čachry právě skončily!"

Ted' byla řada na velvyslankyni. Dívala se na mě s neskrývanou záští a bylo na ní vidět, že vůbec netuší, co se to kolem ní děje. „Co tady, do prdele, děláte, kapitáne Marcinko?!" zeptala se.

Na nějaké vysvětlování jsem neměl čas, protože jsem musel nejdřív někoho zabít. A tak jsem Její Výsost Marybeth Madiso-novou naprosto ignoroval a pokračoval jsem v rozhovoru se svou budoucí obětí.

„Máme seznam těch objektů, na který jsi chtěl spáchat atentát, Steve! Ty a Alí Šeráfi! Ambasády ve Spo-jenejch arabskejšech emirátech, Kataru i Londýně jsou hlídaný Lidi, co měli vyhodit do vzduchu ty banky v Paříži, ted' zpívaj klukům z DST. Stejně tak ty groily, co měly na tvůj rozkaz napadnout sídla petrochemickéjšech firem a turecký ministerstvo zahraničí. Všechny tvoje sítě jsou rozbitý, Steve! A ty jsi zabil ženu mého kamaráda. Tím pádem seš můj nepřítel a chcípneš. Vypadá to, milej Steve, že nadace Siržik tímhle okamžikem právě skončila!"

Multimilionář se pořád tiskl tělem k velvyslankyni a začínal krčit rameny, jako kdyby chtěl naznačit, že vůbec nechápe, co

256

tím myslím. Jenže já jsem moc dobře viděl, že se hlaveň waltheru začala znova přesouvat směrem ke mně.

Nechtěl jsem ho nechat vystřelit jako prvního - i když jsem věděl, že to není žádný ostrostřelec a že určitě zaváhá. Moc rád bych mu hned na místě uštěřil palici, ale nešlo to - stál totiž přímo před velvyslankyni. V takovém případě by stačilo málo - třeba kdyby k nám našel cestičku pan Murphy - a už bychom měli na triku tragickou nehodu. V duchu jsem viděl ty titulky: PŘÍSLUŠNÍK U.S. NAVY ZABIL PŘI NEPOVEDENÉM POKUSU O OSVOBOZENÍ RUKOJMÍ AMERICKOU

VELVYSLANKYNI! A tak jsem radši během zlomku vteřiny překonal vzdálenost, která mě od něj dělila, a pustil jsem se do něj rukama. No, rukama.... Nejdřív jsem ho praštil pistolí přes pusy a vyrazil jsem mu nejen několik zubů, ale také walthera, který s řinčením odskákal kamsi doleva. Jeho smůla! Ctihodná paní Marybeth Madisonová se pokusila mezi nás vložit a hrábnout mi rukou do obličeje.

Původně jsem ji chtěl ranou pěstí omráčit, ale pak jsem se rozhlédl kolem sebe, uviděl jsem opodál šatní skříň, popadl jsem velvyslankyni za krk, hodil jsem ji do skříně, zavřel jsem za ní dveře a otočil jsem klíčkem v zámku, abych měl jistotu, že se mi nebude plést pod nohy.

Nebyl to zase až tak dobrý nápad, protože Sarkesian díky němu získal čas na to, aby se mohl natáhnout po waltheru.

Ale než se ho stačil dotknout, byl jsem už znova na něm. Praštil jsem ho do obličeje. Kousl jsem ho do ucha. Nakopl jsem ho kolenem do rozkroku. Snažil se mi aspoň něco z toho vrátit, ale neměl šanci. Byl jsem až moc rozpalený vztekem a až moc soustředěný na to, co dělám, než abych mu něco takového dovolil.

Trochu zbytečně jsem mu dal facku a potom jsem ho převalil na záda a sedl jsem si mu obkročmo na prsa.

„Ty svině!" oslovil jsem ho na úvod závěrečného proslovu a přejel jsem mu předními mířidly pistole přes oči. Z roztržených očních víček se začala okamžitě řinout krev. Sarkesian zařval a začal házet rukama a kopat nohama.

//Ty jsi zabil nevinnou ženskou!" pokračoval jsem. „A to se mi vůbec nelíbí!" Znova jsem mu přejel pistolí přes oči.

Multimilionář sebou začal škubat a házet do všech stran. Přitom mě zasypával všelijakými nadávkami ve všemožných řečech. Jenže já jsem tam nebyl kvůli tomu, abych ho poslouchal,

257

ale proto, abych vykonal pomstu. A tak jsem jeho monologu učinil přítrž - vrazil jsem mu do pusy hlaveň pistole a vytloukl jsem mu tím dalších pár zubů.

Pak jsem se na něj podíval a řekl jsem: „Sbohem, Steve!"

Sarkesian bojoval. Vzpínal ramena, pokoušel se mě kopnout zezadu do hlavy a kroutil se pode mnou jako had. Ale vůbec mu to nepomohlo.

Podíval jsem se mu do očí, usmál jsem se a stiskl jsem spoušť.

Hlava se mu rozpadla jako přezrálý meloun a na mramorovou podlahu dopadly kousky kostí a mozku. Slezl jsem z multimilionářova těla, postavil jsem se a pro jistotu jsem do něj vpálil ještě tři kulky.

Potom jsem odemkl šatní skříň a vytáhl jsem z ní madam Ma-disonovou, abychom ji mohli vyvést ven a dopravit do bezpečí.

Což bylo mnohem těžší, než by se mohlo zdát, protože jakmile se ctihodná paní velvyslankyně dostala ven, hned na mě skočila a začala mě mlátit do hlavy a do ramen, kopat bosýma nohama do rozkroku a velmi nediplomatickým jazykem na mě křičet cosi o ztraceném zasaném vrahovi a o tom, že mě nechá zavřít. Zřejmě uklouzla na té špinavé podlaze a vylévala si na mě zlost za to, že je celá od Sarkesianovy krve. Ale to byl její problém - já jsem v té chvíli chtěl hlavně všechno zabalit a vyrazit rychle do Baku, než dorazí posily.

09.25. Rozestavil jsem hlídky. Ashley se zatím snažila zklidnit velvyslankyni Madisonovou - ale moc jí to nešlo, protože s sebou neměla žádný ketamin. Pak jsem poslal Kopáče pro Ashley-nu kombinézu a začal jsem společně s ostatními prohlížet apartmá a přilehlé místnosti, v nichž pobývali členové Sarkesianovy ochranky, a sbírat důkazní materiály.

Musím přiznat, že naše pátrání přineslo výsledky vskutku žalostné - tak žalostné, až se mi zdálo, že velvyslankyně má pravdu, když křičí: „Tohle byla, do prdele, soukromá akce a vy jste neměl vůbec žádný zasaný právo strkat do něj ten svůj zkrvvenej rypák!”

09.29. Museli jsme si pospíšet. Předal jsem Ashley scanner -jako jediná ovládala místní řeč a mohla tak monitorovat situaci v éteru. Lama už byla pro nás nepoužitelná, a tak jsem odklusal spolu s Nigelem, Kladivem a Aligátorem do hangáru a provedl předletovou prohlídku a přípravu služebního vrtulníku paní velvyslankyně Madisonové.

258

09.32. V hotelové hale jsme narazili na Lapinova. „Kde jsi, kurva, byl?”

Rus pokrčil nezúčastněně rameny. „Hledal jsem v hotelovém trezoru písemnosti.”

„To je sice hezký, ale my jsme tě docela potřebovali!” Ivan zablýskl očima a řekl: „Vy jste měli svou práci, já jsem měl zase svou.” Na chvíli se odmlčel a pak se zeptal: „A co Sarkesian?” „Je mrtvěj.” Obličej se mu rozjasnil. „To je dobře! A vaše velvyslankyně?” „Ta je pro změnu naživu.” Generál cosi zavřel a odvrátil se.

Nemohl jsem na něj čekat. Musel jsem ještě udělat spoustu práce. „Tak jdeme na to!” zavelel jsem svým lidem.

09.41. Aligátor přijel s tahačem a vytáhl velvyslančin vrtulník z hangáru. Já jsem potom k němu ve spolupráci s Nigelem dostrkal cisternu s palivem a dotankoval jsem plnou nádrž. Pak jsem otevřel dveře a nakoukl jsem dovnitř. A sakra - bude nám tu asi pěkně těsně. Velvyslankyně si ve vrtulníku nechala udělat luxusní úpravy, takže se do něj vešlo jenom osm cestujících. Nás bude přitom víc než dvojnásobek. S hmotností žádný problém nebude, protože dauphiny-2 unesou až dvaadvacet lidí. Ale horší to je s tím interiérem - kvůli těm úpravám se do něj všichni zkrátka nevejdeme.

Podíval jsem se na Aligátora s Kladivem. „Všechno, co nebude Nigel potřebovat, vyházejte ven!”

09.52. Velvyslankyně se konečně uklidnila. Ale ten pohled, který na mě vrhla, když jsem se do apartmá vrátil, nebyl zrovna přívětivý. Ashley na mě zamávala scannerem a oznámila: „Brzo tady budeme mít společnost! Rusy. A bude jich hodně! Letí sem vrtulníkem.” „Cas přiletu?”

„Nejsem si jistá. Z éteru jsem se dověděla akorát to, že právě vyletěli z polního letiště u nějakýho Ujtaše nebo co.” „Co o tom víš?” zeptal jsem se Lapinova. Rus znova rozpažil. „Třeba byki poslali ven nějakou zprávu.” To bylo docela možné. „Jak daleko je ten Ujtaš?” Lapinov pokrčil rameny. „Asi tři sta padesát kilometrů. Možná o něco více, možná o něco méně.” Tahle vzdálenost nám dávala dost času na to, abych po sobě

259

stihli uklidit a vypadnout odtud pryč. Nechtěl jsem se totiž s těmi Ivany setkat - měli by moc otázek a my na oplátku málo odpovědí. Posbírali jsme proto veškeré důkazy, na něž jsme narazili, sbalili jsme se a přesunuli jsme se k vrtulníku.

Nigel si právě naposled prohlížel jeho vnitřek. Přejel jsem očima po té hromadě nábytku, která se válela

na asfaltové ploše, a zeptal jsem se: „Hotovo?“

Nigel vztyčil na pravé ruce palec. „Přesně tak, šéfe!“

10.19. Nechal jsem naložit velvyslankyni, která se ještě pořád nevzpamatovala z toho šoku, který jsem jí způsobil. Byli jsme připraveni vyrazit. Podíval jsem se na ruského generála. „Letíš s náma?“

Lapinov zavrtěl hlavou a odpověděl: „Ne, já tady počkám na své lidi. Bude zapotřebí nějaké vysvětlování a já chci mít jistotu, že to všichni správně pochopí.“

Jeho problém - koneckonců, jsou to jeho lidi, a je tudíž jenom na něm, jestli je dokáže přesvědčit. „To je vaše věc, generále!“

Rus nedbale zasalutoval a prohlásil: „Tvoji lidé si dnes vedli dobře. Učí se rychle, kapitáne!“

„Spasiba, Oleg! A díky za pomoc!“ Nastoupil jsem do vrtulníku a vytáhl jsem nahoru schůdky. „Paká - zatím na shledanou!“

„Šťastlivovo puti - šťastnou cestu!“ řekl Lapinov a s nehybnou tváří nám zamával na rozloučenou. Potom se k nám otočil zády a vykročil směrem k hotelu.

10.21. Do přiletu Rusů zbývalo zhruba čtyřicet minut. Byl nejvyšší čas vypadnout. Naklonil jsem se k pilotní kabině a zakroužil jsem ukazovákem ve vzduchu.

10.22. Velký vrtulník se pomalu vznesl k ranní obloze. S hrdostí jsem si prohlížel svoje válečníky, kteří opět dokázali překonat nepřízeň osudu i početní přesilu nepřítele. Byli to opravdoví samurajové, kteří postupovali podle zákonů, které jim nedovolí prohrát. Byli dokonce ještě něco víc než samurajové - byli to válečníci podle mých představ a já jsem je miloval tak, jak může válečník milovat svoje podřízené.

Nigel zvedl předeek dauphinu a zamířil na východ - tedy směrem k Baku. Protáhl jsem si údy a s vědomím, že jsme znova uspěli, jsem si chtěl na chvilku zdřímnout. Vtom se mi chlupy na zátylku postavily do pozoru a já jsem poznal, že tady něco velmi, velmi nehraje.

„Okamžitě s tím krámem přistán! Dělej!“ zařval jsem.

260

Nigel se na mě udiveně podíval, ale poslechl. Osmatřicet vteřin poté jsme už zase stáli na heliportu.

Nebylo to zrovna hladké přistání, ale co - hlavně že jsme na pevné zemi.

Otevřel jsem dveře a rozkázal jsem: „Ven, všichni ven!“

Moji střelci na mě nechápavě zírali. Stejně tak i Ashley. A vel-vyslankyně. Ale bylo mi to úplně jedno.

Na rozdíl od nich jsem totiž věděl, že nám hrozí velké nebezpečí. Když se mi totiž naježí chlupy na zátylku, tak se mě někdo snaží zabít.

Lapinov zřejmě zaslechl, že se vracíme, protože už na nás na heliportu čekal. „Nějaký problém, kapitáne?“ zeptal se mě, když jsem vystupoval ven.

Poškrábal jsem se ve vousech. „Možná. Nejsem si jistej.“ A to jsem opravdu nebyl. Jenže chlupy na zátylku mi trčely rovně nahoru. A tohle výstražné zařízení za celá ta válečnická léta zatím ani jednou neselhalo. Moje instinkty mi oznamovaly, že se něco děje - a já právě na ně v podobných situacích spoléhám.

Probral jsem v duchu všechny možné varianty, při nichž se mohly naše životy ocitnout v ohrožení. Steve Sarkesian mohl třeba do vrtulníku schovat nálož. Přehrál jsem si v hlavě videozáznam toho, jak se na mě díval, když jsem vtrhl k němu do apartmá - a jak se snažil vlastním tělem chránit velvyslankyni, než jsem ji uklidil do skříně a vyrovnal si s ním účty.

A vtom mi došla pravda, celá pravda a nic než pravda: Steve Sarkesian měl sice na triku spoustu zločinů, ale příprava vraždy Marybeth Madisonové mezi ně určitě nepatřila!

Došel jsem k hangáru, vstoupil jsem dovnitř a rozhlédl jsem se kolem sebe. Na první pohled vypadalo všechno úplně normálně. Zastavil jsem se, posadil jsem se na studený beton a podle návodu kmotra všech příslušníků jednotek SEAL Roye Boehma jsem si vyčistil hlavu od všech myšlenek. Pak jsem vstal a s novým elánem jsem se pustil opět do hledání. A tentokrát jsem hledal doopravdy.

Zanedlouho jsem našel maličký lesklý obdélníček. Na základě tohohle objevu jsem usoudil, že tu někdo docela nedávno měl magnetofonovou pásku. A potom jsem na dně stolitrového sudu od nafty, ze kterého si zdejší mechanici udělali popelnici, zahlédl plátěnou brašnu. Byla to ta samá brašna, se kterou sem přiletěl Lapinov.

Vytáhl jsem ji ven, zabalil jsem ji do kusu špinavého hadru a doklusal jsem s ní zpátky k vrtulníku. Ten

měl stále spuštěný

261

motor. Přejel jsem si ukazovákem po krku a zakřičel jsem na Nigela: „Vypni to!“

Pak jsem popošel k Lapinovovi, vysypal jsem před něj obsah hadru a podíval jsem se mu do tváře.

Výraz, který se v ní objevil, mluvil jasnou řečí.

Neváhal jsem ani vteřinu. Ta rána začala už v prstech u nohou, postupovala přes lýtko, stehna a břicho až k prsům a odtud se přes ramena a pravou ruku přelila jako tsunami do pěsti, která toho velkého odporného Ivana zasáhla rovnou do krku.

Ruský generál padl k zemi. Před pár stránkami jsem vám říkal, že Ivanům nevěřím. A Oleg Lapinov byl živým důkazem toho, že dělám dobře.

Na delší rozhovory ale nebyl čas, protože Rus se už mezitím začal škrábat na nohy a v očích měl smrt.

Chtěl jsem ho kopnout do hlavy, ale stačil mi uhnout s obličejem rudým jako sovětská vlajka a aspoň si klekl. Oči mu přitom šilhaly bolestí.

To mi stačilo. Plácl jsem ho přes uši, až mu hlava odlétla dozadu. Přesto mi dokázal zasadit ránu - jeho velká pěst mě trefila do rozkroku.

Sakra, to bolelo! Úplně mi tím úderem sebral vítr z plachet. Podvědomě jsem se ohnul v pase... a dostal jsem další ránu. Začínalo to být povážlivě monotónní.

„Odkulte se doprava, šéfe, doprava!“ zazněl najednou do toho zvonění, které jsem měl v uších,

Bumerangův hlas. Hodil jsem sebou na pravobok a zachytil jsem bolavým kolenem o Rusákovu nohu.

Ale nezastavil jsem se a dál jsem utíkal z dosahu Lapinovových končetin, které divoce létaly vzduchem.

A jakmile jsem se ocitl v bezpečné vzdálenosti, Bumerang s Randym toho hajzla zastřelili - nasázeli mu do čela dost kulek na to, aby už nikdy nevstal, a rozstříkli mu mozek po celé přistávací ploše.

Přelétl jsem očima po tom krvavém obrazci a musel jsem oba střelce pochválit. „Skvělá práce!“ A ona to opravdu skvělá práce byla, i když jste nejspíš všichni čekali, že ji udělám sám.

V tom případě mě dobře poslouchejte a uchte se, vy zatracený zelenáči - jenom v tom bláznivém

Hollywoodu musí hlavní hrdina vždycky na konci zabít hlavního padoucha! V reálném světě střílí ten, kdo má výhodnější pozici, protože jinak by taky mohl hlavní hrdina skončit bradou nahoru a hlavní padouch by mohl vesele odpochodovat pryč.

262

To ale nebyl náš případ. Převalil jsem mrtvolu na záda, sáhl jsem do náprsní kapsy a vytáhl jsem z ní malinkou vysílačku, s jejíž pomocí chtěl Lapinov sundat náš vrtulník z nebe. Pak jsme se všichni vrhli jako kobylinky na vrtulník a hledali jsme v něm tak dlouho, dokud jsme u větráku v chlazení oleje nenašli a nezneškodnili nálož vyrobenou ze čtvrt kila semtexu. Ivan to udělal chytře - tohle místo se při běžné předletové prohlídce zpravidla nekontroluje.

Chtě nechtě jsem musel uznat, že stejně chytře to provedl i se mnou. Proč? Protože mi dokázal podsunout scénář, který vyžadoval přesně takový typ zásahu, jaký mám v oblibě - naprosto jednoduchou, bleskovou akci. Ta návnada v podobě únosu byla velmi věrohodná a logická. A Lapinov jako správný operativce věděl, jak mě strhnout. Vytvořil zápletku, spustil stopky a zbytek už nechal na mých válečnických pudech.

Nebyl jsem jediný, koho obalamutil. Uvěřila mu i Ashley. A nechala se přesvědčit stejně snadno jako já. A v tom byl právě celý ten vtip. Steve Sarkesian mohl Marybeth Madisonovou opravdu unést. Ale s těmi údajnými záchyty hovorů, které mi Lapinov ukázal, to bylo horší - čím déle jsem o nich uvažoval, tím víc jsem se klonil k názoru, že se jednalo o podvrh. O druh dezinformace, který Sověti kdysi nazývali „aktivními opatřeními“ a který se skládá z falešných informací protkaných nitkami pravdy a zasazených do věrohodného textu. V dobách studené války byli Sověti téměř okamžitými informacími pozemními minami proslulí. A Oleg Lapinov, jak vidno, za těch deset let, které od konce studené války uplynuly, neztratil nic ze svého talentu.

Moji lidé kromě toho u Sarkesiany nenašli žádnou trhavinu ani další nezbytné rekvizity - a nenašli je ani u jeho ochranky, v hotelu a v hangáru. Ne, Sarkesian to nebyl. To Lapinov chtěl pomocí nálože zlikvidovat služební vrtulník velvyslankyně Spojených států v Ázerbajdžánu, protože tím by se zbavil hned dvou protivníků najednou - Marybeth Madisonové a mě.

Ale až poté, co mě využil k tomu, abych zabil jeho dvojího agenta.

^ Ten plán byl vymyšlený opravdu dobře - založil ho na mojí žabácké mentalitě a sklonech ke svévolnému jednání. Kdyby se mu ho povedlo uskutečnit a my jsme všichni zahynuli, mohl by tvrdit, že jsem znova přetáhl strunu, stejně jako jsem to udělal předtím, když jsem se vloupal k Sarkesianovi do kanceláře.

263

Washington by si pak myslel, že jsem se vydal na vlastní pěst na lov, zabil jsem Sarkesia a nakonec jsem se stal obětí jeho předem připraveného atentátu na Marybeth Madisonovou.

A důsledky? Americké petrolejářské firmy by přehodnotily situaci a Spojené státy by snížily rozsah svých styků s Baku. A Moskva by se mohla znova převalit přes hranice, vystřadit Íránci a ovládnout jak Ázerbajdžán, tak i zbytek Kavkazu.

Že vám to připadá docela šílené? Mně taky. Bůh mě ochraňuj před geopolitikou - a geopolitiky! Já jsem nejšťastnější, když můžu likvidovat teroristy, lít do sebe vychlazené pivo, usrkávat bombaj a čas od času se pořádně vypotit ve žhavé ženské náruči. A protože jsem právě splnil bod číslo jedna, moc rád bych se pustil do těch zbývajících.

10.55. Neměli jsme už moc času. Naposled jsem se podíval na Lapinovovu mrtvolu, která svědčila o tom, že ázerbajdžánské přísloví nemusí mít vždycky pravdu, když říká, že nepřítel mého nepřítele je můj přítel. Ať si ho tady Rusové najdou a sami si lámou hlavu nad tím, co se tu vlastně stalo. Já budu mít co dělat s tím, abych tuhle epizodu dokázal vysvětlit generálovi Croc-kerovi. Ale to bude až později - až po pár litrech piva a bomba-je a dlouhé vášnivé noci. Zakroužil jsem ukazovákem ve vzduchu a popohnal jsem všechny do vrtulníku. Letí se konečně domů.

264

Richard Marcinko

John Weistman

ČETA ECHO

Z anglického originálu Echo Platoon, vydaného nakladatelstvím Pocket Books v New Yorku v roce 2000,

přeložil Roman Marhold. Obálku navrhl Karel Kárász.

Vydal jako svou třítisící osmistou sedmdesátou první publikaci IŽ, s. r. o., Praha 1, Václavské náměstí 36, roku 2001.

Odpovědná redaktorka Jaroslava Hromadová.

Vytiskl Ueberreuter Print, spol. s r. o., knižní výroba,

Brněnská 1024, Pohořelice.

Vydání první

Doporučená cena 237,14 + 11,86 DPH = 249 Kč

Distribuci výtisku pro zrakové postižené a nevidomé čtenáře provádí: Pro členy zasilatelské knihovny ECCE HOMO Brno. Kontaktní adresa pro písemný styk Pošt. přhr. 454,660 54 Brno 2.

Všechny knižní tituly nakladatelství Ivo Železný si můžete objednat na adrese: Služba čtenářům, nakladatelství Železný, Tucherazská 17, 282 01 Český Brod tel: 0203/620 150, e-mail: obchod.iz@pha.eridan.cz

Kompletní knižní produkci nakladatelství Ivo Železný vám nabídnou pražská knihkupectví Křižíkova v Praze 8-Karlíně (Thámova 115, přímo u stejnojmenné stanice metra trasy B) a Modré knihkupectví v areálu obchodního střediska Unimarket (přímo u stanice metra trasy B Lužiny). Totéž vám může poskytnout virtuální knihkupectví na internetové adrese [www.volny.cz/skylla-knihy](http://www.volny.cz/skylla-knihy) nebo webová stránka nakladatelství Ivo Železný na internetové adrese [www.iz.cz](http://www.iz.cz)

PROFESIONÁLNÍ

VÁLEČNÍK

PROFESIONÁLNÍ

VÁLEČNÍK

JEDNOTKA

RIRHfRn MŮRPINK

PROFESIONÁLNÍ \*  
VÁLEČNÍK  
VARIANTA DELTA  
RICHARD MARCINKO